CĂRȚI ROMANTICE

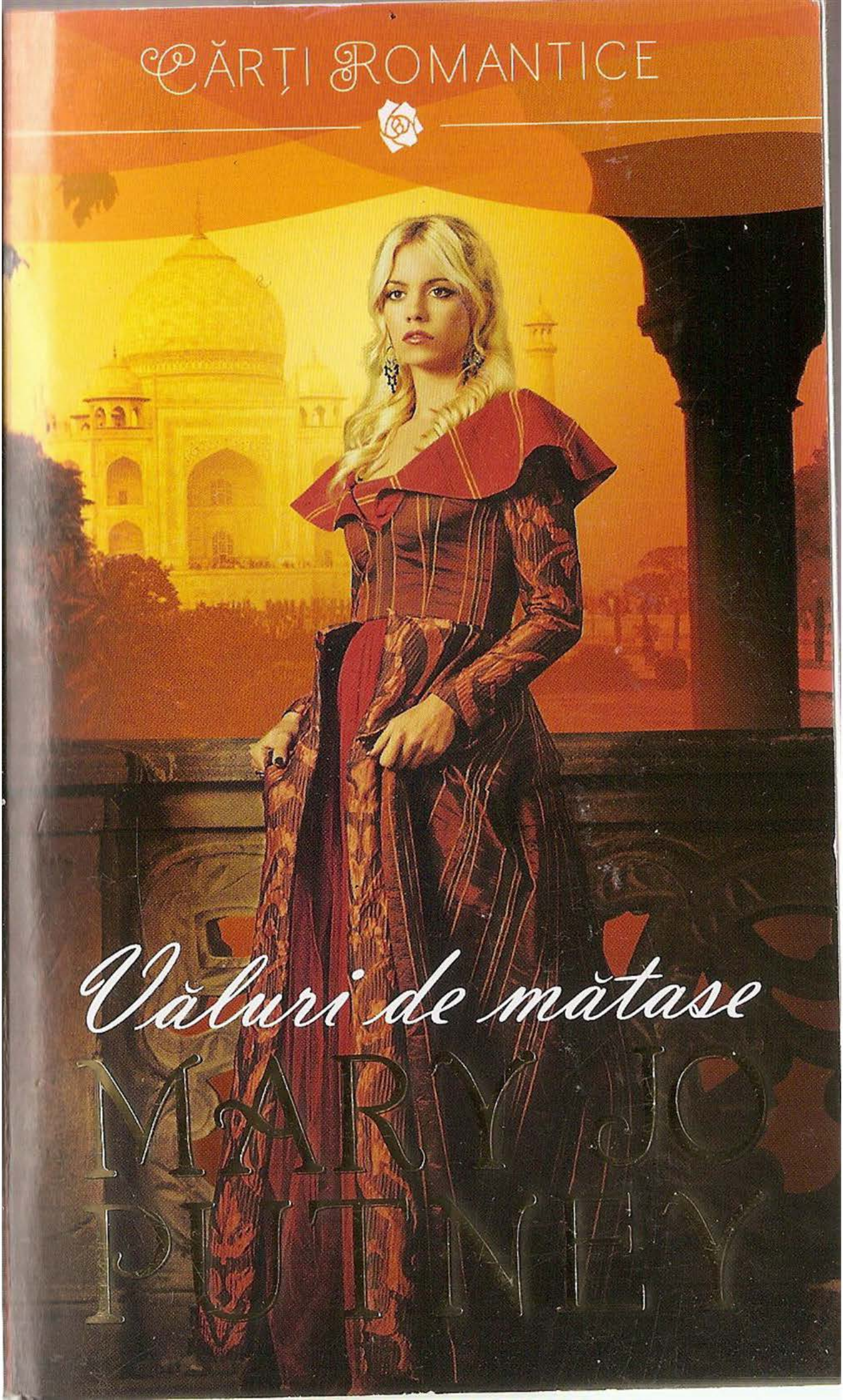

Văluri de mătase

MARY JO PUTNEY

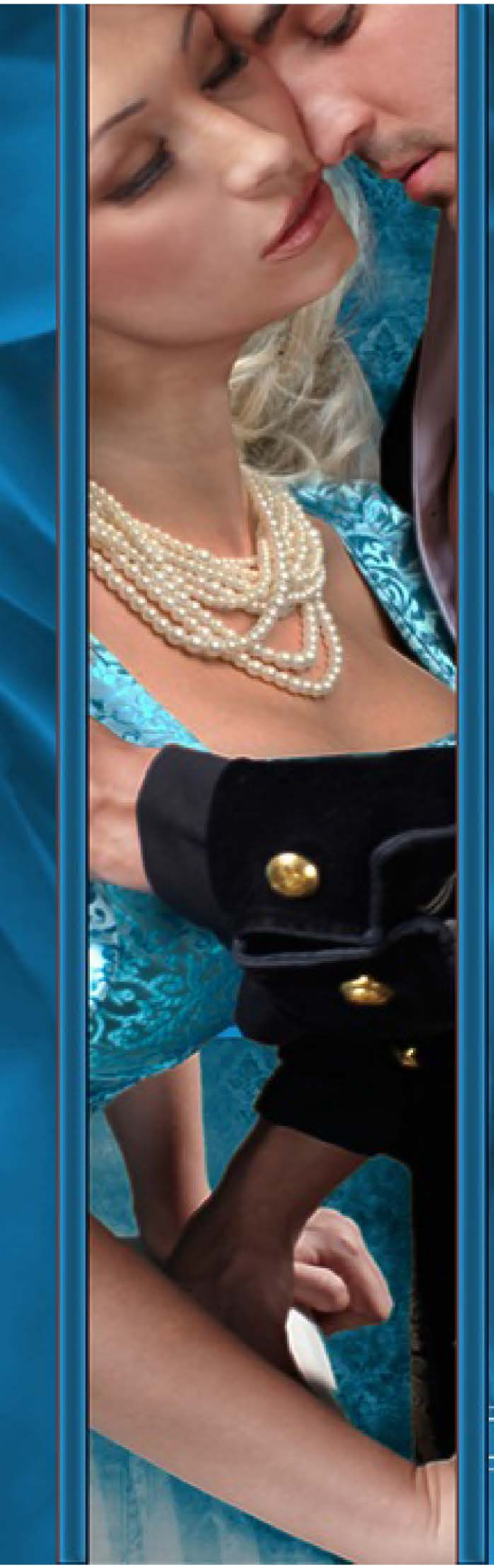

NEW YORK TIMES Bestselling Author

Mary Jo Putney

"*Veils of Silk* is terrific. Haunting. Wonderful characterization... First-rate work."
—Susan Elizabeth Phillips

Veils of Silk

Will passion destroy their marriage of friendship?

THE SILK TRILOGY • 3

După ce este salvat dintr-o temniță îngrozitoare din Asia Centrală, slăbit și mutilat, maiorul Ian Cameron se întoarce în India doar pentru a fi pus în fața unei crude realități: crezându-l mort, frumoasa lui logodnică s-a căsătorit cu cel mai bun prieten al lui.
O moștenire neașteptată îi oferă șansa de a se întoarce acasă, în Scoția, pentru a începe o viață nouă. Însă, mai întâi, trebuie să îndeplinească dorința lăsată cu limbă de moarte de către ofițerul rus cu care împărțise anii de prizonierat: să-i ducă nepoatei acestuia, Laura Stephenson, un jurnal. Ian este surprins să găsească o femeie în toată firea în locul fetiței pe care și-o închipuia și își dă imediat seama că Laura este singura care ar putea să-i fie parteneră într-o căsătorie neconvențională. Dorința i se împlinește, dar, înainte de a porni în lunga călătorie către casă, cei doi sunt atrași într-o aventură care amenință viitorul Indiei și îi apropie într-o dragoste pasională ce devine mai puternică decât orice ar fi îndrăznit să viseze vreodată.

Mary Jo Putney este unul dintre cei mai bine vânduți autori americani de ficțiune romantică, bucurându-se de o prezență permanentă în topurile publicațiilor *New York Times*, *Wall Street Journal* și *Publishers Weekly*.

Toate îşi au vremea lor, şi fiecare lucru de sub ceruri îşi are ceasul lui.
Naşterea îşi are vremea ei, şi moartea îşi are vremea ei;
săditul îşi are vremea lui, şi smulgerea celor sădite îşi are vremea ei.
Uciderea îşi are vremea ei, şi tămăduirea îşi are vremea ei;
dărâmarea îşi are vremea ei, şi zidirea îşi are vremea ei;
plânsul îşi are vremea lui, şi râsul îşi are vremea lui;
bocitul îşi are vremea lui, şi jucatul îşi are vremea lui;
aruncarea cu pietre îşi are vremea ei, şi strângerea pietrelor îşi are vremea ei;
îmbrăţişarea îşi are vremea ei, şi depărtarea de îmbrăţişări îşi are vremea ei;
căutarea îşi are vremea ei, şi pierderea îşi are vremea ei;
păstrarea îşi are vremea ei, şi lepădarea îşi are vremea ei;
ruptul îşi are vremea lui, şi cusutul îşi are vremea lui;
tăcerea îşi are vremea ei, şi vorbirea îşi are vremea ei;
iubitul îşi are vremea lui, şi urâtul îşi are vremea lui;
războiul îşi are vremea lui, şi pacea îşi are vremea ei.

Eclesiastul 3:1–3:8

prolog

Portul Bombay
septembrie 1841

Ian Cameron nici măcar nu avea nevoie de singurul lui ochi sănătos pentru a recunoaşte oraşul Bombay; ar fi putut identifica India numai după miros. Pe măsură ce goeleta intra încet în port, îl năpădiră izurile de condimente şi flori, şi mirosul slab, aproape imperceptibil, de descompunere. Îl asaltară şi culorile vibrante. După nuanţele delicate ale Mării Arabiei, i se părură şocante tonurile strălucitoare de stacojiu şi auriu.

Nava se legănă din pricina unui val, iar Ian se prinse de balustradă cu mâna stângă. Priveliştea şi sunetele stridente care veneau dinspre docuri îl făcură să tânjească după liniştea deşertului din Asia Centrală, pe care îl străbătuse după ce fusese salvat din Buhara. Se concentrase atât de tare asupra nevoii urgente de a supravieţui, încât nu apreciase modul în care nuanţele subtile ale deşertului îl reintroduceau încet în lumea celor vii.

În timpul săptămânilor pe care le petrecuse împreună cu sora lui, Juliet, şi cu soţul acesteia, Ross, se străduise din răsputeri să îşi păstreze autocontrolul, să facă tot felul de glume inteligente şi să pretindă că orice ar fi fost în neregulă cu el putea fi vindecat cu un mic răgaz şi câteva mese bune. În pofida tuturor eforturilor depuse, se îndoia că reuşise să convingă pe cineva. Fusese indecent de recunoscător când venise vremea să se întoarcă singur la regimentul din India.

Ian îşi frecă fără să îşi dea seama peticul negru care îi acoperea ochiul drept, după care îşi trecu degetele prin părul castaniu. Îl durea pieptul, dar mai puţin decât de obicei. Poate din cauză că se afla, în sfârşit, în ţara care îi fusese casă în cea mai mare parte din viaţa adultă.

În timpul ultimilor doi ani de iad, își dorise doar să se întoarcă în India și la logodnica lui.

Georgina. Georgina cea mlădioasă și cu păr bălai, cea mai curtată englezoaică din nordul Indiei. Ian își dădu seama că inima îi bătea tot mai tare, din pricina neliniștii și a speranței. Respiră adânc până simți cum dispare sentimentul de teamă.

Mai mult decât de India, mai mult decât de prietenii lui din regiment, avea nevoie să o vadă pe Georgina, să o țină din nou în brațele lui. Și atunci avea să fie bine.

Apucă atât de tare balustrada de tec, încât i se albiră încheieturile degetelor. Spera din toată inima că avea să fie bine.

capitolul 1

Unitatea Baipur
India Centrală și de Nord

Avea din nou coșmaruri. Laura se trezi gâfâind și se ridică în șezut, lovind disperată perdeaua din muselină împotriva țânțarilor care o înconjura. Tremurând toată, își acoperi fața cu mâinile.

Pe măsură ce sentimentul de frică se domoli, își reproșă supărată că se lăsase atât de afectată de niște coșmaruri care-i deveniseră deja prieteni vechi. Începuseră pe când avea șase ani, când fusese pentru prima dată martoră la relațiile sălbatice care puteau exista între bărbați și femei.

Acum, coșmarurile reveneau destul de rar și doar atunci când o schimbare era iminentă. Din nefericire, imaginile rămăseseră la fel de grăitoare. Frică, repulsie și rușine. Pasiune, dezastru, moarte.

Obosită, Laura își dădu la o parte părul castaniu-roșcat de pe fruntea umedă. De cele mai multe ori, era o femeie echilibrată de douăzeci și patru de ani, calmă și excesiv de stăpână pe sine. Totuși, în coșmarurile ei era un copil disperat, îngrozit, și faptul că crescuse nu schimbase deloc asta. Presupunea că trebuia să se mulțumească și să fie recunoscătoare că avea coșmaruri doar de două sau de trei ori pe an.

I se părea absurd să aibă coșmaruri când își dorea schimbarea care urma să aibă loc. Mâine, ea și tatăl ei vitreg aveau să plece într-o excursie prin district, partea care avea să fie cea mai plină de satisfacții din an. Cu toate acestea, ideea îi trezise din somn demonii, care o atacaseră din nou, așa cum făceau uneori.

Vremea se răcise și devenise suportabilă, iar pe verandă, clopoțeii de vânt zăngăniră ușor la o adiere ușoară.

Laura ridică perdeaua împotriva ţânţarilor şi se dădu jos din pat. Fără să-i pese de scorpionii care ar fi putut să mişune pe acolo, se duse la fereastră şi văzu că se iveau zorii. Bun; asta însemna că nu trebuia să încerce să adoarmă din nou.

Asemenea multor alţi britanici din India, ea şi tatăl ei vitreg obişnuiau să plece de-acasă dimineaţa devreme, înainte să se încălzească prea tare afară. El avea să se trezească în curând şi îşi vor bea împreună ceaiul cu pâine prăjită. După plimbare, tatăl ei îşi va lua în primire sarcinile de colector de taxe al regiunii, iar ea se va ocupa de numeroasele detalii necesare pentru a închide casa şi pentru a se pregăti pentru călătoria lor. Avea să fie o zi ocupată, dar previzibilă.

Însă, momentan, înainte să aprindă lampa, Laura se bucură de sunetele cristaline ale clopoţeilor de vânt şi de celelalte zgomote şi aromele bogate ale nopţii. Vântul îi mângâie uşor faţa, în timp ce întunericul voluptuos o ademenea. Însăşi natura Indiei însemna pasiune şi, uneori – prea adesea – tânjea să se lase prinsă în mrejele ei. Fără să îşi dea seama, îşi trecu mâinile în jos peste corp, peste sâni şi şolduri, şi îşi simţi carnea caldă şi pulsând sub muselina subţire.

Când îşi dădu seama ce făcea, roşi şi se întoarse de la fereastră, îndepărtându-se de senzualitatea periculoasă a nopţii.

Laura era în bucătăria mobilă, alegând provizii, când veni servitorul tatălui ei şi o anunţă că magistratul adjunct venise în vizită. Strâmbă din nas: numai de oaspeţi nu avea nevoie o femeie care îşi făcea bagajele pentru călătorie, dar spuse:

– Mulţumesc, Padam. Spune-i domnului Walford că voi veni imediat.

Traversă aleea acoperită care ducea de la bucătărie la bungalow şi merse în dormitor, să vadă cum arăta. Aşa cum era de aşteptat după ore întregi de agitaţie, arăta de parcă ar fi fost târâtă cu spatele printr-un tufiş plin de mărăcini – din cocul de la spate îi ieşiseră o grămadă de şuviţe rebele castaniu-deschis. Asta nu o deranja prea tare. În schimb, nu-i plăcea rochia ei umedă, care i se lipea de trup, deoarece nu voia nici în ruptul capului să apară provocatoare în faţa lui Emery Walford. Îşi chemă slujnica şi se schimbă într-o rochie anostă din muselină albă, după care se duse să îşi întâmpine oaspetele.

Umbrită de spaliere acoperite cu viţă de vie înflorită, veranda era cea mai plăcută parte a bungalow-ului. Când Laura ajunse pe verandă, magistratul se ridică numaidecât, un tânăr înalt, arătos şi timid.

– Bună ziua, Laura, spuse el. Ştiu că probabil eşti ocupată, dar voiam să-mi iau rămas-bun înainte să pleci. Înghiţi în sec, apoi făcu o remarcă lipsită de imaginaţie: E foarte cald astăzi.

– Dar curând va veni vremea rece, timp de şase luni minunate.

Laura îi făcu semn să se aşeze, alegând un scaun din nuiele împletite aflat la o distanţă sigură de ea. Chiar şi aşa, era stânjenitor de conştientă că el tânjea după ea. Încă de la paisprezece ani, descoperise că bărbaţii o doreau; chiar şi cu ochii închişi, simţea presiunea fierbinte, lipsită de cuvinte, a dorinţei masculine.

Dumnezeu ştie de ce o voiau atât de mulţi, căci nu era cine ştie ce frumuseţe şi cu siguranţă nu îi încuraja în acest sens; totuşi, dorinţa exista aproape întotdeauna. Majoritatea bărbaţilor o admirau cu respect şi nu reprezentau o problemă, dar dorinţa ostentativă a lui Emery o jena. Era păcat, pentru că îi plăceau inteligenţa şi onestitatea lui blândă. Ar fi fost prieteni mai buni dacă nu ar fi tânjit atât de evident după ea.

În timp ce erau serviţi cu ceai şi prăjituri *jelabi*, tânărul magistrat spuse:

– Nu ar fi mai bine dacă aţi aştepta să se mai răcească vremea înainte să plecaţi în călătorie? Căldura este atât de deranjantă.

– Dar excursiile cu cortul sunt stimulante, îi răspunse ea zâmbind. Aşteptăm cu nerăbdare ziua asta de câteva săptămâni. Tata spune despre călătoria aceasta prin jurul regiunii că e cea mai importantă parte din slujba lui.

Emery își lăsă privirea în jos, amestecând în ceai.

– Îmi... ne va fi dor de tine și de tatăl tău aici, la unitate.

– O să ne întoarcem cât ai zice peşte, spuse ea brusc.

– Abia pe la Crăciun. Ezită, ca și când încerca să-și facă curaj să spună ceva important.

– Acum că se apropie sezonul mistreților, sunt sigură că vei fi ocupat, spuse Laura, schimbând cu măiestrie subiectul. Tata spune că ți-ai cumpărat un cal nou superb de la un negustor afgan.

Emery se lumină la față și începu să descrie calul abia achiziționat, un subiect de discuție datorită căruia trecură cu bine de ceai și prăjituri. Laura sorbea din ceai, dând din cap în momentele cuvenite, dar cel mai mult se gândea la faptul neplăcut că, oricât de mult ar fi încercat ea să-l țină la distanță, mai devreme sau mai târziu Emery avea să o ceară în căsătorie.

O astfel de ofertă nu i se părea cine știe ce compliment, căci cel puțin jumătate din burlacii englezi pe care îi cunoscuse în India o ceruseră în căsătorie. Fetele europene erau atât de rare pe acolo, că până și cele mai urâte și cu limba ascuțită erau cerute în căsătorie. Chiar dacă cererea părea inevitabilă, prefera să o amâne cât mai mult timp posibil, deoarece refuzul ei avea să creeze o stare de stânjeneală. Erau o mână de englezi în Baipur, care se întâlneau foarte des, așa că trebuiau să evite orice problemă care ar fi putut tensiona relația dintre ei.

Și ce era mai rău era că ea ar fi fost tentată să accepte, pentru că Emery era plăcut și foarte chipeș. Se surprinsese de mai multe ori gândindu-se că nu semăna deloc cu Edward, așa că poate că ar fi fost în siguranță să se căsătorească cu el. I-ar fi făcut plăcere să se lase cuprinsă de brațele lui puternice, să-i simtă buzele și mâinile...

Ori de câte ori ajungea să se gândească la asta, speculațiile îi erau alungate de un val de panică. Nu Emery era problema, ci ea, și nici nu putea fi vorba de măritiș. Își termină de băut ceaiul, se ridică în picioare și-i întinse mâna.

– Nu vreau să par nepoliticoasă, Emery, dar trebuie să mă întorc la treabă. Altminteri, s-ar putea să ne trezim departe fără ceai sau chinină, sau alte lucruri la fel de esențiale.

– Dacă aveți nevoie de ceva, trimiteți-mi un mesaj și mă voi asigura că vi se va trimite imediat. Magistratul o ținea în continuare de mână și nu voia să-i dea drumul. Laura... trebuie să-ți spun ceva.

Însă înainte ca tânărul să mai apuce să adauge un cuvânt, apăru tatăl vitreg al Laurei. În timp ce urca scările care duceau spre verandă, privirea pătrunzătoare a lui Kenneth Stephenson evaluă scena și în ochii lui albastru-deschis se citi o urmă de amuzament.

– Bună ziua, Emery. Erai pe picior de plecare?

Tânărul roși și îi dădu drumul mâinii Laurei.

– Da. Eu... m-am oprit doar ca să vă urez călătorie plăcută. O privi încă o dată, plin de dorință, pe Laura înainte să plece. Aștept cu nerăbdare să te întorci.

În timp ce tânărul se îndepărta de ei călare, Laura porunci să li se aducă încă o tavă cu gustări.

– Ai venit exact la țanc, tată. Cred că Emery era pe punctul să-mi declare că mă iubește.

Pe un ton serios, Kenneth Stephenson răspunse:

– Ai putea nimeri mult mai rău. Este puțin cam crud, dar va fi un soț grozav. Provine dintr-o familie bună, are o fire blândă și e bun în ceea ce face. O să ajungă foarte departe.

– Cu cât mai departe, cu atât mai bine, spuse Laura pe un ton vesel. Prefer să rămân cu tine. Ești o companie mult mai plăcută.

Tatăl ei vitreg îi zâmbi puțin melancolic.

– Ar trebui să-ți găsești un soț și să-ți întemeiezi o familie a ta, Laura.

Se certau pe tema asta de multă vreme.

– Tu ești familia mea, îi replică ea. Ai nevoie de mine, să am grijă de tine, să mă asigur că mănânci cum trebuie.

Tatăl ei se juca cu o prăjitură *jelabi*.

– N-o să fiu tot timpul lângă tine, draga mea.

Îngrijorată din cauza tonului său, Laura se uită cu atenție la tatăl ei vitreg. Era ușor să nu observe schimbările subtile la o persoană pe care o vedea în fiecare zi. Așadar, fu șocată să descopere cât de mult slăbise, câte riduri îi brăzdau acum pielea bronzată și cum părul îi era mai mult grizonant decât castaniu. Era mai în vârstă decât majoritatea ofițerilor din regiune, iar viața în India era grea chiar și pentru cei tineri și în putere.

– Muncești prea mult. Poate că ar fi timpul să te pensionezi, ca să ne putem întoarce în Anglia.

– Ce părere ai, de fapt, despre India? întrebă el. Eu m-aș mulțumi să-mi petrec restul vieții aici, dar e o viață grea pentru o femeie tânără. Uneori mă întreb dacă nu cumva doar te prefaci că ești fericită, ca să nu mă simt vinovat pentru că te-am adus aici.

– Nu m-ai adus tu aici, ci eu am insistat să vin cu tine, nu mai ții minte? Laura privi absentă peisajul luxuriant, gândindu-se ce să spună mai departe. Nu-mi pare rău că locuiesc aici. Pământurile și oamenii sunt fascinanți, și înțeleg de ce îi iubești atât de mult. Totuși, chiar și după cinci ani petrecuți aici, țara asta mi se pare străină. N-o voi înțelege niciodată.

– Nu trebuie să înțelegi ca să iubești, spuse el pe un ton afectuos. Partea rusească din tine este foarte pregnantă și mi-e teamă că n-o voi înțelege niciodată, dar asta nu înseamnă că te iubesc mai puțin din pricina asta.

– Nu sunt rusoaică. Sunt o englezoaică civilizată. Ca să o dovedească, își mai turnă ceai și adăugă o porție sănătoasă de lapte. Doar că, întâmplător, m-am născut în Rusia.

– Și-ai trăit acolo până la vârsta de nouă ani. Poți să stai cât vrei în Anglia, tot n-o să poți schimba asta. Kenneth zâmbi: Când mijești ochii ăia aurii la mine, semeni leit cu mama ta, și Tatiana era rusoaică până în măduva oaselor.

– Dar eu nu semăn deloc cu ea, spuse Laura ușor deranjată, poate doar la înfățișare.

El dădu din cap, dar nu mai insistă. O privi pe Laura în ochi și-i spuse:

– Dacă o să pățesc ceva, promite-mi că nu mă vei plânge mult timp, draga mea, și că te vei gândi foarte serios la căsătorie.

Alarmată, Laura lăsă din mână ceașca de ceai și se holbă la tatăl ei vitreg.

– E o conversație foarte ciudată. Îmi ascunzi ceva? Te-ai simțit cumva rău în ultima vreme?

– Nu, nimic de genul ăsta. Ridică din umeri. Doar că un brahman mi-a făcut odată horoscopul și mi-a spus că voi muri la scurtă vreme după ce voi împlini șaizeci de ani.

Și fusese ziua lui cu o săptămână în urmă. I se făcu pielea de găină pe gât și rosti:

– Ce prostii, tată! De unde să știe un păgân superstițios când o să mori?

– Poate că preotul s-a înșelat. Sau poate că a avut dreptate. Am văzut multe lucruri în India care nu pot fi explicate în termeni vestici, spuse Kenneth calm. Și cred că am și dobândit puțin din fatalismul Orientului, căci nu mă deranjează deloc gândul morții. Mi-am făcut un inventar al vieții și, în mare, sunt mulțumit de ce-am făcut. Oftă. Dar mă îngrijorează ce se va alege de tine. Ar fi trebuit să fiu mai atent la chestiunile bănești, pentru că nu am multe să-ți las moștenire.

– Mi-ai dăruit tot ce contează, spuse ea șoptit. Nu-ți face griji. Voi supraviețui foarte bine și pe cont propriu.

– Știu că te vei descurca, dar viața înseamnă mai mult decât să supraviețuiești, spuse el cu blândețe. Înseamnă și tovărășie, prietenie, dragoste. Mă îngrijorează gândul că vei alege să-ți petreci restul vieții singură și îți vei rata șansa de a avea parte de mult mai mult.

Laura își mușcă buza, nefericit de conștientă de faptul că tatăl ei vitreg îi ghicise aversiunea față de căsătorie. Era un subiect pe care nu avea să îl discute nici măcar cu el, căci nimic nu avea să o facă să se răzgândească. Dar era dispusă să-i îndruge minciuni, dacă un neadevăr l-ar fi liniștit.

– Viaţa e nesigură, mai ales în India – ai putea să trăieşti cu douăzeci de ani mai mult decât mine. Ridică exasperată din umeri. Dar îţi promit că, dacă vei păţi ceva, îmi voi căuta un soţ. O femeie are nevoie de un bărbat, măcar ca să ucidă toţi gândacii enormi. Ştii că urăsc miriapodele.

Kenneth chicoti, relaxându-se uşor.

– După ce te vei căsători, vei descoperi că un soţ are şi alte întrebuinţări, în afară de omorâtul gândacilor. Când n-o să-ţi mai baţi capul cu mine, o să-ţi dai seama că îţi place compania bărbaţilor tinerilor.

Poate că aşa avea să fie, dar tot nu avea să se căsătorească. Niciodată.

capitolul 2

Unitatea din Cambay
Nordul Indiei

Nerăbdător să se întoarcă la regimentul lui, Ian Cameron petrecu doar două zile în Bombay. După ce făcu o vizită la bancă şi alta la croitor, cumpără cel mai bun cal pe care-l găsi, cea mai bună carabină şi cel mai bun revolver, după care o porni pe drumul lung spre Cambay. Nu se obosi să trimită vorbă dinainte, căci ar fi ajuns aproape în acelaşi timp cu mesajul.

Călări spre nord-est, străbătând întinsele câmpii verzi care se întindeau pe teritoriul Indiei de la Marea Arabiei la Golful Bengal, dar aproape că nu găsea nici o plăcere în scenele familiare cu oameni voioşi, templele în culori ţipătoare şi bizonii de apă răbdători. În timpul lunilor nesfârşite de întuneric din Puţul Negru din Buhara, crezuse că dacă avea să fie eliberat, dacă avea să mai simtă vreodată lumina soarelui, viaţa lui avea să revină la normal.

În schimb, întunericul temniţei părea să i se fi infiltrat în suflet. Zi şi noapte – mai ales noaptea – îl bântuiau temerile că avea să fie înghiţit de întuneric. Doar

Georgina putea să alunge umbrele şi nevoia de a o vedea îl făcea să călărească în cel mai rapid galop în care îl putea duce armăsarul.

Îl interesau prea puţin mâncarea sau odihna. De fapt, prefera să evite somnul din pricina viselor îngrozitoare. De obicei, coşmarurile se petreceau în Puţul Negru, iar el se trezea simţindu-se sufocat şi agonizant de singur.

Alteori, mai rar, avea nişte vise misterioase, inexplicabile, cu un foc – un holocaust îngrozitor care pârjolea pământul, distrugând totul în calea lui. Atunci se trezea tremurând, plin de nelinişte, convins că trebuia să facă ceva pentru a opri incendiul, dar fără să reuşească vreodată să-şi amintească ce anume. În general, era mai bine dacă nu dormea.

Drumul către tabăra unde era staţionat Regimentul 46 de infanterie trecea peste o creastă muntoasă. Când ajunse în vârf, se opri şi se uită la câmpia care se întindea înaintea lui. Nu părea să se fi schimbat nimic în cei doi ani în care fusese plecat. În depărtare, soldaţii făceau exerciţii pe *maidan*, locul unde se ţineau paradele, marşul şi întoarcerile lor rigide stârnind un nor de praf purtat apoi de vânt. Mai aproape de el văzu barăci, magazii şi bungalow-uri dispuse cu o precizie militară de-a lungul unei reţele de drumuri.

Privi în cele din urmă şi spre bungalow-ul spaţios al colonelului Whitman. Era după-amiaza târziu, aşa că Georgina ar fi trebuit să fie acasă, pregătindu-se pentru cină. Dacă nu – ei bine, nu putea fi prea departe. Într-o oră sau două, avea să o ţină în braţe şi atunci coşmarul cel lung avea să se termine, în sfârşit.

Îşi mână nerăbdător armăsarul pe străzile aglomerate, unde mulţimea de soldaţi şi civili îşi vedea de treburile obişnuite. Oamenii îl priviră plini de curiozitate şi, de câteva ori, i se păru că îşi aude şi numele rostit cu neîncredere, dar nu se opri să discute cu nimeni. Avea timp să facă asta mai târziu.

Când ajunse la destinaţie, descălecă şi îşi legă armăsarul, după care urcă scările de la bungalow câte două trepte o dată. Ar fi fost mai politicos din partea lui să îşi

găsească un loc de cazare, ca să se poată spăla şi apoi să-i trimită un mesaj Georginei, prin care să o informeze de sosirea lui. Dar mama lui spusese întotdeauna că veştile bune nu omoară pe nimeni, iar el nu voia să mai aştepte nici măcar o clipă până să-şi vadă logodnica.

Ian bătu la uşă şi-i răspunse slujitorul colonelului, Ahmed, care îndeplinea funcţia de majordom. Fără să se arate tulburat de înfăţişarea ponosită a vizitatorului, acesta spuse politicos:

– Vă pot ajuta cu ceva, sahib?

– Nu mă recunoşti, Ahmed? spuse Ian şi îşi scoase pălăria *topi* cu boruri foarte late pe care o purtau toţi europenii ca să se protejeze de soarele indian arzător.

Slujitorul rămase cu gura căscată.

– Domnul maior Cameron?

– În carne şi oase. Puţin mai bătrân şi probabil deloc mai înţelept, dar în mare parte sănătos. Domnişoara Georgina e acasă?

Ahmed îi spuse:

– Este pe verandă, sahib, dar...

Ian îl întrerupse:

– Nu mă anunţa. Vreau să fie o surpriză. Apoi străbătu camera principală a bungalow-ului, inima bătându-i nebuneşte la gândul că salvarea lui se afla la doar câţiva metri distanţă.

Veranda era plăcut umbrită şi dădea spre minunatele straturi de flori ale doamnei Whitman. Şi acolo, precum oala cu galbeni de la capătul curcubeului, stătea Georgina. Nu îl auzise pe Ian, aşa că acesta se opri în pragul uşii ca să o admire cum stătea acolo, aşezată pe o canapea de nuiele, concentrată pe broderia la care lucra.

De-a lungul lunilor de captivitate, imaginea ei începuse să i se şteargă din minte. Acum se întreba cum de putuse să uite trăsăturile ei fine, unghiul capului ei, modul în care cârlionţii ei străluceau ca nişte fire de aur. Purta o rochie roz, lejeră, care o făcea să pară dulce, şi inocentă, şi feminină, exact lucrurile după care tânjise în timpul lunilor groaznice în care fusese prizonier.

Acum că o vedea, i se părea că putea să fie din nou întreg la minte. Spuse încet:

– Georgina?

Fata îşi ridică privirea, apoi icni şi scăpă broderia din mână. Părea mai mult decât surprinsă. Părea de-a dreptul îngrozită.

Reacţia ei îl duru şi îl făcu să îşi dea seama cum arăta: costeliv, plin de praf, îmbrăcat cu o uniformă mult prea largă şi cu un petic negru de pirat peste ochi. Fusese un prost că venise direct acolo. Poate că Georgina nici măcar nu avea să îl recunoască. Încercă din răsputeri să pară vesel, şi spuse:

– Probabil că arăt ca un bandit, dar sigur nu sunt chiar de nerecunoscut.

– Ian! Georgina dădu să se ridice de pe canapea, dar căzu la loc.

Ian îşi spuse că fusese un idiot, şi se duse spre canapea, încercând să o aşeze mai confortabil. Mirosea frumos şi era moale şi voluptuoasă, exact aşa cum trebuia să fie o femeie.

Femeia deschise ochii când el îngenunche lângă ea.

– Ian. Îşi puse şovăind mâna pe obrazul lui. Cerule mare, chiar eşti tu!

El dădu să-i răspundă, după care se opri de parcă l-ar fi înjunghiat cineva în stomac. Georgina îşi ridicase mâna stângă spre obrazul lui, iar pe al treilea deget purta un inel de aur.

Îi prinse mâna şi se holbă la bijuterie. Era o verighetă. N-avea cum să fie altceva şi se afla lângă un inel de logodnă cu diamant. Altul decât cel pe care i-l oferise el.

Privirea i se înceţoşă, întunecându-se pe la margini. Îi dădu drumul la mână, apoi se ridică, nevenindu-i să creadă. Apoi îşi dădu seama că o parte din rotunjimea Georginei se datora faptului că se afla pe la mijlocul unei sarcini. Cu o voce aspră, pe care nici nu şi-o recunoscu, spuse:

– Sperasem ca absenţa să te facă să ţii mai mult la mine, dar e evident că odată ce-am ieşit din peisaj, m-ai scos şi din mintea ta. Îl cunosc pe norocos?

– Gerry Phelps, spuse ea ezitant, apăsându-şi o mână pe gât.

Bineînţeles. Onorabilul Gerald Phelps, care fusese prietenul şi rivalul lui Ian încă de pe vremea când fuseseră amândoi cadeţi la academia militară din Addiscombe, şi care fusese cel mai hotărât dintre pretendenţii Georginei. Ian făcu o grimasă.

– Ar fi trebuit să ghicesc. Gerry te-a vrut dintotdeauna. De ce nu l-ai acceptat din prima, în loc să te prefaci că erai îndrăgostită de mine?

Georgina strigă, deşi vorbele păreau să iasă cu greu:

– Nu m-am prefăcut, Ian, dar mi-au spus că ai murit! Am plâns o săptămână întreagă când am primit vestea.

– După care ţi-ai şters lacrimile şi te-ai măritat cu Gerry, se răsti Ian. Se uită din nou la burta ei rotunjită. E clar că nu ai jelit prea mult.

Ea se puse pe plâns, dar lacrimile nu îi diminuau cu nimic din frumuseţe; Georgina reuşise întotdeauna să plângă frumos.

Ian rămase privind la fosta lui logodnică şi simţi cum ceva în adâncul lui se frânge, luând cu sine masca de normalitate pe care o purtase încă de când fusese salvat. Temându-se că dacă ar fi rămas acolo, ar fi rănit-o pe Georgina, Ian se răsuci pe călcâie şi ieşi cu paşi mari din casă.

Ea îi rosti numele printre suspine, dar el nu privi în urmă. După ce îşi luă pălăria *topi* de la Ahmed, deschise uşa de la intrarea din faţă cu atâta forţă, că bungalow-ul se zgudui.

Se trezi faţă în faţă cu Gerald Phelps.

Gerry se opri ca trăsnit, cu o expresie de bucurie şi vină pe faţă.

– Dumnezeule, Ian, chiar trăieşti! Mi-a spus cineva că tocmai ai ajuns, dar nu mi-a venit să cred. A trecut atâta timp. Dădu să ridice braţul, ca şi când ar fi vrut să dea mâna cu Ian, după care se răzgândi. Toţi am crezut că ai murit.

– Am aflat. Ian se gândi să-i tragă un pumn lui Gerry cel arătos şi poate că gestul i-ar mai fi uşurat din furia disperată pe care o simţea. Dar dacă ceda acum în faţa violenţei, la starea pe care o avea, era posibil să ajungă la crimă; Gerry nu reuşise niciodată să îl dovedească într-o luptă. Felicitări pentru nuntă, spuse el cu ranchiună. Nu ştiu dacă a câştigat cel mai bun dintre noi, dar, la urma urmei, e important să câştigi cu orice preţ, nu-i aşa?

Fără să aştepte vreun răspuns, Ian îl împinse pe Gerry şi încălecă. După care se îndepărtă cât de repede putea să-l ducă armăsarul istovit.

Gerry Phelps îl privi îndepărtându-se, după care intră în casă şi se duse la soţia lui. Georgina stătea sprijinită în pragul uşii ce dădea spre verandă, cu mâinile împreunate, albe ca varul. Gerry vru să se ducă la ea şi să o aline. Ba mai mult, voia să o audă spunându-i că se bucura că se măritase cu el, dar se opri când o văzu atât de tulburată.

Soţul şi soţia rămaseră privindu-se, separaţi de mai mult decât distanţa fizică. Între ei se afla fantoma unui bărbat care nu era mort.

Ian străbătuse deja o jumătate de kilometru când îşi dădu seama că nu avea nici cea mai vagă idee încotro se îndrepta. După ce îşi opri calul, se prăbuşi peste gâtul acestuia, incapabil să mai stea drept în şa. Extenuarea fizică pe care o ignorase până atunci îi copleşi mintea şi trupul asemenea unor ciocane rupte din iad şi începu să răsufle adânc şi aspru. Mult mai rău decât disconfortul lui fizic era chinul moral, la care se adăuga şi un fapt pe care nu putea nici să-l accepte, nici să-l nege.

Încă de când fusese salvat, se agăţase de gândul că Georgina avea să fie izbăvirea lui. În schimb, găsise doar cenuşă. Întunericul i se dezlănţuise în suflet în cele din urmă, şi nici măcar soarele asiatic arzător nu putea risipi negura întunecoasă care îl năpădise în valuri sufocante.

Lui Ian îi mai rămăsese un dram de raţiune, atât cât să-şi dea seama că se pierdea cu firea, şi nu avea nici cea mai vagă idee cum să oprească asta. Precum un animal rănit, îşi dorea o vizuină în care să sufere în singurătate,

dar clubul era un loc prea public, nu existau hoteluri şi nu avea să ajungă în compania vreunui prieten înainte de a ceda nervos în public.

Auzi un tropot de copite în urma lui şi cineva îl strigă pe nume. Ian înţepeni, întrebându-se dacă Gerry Phelps era îndeajuns de prost încât să vină după el. Celălalt cal se apropie în galop de el, pe partea dreaptă, şi se opri brusc. Apoi un bărbat îl atinse pe încheietura mâinii.

Ian îşi pierdu orice urmă de autocontrol la gândul că cineva îl aborda pe neaşteptate. Se răsuci în şa şi lovi cu sălbăticie şi furie, dorindu-şi doar să lovească, fără să-i pese pe cine sau unde nimerea. Dar intrusul nu era Gerald Phelps. După ce îl lovi pe bărbat, Ian îşi dădu seama că îl atacase pe fratele lui mai mic, David, care purta o uniformă de căpitan din Regimentul 46 de infanterie. Tânărul reuşi cu greu să se ţină în şa şi, preţ de o clipă infinită, cei doi bărbaţi se holbară unul la celălalt. După care un zâmbet pieziş înflori pe chipul bronzat al lui David.

– N-am uitat că-ţi datorez zece lire, Ian, nu trebuie să mă baţi măr ca să le scoţi de la mine. Ţi le-aş fi înapoiat cu mult timp în urmă dacă nu te-ai fi dus să mori în Turkistan.

Ian spuse neajutorat:

– Pentru numele lui Dumnezeu, David, ce cauţi aici? Când am plecat eu din India, erai la regimentul tehnic din Bengal.

– Calcutta era cam plictisitoare, aşa că m-am transferat la Regimentul 46 la trei luni după ce-ai plecat în Buhara. M-am gândit că viaţa va fi mai palpitantă în nord.

În ciuda cuvintelor calme, David se repezi şi îi strânse cu impetuozitate mâna lui Ian. Al treilea dintre cei patru copii din familia Cameron, David era cel mai consecvent dintre ei şi fratele cu judecata cea mai sănătoasă. De asemenea, se număra şi printre puţinii pe care i-ar fi putut suporta în preajma lui.

David îi dădu drumul la mână, apoi spuse:

– Ce naiba ai păţit în Buhara?

Ian clătină din cap, incapabil să răspundă.

David se încruntă şi privi la chipul tras al fratelui său mai mare.

– Unde stai?

– Nicăieri. Tocmai ce m-am întors. Vocea i se frânse pentru o clipă. M-am dus direct la casa colonelului Whitman.

Urmă o clipă de tăcere, după care David spuse simplu:

– Înţeleg. Vino cu mine. Bungalow-ul meu e aproape. Camaradul cu care îl împart lipseşte câteva luni, aşa că este loc destul.

Ian întoarse calul fără să mai spună ceva şi îşi urmă fratele. Câteva minute, nu mai mult. Mai putea rezista atât. Doar câteva minute.

capitolul 3

Confuz, Ian se trezi, se rostogoli pe cealaltă parte şi clipi ameţit. Apoi îşi aminti. Cambay. Întâlnirea dezastruoasă cu Georgina. Apoi, slavă Domnului, revederea cu David.

Când ajunseseră la bungalow, fratele lui îi sugerase să se odihnească şi îl condusese spre unul dintre dormitoare. Ian nici măcar nu se sinchisise să se dezbrace înainte să se prăbuşească cu faţa în jos, pe pat. Adormise în doar câteva secunde.

Razele arămii pieziş ale soarelui din după-amiaza târzie pătrundeau prin obloane, dar oare ce zi era? Poate că dormise douăzeci şi patru de ore, ca atunci când ajunsese la fortăreaţa lui Juliet după goana nebună prin deşertul Karakum. În ambele ocazii, odihna lui semănase mai degrabă cu o comă decât cu un somn.

Încă era ameţit de la oboseală, dar se îndoia că mai putea dormi, căci negura întunecoasă încă îl chinuia. Se gândi cu gravitate la această imagine. Negurile păreau prea inofensive; umbrele erau mai mult ca nişte câini turbaţi care îi dădeau târcoale, înceţoşându-i

mintea, năpustindu-se şi făcând spume la bot înainte să-l ucidă. Sau poate lupi?

Hotărând că ar fi fost mai înţelept să rămână la imaginea negurilor, se ridică şovăind şi se îndreptă spre lavoar. Îşi văzu figura oglindită în apa din lighean: murdar, cu favoriţi, chipul lui ar fi speriat pe oricine. Cu siguranţă o speriase pe Georgina.

Cu buzele strânse, se răsuci şi deschise uşa care dădea spre camera principală a bungalow-ului. David stătea la birou, redactând o scrisoare. Ian îl întrebă:

– Cât timp am dormit?

Fratele lui îl privi.

– Nici două ore. Nu mă aşteptam să te văd până mâine.

Nu era de mirare că nu se simţea odihnit.

David continuă:

– Ce zici de-o baie? Apoi luăm cina şi-mi poţi povesti ce s-a întâmplat în ultimii doi ani.

Fusese o sugestie bună, căci după ce se bărbieri, se spălă şi se îmbrăcă în haine curate, Ian se simţi cât de cât uman. Printr-un fel de înţelegere tacită, nici unul din fraţi nu întrebă nimic până nu terminară de mâncat. Sau, mai bine spus, până nu termină David de mâncat; Ian luă doar câteva guri, după care îşi împinse mâncarea de colo-colo pe farfurie.

Când David termină, făcu semn să se strângă masa.

– Vrei nişte brandy?

Ian se uită la sticlă.

– Cred că da, deşi probabil că e o greşeală: după doi ani petrecuţi în ţări islamice fără strop de alcool, s-ar putea ca băutura să mă facă să cad lat.

David turnă în două pahare şi împinse unul dintre ele peste masa lustruită.

– În afară de faptul că m-am transferat la Regimentul 46, nu mi s-au întâmplat prea multe în ultimii doi ani. Dar cum ai reuşit să scapi din Buhara? S-a raportat că ai fost închis la scurt timp după ce-ai ajuns în oraş, apoi ai fost executat un an mai târziu.

Ian ridică din umeri.

– Raportul a fost pe jumătate corect: am fost închis, dar nu executat. Nu chiar. După un an şi jumătate petrecut în cea mai mizerabilă văgăună, am fost salvat de Juliet şi de soţul ei. Am fugit în Persia, şi iată-mă acum aici.

David se opri din băut. Spuse, aproape fără să-i vină să creadă:

– Juliet, sora noastră? Şi Ross Carlisle?

După ce Ian îi mai dădu câteva detalii, David fluieră uşor, uimit.

– Ai fost al naibii de norocos!

– Într-adevăr. Ian alese un mango şi începu să îl taie în felii subţiri cu pumnalul persan ascuţit ca lama pe care i-l dăruise sora lui. Îmi tot amintesc asta.

– Deci Juliet şi Ross sunt din nou împreună, spuse David gânditor. De ce naiba a fugit de el? N-am înţeles niciodată. Ştiu că Juliet a moştenit din plin impulsivitatea specifică neamului Cameron, dar mi s-a părut de-a dreptul nebunesc să-l părăsească pe Ross după doar şase luni de căsnicie.

– Nu mi-a spus niciodată de ce-a plecat, dar Ross e mulţumit de explicaţia pe care a primit-o. Asta contează. Ian ezită o clipă când îşi aminti apropierea intensă pe care o văzuse între sora lui şi soţul acesteia. Se bucura pentru ei, dar amintirea aceasta făcea ca situaţia lui să pară şi mai mohorâtă. Dezgustat de atâta autocompătimire, continuă: Se vor întoarce în Anglia curând. Juliet nu numai că s-a transformat într-o soţie mai mult sau mai puţin supusă, care îşi adoră soţul, dar îi va oferi lui Ross şi un moştenitor.

David zâmbi.

– Juliet nu a irosit niciodată vremea.

– Nici Georgina.

Fratele lui deveni serios.

– Nu o judeca prea aspru, Ian. Când a primit vestea că ai fost executat – şi era o ştire convingătoare, nu doar un zvon vag –, Georgina a fost distrusă. De fiecare dată când ne-am văzut, mi-a vorbit ore întregi despre tine.

– După care și-a întors spatele și s-a căsătorit cu următorul de pe listă.

– E genul de femeie care are nevoie de un bărbat.

Ian luă o înghițitură zdravănă de brandy. Așa cum se așteptase, fu ca și când ar fi încasat o lovitură. Primi cu dragă inimă efectul – cu puțin noroc, avea să își piardă cunoștința curând.

– Câtă galanterie din partea ta să îi iei apărarea, dar nu mă interesează atât de mult corectitudinea.

David se încruntă. Îi era dragă Georgina și nu o învinuia pentru că crezuse că logodnicul ei era mort. Dar *într-adevăr* se căsătorise cu Phelps foarte repede... și graba ei crease un adevărat iad pentru Ian.

– Dacă te ajută cu ceva, spuse el în cele din urmă, toată lumea din Cambay te-a jelit cu sinceritate și mult timp, începând cu colonelul Whitman și sfârșind cu ultimul măturător de pe stradă.

– Nu pot să zic că mă ajută prea mult, spuse Ian sec, după ce transformă fructul de mango într-o grămadă de pulpă siropoasă și coji roșietice.

David își măsură din priviri oaspetele, simțindu-se stânjenit. Pe când era copil, îl idolatrizase pe fratele lui mai mare, pe deplin încrezător că puterea nesfârșită și firea bună ale lui Ian erau de neegalat. Ian îl învățase să călărească precum un beduin, să se apere în fața băieților mai puternici decât el și cum să se furișeze afară din casă când trebuiau, de fapt, să doarmă.

Dar bărbatul care se întorsese din Buhara era aproape un străin pentru el. Fața lui slabă, colțuroasă, îl făcea pe Ian să pară mult mai în vârstă decât cei treizeci și doi de ani ai lui. Nu râsese nici măcar o dată, iar zâmbetul pe care îl afișa era doar o strâmbătură fără noimă. David întrebă nesigur:

– Te vei muta la alt regiment? Mă gândesc că îți va fi dificil să îi vezi tot timpul pe Georgina și Gerry împreună.

– Puțin spus. Ian își înfipse vârful cuțitului într-o felie de mango și se uită la bucata siropoasă, gândindu-se la întrebare. Apoi lăsă brusc bucata de fruct pe farfurie, nemâncată. Voi renunța la mandat. Habar n-am ce voi face în loc, dar m-am săturat să mă lupt cu indieni și să particip la Marele Joc împotriva rușilor. La naiba cu toate astea. Nenorocitul ăsta de imperiu al Maiestății Sale va trebui să rămână în picioare sau să se prăbușească fără mine.

Amărăciunea din cuvintele lui îl reduseră momentan la tăcere pe David. După care, tânărul își dădu seama că avea o veste relevantă pentru viitorul lui Ian.

– Ce bine că vrei să pleci din armată, pentru că e nevoie de tine în Scoția.

– Pentru ce? întrebă Ian, fără prea mare curiozitate.

Împinse deoparte farfuria cu bucăți de mango și mai bău din brandy.

– Acum ești Lord Falkirk.

Ian înlemni.

– Cum adică?

David oftă.

– Cu aproape un an în urmă, a avut loc un accident. Unchiul Andrew și ambii lui fii s-au înecat pe lac. Pescuiau, când s-a iscat o vijelie puternică.

Ian se ridică brusc de la masă.

– La naiba, au murit toți trei odată?! Ce groaznic!

Măsură camera în lung și-n lat, șocat și îndurerat. Avu nevoie de timp să își dea seama ce implicații avea această veste pentru el. Falkirk era sediul clanului Cameron, dar răposatul tată al lui Ian fusese fratele mai tânăr al lui Andrew, iar Ian nu își imaginase niciodată că va moșteni averea și titlul și fusese educat să își croiască propriul drum în viață. Totuși, printr-o tragedie lipsită de sens, acum era Lord Falkirk.

Apoi își dădu seama de altceva și se opri din plimbat, mijind ochii în timp ce-l privi pe fratele său.

– Cum s-a raportat că eu murisem, tu urmai la rând.

– Da și nu. David se lăsă pe spate, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Bineînțeles că avocații m-au anunțat, dar tot atunci că am primit și o scrisoare de la mama, care mă avertiza ca nici măcar să nu-mi treacă prin cap că aș fi eu Lord Falkirk, pentru că tu încă trăiești.

Ian se binedispuse puțin.

– Ţi-am spus cumva că mama l-a găsit pe Ross în Constantinopol şi l-a obligat să meargă la Buhara?

– Nu mă surprinde. Era hotărâtă să-i facă pe avocaţi să aştepte toţi cei şapte ani înainte să te declare mort, spuse David şi zâmbi larg. A devenit mult mai puternică de-a lungul anilor. Văduvia i-a priit.

Ian se frecă la tâmple, unde simţea o durere surdă.

– Cât de tare te deranjează că nu ai moştenit titlul de Falkirk? În pofida a ceea ce ţi-a spus mama, probabil că ai început să te gândeşti că de fapt îţi aparţinea.

– Nu mi-ar fi displăcut să fiu Lord Falkirk, cu un castel cavernos şi toate cele, recunoscu David puţin melancolic. Dar prefer să fii tu în viaţă. În plus, încă nu sunt pregătit să plec din India. O să-mi câştig bucăţica mea de Scoţie la timpul potrivit.

Măcar fratele lui nu îl ura pentru că supravieţuise. Ian începu din nou să se plimbe încolo şi încoace prin cameră, oprindu-se în cele din urmă lângă o fereastră. Se uită în bezna de afară şi se gândi la ideea de a se întoarce în ţara lui natală. Fiind diplomat, tatăl lui Ian îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă prin ţări străine, aşa că Falkirk fusese căminul lui britanic în copilărie. În copilărie, Ian locuise acolo, şi îşi petrecuse vacanţele şcolare explorând dealurile sălbatice şi înotând în lacul frumos şi înşelător.

Scoţia, ţara strămoşilor lui, răcoroasă şi verde, pe care o cunoştea ca-n palmă. În starea de tulburare în care se afla acum, ideea de a merge la Falkirk strălucea precum un far îndepărtat într-o noapte furtunoasă. Faptul că o pierduse pe Georgina lăsase un gol enorm în sufletul lui, dar Falkirk ar fi putut umple o parte din pustiul acela. Aşa avea un loc în care să meargă şi un motiv ca să-şi continue viaţa.

Se răsuci şi se sprijini de rama ferestrei, cu mâinile încrucişate peste piept.

– Se pare că mă voi întoarce în Scoţia.

– Sper că vei mai rămâne câteva zile aici, înainte să o porneşti spre Scoţia, spuse David. Dumnezeu ştie când ne vom vedea din nou. Abia peste câţiva ani voi putea să vin în vizită.

Din moment ce se hotărâse să părăsească India, lui Ian i-ar fi plăcut să plece numaidecât, dar era imposibil.

– Înainte de a merge acolo, am o misiune de îndeplinit în Baipur. Când termin cu asta, o să mă opresc în Cambay, în drum spre Bombay.

– Ce fel de misiune?

Ian se gândi la întuneric, la frig şi la disperare, şi la bărbatul care în termeni lumeşti îi fusese duşman, dar care îi devenise la fel de apropiat precum propria umbră.

– Timp de un an întreg, am împărţit celula cu un colonel rus, până l-au executat. A ţinut un jurnal într-o biblie mică şi i-am promis că, dacă voi putea, îl voi trimite celei mai apropiate rude în viaţă – nepoatei lui. De vreo trei sau patru ani, fata locuieşte în Baipur. Din moment ce sunt atât de aproape, o să-i duc jurnalul personal, în loc să-l trimit pe căile oficiale.

David ridică din sprâncene.

– Ce naiba caută o rusoaică într-o unitate regională indiană?

– Mama copilului era sora mai tânără a colonelului, Tatiana, iar tatăl ei era un ofiţer de cavalerie rus, îi explică Ian. După moartea primului soţ al Tatianei, aceasta s-a dus la un sanatoriu elveţian ca să uite de durere şi l-a cunoscut pe un administrator al Companiei pe nume Kenneth Stephenson, care era în drum spre casă, să predea la colegiul de instruire al Companiei din Haileybury. S-au căsătorit şi au trăit în Haileybury până la moartea Tatianei, cu cinci sau şase ani în urmă.

– Cred că celor din Companie le-a plăcut enorm de mult să aibă o rusoaică în centrul colegiului lor de instruire, spuse David amuzat.

– Piotr spunea că sora lui nu era deloc implicată în politică, dar putea fermeca orice bărbat în viaţă. După moartea ei, Stephenson a cerut să fie trimis din nou în India. A primit funcţia de colector regional în Baipur, iar fiica lui vitregă a venit împreună cu el. Piotr nu a mai

ținut legătura cu nepoata lui de ceva vreme, dar sunt șanse mari să fie tot în Baipur.

– Agentul politic din Cambay sigur știe, spuse David. Cum o cheamă pe fată și câți ani are?

– Larissa Alexandrovna Karelian, dar Piotr îi spunea mereu „micuța lui Lara", îi răspunse Ian, pronunțând mai apăsat „r"-ul. Spunea că se născuse prematur, iar Larissa Alexandrovna părea un nume prea lung pentru o fărâmă de om atât de mititică, așa că au început să o strige Lara. Piotr nu a avut copii, așa că nepoata lui era specială pentru el. Ian se gândi mai bine. Nu știu exact câți ani are fata, dar după cum vorbea Piotr despre ea, trebuie să aibă vreo treisprezece sau paisprezece. Suficient de în vârstă ca să primească jurnalul și să știe cum a murit unchiul ei.

În sinea lui, Ian recunoscu că ar fi fost mai simplu dacă fata n-ar mai fi fost prin preajmă. Atunci ar fi putut trimite jurnalul, împreună cu o scurtă explicație, unei ambasade rusești. Dar îi datora prea multe lui Piotr ca să aleagă calea ușoară, așa că trebuia să îi facă personal o vizită fetiței.

David îl întrebă ezitant:

– Te doare capul? Te tot freci pe frunte.

Ian își luă mâna de la cap.

– Am dureri de cap încă de când mi-am pierdut ochiul, dar s-au mai domolit de atunci. Poate că într-o zi se vor opri cu totul. Dintr-odată, Ian nu mai suportă mila nerostită a lui David și simți o nevoie groaznică de a fi singur. Dacă-mi permiți, cred că o să mă duc la culcare.

Se duse la masă și termină de băut coniacul din paharul lui, după care se retrase rapid în cameră. Acolo se dezbrăcă și se întinse pe pat îmbrăcat doar cu o pereche de indispensabili ușori. Dar, în pofida oboselii și a coniacului, nu reuși să adoarmă.

Întotdeauna presupusese că avea să își petreacă viața în armată și până nu spusese că avea să renunțe la post, nu se gândise niciodată că avea să plece din armată. Totuși, imediat ce rostise cuvintele, își dăduse seama că nu avea altă opțiune. Cândva, se simțise ca un pește în apă în armată, dar acum lucrurile stăteau altfel.

Deasupra lui, ventilatorul enorm numit *punkah* se învârtea leneș, răcorindu-i trupul înfierbântat. Afară, pe verandă, un slujitor numit *punkah wallah* trăgea de frânghia care făcea ventilatorul să se rotească. În cele din urmă, slujitorul hotărî că era timpul să se ducă la culcare, iar lamele lungi, îmbrăcate în pânză ale *punkah*-ului se opriră cu un scârțâit, după care se lăsă liniștea în bungalow.

Când nu se mai simți nici un curent de aer, flacăra galbenă a lămpii cu ulei se lungi, iar Ian o privi parcă fermecat. Lăsase intenționat lampa aprinsă, deoarece în Buhara căpătase un adevărat dezgust față de întuneric.

Strânse tare din buze. Trecuse deja ceva timp, prea mult timp chiar. Sentimentele lui față de întuneric întreceau cu mult simpla senzație de dezgust – devenise de fapt o groază ametitoare, irațională.

De asemenea, întunericul nu era singura temere pe care o căpătase în închisoare. Pe măsură ce respira agitat, se forță să privească în față adevărurile urâte pe care încercase să le nege încă de când fusese salvat.

Se temea să fie singur, dar, pe de altă parte, îi era greu să suporte tovărășia altora.

Era îngrozit de gândul de a fi închis împotriva voinței lui.

Se temea să adoarmă, pentru că îi era frică să viseze.

Era un laș, un bărbat care jurase să respecte codul onoarei, dar care se trădase pe sine însuși mai profund decât l-ar fi putut trăda vreodată altcineva.

Nu era același bărbat care ajunsese în Buhara, ci un trup uscat, frânt, care nu avea să mai fie niciodată la fel.

Se temea de moarte. Și, infinit mai rău decât asta, se temea de viață.

Își făcu în minte o listă cu toate slăbiciunile lui, studiind-o pe fiecare în parte, până când aceasta se cuibărea de tot în mintea lui. Dar oricât de amare ar fi fost acele adevăruri, nu erau la fel de dureroase precum adevărul

final, brutal, pe care refuzase cu disperare să îl accepte. Nici măcar în gând nu reușea să recunoască, dar o făcu în cele din urmă. Era impotent.

Ian își strânse tare pumnii și o spuse din nou în mintea lui. Impotent. Un eunuc. Un bărbat incomplet. Nu avea să mai cunoască niciodată satisfacțiile primare ale pasiunii și apropierii fizice, nu avea să aibă niciodată o soție sau un copil.

Gândul acesta îl arse precum fierul înroșit. Poate că existau bărbați cu înclinații naturale spre o viață de călugărie, care nici măcar n-ar fi observat dacă și-ar fi pierdut instinctul sexual, dar el nu se număra printre ei.

Știa exact când se întâmplase: în timpul celei mai dure bătăi primite de la paznici, fusese lovit cu sălbăticie în organele genitale. Din ziua aceea, nu mai simțise niciodată dorință.

La vremea respectivă nici nu observase asta, deoarece senzația de foame continuă și disperarea îi înăbușiseră deja orice pasiune. Întrebarea dacă fusese transformat sau nu într-un eunuc părea mai degrabă academică, din moment ce femeile erau doar o amintire îndepărtată, iar el se așteptase să moară în Buhara.

Dar supraviețuise, și întrebarea cu privire la virilitatea lui devenise din nou relevantă. Când libertatea și mesele decente nu îl însănătoșiseră, refuzase să creadă că era posibil să fi fost vătămat permanent. În schimb, încercase să se convingă de faptul că, dacă avea să fie din nou cu logodnica lui, împlinirea îl va reîntregi. Georgina avea să îl atâțe, căci formele ei pârguite îl stârniseră de prima dată când o văzuse.

După ce ea îi acceptase cererea în căsătorie, fusese nerăbdător să o învețe plăcerile trupești, căci în timpul momentelor lor de intimitate furate, se dovedise a fi o elevă capabilă. Dar pentru că fata avea doar nouăsprezece ani, părinții ei insistaseră să aibă o logodnă lungă. Acesta fusese unul dintre motivele care îl convinseseră să meargă la Buhara, deoarece îi era foarte dificil să aștepte.

De-a lungul anilor petrecuți în Asia Centrală, se gândise mult la logodnica lui, chiar și după ce dorințele trupești deveniseră doar o amintire. Georgina ajunsese să reprezinte toate lucrurile pe care le iubise și le pierduse.

După ce fusese salvat, se întorsese la Georgina căutând să fie vindecat. Totuși, când o văzuse, nu simțise nici o scânteie de dorință, chiar și înainte să descopere că era căsătorită. Chiar dacă fata era la fel de atrăgătoare ca întotdeauna, din punct de vedere sexual, el parcă ar fi fost mort.

Într-o clipă de disperare, se gândise să o viziteze pe frumoasa indiancă ce-i fusese amantă până să se îndrăgostească de Georgina. Leela nu era o domnișoară inhibată, ci o curtezană iscusită, iar relația lor fusese plină de pasiune și satisfacție reciprocă. Totuși, acum, când se gândea la ea, corpul lui nu răspundea câtuși de puțin. Nici o zvâcnire, nici un fior, nici măcar când își amintea cu de-amănuntul clipele petrecute împreună.

Se îngrozi pentru o clipă când își imagină cum ar fi să o viziteze pe Leela și să nu reușească să ducă la bun sfârșit lucrurile. Era o fată cumsecade și nu avea să râdă de el, de ceea ce devenise. Dar avea să-i fie milă de el, ceea ce ar fi fost mult mai rău.

Nu voia nici să se amăgească singur cu speranța că suferea de o afecțiune temporară de care avea să se vindece într-un final, căci se săturase să își tot facă iluzii. Trecuseră mai bine de trei luni de când evadase din închisoare. Dar chiar dacă starea lui fizică generală se îmbunătățise, nu se schimbase nimic în privința instinctului sexual; nu se vedea nici cea mai mică urmă de îmbunătățire. Venise vremea să accepte că se întâmplase cel mai rău lucru posibil, și că avea să fie privat de o parte vitală din existența lui.

Când ajunse la această concluzie, Ian oftă din toți rărunchii. Îi ajungea atâta sinceritate nemiloasă pentru o noapte. Acum tânjea cu lașitate să se poată opri. Se rostogoli și se ridică în picioare, luă lampa și se întoarse în salonul întunecos, unde găsi sticla de brandy într-un

bufet. Își umplu cu nepăsare un pahar aproape până la refuz, și se așeză în cel mai apropiat fotoliu din nuiele.

Tocmai lua o înghițitură zdravănă din băutură, când David intră în salon, pe jumătate dezbrăcat și clipind somnoros. În ultimii trei ani, David dezvoltase o musculatură impresionantă. Mai bine că nu ripostase când primise acele lovituri. Ian își dădu seama că, din moment ce el nu avea să lase în urmă moștenitori, mai mult ca sigur David sau un fiu al lui avea să moștenească într-un final moșia Falkirk. Oarecum alinat de gândul acesta, Ian își salută fratele, înclinând paharul spre el.

– Îmi pare rău că te-am trezit, dar am hotărât că trebuie să mă îmbăt criță.

David ridică o mână ca să-și înăbușe un căscat.

– Nu-ți bate capul. Oricum dorm iepurește.

Dar sigur nu așa ca Ian, care nici măcar nu își amintea când dormise ultima dată ca un om normal. Spuse mai mult pentru sine:

– Am fost foarte norocos. Am fost salvat în mod miraculos dintr-o temniță abjectă, și-am moștenit un titlu și o avere. Vocea i se frânse. Dacă așa stau lucrurile, de ce naiba sunt atât de nefericit?

David îl privi cu ochii lui albaștri plini de seriozitate.

– Cred că ai dreptul să fii nefericit, ținând cont că ai pierdut-o pe femeia pe care o iubești.

Ian își lăsă capul pe spate, pe spătar, și se gândi la ce-i spusese fratele lui. Oare chiar o iubea pe Georgina? Cu doi ani în urmă, cu siguranță crezuse că era îndrăgostit. El și Georgina se potriviseră de minune: ea îl făcea să râdă, iar el își dorise să se culce cu ea. Îi făcuse plăcere și să-i câștige favorurile în fața tuturor celorlalți peținori. Nu era ea o femeie prea profundă, dar, la urma urmei, nici el nu era. Poate că fusese dragoste între ei. Acum chiar nu mai știa ce simțea în privința ei, în afară de un sentiment chinuitor de pierdere. Mai dădu pe gât o gură de brandy.

– A fost înțelept din partea Georginei să-l accepte pe Gerry, spuse el impasibil, căci Ian Cameron cu care voia ea să se mărite a murit în Buhara.

Dacă încă ar fi fost necăsătorită, poate că s-ar fi simțit obligată să se mărite cu Ian, pentru că o fiică de colonel își cunoștea datoria. Dar bineînțeles că nu s-ar fi putut căsători cu ea dacă și-ar fi recunoscut incapacitatea. După ce termină primul pahar de brandy, Ian își mai turnă unul, vărsând puțin pe alături, pentru că nu reușea să aprecieze bine distanțele cu un singur ochi teafăr.

David se duse la bufet și ridică sticla de brandy.

– Te deranjează dacă mă îmbăt și eu cu tine?

Ian apucă mai strâns paharul.

– De fapt, mă deranjează. Aș prefera să fiu singur.

Expresia lui David deveni impasibilă.

– Prea bine. Dădu să plece din salon, după care se întoarse. Știu că suferi, Ian. Emani durere așa cum un cuptor emană căldură. Dar, în cele din urmă te vei simți mai bine. Mai sunt și alte femei în lumea asta, și cred că îți va plăcea să fii moșierul Falkirk. Între timp... Căută o modalitate ocolită de a-și exprima teama. Să nu faci nimic prostesc, bine?

Uluit de faptul că David simțise un lucru pe care el nu-l recunoscuse încă nici față de sine însuși, Ian spuse:

– Nu-ți face griji. Sunt eu laș, dar nici chiar așa. Schiță un zâmbet strâmb. Juliet și Ross și-au riscat viețile ca să mă salveze, așa că nu am nici un drept să-mi pun capăt zilelor.

După ce își privi atent fratele, David încuviință, satisfăcut, după care se întoarse în dormitorul lui, lăsându-l pe Ian în singurătatea atât de dorită și temută în același timp. Apucă obosit sticla și o vârî în îndoitura cotului, apoi luă paharul cu brandy și lampa și se întoarse în camera lui. Acolo, cu eficiența unui zilier, își puse în gând să bea până la amorțeală, cât mai rapid posibil.

Însă înainte să își poată îndeplini obiectivul, i se făcu greață. Dorindu-și cu disperare să respire aer proaspăt, se împletici afară, reușind cu chiu cu vai să străbată veranda și să ajungă în grădină, înainte ca trupul lui indignat să se purifice de brandy. Amețit și cu stomacul

întors pe dos, căzu în genunchi lângă un tufiș de leandru și vomă până i se goli stomacul.

Prea slăbit ca să se mai poată ridica în picioare, își puse mâinile pe fața alunecoasă de la atâta sudoare, tremurând din pricina frisoanelor, în pofida căldurii nopții. Nu se așteptase ca brandy-ul să fie o soluție pe termen lung, dar se gândise că avea să-i ofere câteva ore disperate de uitare desăvârșită. Dar se părea că până și asta avea să i se refuze. Nefericirea asta sufocantă era cel mai groaznic sentiment pe care îl cunoscuse vreodată, o durere a minții mai agonizantă decât orice durere trupească.

Pe măsură ce bătăile inimii îi reveniră la normal, recunoscu un ultim adevăr sumbru: nu mai putea continua așa. Îi spusese lui David că nu avea să facă nimic prostesc, și vorbise serios, căci îi făcuse pe ai lui să sufere suficient de mult.

Dar lumea era un loc periculos pentru un bărbat căruia viața i se părea chinuitoare. În pofida celor mai bune intenții ale sale, era pierdut dacă nu găsea ceva - sau pe cineva - care să-l facă să uite de propria disperare.

capitolul 4

Clădirea administrației britanice era cea mai mare construcție din Baipur, cu un steag Union Jack care atârna fără vlagă de un stâlp aflat în fața ei și o mulțime de oameni cu diverse cereri și numeroși pierde-vară pe verandă. Toți îl urmăreau cu interes pe Ian, care descăleca. Un bărbat înaintă și îi luă calul, iar altul intră să anunțe că sosise un englez necunoscut.

Până când Ian ajunse în capul scărilor, un englez robust de vârstă mijlocie îi ieșise deja în întâmpinare.

- Bună ziua. Sunt George McKittrick, judecător principal aici. Îi întinse mâna și îi zâmbi. Ce treburi vă aduc în Baipur?

Ian renunțase la uniformă odată cu postul și încă nu era obișnuit să se prezinte drept Lord Falkirk, așa că spuse succint:

- Mă numesc Ian Cameron și îl caut pe Kenneth Stephenson. Este aici?

McKittrick îl conduse înăuntru.

- Îmi pare rău, dar se află în călătorie prin partea de est a regiunii. Se întoarce abia peste câteva săptămâni.

Deci vânătoarea nu se încheiase încă.

- De fapt, am treabă cu fiica lui vitregă, Larissa, sau poate Lara, spuse Ian. Știți cumva dacă este cu el?

McKittrick se încruntă.

- Lara? Are într-adevăr o fiică, Laura. Presupun că s-ar putea să fie fiica lui vitregă, deși nici unul n-a spus nimic despre asta. Da, e cu el.

- Mi-ați putea da o hartă a districtului, și programul opririlor lui Stephenson? întrebă Ian.

- Bineînțeles. McKittrick îi porunci ceva unui funcționar localnic, după care se întoarse din nou spre Ian. În curând se lasă seara. Ne faceți mie și soției mele onoarea de a petrece noaptea la noi?

India era uneori numită „tărâmul ușilor deschise", datorită ospitalității neîndoielnice de care avea parte un britanic la tot pasul. Cu toate acestea, chiar dacă Ian își redobândise suficient de mult autocontrolul încât să pară relativ normal în fața lumii, îi era foarte dificil să și-l păstreze, și nu se simțea în stare să se poarte civilizat în fața unei mese pline de străini.

- Îmi pare rău, dar nu mă voi opri din drum. Trebuie să găsesc familia Stephenson cât mai curând posibil, și mi-au mai rămas vreo două ore de lumină.

Judecătorul se arătă decepționat.

- Ce păcat. Soția mea va fi dezamăgită. Se întâmplă rareori să întâlnim persoane noi în Baipur.

Ian se simți vinovat. O unitate așa de mică probabil că avea vreo patru sau cinci oficiali britanici și alți câțiva membri ai familiei, așa că dacă ar fi rămas, vizita lui ar fi fost evenimentul social culminant pe luna aceea.

Dar vina nu era suficientă încât să îl facă să se răzgândească. Spuse vag:

– Dacă mă voi întoarce cumva pe aici, vă voi accepta cu plăcere oferta, dar acum trebuie neapărat să îmi văd de drum.

McKittrick nu mai puse întrebări, iar în cincisprezece minute Ian pornea din nou la drum. În noaptea aceea își făcu tabără afară, așa cum procedase în fiecare noapte de când plecase din Cambay. Dacă Stephenson se ținea de program, Ian ar fi trebuit să îl ajungă din urmă într-o zi sau două. Atunci i-ar fi putut da Larei Biblia, i-ar fi putut explica felul cum stăteau lucrurile, și-ar fi putut pleca mai departe în dimineața următoare.

Știa că de fapt nu avea de ce să se grăbească atât de tare, dar în clipa în care hotărâse să se întoarcă în Scoția, devenise foarte nerăbdător să plece într-acolo. Cu o perspicacitate pe care nu ar fi avut-o înainte să fie luat prizonier, își dădu seama că înlocuise obsesia lui pentru Georgina cu o fixație pentru casă. Nu era cea mai sănătoasă stare mentală, se gândi el cu o urmă de umor negru, dar măcar obsesia îl ajuta să rămână în toate mințile.

Când ajunseră la răscrucea de pe drumul prăfuit, Laura trase de frâiele calului.

– Eu o iau pe-aici, tată. Dacă merg cu tine în sat, o să fiu prinsă în ceremonia oficială de întâmpinare, și vor trece ore bune înainte să reușesc să scap de-acolo.

Kenneth Stephenson își opri și el armăsarul.

– Nu e nevoie de tine la instalarea taberei. Servitorii se vor descurca și singuri.

– Este adevărat, recunoscu ea, dar supravegheatul este o scuză bună ca să evit toate discursurile bombastice de bun venit, și apoi inevitabilele și lungile declamări despre toate doleanțele care s-au acumulat în ultimul an.

Tatăl ei zâmbi larg.

– Va dura cel puțin trei zile ca să îmi dau seama al cui bizon s-a rătăcit pe ogorul cui, și în capul cui s-au spart toate oalele.

– Dar vei reuși să le rezolvi pe toate, spre mulțumirea tuturor. Laura se încruntă și se uită mai atent la tatăl ei. Pălăria lui *topi* îi umbrea pielea palidă și fața trasă. Să nu stai prea mult. Pari obosit.

– Sunt puțin obosit, recunoscu el. Mă întorc devreme și trag un pui de somn înainte de cină.

Îndemnă calul să pornească și o apucă pe cărarea din dreapta. Laura se îndreptă spre cea din stânga, care ducea spre locul taberei. După ce tatăl ei avea să își termine treburile în Nanda, aveau să se îndrepte spre nord, apoi din nou spre vest. Înaintau agale, căci circuitul acesta era o componentă importantă în cadrul responsabilităților unui ofițer colonial. Chiar dacă, în mod teoretic, un colector precum Kenneth trebuia să fie preocupat în primul rând de impozite, practic, el era și magistrat, și inginer, ba chiar și doctor pentru locuitorii din regiunea aflată sub administrația sa. Dar, mai presus de orice altceva, era expresia fizică a guvernul britanic, *sirkar*.

Locul taberei se afla într-un luminiș din pădure, iar copacii înalți care îl înconjurau ofereau o umbră mult dorită. Totul părea în ordine: furgonetele trase de boi fuseseră golite, o duzină de corturi fuseseră montate, și un foc pentru gătit fusese aprins. În partea din dreapta a luminișului, animalele priponite pășteau în pace din iarba abundentă.

După ce descălecă și își lăsă calul pe mâna unui servitor de la grajduri, Laura intră în cortul ei. Campatul era un amestec ciudat de disconfort și lux și o amuza mereu când vedea tablouri înrămate cu peisaje din Anglia atârnate pe pereții de pânză ai corturilor și călca pe covoare indiene groase.

Oftă și își dădu jos pălăria, apoi își dădu la o parte părul transpirat de pe frunte, sperând să primească cât de curând apă rece. După ce se spălă de praf pe față și pe gât, se duse în cortul tatălui ei vitreg. Chicoti când

intră. Nu numai că decorațiunile erau așezate corect, dar cartea de eseuri pe care acesta o citise în noaptea dinainte fusese pusă înapoi pe masă exact în același unghi. El avusese dreptate, nu era nevoie de supravegherea ei.

Chiar și așa, Laura verifică cu atenție toate lucrurile din tabără, sporovăi cu bucătăreasa și cu alți servitori, pe măsură ce se asigură că totul era în ordine. Respectarea standardelor era prima regulă pe care o învățau englezoaicele când ajungeau în India, și asta includea totul, de la modul în care se îmbrăcau pentru cină, până la un soi de curaj de nestrămutat chiar și în fața unui pericol de moarte. Chiar dacă Laura se îndoia că hainele pe care le purta afectau în vreun fel prestigiul Imperiului Britanic, își îndeplini cu supunere sarcinile.

Așa cum promisese, Kenneth Stephenson se întoarse înainte să apună soarele.

– Mâine mă duc la vânătoare, spuse el în timp ce descăleca. Căpetenia mi-a spus că e un tigru mâncător de oameni în zonă. Doi săteni au fost uciși în ultimele două săptămâni.

Laura se uită alarmată spre pădurea deasă.

– Poate că ar fi trebuit să așezăm tabăra lângă Nanda și nu într-o zonă atât de izolată.

Kenneth chicoti.

– Nici măcar un tigru mâncător de oameni nu ar ataca o tabără de dimensiunea asta. Dar nu te îndepărta prea mult prin pădure, după flori, și spune-le și servitorilor să aibă grijă.

Laura se încruntă și îl privi cu atenție pe tatăl ei. Părea să nu se simtă deloc bine.

– Ai uitat cumva să-ți iei chinina? Pari pe punctul de-a face febră.

El făcu o grimasă.

– Probabil că ai dreptate. O să iau vreo două tablete și-o să trag un pui de somn și până la cină o să fiu bine.

Laura îl urmări cu privirea în timp ce se îndrepta spre cortul lui, dar era pe bună dreptate preocupată. Febra era un mod de viață pentru europenii din India. Oamenii o ignorau în mod normal, până sufereau o criză deosebit de gravă.

Când se duse spre cortul ei să se îmbăieze și să se schimbe, se auzi un răget de felină mare în pădure. Laura se opri și ascultă, întrebându-se dacă era un tigru sau un leu. „Un leu", conchise ea.

Se auzi din nou răgetul felinei, chiar în clipa în care Laura intră în cort. Se înfioră și avu un presentiment de rău augur. Deși în India pericolul pândea mereu în apropiere, simți că în seara aceasta pericolul se afla și mai aproape.

Alungă cu hotărâre sentimentul. Noaptea aceasta era o noapte ca oricare alta.

Laura se îmbrăcase și era pe punctul de a-și chema servitoarea să-i prindă părul când slujitorul tatălui ei, Padam, o chemă. Părea agitat când o strigă de afară:

– Domnișoară Laura, veniți repede. Stephenson Sahib e bolnav.

Presentimentul ei de rău augur reveni în forță. Laura nu luă în seamă faptul că nu avea părul strâns, trecu în fugă pe lângă servitoarea ei și ieși în grabă din cort. Soarele apusese și era întuneric beznă. Străbătu luminișul, cu Padam chiar lângă ea.

În interiorul cortului ardea o lampă cu o flacără mică, dar imediat ce intră, Laura simți mirosul bolii. Tatăl ei vitreg era întins pe pat, și chiar și prin plasa de țânțari Laura îi văzu fața palidă și îl auzi respirând sacadat.

Se îngrozi și inima începu să-i bată mai tare. În India existau boli care puteau ucide un om în doar câteva ore; puteai lua prânzul cu un bărbat sănătos, ca să afli că a murit înainte de cină.

Se chinui să își controleze frica, și se duse lângă tatăl ei. Îi puse o mână pe frunte, iar acesta deschise ochii. Dură o clipă până reuși să își concentreze privirea asupra ei, dar când o făcu, murmură cu o voce ciudat de calmă:

– Va trebui să fii puternică, Laura. Mi-a sosit... ceasul.

– Tati, nu! strigă ea. Alarmată de isteria pe care o auzise în propria voce, dădu la o parte plasa de ţânţari şi se cocoţă pe marginea patului, după care îl prinse de încheietură şi-i luă pulsul. Rapid şi slab, la fel de fragil ca acela al unei ciocârlii.

El reuşi să afişeze un zâmbet slab.

– Încearcă să nu... te întristezi... prea tare, Laura. Mereu am spus... că vreau să mor în India.

Ea spuse cu hotărâre:

– Vei muri într-o zi aici, dar nu încă.

El clătină încet din cap, în semn de negare.

– Cred că e holeră, draga mea. Respiră adânc, cutremurându-se. Nu uita că mi-ai promis... că nu vei alege să rămâi singură. Şi... nu mă jeli prea mult timp.

Închise din nou ochii. Holera era o boală murdară, nedemnă, iar soiul pe care îl contractase Kenneth progresa incredibil de rapid. Singurul tratament pe care i-l putea oferi Laura era laudanum pentru durere, şi lichide ca să contracareze deshidratarea provocată de vărsături şi diaree. Padam şi valetul tatălui ei vitreg, Mahendar, o ajutară să îl îngrijească, dar chipurile lor îndurerate erau un semn că renunţaseră deja la orice speranţă legată de stăpânul lor.

În pofida încercărilor înverşunate ale Laurei de a-şi salva tatăl vitreg prin simpla putere a voinţei, viaţa acestuia i se scurgea din trup. Iar ea simţea o dualitate ciudată. Într-un fel, clipele treceau îngrozitor de încet, dar în acelaşi timp, goneau pe lângă ea, scurgându-se precum nisipul din clepsidră.

Kenneth mai vorbi o singură dată. În timp ce fiica lui vitregă îl ştergea cu buretele pe frunte, acesta şopti:

– Laura.

– Da, tati?

Se aplecă să-l audă. Părul ei desfăcut se revărsă peste încheietura lui, iar el atinse tremurând firele de păr castaniu.

– Tu şi Tatiana... aţi fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Respiră din greu, apoi se lumină la faţă, şi păru să nu mai aibă deloc dureri. Mai rosti o dată „Tatiana", parcă în semn de salut. Apoi închise ochii.

Laura căzu în genunchi lângă pat, apucându-i mâna între ale ei. Îşi plecă apoi capul şi plânse incontrolabil după bărbatul care îi fusese un tată iubitor, un profesor blând şi un prieten preaiubit. Când îşi ridică din nou privirea, el murise deja.

Era aproape de miezul nopţii când Ian ajunse în sfârşit în satul Nanda. Acolo primi instrucţiuni şi un tânăr din sat veni să îl îndrume spre tabăra lui Kenneth Stephenson. După ce trecură peste mai multe ogoare luminate de lună, ajunseră la marginea unei păduri dese care se întindea cât vedeai cu ochii.

Călăuza se opri şi arătă spre pădure.

– Urmaţi cărarea aceasta şi veţi ajunge la tabăra lui Stephenson Sahib. V-aş însoţi, dar panterele vânează noaptea pe cărări.

Ian nu-l învinuia pe băiat. Nici el nu prea voia să străbată pădurea singur, deşi riscul de-a se întâlni cu fiare sălbatice îl deranja mai puţin decât faptul că părăsea ogoarele luminate de lună.

Dar descoperise că putea suporta întunericul atunci când se afla în spaţii deschise, aşa că îi mulţumi călăuzei, după care strânse din dinţi şi îşi mână calul istovit în pădure. În foarte scurt timp avea să îşi îndeplinească misiunea şi putea să o pornească spre casă.

Laura nu avu timp să jelească. Era încă îngenunchează lângă patul tatălui ei vitreg, când Padam spuse:

– Domnişoară Laura, tigrul este pe-aproape. Îl putem auzi mârâind prin pădure, vânându-şi prada.

Pentru Laura, trecutul şi prezentul se contopiseră, şi durerea pe care o simţea pentru moartea lui Kenneth reaprinse şocul şi suferinţa pe care le trăise când îi murise primul tată. Avea din nou nouă ani şi era singură şi îngrozită.

Vocea lui Padam o aduse din nou în prezent. Ar fi vrut ca bărbatul să plece. Un tigru nu se putea compara cu moartea singurei persoane din lume pe care o iubise.

Padam spuse pe un ton imperios:

- Spiritul lui Stephenson Sahib a plecat deja, domnişoară. E timpul să ne preocupe cei aflaţi în viaţă. Toţi cei din tabără sunt în pericol. Trebuie să facem ceva.

Laura îşi dădu seama plictisită că, acum că tatăl ei vitreg murise, însemna că ea trebuia să se ocupe de două duzini de oameni. Această revelaţie îi dădu puterea să îşi controleze durerea.

- Aprindeţi mai multe focuri în jurul taberei. Asta o să-l ţină departe.

- Nu avem suficiente lemne, memsahib, şi ar fi periculos să mai adunăm, îi explică servitorul cu răbdare. Un tigru mâncător de oameni este de obicei unul bătrân, poate rănit, mereu imprevizibil. Trebuie să fiţi pregătită cu puştile dacă se hotărăşte să atace.

„Puşti?" Laura deschise gura şi vru să protesteze motivând că nu era o ţintaşă bună. Kenneth încercase să o înveţe să tragă cu puşca. Ştia cum să încarce şi să tragă cu câteva tipuri de arme, dar îi displăcuseră atât de mult lecţiile, încât tatăl ei le întrerupsese.

Dar în acelaşi timp era singura care s-ar fi descurcat cât de cât, pentru că, indiferent cât de puţină experienţă avea ea, tot era mai mult decât a servitorilor. Era responsabilitatea ei să lase deoparte suferinţa, chiar dacă le dispreţuia şi se temea de armele de foc. Închise gura şi se ridică în picioare. Cu un umor amar, îşi dădu seama că urma să menţină standardele cu înverşunare.

Kenneth nu fusese un vânător acerb, dar armele de foc erau o parte necesară a vieţii în India. Luase trei arme cu el: un pistol, o puşcă cu două ţevi şi o carabină puternică pentru vânat mare. Valetul tatălui ei, Mahendar, scoase armele, pe care ea le încărcă fără îndemânare.

După ce le arătă lui Mahendar şi lui Padam cum să ridice piedica şi să ţintească, le dădu acestora pistolul

şi carabina. Îşi păstră puşca pentru ea, deoarece se gândi că ar fi fost cea mai bună armă ca să pună pe fugă un tigru.

Laura îi conduse afară şi dădu ordin să se mai aprindă un foc, la vreo cincisprezece metri de cel pe care îl folosseau ca să gătească. Aveau suficient combustibil pentru două focuri, şi se gândi că dacă servitorii dormeau între ele, aveau să se simtă mai în siguranţă.

Chiar dacă asigură tabăra, din datorie, se îndoia că se aflau cu adevărat în pericol. Rareori se întâmpla ca tigrii să atace oameni, şi chiar şi unul mâncător de oameni probabil că ar fi atacat mai degrabă un muncitor solitar de pe vreun ogor, decât să invadeze o tabără aglomerată. Totuşi, tigrii provocau o panică mult disproporţionată faţă de risc, iar Laura trebuia să se ocupe de neliniştea servitorilor ei.

Reuşi să vorbească foarte calm şi să păşească sigur, dar înlăuntrul ei tremura de durere şi frică. Refuzase mereu să se gândească la ce avea să facă după moartea tatălui ei vitreg; în India, unde bolile erau rapide şi letale, era foarte probabil că avea să moară şi ea.

Acum că el murise, viaţa ei avea să se schimbe cu desăvârşire. Nu îşi pierduse doar familia, ci şi casa şi siguranţa financiară. Voia să se prăbuşească la pământ şi să plângă ca un copil.

După ce focurile începură să ardă cu statornicie, iar servitorii începuseră să se liniştească, Laura le spuse celor trei servitori de la grajduri.

- Haideţi, trebuie să mutăm animalele mai aproape. Sunt mai în pericol decât noi.

Bărbaţii se priviră neliniştiţi.

- Nu vă temeţi, vă păzesc eu. Laura încercă să pară calmă şi încrezătoare.

- Padam, tu rămâi aici cu pistolul. Mahendar, adu carabina şi vino cu mine.

Laura trase trăgaciul cu mare fanfaronadă, după care îi conduse pe bărbaţi printre corturi. În spatele ei, cel mai tânăr dintre grăjdari ducea o torţă. Umbrele lor se legănau cu sălbăticie, pe măsură ce grupul mic se îndreptă

spre marginea luminișului unde erau priponiți caii și boii. Animalele erau agitate și greu de mânuit. Grăjdarii se chinuiră să le liniștească, pentru a le putea duce într-un loc mai sigur, mai aproape de centrul taberei.

Laura luă carabina de la Mahendar, ca acesta să îi poată ajuta pe ceilalți bărbați. După care se așeză pe poziție între animale și pădure și așteptă, cu pușca în mână, cu carabina pregătită lângă picioare. Își aminti din nou că mai mult ca sigur că nici un animal nu avea să atace tabăra, dar îi era mai greu să își păstreze calmul când se afla atât de aproape de pădure.

Noaptea tropicală pulsa de viață, misterioasă și periculoasă. Umbre mișcătoare păreau fiare gata de atac, care dispăreau când privea direct spre ele. În depărtare urlau șacalii, și auzi o dată tusea distinctivă a unei pantere într-un loc șocant de aproape.

Tresări și apucă mai bine mânerul puștii, dar nu văzu nimic în umbrele care parcă o necăjeau. După ce își șterse de fustă palmele asudate, Laura ridică din nou țeava puștii și o îndreptă spre întunericul pădurii.

Necazurile veneau mereu grabnic și pe nesimțite. Se auziră două răgete de felină, atât de aproape, încât Laura mai că nu se așteptă să simtă colți sfârtecând-o.

Auzi un nechezat subțire în spatele ei și aruncă o privire într-acolo: văzu un ponei care se trăgea în spate și smucea de frâiele de care îl ținea grăjdarul, care încerca să îl liniștească. Poneiul își dădu capul pe spate și o luă la goană, făcându-le pe celelalte animale înfricoșate să urle și să necheze. Cel mai tânăr dintre grăjdari strigă:

– Vine tigrul! și arătă spre pădurea din spatele Laurei.

Laura se răsuci și auzi foșnete prin tufișuri. Panicată, trase o dată cu pușca în direcția sunetului. Uitase să se pregătească pentru recul, și pușca se smuci, trimițând proiectilul în sus, în timp ce patul puștii o lovi în umăr. O usturau ochii de la fum și îi țiuiau urechile, dar apucă și mai strâns pușca și mai trase o dată, de data asta țintind la nivelul umărului.

Fără să mai gândească logic, convinsă că un tigru furios avea să iasă din pădure în orice clipă, aruncă pușca și apucă iute carabina. Arma putea doborî și un elefant.

Își încovoie degetul în jurul trăgaciului și se rugă repede ca, dacă tigrul avea să atace, să țintească suficient de bine cât să-l oprească.

Prizonieratul îi ascuțise simțurile lui Ian, astfel încât simți și auzi sunetele taberei lui Stephenson cu mult timp înainte să o vadă. Când se apropie suficient de tare încât să identifice mirosuri individuale, își opri calul, încercând să audă mai bine.

Ceva nu era în regulă. Era trecut de miezul nopții și în tabără ar fi trebuit să fie liniște, în schimb, aceasta era în plină agitație. Ba mai mult, simți un iz subtil de frică, un miros pe cât de greu de descris, pe atât de inconfundabil.

Se încruntă. Se aflau într-o zonă sigură, liniștită a Indiei, și era puțin probabil să fie atacați de bandiți. Totuși, fusese soldat prea multă vreme ca să se arunce cu nesăbuință într-o situație necunoscută. Descălecă și ieși de pe cărare, mișcându-se în tăcere peste covorul de frunze putrezite.

Pe măsură ce se apropie de locul taberei, auzi voci omenești ascuțite vorbind în urdu și mârâitul și nechezatul animalelor agitate. Își priponi calul, după care se apropie cu grijă de perimetrul taberei, cu revolverul la îndemână, în teacă.

Limita dintre pădure și luminiș era marcată de tufișuri groase, după care se putea ascunde. Se opri în spatele unui tufiș mare și se uită în luminiș. Nu putea vedea corturile din pricina unui grup de oameni și boi neliniștiți, dar modul de așezare al acestora îi confirmă că era vorba despre tabăra unui oficial britanic.

Privi apoi spre singura torță aprinsă, ce lumina slab un tânăr care încerca să conducă un ponei nervos spre corturi. Mai văzu și alți oameni, ca niște umbre, care se mișcau încoace și încolo, dar înainte ca Ian să îi poată urmări mai bine, se dezlănțui iadul pe pământ. Se auziră

două răgete de felină, unul grav, altul înalt, în tufişurile din dreapta lui. Când sunetele înfricoşătoare brăzdară aerul nopţii, poneiul nechează ascuţit şi se eliberă, boii începură să urle şi cineva ţipă că vine tigrul.

Speriate de atâta agitaţie, felinele junglei o luară la goană prin tufişuri, trecând la câţiva metri de Ian. O secundă mai târziu, se auzi o împuşcătură pe urma lor. Alicele fărâmiţară câteva frunze şi se implântară în trunchiurile copacilor din jurul lui, iar el înjură şi se aruncă la pământ, rostogolindu-se, ca să iasă din bătaia focului.

Se auzi o altă bubuitură, de data asta mult mai aproape. Ian se aşeză în spatele unui copac şi se uită atent spre luminişul întunecos. Torţa fusese aruncată sau se stinsese, iar el văzu doar cai şi boi opintindu-se şi trăgând de funiile cu care erau priponiţi, în lumina focurilor de tabără.

Singurul bărbat pe care îl dibui se afla la vreo şase metri distanţă. Un licăr străluci dezvăluind o puşcă, iar Ian îşi dădu seama că nebunul ridica o carabină şi ţintea direct spre el.

Se părea că pistolarul încerca să protejeze tabăra de un pericol imaginar, iar Ian nimerise accidental în toiul acţiunii. În circumstanţele de faţă, cel mai înţelept ar fi fost să se retragă, dar preferase întotdeauna să atace decât să se apere. De asemenea, era extrem de iritat de faptul că cineva trăgea în el. Aşadar, nu aşteptă prea mult, ieşind din ascunzătoarea lui şi năpustindu-se asupra ţintaşului asemenea unei feline. După doi paşi năvalnici, se aruncă asupra acestuia.

Îl împinse pe bărbat cu umărul şi se prăbuşiră amândoi la pământ. Ian, aflat deasupra, se chinui să-i smulgă iute carabina, şi arma se descărcă cu o bubuitură asurzitoare.

Încăierarea se termină foarte repede. Abia când Ian îşi ţintui adversarul la pământ cu un braţ, îşi dădu seama că silueta zveltă de sub el îi aparţinea unei *ţintaşe*, şi nu unui *ţintaş*.

– La naiba! înjură el şi se rostogoli rapid de pe femeie.

Luminişul era prea întunecos ca să distingă vreun detaliu, dar în mod clar era o europeancă, cu pielea deschisă la culoare şi părul lung şi bălai care i se revărsa pe umeri. Judecând după curbele ei voluptuoase, era prea în vârstă ca să fie nepoata lui Piotr, Lara; poate că Stephenson se recăsătorise şi ea era ce-a de-a doua soţie a lui.

– Îmi pare rău că te-am doborât la pământ. Eşti teafără? întrebă el în engleză.

– Eşti englez, spuse ea uluită şi se ridică în picioare.

– Scoţian, de fapt. Se lăsă pe călcâie. Sper că nu intenţionezi să reiterezi vechiul obicei englezesc de a folosi scoţieni pe post de ţintă.

– Am... am crezut că eşti un tigru, se bâlbâi ea.

– Ar fi trebuit să priveşti mai atent, spus el sec. Îmi lipsesc două picioare în plus, o coadă şi o grămadă de dungi. Îşi ridică privirea şi văzu că mai mulţi localnici se adunaseră când o auziseră ţipând, dar se opriseră la câţiva metri distanţă când îi auziseră vorbind în limba engleză.

Ian se sculă şi o apucă de mână, ajutând-o să se ridice uşor în picioare.

– Slavă Domnului că nu ţinteşti bine. Îi dădu drumul mâinii reci ca gheaţa. După ce trăgeai? Nici un tigru n-ar atinge o tabără de mărimea asta.

– E... e un tigru mâncător de oameni prin zonă, spuse ea cu un glas răguşit. Mutam animalele mai departe de pădure când unul dintre bărbaţi a crezut că a văzut un tigru. Am auzit răgete şi ceva s-a mişcat în tufişuri, aşa că am tras.

– Din moment ce-am stat chiar în primul rând, pot să spun că a fost vorba de o panteră şi un caracal curioase, care au venit să cerceteze tabăra, spuse Ian. Probabil că drumurile li s-au încrucişat, aşa că au încercat să se spele reciproc. Când ai început să tragi, au şters-o.

– Un caracal? repetă ea.

Ian începu să se întrebe dacă femeia era beată sau mai grea de cap, şi spuse nerăbdător:

– Sunt sigur că ai auzit de caracali. Sunt ca niște pisici mai mari, cu urechi lungi, acoperite cu smocuri de păr. Îi înapoie carabina. Data viitoare când o vei folosi, să ții minte că prima lege a vânătorii e să nu tragi niciodată într-un lucru pe care nu îl vezi foarte clar. De data asta n-ai ucis pe nimeni, dar s-ar putea să nu mai fii la fel de norocoasă data viitoare.

– Îmi... pare rău, spuse ea, părând pe punctul de-a o podidi lacrimile

Rușinat de reacția ei, Ian spuse:

– Nu-i bai. Se uită în jur, și i se păru că toți indienii din tabără veniseră să privească, dar nu mai era nici un european prin jur; nici colectorul, nici micuța Lara. Unde-i Kenneth Stephenson? Trebuie să vorbesc cu el.

– Nu... nu se poate.

Vocea i se frânse. Ian încercă să nu lase să se vadă cât de iritat era și continuă:

– E tabăra lui, nu-i așa?

– Tatăl... tatăl meu a murit. Își înclină capul și își trecu agitată degetele prin părul răvășit. A... a murit de holeră. Cu câteva minute în urmă. Poate o oră.

– Cerule mare, spuse Ian cu blândețe, simțindu-se ca un idiot. Nu era de mirare că femeia era atât de dezorientată. Tatăl ei tocmai murise, așa că era uimitor că mai reușea să vorbească cât de cât coerent. Ba chiar încercase să protejeze tabăra de un posibil pericol, și chiar dacă rezultatele fuseseră dezastruoase, o admira pentru curajul ei. Tu ești Laura Stephenson?

Ea încuviință, dezechilibrându-se puțin. Ian făcu un pas înainte și o apucă de brațul care îi tremura.

– Trebuie să te așezi.

Cu capul plecat, scoase un sunet înăbușit, și se lăsă cu toată greutatea pe el. El își petrecu brațul pe după talia ei, ca să o țină pe picioare, și spuse:

– Întâmplător, mă numesc Ian Cameron.

Cu capul încă plecat și chipul ascuns de păr, ea spuse:

– Ce... ce treabă ai aici?

– Asta poate aștepta până mâine. Se întoarse apoi spre slujitori și li se adresă în urdu: Care dintre voi e servitoarea domnișoarei Stephenson?

O tânără grațioasă înaintă din mulțime.

– Eu, sahib.

– Du-o pe stăpâna ta la cortul ei și ajut-o să se culce. Dacă aveți, dă-i niște laudanum ca să doarmă mai bine.

Fata se uită neliniștită la pădurea care îi înconjura. Ian ghici de ce era agitată, și-i spuse:

– Vă garantez că veți fi în siguranță în noaptea asta.

Servitoarea fu convinsă de tonul lui autoritar și se apropie, luând-o pe stăpâna ei năucită de acolo. Ian reușise să regrupeze soldați în timpul unor ambuscade, așa că nu-i fu prea greu să redea încrederea unei tabere de slujitori demoralizați.

Dar, pe măsură ce dădu ordine, adună pușlile lui Stephenson, le reîncărcă și își recuperă calul istovit, se întrebă oare ce naiba se întâmplase cu micuța Larissa Alexandrovna Karelian.

capitolul 5

În loc să o ajute să doarmă, laudanumul îi induse Laurei o stare de paralizie întunecată, marcată de imagini de coșmar cu tatăl ei vitreg. Acesta stătea chiar în fața ei, zâmbindu-i cald, dar când încerca să îl atingă se îndepărta de ea, dispărând în vârtejul întunecos care îi revendicase deja mama și pe primul ei tată.

În cincisprezece ani de când avea coșmaruri, Laura nu reușise niciodată să își împiedice părinții să plece, dar asta nu însemna că nu avea să continue să încerce. Cu siguranță că dacă ar fi spus ce trebuia, dacă ar fi făcut ce trebuia, l-ar fi putut convinge pe Kenneth să rămână. Totuși, eșua din nou și din nou.

Și dacă l-ar fi putut urma în întuneric? Cu un efort imens, își forță membrele amorțite să se miște și să fugă după silueta care se îndepărta, strigând cu disperare, în timp ce se târa printre obstacolele dintre ei:

– Tati!

Apoi, incredibil de brusc, se ciocni chiar de forma masivă a tatălui ei vitreg. Braţele lui o cuprinseră, aşa că era în sfârşit în siguranţă. Plângând de bucurie, se agăţă de el.

– Tati, şopti ea, împingându-se mai tare în îmbrăţişarea lui. Tati, am avut un coşmar oribil. Am visat c-ai murit.

O voce gravă, necunoscută, trecu prin perdeaua de negură care o învăluia.

– Domnişoară Stephenson... Laura, trezeşte-te.

Năucită, îşi înălţă capul şi îşi dădu seama că nu tatăl ei vitreg o ţinea în braţe, ci un străin, un bărbat zvelt, cu privire aspră, cu un petic negru aşezat peste un ochi. Ar fi fost înspăimântător dacă nu ar fi avut o voce atât de blândă.

– Ai umblat în somn, spuse el încet. Acum eşti trează?

Se îndepărtă nesigură de străin şi privi în jurul ei. Obstacolul din vis peste care se chinuise să treacă probabil că fusese intrarea în cort, căci acum ea se afla afară, în picioarele goale, la vreo patru metri de focul mai mic. Vreo cincisprezece metri mai încolo, lângă focul mai mare, văzu siluetele adormite ale slujitorilor, şi boi şi cai somnoroşi răspândiţi prin jur.

Îşi aminti încet de evenimentele nopţii trecute, începând cu moartea tatălui ei vitreg şi sosirea acestui străin capabil. Cameron, aşa spusese că îl cheamă. Ian Cameron. Îi privi din nou chipul ascuţit.

– Deci n-a fost un coşmar. Tatăl meu chiar a murit.

– Mă tem că da. Vino să bei un ceai. Tocmai ce-am mai fiert un ibric.

O conduse pe Laura spre un pled împăturit de lângă foc. Aşteptă să se aşeze şi apoi îi turnă o ceaşcă de ceai, îi adăugă mult zahăr şi i-o întinse. Ea bău din inerţie, aproape fără să observe căldura opăritoare. Spre est, cerul avea o nuanţă rozalie. În curând, noaptea aceasta îngrozitoare avea să se sfârşească.

Până termină de băut, mintea i se limpezi de tot. I se năzări că ar fi trebuit să se simtă stingherită de faptul că stătea cu picioarele încrucişate în faţa unui străin, îmbrăcată doar cu o cămaşă de noapte lejeră. Totuşi, nu se simţea deloc inconfortabil, probabil pentru că Ian Cameron trata situaţia într-un mod foarte practic. Îşi întinse ceaşca şi spuse:

– Îmi pare rău că sunt o bătaie de cap.

El se aplecă spre ea şi îi mai turnă ceai.

– De fapt, rezişti destul de bine. Majoritatea femeilor ar fi de-a dreptul isterice în circumstanţele de faţă.

Laura sorbi din a doua ceaşcă de ceai şi se uită cu atenţie la însoţitorul ei. Noaptea trecută fusese înspăimântător când dăduse năvală din întuneric şi o doborâse la pământ, şi chiar şi acum aducea a pirat cu peticul acela care îi acoperea un ochi. Totuşi, trăsăturile lui aspre erau bine definite, iar în lumina flăcărilor părul lui avea o nuanţă roşcat-cafenie poleită. Era o culoare surprinzător de caldă pentru un bărbat care avea agerimea bine strunită a unui prădător.

Laura văzu carabina de lângă el şi spuse:

– Ai stat toată noaptea treaz ca să păzeşti tabăra?

El încuviinţă.

– Mă îndoiesc că era necesar, dar ştiam că oamenii se vor odihni mai bine dacă stătea cineva de pază.

Laura se gândi că bărbatul se purta ca un soldat, aşa că întrebă:

– Eşti soldat?

El îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Am fost maior în Regimentul 46 de infanterie.

Expresia lui nu încurajă şi alte întrebări, aşa că Laura se întoarse la ceaiul ei. Poate că însoţitorul ei renunţase la mandatul lui, dar ea începu să se uite la el ca la maiorul Cameron. Era prea viguros pentru a fi un simplu domn Cameron.

Se luminase suficient de mult ca să poată distinge culori, iar pădurea devenise o arenă pentru coruri de păsări aflate în competiţie. Slujitorii începuseră să amestece în oalele puse pe celălalt foc şi, în scurt timp,

luminişul se umplu de mirosul de *chapati*, un soi de lipie coaptă pe tavă.

Ian profită de faptul că însoţitoarea lui era dusă pe gânduri şi o privi cu atenţie, pentru că noaptea trecută nu îşi dăduse seama de prea multe, în afară de faptul că era puţin mai înaltă decât o femeie obişnuită. În lumina zorilor îşi dădu seama că femeia avea ochii de o nuanţă chihlimbarie neobişnuită, aproape aceeaşi culoare cu părul ei lung şi drept.

Chiar dacă Laura nu avea aceeaşi drăgălăşenie vie şi paloarea crem-aurie a Georginei, trăsăturile ei erau bine definite şi, în acelaşi timp, ascundeau ceva misterios. Avea un chip fascinant, genul de figură pe care oamenii aveau să şi-o amintească mult timp după ce-i uitau drăgălăşenia.

Îşi coborî privirea. Chiar dacă demonstra o lipsă de preocupare absolut nefeminină legat de circumstanţele neconvenţionale în care se aflau, silueta din spatele cămăşii ei de noapte era, fără îndoială, feminină.

Oftă, gândindu-se că atâta obiectivitate referitoare la o fată foarte atrăgătoare era o dovadă în plus a incapacităţii sale. Nu fusese vreodată un afemeiat şi nu încercase niciodată să se culce cu toate femeile pe care le cunoştea, dar fusese întotdeauna conştient, într-un mod foarte masculin, de femeile din jurul lui. Nu apreciase niciodată cu adevărat plăcerea pe care o aducea acea cunoaştere a vieţii, până nu o pierduse.

Privi din nou profilul nemişcat al însoţitoarei lui. Chiar rezista bine, dar era cât se poate de vizibil că, sub calmul de suprafaţă, se ascundea o durere paralizantă. Regretând că trebuia să adauge mai multă suferinţă la aceea deja existentă, spuse:

– Domnişoară Stephenson, mă tem că trebuie luate nişte decizii şi numai dumneata eşti îndreptăţită să faci asta.

Ea îl privi direct.

– Ce decizii?

Îl fascina faptul că ochii ei chihlimbarii aveau o formă orientală atrăgătoare şi exotică în acelaşi timp.

– Vrei să duci trupul neînsufleţit al tatălui dumitale înapoi la Baipur? Ezită puţin, apoi adăugă: E foarte cald şi călătoria va dura zile întregi.

Când înţelese la ce anume se referea, chipul ei se încordă.

– Îl putem îngropa aici. Tata a iubit toată India. Nu contează dacă îşi va găsi odihna în Nanda sau în Baipur. Îşi trecu agitată degetele prin păr, încâlcindu-l şi mai tare. Trebuie să trimit un om în sat, să anunţe căpetenia despre moartea lui, şi să întrebe unde îl putem înmormânta.

– Am făcut-o eu deja, spuse Ian. Probabil căpetenia satului va veni foarte curând să discute cu dumneata.

Bucătăreasa se apropie uşor cu un platou de *chapati* proaspete şi un castron cu *dal*, un amestec de linte condimentată. Când văzu că Laura se uita în gol la tavă, Ian o îndemnă:

– Ai face bine să mănânci ceva. Va fi o zi grea.

Ea apucă ascultătoare o *chapati*, rupse o bucăţică şi o înmuie în *dal*. După ce mestecă şi înghiţi, spuse, oarecum surprinsă:

– Mi-e foarte foame. Cred că n-am mai mâncat de ieri-dimineaţă.

Laura sfârşi prin a mânca de două ori mai mult decât Ian, deşi acesta nu era un motiv prea mare de laudă, ţinând cont de pofta lui de mâncare redusă. După ce terminară, ea spuse:

– Aveai treabă cu tatăl meu – te pot ajuta cu ceva în privinţa asta? Sunt... sunt sigură că eşti nerăbdător să îţi vezi din nou de drum.

– Nu mă grăbesc prea tare, spuse el blând. Dacă doreşti, te pot escorta înapoi la Baipur.

Ea clipi şi îşi întoarse privirea de la el.

– Mi-ar plăcea, spuse încet. Dacă eşti sigur că nu te deranjează.

– Sunt sigur.

Chiar dacă nu i-ar fi cerut din proprie iniţiativă să rămână, Ian îşi dădea seama că era recunoscătoare pentru sprijinul oferit de un compatriot. Şi, spre surprinderea

lui, își dădu seama că voise să o însoțească. Ar fi ajutat orice femeie aflată la ananghie, dar Laura Stephenson îi trezise instinctul protector. Se simțea legat de ea, chiar dacă sursa durerii ei era foarte diferită de a lui.

După ce își mai veni în fire, Laura spuse:

– Încă nu mi-ai spus de ce ai venit până la Nanda ca să îl vezi pe tatăl meu.

– De fapt, nu pe el îl căutam, spuse Ian. Ci o fată din Rusia, pe nume Larissa Alexandrovna Karelian. Mi s-a spus că e fiica vitregă a lui Kenneth Stephenson. Ai cumva o soră vitregă cu numele acesta?

Laura rămase ca trăsnită.

– Eu sunt Larissa Alexandrovna, sau, cel puțin, am fost cândva. Ce vrei de la mine?

Surprins, Ian exclamă:

– Tu ești Lara?!

Laura se încruntă.

– Într-adevăr. De ce te surprinde asta?

Ian clătină din cap, simțindu-se ca un idiot pentru că nu își dăduse seama de un lucru atât de evident.

– Îmi pare rău. Eram ferm convins că Lara e o fată de treisprezece-paisprezece ani. Nu mă așteptam să fie o femeie în toată firea.

Dacă nu ar fi presupus de la bun început că era englezoaică, și-ar fi dat numaidecât seama, pentru că avea aceiași surprinzători pometi înalți de slav ca și Piotr. Ochii ei chihlimbarii, ușor mijiți, erau o dovadă în plus, amintind de secolele în care Rusia fusese cotropită de Hoarda de Aur din Asia Centrală. Amestecul inevitabil dintre rase dăduse naștere unui proverb rus pe care Piotr i-l spusese de câteva ori: „Scarpină bine un rus și dedesubt sigur vei găsi un tătar". Nepoata lui era o dovadă grăitoare care venea în sprijinul cuvintelor lui, căci era clar că printre strămoșii ei se număraseră și războinici mongoli. Expresia de pe chipul ei te ducea cu gândul la un Genghis Han neîncrezător.

Mai mult decât ostilă, ea-i spuse:

– Sunt Laura Stephenson de când aveam zece ani. Nimeni nu mă strigă Lara.

– Unchiul dumitale o făcea.

– Unchiul meu? Orice urmă de ostilitate dispăru de pe fața ei și Laura păli brusc. Îl cunoști pe unchiul Piotr?

– Mă tem că trebuie să îți dau alte vești proaste, spuse Ian solemn. Colonelul Kușutkin a murit în Buhara, anul trecut.

Ea închise ochii și se cutremură de durere.

– Mă temeam că a pățit ceva rău, spuse ea cu tristețe. A trecut atât de mult de la ultima lui scrisoare. Ba chiar și mai mult de când l-am văzut în persoană. Aveam doar treisprezece ani când a vizitat ultima dată Anglia.

Ian încuviință.

– Probabil de aceea vorbea despre dumneata ca despre o fetiță. Era imaginea care i-a rămas în minte.

Își împreună convulsiv mâinile.

– Mama spunea mereu că dorința de aventură a lui Piotr avea să-i aducă moartea în cine știe ce loc îndepărtat și sălbatic.

– Așa a fost, spuse Ian, dar abia după ce a văzut și făcut lucruri la care majoritatea bărbaților doar visează. Mi-a spus odată că doar un laș ar vrea să moară în patul lui.

– Cum l-ai cunoscut?

– Am fost prizonieri în Puțul Negru din Buhara. I se puse un nod în gât. Nu-i plăcea deloc să vorbească despre ce se întâmplase acolo, dar Lara avea dreptul să afle. Sunt mulți sclavi ruși în Buhara, iar Biroul de Afaceri Externe se temea că aveau să îi ofere țarului o scuză potrivită ca să invadeze și să anexeze hanatele. Am fost trimis în Buhara pentru a-i cere emirului să-i elibereze pe sclavi, ceea ce ar fi îndepărtat sursa provocării. Din nefericire, am făcut greșeala de-a mă duce mai întâi în Kokand, iar emirul a hotărât că asta însemna că sunt spion. M-a aruncat în Puțul Negru, unde Piotr era deja închis de șase luni. Am împărțit aceeași celulă un an de zile. În cele din urmă, mi-a salvat viața.

Laura îl privi atent pe Ian.

– Cum anume?

– În cele din urmă, emirul s-a hotărât să mă execute. Când au venit gardienii după mine, aveam febră şi nu ştiam de mine. Piotr Andreevici a insistat să meargă în locul meu.

Ian rămase cu privirea la flăcări, amintindu-şi În ultimele clipe, înainte să fie luat din temniţă, Piotr încercase să-i spună ceva lui Ian, şi vorbea pe un ton frenetic şi imperios, dar Ian delira atât de tare, că înţelesese doar că prietenul lui avea să moară. Nu-şi amintea nimic altceva. De atunci, avusese sentimentul frustrant că îi scăpase ceva vital, dar oricât de mult ar fi încercat, nu îşi putea aminti ce anume.

– Piotr a spus că o execuţie rapidă era mai bine decât să rămână în Puţul Negru şi să moară încet de boala de plămâni de care suferea.

Ea se încruntă.

– De ce au acceptat gardienii să-l ia pe el în locul dumitale?

– Probabil că nu s-au gândit că ar putea cere vreodată cineva să fie executat din proprie iniţiativă, îi răspunse Ian. În plus, eu şi Piotr eram cam de aceeaşi statură, amândoi slăbănogi ca o sperietoare de ciori, şi cu feţele acoperite de bărbi. Avea părul mai închis la culoare decât al meu, dar eram atât de murdari, încât diferenţele nu erau prea evidente, mai ales pentru cei care considerau că toţi *ferengii*, adică europenii, arătau cam la fel.

Pe Laura o podidiră lacrimile.

– Deci, pentru că erai mai tânăr şi aveai mai multe şanse de supravieţuire, Piotr ţi-a oferit o şansă la viaţă.

Aşa era, şi fusese un dar dureros de greu de accept t. Dar nepoata lui Piotr nu trebuia să ştie asta.

– Mai târziu am auzit că unchiul dumitale a murit ca un viteaz. A stat drept şi hotărât, spunând că a murit creştin. După care şi-a încredinţat sufletul lui Dumnezeu.

– Ciudat, murmură ea. Nu ştiam că era religios.

– Poate că nu fusese înainte, dar temniţa are darul de-a reduce viaţa la lucrurile esenţiale. Ian invidiase credinţa lui Piotr, care crescuse tot mai mult în lunile petrecute împreună, până devenise ca un far care îi încălzea pe amândoi. Apoi Piotr murise şi lumina murise odată cu el.

Încercând în mod vizibil să îşi facă curaj, Laura întrebă:

– Cum a fost executat?

Ian o admira tot mai mult. India le împărţea pe femeile europene în două tabere: cele fragile şi cele puternice. Iar Laura nu era fragilă.

– Piotr a fost decapitat, îi răspunse Ian. Nu e un gând plăcut, dar e rapid şi relativ nedureros. Emirul consideră un gest foarte uman trecerea de la spânzurătoare la decapitare.

– Să mă ierţi dacă nu sunt deloc impresionată de generozitatea emirului, spuse ea sec. Dar măcar dumneata ai reuşit să supravieţuieşti. Guvernul britanic a aranjat să fii eliberat din temniţă?

– A fost mai degrabă dornic să presupună că am murit, spuse Ian, fără să reuşească să îşi ascundă amărăciunea. Sora mea şi soţul ei au venit în Buhara şi m-au salvat din gaura aceea nenorocită cu un curaj nebun.

Laura făcu ochii mari.

– Sora dumitale?

– Juliet e o femeie uluitoare. Dacă vei vrea, îţi voi spune mai târziu toată povestea, dar acum aş vrea să îndeplinesc ultima dorinţă a lui Piotr. Ian scoase din bagajul lui un pachet dreptunghiular, pe care i-l înmână Laurei. Mi-a cerut să mă asigur că va ajunge la dumneata, dacă aveam să găsesc o modalitate. Deoarece ştiam unde e staţionat tatăl dumitale vitreg, am hotărât să îl aduc personal.

Ea desfăcu ambalajul impermeabil şi văzu o biblie mică în limba rusă. Cartea era o adevărată capodoperă, cu o copertă din piele prelucrată şi un frontispiciu pictat de mână care ilustra Fecioara şi Pruncul în stilul caracteristic Bisericii Ortodoxe. Dar cea mai mare valoare o avea faptul că orice bucăţică de spaţiu gol disponibil era acoperit de cuvinte scrise cu creionul în limba rusă.

– E jurnalul de prizonier al lui Piotr, spuse maiorul. A vrut să ţi-l dea dumitale.

Răsfoi Biblia, şi i se strânse stomacul la gândul că singurul ei unchi scrisese acele cuvinte, iar acum murise.

– Ai citit vreodată ce-a scris?

Cameron clătină din cap.

– Am învăţat câteva cuvinte în rusă de la Piotr, majoritatea înjurături, dar nu ştiu deloc să citesc sau să scriu. Poţi descifra scrisul?

Laura se opri la o pagină de pe la mijlocul cărţii şi se uită la literele chirilice, atât de mici, că de-abia de se puteau citi.

– Încă vorbesc fluent rusa şi cunosc scrisul unchiului Piotr deoarece îmi scria în mod regulat, dar pare a fi un fel de cod. Cred că a folosit prescurtări şi a exclus cuvinte ca să aibă mai mult loc. Se încruntă şi traduse vorbind rar. Cred că aici scrie: „Slavă Domnului, am companie. Un englez, din păcate, dar mai bine decât nimic". Zâmbi, apoi îşi muşcă buza de jos. Îmi pare rău, continuă ea. Sunt sigură că nu a vrut să te insulte.

– Nu trebuie să îţi ceri scuze pentru Piotr. Am fost la fel de nefericit ca şi el să descopăr că împart celula cu un ofiţer rus. Dar cu timpul mi-am dat seama că n-aş fi putut cere un tovarăş de suferinţă ma' bun.

– L-ai cunoscut mai bine decât am făcut-o eu. Pentru mine, Piotr a fost ca un personaj magic, aproape deloc real. Apărea o dată la câţiva ani, încărcat cu daruri şi poveşti. Îmi amintesc despre o poveste cu un urs măreţ care a traversat câmpurile îngheţate din nord în căutarea Stelei Polare. În schimb, a dat peste o prinţesă pe nume Lara. În ziua următoare, Piotr a plecat din nou. În timp ce îşi aminti episodul, îşi trecu o palmă peste pielea aurită a cărţii şi îşi dori să extragă din ea însăşi esenţa unchiului ei. Mulţumesc că mi-ai adus-o, continuă ea. Ajută puţin să am ceva ce i-a aparţinut.

Accentul scoţian al lui Cameron deveni mai pronunţat.

– Îmi pare rău că nu e aici în persoană. Dacă nu s-ar fi sacrificat pentru mine, poate că ar fi fost aici. Juliet şi Ross nu l-ar fi lăsat pe Piotr în temniţă dacă l-ar fi găsit acolo în viaţă, în locul meu.

Simţind vina şi regretul din vocea lui, Laura spuse:

– Dar mi-ai spus că Piotr era foarte bolnav. Întotdeauna a avut plămâni slabi, aşa că probabil că n-ar mai fi supravieţuit mult timp în temniţă.

– Nu putem şti sigur asta, spuse Ian încordat. Nici unul dintre noi nu era doctor. Poate că era suficient de puternic ca să mai reziste şase luni.

Durerea din vocea maiorului o făcu pe Laura să se simtă pentru o clipă aproape de el. Poate că Piotr şi Kenneth scăpaseră de suferinţă, dar cei pe care îi lăsaseră în urmă aveau să sufere vreme îndelungată.

– Nu trebuie să te învinovăţeşti pentru că trăieşti, spuse ea cu blândeţe. Dacă nu ai fi fost în viaţă, poate că nu aş fi ştiut niciodată ce s-a întâmplat cu unchiul meu, nici nu aş fi avut asta ca să îmi amintească de el.

Cuvintele ei nu avură efectul scontat, dar era prea istovită ca să se descurce mai bine de atât.

– Mai bine m-aş îmbrăca. Cum ai spus şi dumneata, va fi o zi grea.

Pentru Laura, orele se scurseră ca într-un vis ciudat, cu trăiri intensificate. Până se îmbrăcă în singura ei rochie închisă la culoare, sosi şi căpetenia din Nanda. După ce îl lăudă pe Kenneth pentru dreptatea şi înţelepciunea lui, bărbatul oferi un loc în care să fie înmormântat pe un deal ce dădea spre râuleţul local.

Două femei din castele „necurate" veniră din sat să o ajute pe Laura să pregătească trupul tatălui ei pentru înmormântare. Era recunoscătoare pentru mila şi ajutorul plin de experienţă al femeilor, şi nu se miră deloc când află că veniseră la cererea maiorului Cameron. Ajutorul pe care i-l oferea acesta era cât se poate de practic.

În regiunile cu climă fierbinte, înmormântările se ţineau cât mai repede posibil şi mult prea curând veni vremea să îl ducă pe Kenneth Stephenson spre locul odihnei de veci. Opt bărbaţi îi cărară trupul înfăşurat în pânză pe un pat de bambus. Dacă ar fi fost vorba despre

o familie hindusă, trupul ar fi fost cărat de rudele apropiate, dar în cazul lui Kenneth, era vorba de un amestec între cei mai vechi servitori ai lui şi voluntari din sat.

Laura se afla chiar în urma târgii pe care era purtat tatăl ei. Maiorul Cameron era lângă ea, tăcut, dar gata să ajute la nevoie. În urma lor veneau toţi sătenii, femeile care plângeau din tot sufletul pierderea nu doar a celui care fusese imaginea autorităţii *sirkar*, ci şi prietenul lor.

Mormântul fusese săpat deja, şi o cruce solidă din lemn era aşezată la capul lui. Era un loc paşnic, umbrit de un palisandru şi răcorit de briza dinspre râu. Primăvara, aerul avea să fie înmiresmat de la flori. Laura privi totul de parcă ar fi fost amorţită, singurul ei scop fiind să treacă şi de înmormântare fără să cedeze nervos în public. Era una dintre ocaziile în care ar fi renunţat la calmul britanic pentru emoţiile ruseşti furtunoase, dar, de-a lungul anilor, autocontrolul devenise ca o a doua natură pentru ea.

În lipsa unui preot sau a unei slujbe, urmă un moment ciudat de tăcere după înmormântare. Înainte ca intervalul de timp să devină prea lung, maiorul Cameron începu să recite în limba engleză: „Domnul este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic..."

Laura clipi ca să nu izbucnească în lacrimi, recunoscătoare pentru faptul că bărbatul alesese un psalm care îi plăcuse foarte mult lui Kenneth, în locul unei slujbe de înmormântare sumbre.

După ce încheie cu: „Şi voi locui în Casa Domnului până la sfârşitul zilelor mele", Cameron adăugă:

– Un om se cunoaşte după faptele lui. Chiar dacă nu am avut privilegiul de a-l cunoaşte pe Kenneth Stephenson cât timp a fost în viaţă, dragostea şi onoarea de care au dat dovadă astăzi cei cărora el le-a slujit este cel mai de preţ tribut pe care îl poate primi un om. Odihneasă-se în pace!

Maiorul repetă tot ce spusese în limba urdu, iar sătenii încuviinţară. După ce trupul fu îngropat, bărbaţii înaintară şi aşezară cunune de gălbenele pe movilița

de pământ, iar multe dintre femei izbucniră în plâns. Aşa cum spusese şi Cameron, Kenneth Stephenson fusese un om foarte iubit.

Dar nimeni nu avea să-i ducă dorul mai mult decât Laura. În timp ce se întorcea ţeapănă spre tabără, tânăra îşi dădu seama că nu se mai simţise niciodată atât de singură.

capitolul 6

După înmormântare, Laura se duse direct în cortul ei, căci doar acolo îşi permitea să plângă. Plânse toată după-amiaza, până la lăsarea serii. Îi era ruşine deoarece ştia că nu plânge doar pentru tatăl ei vitreg, ci şi pentru că ştia ce viaţă goală o aştepta. Era puţin probabil că avea să mai fie vreodată atât de apropiată de o altă persoană.

În cele din urmă, extenuată, se opri din plâns. Reuşi să doarmă câteva ore, doar ca să se trezească în tăcerea de dinainte de ivirea zorilor. De data aceasta nu era deloc dezorientată. Ştia exact unde se afla şi ce se întâmplase.

Nimic nu avea să îl aducă pe tatăl ei vitreg înapoi; era timpul să înfrunte restul vieţii sale. Se ridică, pipăi după halat şi papucii de casă pe care servitoarea ei le lăsa mereu lângă pat.

Aerul de afară era plăcut. Pădurea nu dormea niciodată, iar Laura se opri la intrarea în cort şi privi în jur. Scena semăna foarte mult cu dimineaţa anterioară: servitorii dormeau în jurul unui foc mare. Se auzi un urlet de hienă în depărtare.

Mult mai aproape de ea se afla maiorul Cameron, care stătea şi curăţa o puşcă lângă focul de alături. Silueta lui luminată de foc, părea întunecată şi puternică. Nu semăna deloc cu administratorii din Serviciul Civil pe care îi cunoştea Laura. Nici chiar ceilalţi ofiţeri pe care îi cunoscuse nu aveau nimic din aerul lui ameninţător rigid şi foarte rafinat.

În mod normal ar fi fost precaută. În schimb, era atrasă de el, şi nu doar pentru că fusese cumsecade cu ea. Bărbatul acesta avea ceva care o făcea să se simtă în siguranţă, chiar dacă sentimentul de siguranţă nu părea să îl însoţească.

El o auzi mişcându-se şi îşi ridică brusc capul. Laura rămase locului până când Ian o identifică.

– Dumneata nu dormi niciodată, domnule maior? întrebă ea în timp ce se apropie de foc şi se aşează pe un scaun din pânză.

– Nu atât cât ar trebui. Dar, dacă tot sufăr de insomnie, măcar pot folosi timpul la ceva. Puse o cârpă în capătul despicat al vergelei de curăţat. Puşca asta ar fi trebuit curăţată după ce s-a tras cu ea noaptea trecută, dar cu atâtea lucruri pe cap, s-a neglijat partea asta. Ridică ţeava armei dezasamblate şi adăugă: Spune-mi Ian. Nu mai sunt maior.

– Credeam că un bărbat rămâne cu titlurile militare toată viaţa. Laura văzu că era puşca lui Kenneth. Se bucura că maiorul se gândise să cureţe arma. Tatăl ei vitreg fusese întotdeauna foarte meticulos când venea vorba de îngrijirea echipamentului său.

– Am lăsat armata în urmă, spuse Ian laconic. Nu vreau să mă definească pentru tot restul vieţii mele.

Probabil că Laura încă era puţin adormită, altminteri nu ar fi întrebat niciodată:

– De ce ai demisionat?

El îşi ridică uşor capul şi îi aruncă o privire dură care o făcu să regrete întrebarea, dar înainte să o poată retrage, el spuse scurt:

– Mă săturasem de armată.

Dorind să mai destindă atmosfera, ea zise:

– Îţi mulţumesc pentru că... te-ai ocupat de atâtea lucruri. Înmormântarea, armele, totul. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat fără dumneata.

El începu să frece piesele mecanismului de tragere cu o cârpă înmuiată în ulei. În lumina flăcărilor arămii, chipul lui părea un amestec dramatic de umbre şi unghiuri ascuţite, atât fascinante, cât şi tulburătoare.

– Te-ai fi descurcat, într-un fel sau altul.

– Presupun că aşa e. Dar ai uşurat foarte mult situaţia. Se uită la flăcări. E ciudat cât de repede se pot schimba lucrurile. Cu o zi şi jumătate în urmă aveam o viaţă şi o familie. Acum le-am pierdut pe amândouă. Voi găsi ceva care să umple spaţiile goale, dar n-am nici cea mai vagă idee ce anume. Iar gândul mă sperie puţin.

Ian se încruntă în timp ce ridică ţeava spre foc şi se uită în interiorul ei, să vadă dacă era curată.

– Nu mai ai nici o rudă?

– Piotr Andreevici era ultima rudă apropiată. Poate că mai am ceva verişori îndepărtaţi prin Rusia, dar nu-mi amintesc de vreunul. Primul meu tată a fost singur la părinţi, aşa că nu am rude apropiate din partea lui. Mama a avut doi fraţi mai mari, dar unul dintre ei, Serghei, a murit într-o luptă împotriva lui Napoleon, înainte să mă nasc eu, iar unchiul Piotr nu s-a căsătorit niciodată. Aşa că am rămas singură.

– Cum rămâne cu familia lui Stephenson? Poate că nu sunteţi rude de sânge, dar ai făcut parte din familia lor ani întregi.

Laura strânse din buze.

– Nu prea au fost de acord cu faptul că s-a însurat cu o rusoaică sălbatică. Mama era prea impresionantă şi prea neconvenţională pentru ei – ca un păun printre porumbei. Ne-au tolerat de dragul tatălui meu vitreg, dar nu ne-au acceptat niciodată.

Ian începu să reasambleze puşca.

– Mi-e greu să-mi imaginez cum e să nu mai ai pe nimeni. Nu-i văd prea des pe ai mei, dar simplul fapt de a şti că există e ca un fel de ancoră în viaţă.

– Să fii recunoscător pentru faptul că sunt o ancoră, şi nu o piatră de moară.

– Am de ambele soiuri. Zâmbi uşor, gestul îndulcindu-i puţin trăsăturile. Ai planuri de viitor, domnişoară Stephenson? Sau n-ai avut timp să te gândeşti la asta?

– Dacă vrei să te strig Ian, atunci trebuie să-mi spui Laura. Zâmbi melancolic. Te ştiu doar de-o zi, dar am impresia că te cunosc de mai mult timp.

– Nu-ţi place Lara? Aşa-ţi spunea Piotr şi ţi se potriveşte. E un nume neobişnuit.

– Prefer Laura. M-am obişnuit cu el, şi nu am nimic deosebit, spuse ea neliniştită. Sunt o femeie incredibil de neremarcabilă. Cât despre planurile mele... Chiar nu ştiu ce voi face. Tata mi-a lăsat nişte bani, suficient cât să supravieţuiesc, dar cam atât, aşa că presupun că mă voi duce într-un oraş şi voi căuta de lucru. Aş fi o învăţătoare sau o guvernantă destul de bună, şi nu m-aş plictisi. După ce am avut grijă ani întregi de gospodăria tatălui meu, sunt obişnuită să fiu mereu ocupată.

– O slujbă atât de smerită ar fi apăsătoare pentru o femeie obişnuită să fie independentă. Ezită o clipă, apoi continuă: Ştiu că nu e treaba mea, dar majoritatea femeilor îşi doresc o căsnicie şi o familie. Bravo ţie că ai ales să ai grijă de casa tatălui tău vitreg, dar acum a murit. Probabil că sunt o grămadă de bărbaţi în India care ar fi onoraţi dacă i-ai accepta ca soţi. În schimb, tu ai avea parte de confort, de familie şi de siguranţa că eşti iubită.

Exact asta i-ar fi spus şi tatăl ei vitreg. Laura îşi aminti că-i spusese lui Kenneth că avea să îşi caute un soţ după moartea lui. Îşi alungă din minte promisiunea aceea; o făcuse doar ca să îl împace pe tatăl ei vitreg. Vrând să evite discuţia despre căsătorie, Laura spuse:

– Nu ştiu dacă voi rămâne în India. S-ar putea să mă întorc în Anglia.

Cu o mişcare hotărâtă, Ian montă la loc puşca.

– Asta înseamnă că nu vrei un soţ a cărui carieră să îl ţină aici. Dar ţinând cont de faptul că eşti foarte atrăgătoare, vei avea parte de peţitori dornici oriunde te-ai duce.

Chiar dacă Ian dorise să îi facă un compliment, o spusese într-un mod atât de detaşat, încât era de-a dreptul iritant. Poate că-i spunea că era atrăgătoare, dar cu siguranţă nu se purta ca şi când ar fi crezut ce spune.

– Chiar nu vreau să mă leg de un soţ. M-am descurcat perfect pe cont propriu timp de douăzeci şi patru de ani şi nu văd de ce ar trebui să mă căsătoresc acum.

Sunt în stare să-mi port de grijă şi singură, răspunse ea deranjată.

El o măsură din priviri.

– Se pare că te-au bătut şi alţii la cap pe tema asta. Îmi cer iertare.

Vedea mai bine cu un singur ochi decât alţii cu doi. Laura spuse repede:

– Plecăm spre Baipur mâine-dimineaţă? Ieri am fost atât de distrasă, că nu am făcut nici o pregătire. Dar nu avem de ce să mai rămânem aici.

El ridică apoi carabina tatălui ei şi începu să o dezasambleze ca să o cureţe.

– Din păcate, încă trebuie să ne ocupăm de tigrul mâncător de oameni. Acum că tatăl tău a murit, responsabilitatea de a-l ucide cade asupra mea. În după-amiaza asta, căpetenia m-a întrebat dacă o să încerc să-l omor.

– Am uitat de tigru, recunoscu ea. S-ar putea să dureze zile sau săptămâni întregi să-i luăm urma.

– Mă tem că da, spuse el în semn de scuză. Poate vrei să te întorci la Baipur cu servitorii, fără să mai aştepţi până te voi escorta. Chiar dacă nu voi rămâne aici pe termen nedefinit, voi încerca cel puţin două săptămâni înainte să renunţ.

Laura ezită, simţind că nu putea alege dacă să rămână sau să se întoarcă singură.

– O să aştept, să văd ce se întâmplă. Poate că vei împuşca bestia din prima încercare.

– S-ar putea. Sătenii au fost harnici şi-au vrut ca totul să fie gata până la sosirea tatălui tău. Au construit o *machan*, o platformă, în faţa unui iaz unde tigrul se adapă cu regularitate. Împinse o cârpă umezită pe ţeava carabinei, frecând în sus şi în jos, ca să scoată toate grăunţele corozive de praf negru. La noapte va fi aproape lună plină, aşa că vor scoate un ied ca momeală. Dacă tigrul cooperează, până mâine s-ar putea să se termine totul.

– Presupun că ai mai vânat tigri înainte.

– Da, deşi au trecut cinci ani de-atunci. Începu să frece mânerul carabinei cu cârpa îmbibată, cu o expresie distantă întipărită pe chip. Ultima dată a fost când

a venit cumnatul meu în vizită şi l-am dus la vânătoare în ţinutul muntos de la nord de Cambay. Câteva zile la rând am urmărit un tigru, înainte să îl încolţim într-un defileu stâncos.

Ross se afla în cea mai bună poziţie de tragere, aşa că am aşteptat să îl împuşte. Dar n-a tras nici măcar atunci când tigrul s-a întors şi a pornit direct spre el. Ross a picat la pământ şi-am fost sigur că murise. M-a băgat în sperieţi. Am tras la nimereală în tigru şi-am ratat, după care m-am dus să văd ce se întâmplase cu Ross, şi m-am aşteptat să-l găsesc sfârtecat. Era teafăr. Se lăsase intenţionat la pământ pentru ca tigrul să poată scăpa pe lângă el. Ian părea amuzat. Am fost atât de uşurat că era bine, încât evident că mi-am ieşit din fire şi-am început să urlu la el, făcându-l în fel şi chip. Ross a aşteptat răbdător să termin – e cel mai raţional bărbat pe care îl cunosc, şi acesta e singurul lui defect –, după care mi-a spus că se hotărâse că blana tigrului arăta mai bine pe proprietarul ei de drept decât pe peretele lui. Şi-n plus, ce sport mai era şi ăsta, în care noi aveam carabină şi tigrul nu?!

Laura chicoti.

– S-ar putea să aibă dreptate.

– Aşa m-am gândit şi eu după ce m-am calmat. Tigrul este un animal superb. Poate că oamenii îi vânează din gelozie. Dar, aşa cum a spus şi Ross, balanţa înclină spre om, aşa că nu e un sport prea corect. După vizita lui, mi-am pierdut entuziasmul pentru vânătoarea de trofee. De atunci încolo, mi-am concentrat atenţia doar asupra animalelor comestibile.

– Apropo de mâncat, când tigrii prind gustul de carne umană, cu siguranţă capătă un avantaj în faţa sătenilor neînarmaţi, spuse Laura.

– De-asta îl voi vâna pe acesta. Deja a ucis vreo doisprezece oameni din Nanda şi din satele învecinate. În dimineaţa asta voi cerceta zona în care se află iazul. După-amiază mă voi duce la *machan*, ca să fiu pe poziţie când apune soarele. Apoi adăugă, aproape cu nonşalanţă: Vrei să mă însoţeşti?

– La *machan?* întrebă ea, surprinsă.

El încuviinţă.

– Ca să nu deranjăm animalele şi plantele sălbatice, ar trebui să mergem pe jos, dar iazul e la nici cinci kilometri distanţă de sat.

Laura se gândi puţin. Trebuia să ardă aşternuturile ca să evite o posibilă răspândire a infecţiei, trebuia să sorteze lucrurile lui Kenneth şi să le împartă pe unele dintre ele anumitor servitori, iar altele trebuiau împachetate ca să fie duse la Baipur. Dar avea să termine destul de rapid, iar apoi urma să dispună de o grămadă de timp liber.

– Mi-ar plăcea să merg. N-am mai fost niciodată la o vânătoare de tigri.

– Nu va fi una extravagantă, cu elefanţi şi hăitaşi, o avertiză el, dar vei fi în siguranţă şi s-ar putea să ţi se pară şi interesant. Bineînţeles, ar putea fi şi dureros de plictisitor dacă nu apare tigrul.

Ea îl privi cu atenţie când începu să monteze la loc carabina. Avea o eleganţă deosebită, un autocontrol desăvârşit, lucru care o fascina. Oare ce senzaţie i-ar fi provocat atingerea acelor mâini abile?

Roşi când îşi dădu seama în ce direcţie se îndreptau gândurile ei; o tânără englezoaică decentă nu ar fi avut niciodată astfel de fantezii. Bineînţeles, ea nu era nici decentă, nici englezoaică.

Ce bine că Ian Cameron nu era deloc interesat de ea, pentru că era genul de bărbat care ar fi putut face o femeie să-şi piardă minţile cât ai zice peşte. Ca dovadă, Laura se trezi întrebând:

– Te rog să mă ierţi dacă ţi se pare o întrebare groaznic de impertinentă, dar acum că ţi-ai pierdut un ochi ţi se pare mai dificil să tragi cu puşca?

Ian ridică din sprâncene, cu o expresie ironică.

– Te întrebi dacă voi putea avea grijă să nu fii mâncată de vie?

– Bineînţeles că nu. Roşi din nou. Ai spus că vom fi în siguranţă în *machan*. Şi în mod clar un ied tânăr şi fraged ar fi mai gustos decât o fată bătrână.

– Nu sunt atât de ingenuu încât să răspund la un astfel de comentariu. Zâmbi din nou, mult prea scurt. De fapt, ţintesc mai bine ca niciodată. Dacă stai să te gândeşti, are logică, pentru că un bun trăgător închide mereu un ochi când ţinteşte. Faptul că am un singur ochi simplifică întregul proces, şi se pare că mă ajută să mă concentrez mai bine asupra ţintei. Sunt norocos că sunt stângaci. Dacă aş fi tras cu mâna dreaptă, faptul că mi-am pierdut ochiul drept m-ar fi făcut incapabil să ochesc.

– Interesant că există şi un beneficiu în asta, spuse ea, fascinată. Ce alte consecinţe mai presupune pierderea unui ochi?

– Ei bine, oamenii se holbează mai des. Îşi atinse peticul de pe ochi. Asiaticii au un respect aproape mistic pentru vedere. Dacă îţi lipseşte un ochi, înseamnă că eşti incomplet şi, cel mai probabil, rău. Unii dintre localnici fac semne împotriva ochiului cel rău în spatele meu.

– N-am ştiut asta, spuse ea încet. Îmi pare rău, a fost nepoliticos din partea mea să întreb.

– Prefer ca oamenii să mă întrebe direct, în loc să evite să mă privească în faţă, spuse el. Mi-am pierdut ochiul în urma bătăilor din închisoare şi a fost dureros şi neplăcut, ca să nu spun mai mult. Totuşi, am fost atât de recunoscător că nu l-am pierdut şi pe celălalt, că n-am stat să-mi blestem prea mult soarta. El pipăi din nou peticul de pânză. Încă încerc să mă adaptez. Ciudat e că, în ciuda reducerii câmpului vizual, ţintesc mult mai bine acum. Căzu pe gânduri o clipă, apoi continuă: La început am avut constant dureri de cap, dar acum m-au mai lăsat. E greu să apreciez adâncimea şi distanţa. Uneori bat din picior ca un ponei, pentru că nu îmi dau seama dacă am sau nu o treaptă în faţă. Nu-mi cere să-ţi torn de băut dacă nu eşti pregătită să fii surprinsă de rezultat. Dar devine tot mai uşor pe zi ce trece.

– Mai e cel puţin încă un beneficiu pe care s-ar putea să nu-l apreciezi, spuse Laura veselă. Eşti *foarte* fascinant

cu un petic peste ochi. Când vei ieşi în societate, va trebui să alungi tinerele romantice care vor roi în jurul tău.

Dispoziţia lui destinsă dispăru ca prin farmec

– Sper sincer că nu va fi cazul. Se ridică şi apucă puşca şi carabina. Unde vrei să le pun? Acum că îţi aparţin, probabil că ar trebui să le ţii la tine în cort.

Chiar dacă Laura acceptă faptul că Ian schimbase subiectul, modul în care acesta îi ignorase comentariul nu îi schimbă cu nimic părerea. Indiferent că îi plăcea sau nu, el era menit să atragă admiraţia femeilor. Ce bine că ea ştia că nu avea de gând să se căsătorească, altminteri ar fi fost tentată să încerce să îl ademenească pe fostul maior.

Ian îşi petrecu ziua într-un mod productiv, cercetând iazul şi pădurea din jur, sub îndrumarea lui Punwa, un pădurar taciturn din sat. Abia după ce se despărţiră, iar el porni dinspre Nanda spre tabără, îşi dădu seama că avea o dispoziţie mai bună decât avusese de multă vreme.

Se părea că provocările din ultimele aproape două zile îl eliberaseră temporar din vârtejul întunecos al propriei suferinţe. Încă nu îşi revenise complet, căci umbrele melancoliei doar se retrăseseră puţin, dar nu dispăruseră complet. Cu toate acestea, pentru prima dată aproape îi venea să creadă că va veni din nou o zi în care viaţa avea să-i aducă mai multă plăcere decât durere

Orele petrecute în pădure avuseseră un efect vindecător. Întotdeauna îi plăcuse natura, indiferent că era vorba de deşert, junglă sau de dealurile şi coasta scoţiană pe care le iubea atât de mult. Chiar dacă nu era un bărbat prea răbdător, putea petrece ore întregi aşteptând ca păsările şi animalele sălbatice să iasă la iveală.

Nu prea avusese timp să se bucure de natură de când scăpase din Buhara. Îşi petrecuse lunile din urmă în convalescenţă şi călătorind, şi pur şi simplu nu avusese oportunitatea de a sta locului.

Nu, nu era adevărat. Avusese această oportunitate, dar nu reuşise să se bucure de nimic.

Ian trecu pe lângă un iaz de lângă Nanda, când o duzină de păuni sălbatici se apropiară fâlfâind din aripi. Penajul masculilor, în nuanțe metalice de albastru și verde, străluceau incredibil de frumos. Aceștia ocupau un loc important în mitologia și în legendele hinduse. Dacă India avea o pasăre națională, aceasta era păunul.

Dar orice urmă de demnitate din aspectul lor dispăru când creaturile începură să bea. Cozile li se înclinau ciudat spre cer când se aplecau în față ca să își vâre ciocurile în apă, după care cădeau de tot când păsările se îndreptau ca să înghită. Stolul de păsări se clătină înainte și înapoi ca un grup de ferăstraie cu pene. Ian își văzu de drum și își dădu seama că zâmbea. Nu zâmbise prea des în ultima vreme.

Laura îl făcea să zâmbească. Își reluă drumul spre tabără și își dădu seama că ea era principalul motiv pentru care dispoziția lui se îmbunătățise. Vorbise mai deschis cu ea în ultima zi, decât o făcuse cu oricine altcineva de la moartea lui Piotr.

Poate din cauză că era nepoata lui Piotr. Ian era captivat de anumite gesturi și întorsături de frază care îi aminteau de unchiul ei. Avea și ceva din caracterul lui Piotr, căci chiar și atunci când era cufundată în adâncimile suferinței era capabilă să glumească și să dea dovadă de milă.

Totuși, bănuia că motivul subiacent pentru care se simțea în largul lui cu Laura era deoarece și ea suferea. Singura dată când se simțise aproape de o altă persoană fusese noaptea în care sora lui îi plânsese pe umăr, convinsă că mariajul ei se sfârșise. Durerea lui Juliet îl făcuse să nu se mai gândească doar la el și să își dorească să o aline. Îi dăduse atunci niște sfaturi despre care Juliet îi spusese mai târziu că o ajutaseră să umple prăpastia ce se crease între ea și soțul ei.

Îi fusese mult mai greu să fie în preajma ei și a lui Ross atunci când aceștia radiau de fericire. De fapt, îi era greu să suporte compania oricărei persoane normale. Dar prezența Laurei îl alina, căci durerea și vulnerabilitatea lor erau asemănătoare.

Spera că avea să aștepte ca el să o însoțească până la Baipur. Călătoria aceasta urma să-i amâne cu câteva săptămâni plecarea spre Scoția, dar asta nu prea conta de fapt. Voia să se asigure că Laura era din nou printre prietenii ei înainte să-și ia rămas bun de la ea.

Se întrebă în treacăt de ce era atât de pornită împotriva căsătoriei. Nu părea să-i disprețuiască pe bărbați. Probabil că cineva îi frânsese inima. Dacă așa stăteau lucrurile, poate că ar fi fost dispusă să accepte un bărbat când avea să își revină.

Cel puțin așa spera; nu suporta ideea că atâta căldură și încântare feminină aveau să se risipească. De asemenea, se simțea și oarecum responsabil față de nepoata lui Piotr. Nu-i plăcea ideea că fata avea să ducă o viață mohorâtă de guvernantă în casa altei femei.

Dar nu avea să se ajungă la asta. Poate că Ian nu mai era un bărbat complet, fizic vorbind, dar mintea nu îi fusese afectată. Laura era genul de femeie care avea să atragă mereu bărbați dornici să o iubească și să o protejeze. Cel puțin ea nu avea să își petreacă tot restul vieții în singurătate.

capitolul 7

Laura se îmbrăcase în costumul ei de călărie, făcut la comandă, pentru traseul spre *machan*. După ce maiorul îi inspectă fusta pantalon și cizmele înalte, încuviință în semn de aprobare.

– O ținută practică. Păcat că nu e folosită mai des de englezoaice.

– Fusta pantalon a fost sugestia tatălui meu, explică ea în timp ce își agăță o butelcuță de curea și își puse pălăria *topi* pe cap. În India petrecem atât de mult timp călare, încât s-a gândit că era mai bine să călăresc asemenea bărbaților, cu excepția ocaziilor sociale mai formale, adică aproape niciodată. Și mi-a interzis cu desăvârșire să port corset când e cald. Era de părere că acestea sunt

responsabile pentru sănătatea fragilă a multor femei anglo-indiene. Căci nu pot respira.

– Pare că a fost un bărbat foarte înţelept, cum rareori mai întâlneşti. Îmi pare rău că nu l-am cunoscut.

Şi Laurei îi părea rău. Gândul acesta o întristă, aşa cum i se întâmpla de câteva ori pe zi. Veni lângă Ian şi îşi începură traseul spre iaz.

Cărarea şerpuia printre ogoarele sătenilor, apoi printr-o pădure rară presărată cu pajişti ierboase. Căldura soarelui şi peisajul rural încântător o înveseliră. Chiar dacă ştia că îi va fi mereu dor de tatăl ei vitreg, nu avea să se lase copleşită de disperare.

Observă că Ian vedea mai multe lucruri cu un singur ochi bun decât zăreau majoritatea oamenilor cu doi. Pe măsură ce înaintară, el îi atrase atenţia fără cuvinte spre lucruri pe care altminteri nu le-ar fi observat. De fapt, toate simţurile lui Ian erau alerte, nu doar vederea. El auzi bătaia de aripi abia perceptibilă a unei păsări mici colorate şi incredibil de frumoase, care plana precum o pasăre colibri lângă un arbust înflorit. Apoi, dădu la o parte nişte iarbă ca să dea la iveală un buchet de flori albe. Florile nu păreau deloc remarcabile, dar când rupse una şi i-o întinse Laurei, ea îşi dădu seama că avea o aromă dulceagă care îţi rămânea în memorie.

Însă nu toate descoperirile lui fură atât de inofensive. După vreo douăzeci de minute de mers, se opri şi ridică o mână ca să o oprească pe Laura, apoi scrută cu atenţie frunzişul. După ce o conduse spre un loc mai protejat printre rădăcinile aeriene ale unui smochin indian, îi arătă un copac aflat la vreo nouăzeci de metri mai încolo.

Ascultătoare, Laura îşi puse o mână streaşină la ochi şi se uită în sus, întrebându-se ce-ar fi trebuit să vadă. Rămase cu gura căscată când văzu creatura tolănită printre umbre.

Un leopard. Petele felinei mari erau un camuflaj aproape perfect. Stătea întinsă de-a lungul unei crengi, cu labele şi coada atârnându-i de parcă ar fi fost o jucărie din cârpe.

Când auzi răgetul aspru al unui leopard chiar lângă ea, Laura se sperie de moarte. Icni scurt şi privi în jur, temându-se că sălbăticiunea îl doborâse pe însoţitorul ei.

Spre uimirea ei, descoperi că Ian scotea sunetele respective. Năucită, se uită din nou spre leopardul real, întrebându-se cum avea să reacţioneze.

Deranjată din trândăvia ei, felina îşi ridică iute capul şi îşi ciuli urechile. După ce ascultă atentă o clipă, alunecă în tăcere pe trunchiul de copac şi dispăru în iarbă.

Laura privi agitată spre tulpinile care se unduiau, indicând faptul că pantera venea să cerceteze ceea ce era clar că pentru ea reprezenta un rival. Nu credea că Ian ar fi permis ca vreunul din ei să fie sfâşiat, dar în afară de faptul că ridică mânerul carabinei, bărbatul părea uimitor de liniştit în ciuda faptului că un prădător periculos îi pândea.

După un minut plin de încordare, leopardul ieşi din iarba înaltă la mai puţin de patru metri de Laura şi Ian. Cu mustăţile zvâcnindu-i şi corpul aproape de pământ, şovăi şi îşi legănă capul înainte şi înapoi, adulmecând curios în timp ce încerca să îşi localizeze tovarăşul.

Când dădu cu ochii de Ian şi Laura, chipul lui acoperit de blană căpătă o expresie şocată aproape umană. Reacţia leopardului fu atât de comică, încât Laura aproape că izbucni în râs. Bestia părea la fel de enervată precum un preot care găseşte o broască în baptisteriu.

Felina îşi zbârli blana şi scuipă furioasă înspre bărbatul care avea insolenţa să-i imite limbajul. După care se răsuci şi se îndepărtă cu o eleganţă fluidă, captivantă. Dispăru într-o clipită.

Laura îşi dădu seama că îşi ţinuse respiraţia, aşa că expiră brusc.

– Ce-a fost asta?

Ian aproape că îi zâmbi.

– M-am gândit că te-ar interesa să vezi un leopard. O creatură încântătoare, nu-i aşa?

– Aşa e, dar prefer felinele care nu sunt suficient de mari încât să mă poată mânca, spuse ea cu asprime.

– Nu eram în pericol. Ai văzut cum a fugit când a văzut că suntem oameni.

Laura își arcui sprâncenele.

– Ai de gând să încerci să mă convingi că leoparzii nu atacă oamenii?

– Nu, spuse el în timp ce își reluară traseul. Dar este o aberație pentru ei să ucidă oameni. Noi vorbim deseori despre legea junglei, dar animalele nu ucid decât pentru a face rost de hrană. Apoi adăugă pe un ton mai dur: Omenirea ar avea ce învăța de la ele.

În fața lor, un stol de prigori verzi își luară zborul, deranjați de oamenii care se apropiau de ei. Laura nu se uită la păsări, ci la însoțitorul ei, și la zâmbetul de pe chipul lui când le urmări cu privirea.

– Știai că dacă stai și privești o oră, aproape oriunde în India, ai putea număra cam o sută de specii de păsări? spuse el. Obișnuiam să fac din asta un joc. Odată am numărat o sută șaptezeci și trei de soiuri într-o oră.

Laura simți un val de înduioșare atât de intens, încât aproape că se sufocă. Oare cum fusese pentru un bărbat care iubea atât de mult natura să fie închis într-o groapă umedă, mizerabilă, fără lumina soarelui, fără flori sau cântecele păsărilor? Probabil că fusese un iad în adevăratul sens al cuvântului.

Înghiți nodul din gât și întrebă:

– De ce nu ai ales să lucrezi în serviciul silvic în loc de armată? Știi mai multe despre zona rurală a Indiei decât orice altă persoană pe care am cunoscut-o aici.

– Probabil că ar fi fost mai înțelept din partea mea, dar pentru un tânăr de optsprezece ani plin de energie, sarcinile civile par plictisitoare. Îi aruncă o privire ironică. Eram obsedat de ideea de a intra în armată, pentru a proteja imperiul de păgâni. Tinerilor le lipsește un respect adecvat pentru viață. Verifică unghiul în care se afla soarele. Gata cu hoinăreala, altfel Punwa, pădurarul, o să stea după noi.

După alte zece minute de mers ajunseră la destinație. *Machan*-ul era o platformă brută suspendată la vreo patru metri de pământ, construită într-un copac, cu vedere clară spre iaz. Fusese construită în direcția vântului, pentru ca animalele care veneau să se adape să nu fie deranjate de mirosul uman.

Ian își împreună degetele ca să-i ofere un sprijin Laurei, care se sui pe platformă. El așteptă jos până sosi Punwa cu iedul pe care aveau să îl folosească drept momeală. După ce creatura fu priponită și pădurarul plecă, Ian se ridică cu ușurință și i se alătură Laurei.

– Tigrul mâncător de oameni este un mascul bătrân cu o labă rănită și șchiopătează vizibil. Punwa spune că mai trece pe aici și o tigroaică tânără, dar care nu a atacat niciodată un om. Deci dacă apare vreun tigru și nu mag, înseamnă că nu e tigrul pe care îl căutăm.

– Tigroaica nu va mânca iedul?

– Probabil. Va trebui să sperăm că vine tigrul potrivit. Și chiar dacă nu va fi așa, vom avea ce vedea. Se așeză cu spatele rezemat de copac, cu carabina și muniția la îndemână, în partea stângă. Interesant. Din moment ce toate animalele au nevoie de apă, de obicei se respectă un armistițiu când vine vorba de o adăpătoare. Creaturi care altminteri ar fi inamici, se vor ignora reciproc când beau apă.

Ambii rămaseră tăcuți. Chiar dacă Laura nu ar fi ales niciodată să petreacă o noapte uitându-se la un iaz, priveliștea aflată într-o perpetuă schimbare i se păru fascinantă. Un șacal suspicios, ager, alergă spre partea îndepărtată a iazului și lipăi apă în același timp cu câteva căprioare pătate elegante, numite chital, care se adăpau lângă ied.

Când plecă șacalul, o haită de maimuțe rhesus exuberante își făcură apariția, părând mai degrabă o familie de oameni ieșiți la un picnic. Le urmară repede un stol de papagali parakeet, cei mai zgomotoși dintre vizitatorii iazului. Unii dintre vizitatori se arătară curioși în privința iedului, dar nici unul nu îl deranjă.

Oricât de interesantă ar fi fost parada, Laura își dădu seama că era distrasă de faptul că Ian se afla atât de aproape de ea. Pe *machan* era loc pentru doi oameni, dar umerii aproape că li se atingeau. Simțurile i se ascuțiseră

în așa măsură, încât devenise conștientă de cea mai mică mișcare a lui. Chiar dacă privea la un mic pescăruș albastru care plonja în apă, cu capul și ciocul lui enorme, pielea o furnica din pricina respirației însoțitorului ei și a căldurii transmise de corpul lui.

Opt ani întregi încercase să uite de magia pe care o conținea atingerea unui bărbat, dar Ian îi clătina hotărârea. Își dorea să se întindă spre el și să îl îmbrățișeze, să-și îngroape fața în scobitura gâtului său și să-i simtă gustul sărat al pielii.

Reacția îi confirmă cele mai urâte suspiciuni cu privire la propria fire. Dacă însoțitorul ei ar fi fost câtuși de puțin interesat de ea – dacă ar fi mângâiat-o pe păr sau dacă i-ar fi zâmbit privind-o în ochi –, s-ar fi topit precum ceara sub soarele indian.

Slavă Domnului că Ian nu remarcase în nici un fel imaginația ei înfierbântată. Pe măsură ce Laura își reprimă fără milă dorințele, își jură că nu avea să își mai permită să ajungă vreodată într-o situație atât de intimă. Chiar dacă maiorul era indiferent la farmecele ei modeste, era posibil ca un alt bărbat să nu se arate la fel de indiferent.

Soarele apuse repede și aproape că se lăsase noaptea, când un tigru ieși cu o mișcare languroasă din tufișuri. În lumina lunii, dungile de un auriu pal păreau să strălucească. Laura nu mai văzuse niciodată un tigru în sălbăticie, așa că icni scurt, uluită de frumusețea lui periculoasă.

Până și un sunet atât de nesemnificativ îl făcu pe tigru să își întoarcă spre *machan* uriașul cap dungat. Ea rămase complet nemișcată până când tigrul își reluă traseul. Ian ridică în tăcere carabina, dar nu trase. Laura se întrebă cum putea să își dea seama dacă era tigrul pe care îl căutau sau nu, ținând cont că era noapte, după care își aminti că îi spusese că tigrul mâncător de oameni avea o labă rănită. Bestia aceasta nu șchiopăta, așa că trebuia să fie tigroaica nevinovată și nu masculul pe care îl căutau.

Când simți mirosul prădătorului, iedul behăi ușor de frică. Felina se așeză numaidecât în poziția de pândă și se furișă spre animal, cu coada legănându-se și cu picioarele din spate zvâcnind de nerăbdare. Laura își mușcă limba ca să nu-i ceară lui Ian să tragă un foc în aer pentru a o alunga pe tigroaică. Poate că așa ar fi salvat iedul, dar l-ar fi alertat pe tigrul mâncător de oameni în cazul în care acesta se afla prin apropriere.

Iedul se dădu înapoi cât de mult îi permise funia cu care era priponit și behăi din nou atât de înfricoșat, încât Laurei i se făcu pielea de găină. Se pare că sunetul o afectă și pe tigroaică, deoarece își întrerupse brusc pânda. Cu maiestuozitatea unei regine, se duse spre ied, își plecă ușor capul și adulmecă. Pentru o clipă, fiara mare și creatura mică rămaseră nas în nas. Apoi tigroaica linse prietenește iedul cu limba ei enormă, cu o forță care îl făcu pe micuțul animal să se clatine.

După ce încheiară pace, tigroaica se îndreptă spre apă și bău, după care dispăru în noapte. Laura respiră ușurată. Armistițiul de la adăpătoare fusese respectat, sau poate că vulnerabilitatea iedului trezise instinctele materne ale tigroaicei.

Laura se uită la Ian și văzu că și acesta își întorcea capul spre ea. Nici unul din ei nu spuse nimic și nu reuși să-i vadă chipul ascuns de umbre, dar nu aveau nevoie de cuvinte ca să știe că se minunau amândoi de ceea ce văzuseră. Pentru o clipă, se simți și emoțional la fel de apropiată de el, precum erau și la nivel fizic.

După plecarea tigroaicei, agitația se mai potoli și, în cele din urmă, Laura se simți somnoroasă. Tocmai încerca să își înăbușe un căscat, când Ian își dădu jos haina, o împături pe post de pernă și-i făcu semn să se întindă. Își schimbă puțin poziția, cât să-i facă suficient spațiu ca să se odihnească.

Ea acceptă recunoscătoare sugestia lui nerostită. Își desfăcu părul și se întinse pe o parte, pe perna improvizată. Laura fusese întotdeauna conștientă că fiecare persoană avea un miros individual, subtil, iar haina lui

Ian era îmbibată cu al lui. O făcea să se simtă atât de în siguranţă, de în siguranţă...

Plutea la limita feerică dintre starea de veghe şi somn, când îşi dădu seama de un lucru. Motivul pentru care se simţea atât de în siguranţă alături de Ian era că acesta nu o dorea. Majoritatea bărbaţilor o doreau, şi era mereu stingheritor de conştientă de dorinţa lor. Dar sentimentul pe care i-l transmitea maiorul semăna foarte mult cu cel transmis de tatăl ei vitreg: bunătate şi protecţie.

Deoarece era atât de obişnuită să trezească dorinţa în bărbaţi, fu puţin tulburată când îşi dădu seama că Ian nu era atras de ea. Dar situaţia lor prezentă îi plăcea mai mult. Dacă el nu o dorea, însemna că puteau fi prieteni.

Adormi cu acest gând absolut savuros.

Ian stătu de pază toată noaptea, dar tigrul mâncător de oameni nu îşi făcu apariţia. Veghea lui fusese chiar plăcută. Iarba din partea cealaltă a iazului se legăna precum mătasea deschisă la culoare în lumina lunii, iar respiraţia uşoară a Laurei îi alina sufletul precum o muzică. Îi plăcea să o aibă lângă el.

Încercă să şi-o imagineze pe Georgina dormind lângă el, cu părul desfăcut şi o mână peste coapsa lui, dar nu prea reuşi să se concentreze asupra imaginii. Poate că Georgina ar fi dansat o noapte întreagă, dar nu ar fi stat niciodată liniştită în mijlocul pădurii.

La ivirea zorilor, Laura se trezi şi se ridică în şezut, cu grijă, ca să nu cadă de pe *machan*. O rază de soare pătrunse printre frunze şi căzu pe părul ei bogat care i se revărsa peste umeri, dându-i o nuanţă de bronz aprins. Ochii ei mijiţi aveau aceeaşi nuanţă, iar Ian se gândi încă o dată cât de mult semăna cu o pisică: o pisică atrăgătoare, frumoasă, care era hrănită cu smântână şi dormea pe perne de mătase.

– Este interesant câţi muşchi mă dor. Căscă şi se întinse. Dar presupun că tigrul nu a catadicsit să îşi facă apariţia.

– Mă tem că nu, răspunse el. Te-am avertizat că s-ar putea să fie o noapte plictisitoare.

Spre nefericirea lui, ea îşi legă părul la spate cu o panglică şi spuse:

– Mă bucur că am venit. A fost foarte instructiv. Probabil că iedul se bucură că n-a fost şi mai multă agitaţie. Un al doilea tigru probabil că nu fi fost la fel de milos ca primul.

Ian îi oferi una din *chapati* pe care le adusese cu el. După ce mâncară şi băură amândoi din butelcuţa Laurei, Ian coborî de pe *machan*, ajutând-o şi pe însoţitoarea lui să se dea jos. Avea o talie subţire şi suplă, şi-i făcea plăcere să o atingă chiar şi fără implicaţiile sexuale care ar fi existat înainte de Buhara. Dacă ar fi...

Înjură în gând. Dacă avea să se gândească la ce ar fi putut fi, cu siguranţă că avea să cadă pradă disperării. Dezlegă iedul şi îşi începură călătoria înapoi spre Nanda. Când ajunseră pe ogoarele de lângă sat, soarele de dimineaţă le dezgheţase deja muşchii amorţiţi de o noapte întreagă petrecută pe *machan*.

Mergeau pe o cărare lată acoperită de iarbă care despărţea ogorul din stânga de pădure, când Ian îşi duse o mână streaşină la ochi şi se uită în depărtare.

– Uite-l pe Punwa. Vine să vadă dacă am avut noroc. Te deranjează dacă aştepţi aici câteva minute? Trebuie să înapoiez iedul şi să organizez împreună cu Punwa o vânătoare în dimineaţa asta. Dacă tigrul n-are de gând să vină la noi, trebuie să mergem noi la el.

Laura îl privi întrebătoare.

– Mi-ai spus că nu dormi prea mult, dar chiar deloc?

– Dacă se poate, prefer să nu dorm, spuse el pe un ton aspru.

Cu iedul în urma lui, o porni spre Punwa. Laura se încruntă şi îl privi îndepărtându-se. Chiar şi atunci când era mai relaxat, maiorul aducea cu un arc bine încordat; dacă nu învăţa să se odihnească, într-o zi avea să se facă fărâme.

Se întoarse spre ogorul din apropiere, unde femeile şi copiii se apucaseră deja de muncă. Îi recunoscu

pe mulţi dintre ei din vizitele de anii trecuţi, aşa că le făcu cu mâna. Cel mai aproape de ea se afla o tânără soţie pe nume Kunthi. Laura o salută şi primi un zâmbet timid drept răspuns. Fata făcu semn spre un copil care culegea flori de câmp la marginea ogorului.

– Vă mai amintiţi de Narwa, memsahib? Nu mai e aşa mic.

– Doamne, ce mare s-a făcut! îi strigă Laura. Nu l-aş fi recunoscut.

Auzind conversaţia, Narwa îi zâmbi cu gura până la urechi Laurei şi începu să se îndrepte spre ea, cu flori în mânuţele durdulii. Pentru că nu avea mai mult de doi ani, înainta şovăind. Laura zâmbi şi se cocoţă pe un trunchi de copac căzut, gândindu-se că copilaşului i-ar plăcea să vină el la ea.

Atunci surprinse o mişcare cu colţul ochiului şi se uită întâmplător în dreapta ei. Înlemni şocată când văzu un tigru furişându-se din pădure, foarte aproape de pământ, ca un prădător. Nu era vreun leopard speriat sau vreo tigroaică cu instincte materne, ci chiar tigrul mâncător de oameni, un sfert de tonă de muşchi, colţi şi gheare. Şi îl vâna pe Narwa. Fără să îşi dea seama de pericolul care îl păştea, copilul se îndrepta cu bucheţelul lui de flori spre Laura.

Sperând ca vocea ei să îl alunge pe tigru, Laura sări în picioare şi strigă:

– Ian!

În loc să o ia la fugă, bestia acceleră, ieşind din iarbă cu paşi mari şi înaintând rapid, în pofida piciorului stâng din faţă care şchiopăta.

Muncitorii de pe câmp îl văzură şi începură să ţipe. Kunthi se afla cel mai aproape de el. Cu un ţipăt de durere, începu să fugă spre fiul ei, dar era prea departe ca să ajungă la el înaintea tigrului.

Narwa o auzi pe mama lui, se răsuci şi văzu ameninţarea colorată în galben şi negru care se apropia vertiginos de el. Scânci, dar nu încercă să fugă.

Din instinct, Laura o luă la goană, simţind cum i se strânge stomacul, şi calculă distanţe şi unghiuri. Narwa se afla cam la douăzeci de metri de ea, iar tigrul la vreo şaizeci de metri mai în spate şi se apropia rapid.

Ian era atât de departe, încât ar fi fost foarte greu să tragă, chiar dacă ar fi auzit ţipetele şi s-ar fi întors. Ba mai rău, dacă trăgea de unde se afla acum, risca să o nimerească pe ea sau pe copil. Era singura care mai putea face ceva acum.

Când ajunse lângă Narwa, tigrul era atât de aproape, încât îi văzu sclipirea aurie din ochi. Se încordă pentru săritura finală, când Laura îşi dădu jos pălăria *topi* şi-o aruncă furioasă spre bestie.

Din pur noroc, partea dură a pălăriei îl lovi pe tigru în ochiul stâng. Fiara se împiedică, sâsâind furioasă, iar Laura se aplecă şi ridică băieţelul în braţe fără să se oprească.

Timpul parcă încetinise şi toate senzaţiile se amplificaseră. Narwa era o greutate solidă, care se bălăbănea încoace şi-n colo, iar florile înmiresmate pe care le ţinea strâns în mânuţă o gâdilau pe gât. În depărtare, femeile ţipau disperate.

Laura îl apucă bine pe Narwa, apoi se roti spre dreapta, sperând ca schimbarea direcţiei să îl încetinească pe tigrul greoi. Apoi o luă la fugă spre trunchiul de copac, care i-ar fi oferit cât de cât protecţie dacă ar fi reuşit să ajungă la adăpostul lui.

Un vânător experimentat îi spusese odată că dacă un tigru ratează primul atac, durează până se redresează şi atacă din nou. Surprinzător de des, prada scăpa. Dar vânătorul vorbea despre tigri care pândeau căprioare rapide, nu o femeie împovărată de un copil înfricoşat care nu se oprea din zvârcolit.

În spatele ei, tigrul scoase un răget înfricoşător, dar Laura nu îndrăzni să se uite în urmă. Trunchiul de copac se afla la doi paşi mari distanţă. Dacă ar fi reuşit să ajungă la el...

Nici nu reuşi să termine gândul, când simţi o lovitură în lateral, a cărei forţă brutală o trânti la pământ. Ateriză pe spate, cu Narwa în braţele ei, şi văzu chipul înspăimântător al tigrului. Acesta scoase un nou răget,

un sunet grav care o înfricoşă până în măduva oaselor, dând la iveală colţi lungi, ca nişte pumnale, care ar fi putut doborî un bizon.

Tigrii ucideau de obicei cu colţii, nu cu ghearele, dar laba masivă care se legăna spre Laura părea suficient de letală ca să îi ucidă pe ea şi pe copil. Începu să se rostogolească, adăpostindu-l pe Narwa în braţele ei. Dacă ea era deasupra când îi lovea tigrul, poate că băiatul avea să scape nevătămat.

Laurei i se păru ciudat să ştie că avea să moară într-o clipă. Nu îşi imaginase niciodată că viaţa ei avea să se sfârşească într-un mod atât de cumplit. Poate că ar fi trebuit să se gândească la sufletul ei, dar, în schimb, ultimul ei gând fu că tatăl ei avea să o aştepte, iar Tatiana...

Bubuitura puternică a unei carabine spintecă văzduhul, urmată o clipă mai târziu de o altă împuşcătură. Tigrul răcni din nou, de data aceasta de durere. Laura îl privi cum se ridică pe picioarele din spate, masa înspăimântătoare de muşchi blocând vederea spre soare, fiara zvâcnind şi lovind neajutorată cu labele din faţă.

Cu un răget care îi îngheţă sângele în vine Laurei, se prăbuşi la pământ, cu labele încă zvârcolindu-i-se. Kunthi ajunse la ei înainte ca vreuna dintre acestea, cu ghearele lor letale, să o lovească pe Laura sau pe copil. Era o femeie micuţă, dar cu o putere supraomenească, o apucă pe Laura de sub umeri şi o trase din faţa spasmelor tigrului aflat în agonie.

Când Laura şi copilul fură în siguranţă, Kunthi îl trase pe Narwa în braţele ei, plângând şi legănându-se în faţă şi în spate, în timp ce fiul ei ţipa din toţi rărunchii.

Prea amorţită şi istovită ca să se mişte, Laura era încă întinsă pe pământ printre floricele culese de Narwa, acum strivite, când Ian ajunse lângă ea, într-un timp uimitor de scurt. Căzu în genunchi.

– Laura, eşti rănită? întrebă el pe un ton imperios.

Puse carabina jos şi o ridică în şezut, petrecându-şi un braţ pe după umerii ei.

– Nu ştiu, şopti ea, trăgându-şi cu greu răsuflarea. M-a lovit cu laba în partea dreaptă.

După ce îi examină partea dreaptă a trupului, fluieră încet.

– Ai fost incredibil de norocoasă. Butelcuţa a atenuat cea mai mare parte din forţa loviturii. A rămas zdrobită lângă tigru. Cerule mare, ghearele ţi-au sfâşiat partea de jos a fustei! Dar nu văd sânge. Te doare ceva?

Laura se chinui să îşi dea seama. O dureau coastele, dar se părea că datorită butelcuţei de metal nu suferise răni prea serioase.

– Doar vânătăi, cred. Zâmbi tulburată. Tata mi-a dat sticla. Mi-a spus că s-ar putea să-mi salveze viaţa într-o zi, dar cred că nu la asta se referise.

– Poate că a vegheat asupra ta în dimineaţa asta. Ian clătină din cap. Când tigrul te-a trântit la pământ, am crezut că ai murit. Dacă te-ar fi lovit în plin...

Pe atunci, jumătate din săteni se adunaseră în jurul lor şi toţi pălăvrăgeau entuziasmaţi. Printre ultimii sosi şi tatăl lui Narwa. Cu o paloare pământie pe chip, îşi croi drum prin mulţime şi îşi îmbrăţişă soţia şi copilul. Apoi, mai calm, Punwa examină tigrul mort.

– Bine tras, Cameron sahib. Ambele gloanţe în inimă.

Cu ajutorul lui Ian, Laura reuşi să se ridice în picioare, apoi se cutremură când văzu tigrul. Fiara era enormă. Avea cel puţin trei metri de la nas la vârful cozii. Dacă ar fi fost doar cu o fracţiune de secundă mai rapid, ar fi fost moartă acum, şi probabil la fel şi Narwa.

Începu să tremure, iar Ian o cuprinse cu braţul. În pofida căldurii soarelui, îi era frig şi era recunoscătoare pentru căldura ce venea dinspre corpul lui zvelt.

– Cum de-ai reuşit să tragi de două ori atât de repede? întrebă ea. Au fost doar câteva secunde între împuşcături.

– Carabina mea se încarcă pe la culată, explică el. Poţi trage cu ea mult mai rapid decât cu una convenţională care se încarcă pe ţeavă, mai ales când eşti speriat de moarte.

– Cu siguranță e o armă mai eficientă decât pălăria mea!

– Da, dar faptul că ai aruncat pălăria a transformat un dezastru într-o cale de salvare. Ai reacționat foarte repede. O strânse mai tare, și când vorbi din nou se simți o mânie rece în vocea lui. Uită-te la laba lui stângă, cea schilodită. E rană de glonț. Un vânător l-a rănit, după care nu l-a urmărit ca să termine treaba. Probabil că prostul e responsabil pentru faptul că tigrul a început să ucidă oameni.

– Dacă hindușii au dreptate, se va face dreptate pe lumea cealaltă, spuse Laura. Poate că se va întoarce sub formă de șoarece și va fi mâncat de o pisică.

Ian se înveseli.

– Sper sincer că așa va fi.

Căpetenia satului veni la ei.

– Sunteți tulburată, memsahib. Ați vrea să vă ducem spre tabără într-un car cu boi?

Știind cât de mult se zguduia un car tras de boi, Laura clătină din cap.

– Prefer să merg pe jos. Plimbarea mă va liniști.

Atunci când Ian spuse că nu avea nevoie de o altă blană de tigru, căpetenia satului le promise că aveau să o trimită spre Baipur după ce avea să fie tăbăcită. Iar de acolo, mai departe către orice locație în care Laura alegea să se așeze. Avea să-i facă plăcere să calce pe această fiară.

În cele din urmă își reluară drumul spre tabără. Laura se simți mai stabilă pe picioare, dar se bucură oricum să îl ia pe Ian de brat.

Când ieșiră din câmpul vizual al sătenilor, Ian spuse:

– Dacă te întorci vreodată în Nanda, s-ar putea să descoperi că sătenii au ridicat un mic altar în cinstea domniței care a înfruntat tigrul.

– Crezi că s-ar putea să facă din mine o zeitate? spuse ea, uimită.

– Se mai întâmplă. Știu de niște punjabi care au înființat un cult în onoarea unui ambasador britanic. Ușor amuzat, adăugă: Cred că ai fi o zeiță destul de bună.

Câte femei știi tu, care ar înfrunta un tigru înainte de micul dejun?

Ea se cutremură când își imagină colții amenințători ai fiarei.

– Tot nu-mi vine să cred ce-am făcut.

– Nu e deloc înțelept să te aventurezi în calea unui tigru mâncător de oameni, dar în situații-limită, reacționăm din instinct. E ca într-o luptă.

– Atunci slavă cerului că nu sunt soldat.

O privi în ochi cu blândețe. Apoi, spre surprinderea ei, se aplecă și o sărută ușor pe frunte.

– E un privilegiu să te cunosc, Larissa Alexandrovna.

O sărutase foarte ușor, dar, din cine știe ce motiv, Laurei i se tăiară genunchii. Poate din cauză că Ian îi spusese pe numele ei rusesc, ceea ce făcuse ca clipa aceea să fie specială.

Își continuară drumul și Laura își dădu seama – în mod lamentabil – că ar fi fost în stare să se ia la trântă cu alt tigru dacă asta însemna că el avea o privească din nou așa cum tocmai o făcuse.

capitolul 8

Nu știu cum de reușește Ian să își păstreze buna dispoziție, dar slavă cerului pentru râsul și caracterul lui plăcut. Vorbim despre aproape orice, mai puțin despre politică, și învățăm multe unul de la celălalt. Acum țin minte să-i spun că-i scoțian, nu englez, iar el mi se adresează pe numele de familie, așa cum ar face orice rus decent. Oare asta înseamnă că nu este departe înțelegerea dintre imperiile noastre ostile și bănuitoare?

Laura zâmbi când citi comentariul ironic al lui Piotr. Citea în fiecare seară din jurnalul lui înainte să se culce. Înainta încet, în mare parte deoarece dura foarte mult să descifreze cuvintele răzlețe, înghesuite, ale unchiului

ei, dar şi pentru că era un efort care o umplea şi o seca emoţional în acelaşi timp.

Ultima dată când îl văzuse pe Piotr fusese doar o copilă, iar scrisorile lui de-a lungul anilor fuseseră mai degrabă povestiri cu tâlc despre călătoriile lui. Prin jurnalul lui ajungea să îl descopere ca om, şi din pricina asta îl jelea şi mai tare.

La început, unchiul ei scrisese despre întemniţarea lui neaşteptată şi apoi, de câteva ori, succint şi ocazional, despre cum îşi pierduse treptat speranţa. Notiţele deveniseră mai dese şi tonul puţin mai vesel după ce Ian fusese închis şi el în Puţul Negru. Tovărăşia lor fusese un sprijin vital pentru ambii bărbaţi.

Iar ea afla la fel de multe lucruri şi despre maior, nu numai despre Piotr. Imediat după întemniţare, Ian fusese în stare să râdă în faţa necazurilor, iar puterea lui fizică şi emoţională îl ţinuse în viaţă şi pe unchiul ei. Dar odată cu trecerea lunilor, îşi pierduse abilitatea de a râde. Laura spera ca într-o zi să o regăsească.

Dar nu avea să ştie niciodată dacă Ian Cameron avea să îşi revină după experienţele prin care trecuse, căci a doua zi aveau să ajungă în Baipur. Iar după aceea avea să dispară pentru totdeauna din viaţa ei.

Oftă şi se hotărî să se culce. Mai dădu o pagină din Biblie şi vru să îşi pună semnul de carte. Apoi se opri, încruntându-se. Majoritatea notiţelor erau scrise pe margine, cu litere mici, apăsate, dar pe pagina aceasta erau câteva rânduri notate direct peste textul Bibliei. Scrisul avea ceva frenetic. În plus, cuvintele fuseseră scrise cât se poate de ilizibil, ca mai toate consemnările de pe la sfârşitul jurnalului lui Piotr, din vremea când sănătatea acestuia se deteriorase foarte mult.

Dură ceva vreme să pună cap la cap cuvintele, iar la sfârşit tot nu era sigură că tradusese corect. Cel mai probabil, textul spunea ceva de genul:

Fie ca Dumnezeu să aibă milă de sufletul meu, căci în aroganţa mea barbară am aţâţat un foc care s-ar putea să distrugă India. Mă rog ca Domnul, în înţelepciunea lui infinită, să trimită o ploaie care să-l stingă.

Se gândi să îl întrebe pe Ian dacă ştia cumva la ce se referea unchiul ei când notase acele cuvinte prevestitoare de rău. După care ridică din umeri şi lăsă cartea din mână. Nu avea sens să îl deranjeze pe Ian cu o consemnare ce reprezenta, mai mult ca sigur, rezultatul febrei şi al depresiei.

Stinse lampa, se întinse pe perne şi îşi trase cearşaful până la umeri.

Din fericire, călătoria lor de o săptămână era lipsită de evenimente, în comparaţie cu zilele agitate din Nanda. Carele cu boi înaintau încet.

În timp ce traversau agale regiunile rurale luxuriante, Ian se dovedi a fi un tovarăş de drum plăcut. Chiar dacă nu îl interesa Laura ca femeie, părea să aprecieze compania ei. Vorbea puţin, dar când o făcea, comentariile lui erau mereu la subiect şi deseori amuzante, într-un fel sec şi ironic.

Când Laura avea nevoie, Ian putea să dea dovadă şi de compasiune tăcută. Într-o noapte, după ce instalaseră tabăra, urcă singură pe un deal din apropiere, ca să admire un apus de soare superb. Când soarele coborî sub linia orizontului, în flăcări aurii şi stacojii, un val de durere o ţintui locului.

Nu avea să mai împărtăşească niciodată astfel de privelişti cu tatăl ei vitreg. Pentru Laura, frumuseţea se diminua dacă nu era împărtăşită cu alţii, şi durerea pierderii o făcu să plângă în tăcere. Plângea nu doar pentru Kenneth, ci şi pentru unchiul Piotr, pentru mama ei cea minunată şi extravagantă, şi pentru primul ei tată, a cărui moarte fusese atât de dureroasă, că nici măcar acum nu se putea gândi la ea.

Atunci simţi o mână mare cuprinzând-o pe a ei, strângerea fermă alungându-i disperarea. Ştiu fără să se uite că era Ian, şi se simţi profund recunoscătoare atât pentru tovărăşia, cât şi pentru tăcerea lui. Când nuanţele

aprinse ale cerului se risipiră, Ian îi dădu batista lui, apoi o însoți înapoi spre tabără. Nici unul din ei nu vorbi despre ce se întâmplase. Nu aveau de ce.

Așa cum Ian avea o abilitate nefirească de a simți stările sufletești ale Laurei, ea era la fel de conștientă de ale lui. Sub expresia exterioară controlată se ascundea un întuneric, iar Ian se retrăgea deseori într-o zonă mentală de nepătruns. O îngrijora faptul că mânca și dormea foarte puțin. Seara, vorbeau până când Laura nu mai putea de oboseală și pleca la culcare, iar Ian era mereu treaz când ea se retrăgea și, de asemenea, când se trezea în dimineața următoare. Îi era greu să înțeleagă cum de reușea să reziste așa.

Poate că insomnia lui era contagioasă, pentru că și ei îi era din ce în ce mai greu să adoarmă. Se răsuci pe partea cealaltă și pocni iritată perna.

Chiar dacă Ian nu o considera atrăgătoare, nu același lucru s-ar fi putut spune și despre ea în ceea ce-l privea. Pe măsură ce trecea timpul, devenea tot mai interesată de el, ba chiar aproape îndrăgostită. Nu numai că tânjea după tovărășia lui, dar cel mai mic contact dintre ei o făcea să-și dorească mai mult.

Își disprețuia propria slăbiciune. Știind că exista pericolul să facă ceva ce i-ar fi stingherit îngrozitor pe amândoi, încercă să stea departe de el. Încăleca și descăleca fără ajutorul lui, deveni expertă în a-i întinde o cană fără ca degetele să li se atingă și nu îl mai lua de braț când mergeau în excursii pe jos.

Din fericire, Ian nu păru să observe că își schimbase comportamentul. Ar fi fost de-a dreptul umilitor pentru ea dacă el ar fi știut cât de atrasă era de el.

Știa că, în parte, interesul ei se datora apropierii dintre ei, căci firea ei dominată de o pasiune josnică o făcea vulnerabilă în fața bărbaților. Dar problema cea mare era chiar Ian: amestecul lui de bunătate și mister o atrăgea cum iarba mâțelor atrăgea pisicile. Voia să îl ajute să redevină bărbatul care fusese înainte să treacă printr-un chin pe care ea abia dacă îl putea concepe; voia să îl vadă râzând, așa cum îl văzuse unchiul Piotr. Într-un

exces de vulgaritate, acceptă adevărul periculos: voia să se culce cu el.

Și-l imagină pentru o clipă. Nu era chiar arătos. Apelativul acesta li s-ar fi potrivit mai bine bărbaților docili, crescuți prin saloane. Deși era sigură că Ian s-ar fi descurcat și în cadrul societății formale, el avea în mod clar o calitate inexplicabilă care aparținea mai degrabă unei lumi pline de aventuri eroice. Dacă o prințesă avea nevoie de ajutor sau dacă vreun dragon trebuia ucis, el ar fi fost omul potrivit pentru asta. Și chiar dacă ea nu era o prințesă, se descurcase admirabil cu tigrul. Îl contempla ori de câte ori putea, admirându-i puterea, mișcările fluide, controlate...

Se îmbujoră. Chiar că semăna prea mult cu mama ei. Oftă, se răsuci din nou pe partea cealaltă, încercând să se convingă singură că se bucura că apropierea dintre ea și Ian avea să dispară curând. După plecarea lui, avea să redevină o englezoaică bine-crescută. Dacă își ținea acum pasiunea în frâu, probabil ca asta avea să o ajute să nu se facă de râs în viitor, din cauza vreunui alt bărbat. Dar nu găsi prea multă alinare în acest gând.

Obosită după o zi întreagă de călărie, ațipi în cele din urmă, dar o trezi un sunet gâjâit puternic ce se auzea din apropierea cortului ei. Se trezi numaidecât, gândindu-se c-ar putea fi un leopard. Apoi zgomotul se auzi din nou și își dădu seama că provenea de la un om. Își luă halatul și papucii și se duse să cerceteze.

Descoperi că sunetele se auzeau din cortul aflat lângă al ei, pe care îl folosea acum Ian, căci ploaia îl izgonise din locul lui preferat, aflat sub cerul liber. Văzând lumină în interiorul cortului, Laura zgârie pânza de la intrarea în cort.

– Ian, te simți bine?

Nu primi nici un răspuns, așa că lăsă deoparte orice temere feciorelnică și intră în cort. În lumina palidă îl văzu pe Ian întins pe pat, tras la față, cu torsul dezvelit și plin de sudoare. O surprinse faptul că purta peticul pentru ochi și atunci când dormea.

Starea lui semăna îngrozitor de mult cu cea a răposatului ei tată vitreg. Se duse rapid și-i puse o mână pe frunte, dar nu avea febră.

Ian tresări când îi simți atingerea și deschise ochiul. Pentru o clipă, văzu o lumină frenetică în adâncimile albastre ale acestuia. După care el o recunoscu și își schimbă brusc expresia.

– Am auzit niște zgomote ciudate și m-am gândit că poate ești bolnav, mai ales că lampa era aprinsă, explică Laura blând. Își luă mâna de pe fruntea lui și adăugă: Nu pari să ai febră.

Pielea de pe obrajii lui se întinse.

– Nu am. N-a fost nimic, doar un vis urât. Un întuneric nesfârșit, senzația de sufocare, groază, durere, lașitate. Și foc. Să nu uităm de foc. Se cutremură, apoi adăugă: Lucrurile obișnuite. Se uită la lampa cu ulei de pe masă. După ce am petrecut câteva luni într-un întuneric total, lumina mi-a devenit mai dragă. De-aia prefer o lampă sau o lumânare aprinsă când dorm înăuntru.

Laura presupuse că Ian era încă tulburat de coșmar, altfel nu i-ar fi dezvăluit atât de multe. Se întrebă scurt dacă era pură coincidență faptul că menționase focul, când ea tocmai citise însemnarea aceea ciudată din jurnalul lui Piotr. Poate că avea să vorbească mai târziu cu Ian despre asta. Alungă gândul. Acum, starea mentală a lui Ian era mult mai importantă.

Se cocoță pe marginea patului și îl apucă de încheietură. Tot corpul îi vibra de încordare și, exact așa cum se aștepta, pulsul îi alerga nebunește.

– Vrei să-mi spui mai multe despre asta? Sunt un fel de expertă în vise urâte.

El respiră sacadat.

– În temniță abia așteptam să dorm, pentru că era singura cale de scăpare. Visam la copilăria mea în Scoția și în Persia, cu familia și prietenii mei. Mi-era greu când trebuia să mă trezesc la realitate, care era mai fioroasă decât orice coșmar, mai ales după ce l-au luat pe Piotr Andreevici. Își trecu degetele tremurânde prin păr, care acum era castaniu și nu arămiu, din cauza sudorii. Ce ironic. Acum că sunt liber, visez cum era în captivitate. Moarte, descompunere și trădare... Se opri din vorbit.

– Înțeleg de ce preferi să nu dormi, spuse Laura scurt. Dar, în cele din urmă, coșmarurile se vor domoli.

El o privi ironic.

– Ale tale s-au domolit? Ai spus că ești un fel de expertă în vise urâte.

Ea ezită, conștientă că nu avea nevoie de asigurări superficiale.

– Nu mai sunt atât de dese acum.

– Presupun că abia aștept să se ajungă acolo, murmură el, neimpresionat. Își miji ochii, apoi întrebă. Ce anume te bântuie noaptea, Larissa Alexandrovna?

Icni brusc, deoarece faptul că îi spusese pe numele ei rusesc îi amintise mult prea bine de contextul rusesc în care aveau loc coșmarurile ei.

– Nimic prea interesant, spuse ea evaziv. Doar câteva amintiri mai puțin plăcute din copilărie.

Ian acceptă răspunsul ei. Poate că erau prieteni, dar asta nu însemna că erau suficient de apropiați ca să își împărtășească coșmarurile.

Vrând să schimbe subiectul, spuse:

– Mi-am dat seama, cu întârziere, că o fată necăsătorită nu ar trebui să stea pe patul unui bărbat. Asta în cazul în care obiceiurile sociale nu s-au schimbat cumva considerabil de mult în ultimii doi ani.

Laura deveni stânjenitor de conștientă de indecența situației în care se aflau. Privi din nou spre pieptul gol al lui Ian, acoperit cu păr închis la culoare și plin de mușchi încordați, bine definiți, după care își întoarse rapid privirea. Nu simți nici un gând necuviincios din partea lui, dar se încălzi brusc din pricina propriilor emoții.

Își împreună agitată mâinile și se ridică în picioare.

– Mă gândesc că Londra e la fel de rigidă ca întotdeauna, dar una dintre frumusețile faptului că ne aflăm în zona rurală a Indiei e că regulile sunt mai indulgente aici. Decența e pusă pe plan secund, după bunul-simț. Nu vei sări pe mine doar pentru că suntem singuri

în cortul tău, iar eu nu voi leşina doar pentru că nu ai cămaşă pe tine.

– Într-adevăr. Chipul lui înfăţişă o expresie de amărăciune care o surprinse. Eşti perfect în siguranţă cu mine.

O ştia prea bine, şi era un lucru pe care îl dispreţuia şi pentru care era în acelaşi timp recunoscătoare. Îi spuse pe un ton blând:

– Încearcă să dormi puţin. Pari obosit.

El clătină din cap.

– O să mă trezesc acum. Mi-ajunge cât am visat în noaptea asta.

Ea încuviinţă şi ieşi din cort, dar înainte să se depărteze, spuse:

– Mâine vom ajunge în Baipur. Voiam doar să-ţi spun... mulţumesc pentru că ai fost o persoană a cărei companie am putut s-o îndur. Zâmbi uşor. Şi trebuie neapărat să îţi mulţumesc pentru că ai făcut atât de multe pentru o străină. Ai fost ca un dar dumnezeiesc în ultima săptămână. Zâmbetul i se lărgi, apoi adăugă: Ca să nu mai pomenim că datorită ţie n- m ajuns gustarea de dimineaţă a unui tigru.

Se întoarse şi era pe punctul de-a ieşi din cort, când se auzi vocea lui:

– Dacă îţi scriu, îmi vei răspunde? spuse el ezitant. Aş... aş vrea să ştiu că eşti bine.

Ea apucă mai strâns pliurile pânzei.

– Bineînţeles că da. Mi-ar plăcea să primesc veşti de la tine.

Apoi ieşi în noaptea întunecoasă.

Vestea morţii lui Kenneth ajunsese deja acolo, aşa că, în clipa în care sosiră în Baipur, mica comunitate britanică din regiune o primi imediat pe Laura cu braţele deschise – la propriu, în cazul lui Emily McKittrick, soţia judecătorului.

După ce o îmbrăţişă îndelung, Emily îi sugeră Laurei să nu stea singură în bungalow-ul familiei Stephenson, ci să vină să locuiască în casa ei. Însă tânăra refuză.

Îi explică lui Emily că trebuia să împacheteze multe lucruri şi să ia o mulţime de decizii, aşa că trebuia să se apuce de treabă.

De asemenea, chiar dacă nu menţionase nimic despre asta, Ian avea să îşi petreacă noaptea tot în casa familiei McKittrick înainte să plece spre vest, spre Bombay. Să se afle sub acelaşi acoperiş cu el n-ar fi făcut decât să prelungească durerea despărţirii şi ar fi sporit riscul ca Laura să facă un gest nebunesc. Aşa că era mai bine să se rupă de el cât mai curând.

Îşi luă rămas-bun rapid, formal, de la Ian, căci, de fapt, cuvintele care contau fuseseră spuse în noaptea dinainte. Apoi se duse la bungalow-ul pe care îl împărţise cu tatăl ei vitreg. Avu de lucru tot restul zilei, după ce-i salută pe servitorii care rămăseseră acolo şi le dădu instrucţiuni să despacheteze.

Fu o după-amiază plină de emoţii pentru ea, căci fiecare obiect din bungalow era asociat într-un fel sau altul cu tatăl ei vitreg: setul de şah indian pe care îl folosiseră; scaunul lui tapiţat preferat, care căpătase conturul trupului său; tufele de trandafiri pe care le îngrijise cu grijă într-un climat ostil deoarece lui îi plăcuseră florile; cărţile pe care le discutaseră.

Un număr infinit de amintiri. În cele din urmă, Laura nu se mai chinui să îşi stăpânească lacrimile şi le lăsă să curgă, apelând din când în când la batiste. Cu cât plângea mai mult, cu atât avea să se vindece mai repede.

Singurul membru al comunităţii britanice care nu reuşise să îi transmită condoleanţe mai devreme era Emery Walford, care fusese în vizită într-un sat mărginaş. Dar tânărul o vizită pe Laura imediat ce se întoarse în Baipur.

Recunoscătoare pentru întrerupere, se duse în salon şi îl întâmpină călduros.

El o luă de mână şi-i spuse:

– Condoleanţele mele, Laura. Ne va fi foarte dor de tatăl tău.

Sinceritatea lui aproape că o făcu din nou să plângă, dar reuşi să afişeze un zâmbet slab.

– Mi-a spus o dată că s-ar putea să existe oameni mai isteţi în lume, dar cu siguranţă nici unul nu e mai onorabil decât colegii lui din Serviciul Civil. Ştia că lumea era în siguranţă în mâinile celor ca tine. Avea o părere foarte bună despre munca ta, să ştii.

– Sunt onorat. Tatăl tău a fost un model pentru mine. La fel aş vreau să fiu şi eu ca funcţionar oficial: blând şi cinstit până în măduva oaselor. După ce ochii i se adaptară la lumina interioară, Emery spuse preocupat: Ai plâns. Pot să te ajut cu ceva?

Ea clătină din cap.

– Mulţumesc, Emery, dar cred că voi mai plânge o vreme. Peste tot văd lucruri care îmi amintesc de el. Ca să-l mai liniştească, îi spuse uşor: Probabil că arăt groaznic. Încă n-am dobândit acea calitate pe care o au unele doamne de a plânge frumos.

– Eşti frumoasă, spuse el cu intensitate în glas. Mereu eşti frumoasă.

– Mă flatezi, spuse ea, emoţionată. Ştiind că Emery avea să îi ofere sprijinul lui, continuă: Mai târziu, după ce-am să hotărăsc ce voi face, poate că mă vei ajuta să aranjez transportul pentru lucrurile pe care vreau să le păstrez.

– Bineînţeles. După o pauză îndelungată, Emery spuse: Laura, ştiu că nu se cade să vorbesc despre asta atât de repede după moartea tatălui tău, dar sunt îngrijorat pentru viitorul tău. Înghiţi în sec. Sunt sigur că ştii ce simt pentru tine. Intenţionam să aştept până aveam să fiu promovat, dar acum că tatăl tău a murit, ai rămas singură pe lume. Se apropie de ea. Dă-mi dreptul să îţi port de grijă, Laura. Te iubesc şi vreau să fii soţia mea.

Stomacul i se încordă de nelinişte când simţi tensiunea fierbinte, plină de dorinţă, pe care o emana Emery. Ar fi trebuit să se aştepte la asta, dar fusese atât de absorbită de gândurile legate de tatăl ei vitreg, încât cererea lui o luă prin surprindere. În timp ce se chinuia să formuleze un refuz blând, el înaintă şi o prinse de umeri, după care se aplecă şi o sărută ezitant.

Pentru o clipă, Laura îi răspunse, apăsându-şi buzele pe ale lui. Era tânăr şi puternic şi patima lui o învăluia ca un fior plin de alinare. Ce frumos ar fi fost dacă ar fi îndrăznit să se mărite, dacă ar fi avut un soţ care să o ţină aşa în braţe, care să ţină la ea şi la care să ţină...

Ezitarea ei fu de ajuns pentru ca Emery să-i interpreteze gestul ca pe o încurajare. O strânse tare în braţe. Pe măsură ce sărutul lui deveni mai pasional, Laura se trezi la realitate. Nu se putea căsători, nici cu tânărul acesta chipeş, nici cu vreun alt bărbat.

Încercă să se tragă de lângă el, dar Emery era prea absorbit de senzaţiile momentului ca să observe că atitudinea ei se schimbase. Ea îşi întoarse brusc faţa de la el.

– Te rog, Emery, dă-mi drumul.

În loc să o asculte, el o strânse mai tare.

– Te iubesc de când te-am cunoscut, Laura, şopti el. Ai toate calităţile pe care le-am visat la o femeie. Eşti frumoasă, blândă, înţelegătoare...

Laura începu să se zbată de-a dreptul, dar sporturile pe care le practica Emery îl făcuseră foarte puternic. Tânăra gemu.

– Emery, opreşte-te!

Se împinse în pieptul lui şi inspiră adânc, ca să-i poată striga pe servitori. Înainte să poată face asta, uşa de la intrarea principală se deschise şi apoi auzi o voce cunoscută înjurând:

– La naiba!

Într-o clipă, Ian îl smulse pe Emery de lângă Laura. Cu o expresie sălbatică, îl răsuci pe bărbatul mai tânăr şi îl lovi cu o forţă devastatoare, mai întâi în falcă, apoi în stomac. Emery scoase un sunet înăbuşit şi se lovi de canapeaua de nuiele, apoi căzu pe podea.

Ian îl ridică pe magistrat în picioare şi se pregătea să îl lovească din nou, când Laura strigă:

– Nu, Ian, nu-l răni!

Pentru o clipă se temu că Ian nu o auzise şi că avea să-l ucidă pe Emery. Ian se opri în ultima clipă.

În loc să îl lovească, îl împinse pe Emery pe canapea.

- Porc mârşav ce eşti, se răsti el. Cum îndrăzneşti să sari aşa pe domnişoara Stephenson! Ar trebui să te folosesc pe post de momeală pentru tigri.

- A fost mai degrabă o neînţelegere, Ian, spuse Laura agitată. Emery m-a cerut în căsătorie, şi cred că nu i-am explicat suficient de clar că nu mă interesează propunerea lui.

Emery se ridică, cu braţele încrucişate peste abdomen, unde îl lovise Ian, şi pământiu la faţă.

- Îmi pare rău, Laura, icni el. N-am vrut să te sperii, dar m-am lăsat copleşit de sentimente. Se uită la Ian, şi continuă: Aveţi tot dreptul să mă mustraţi, domnule, căci purtarea mea nu are nici o scuză.

- Aşa e, încuviinţă Ian cu asprime. Pasiunea nu e o scuză ca să agresezi o doamnă.

Laura interveni din nou. Emery o făcuse să treacă prin câteva momente urâte, dar sentimentele lui erau reale şi intenţiile lui, onorabile.

Îngenunche lângă canapea.

- Mi-ai făcut un compliment impresionant, Emery, dar nu mă pot căsători cu tine. Ar fi trebuit să ţi-o spun mai repede, dar nu am vrut să pun în pericol prietenia noastră.

- Mă poţi ierta pentru insultă? spuse el, cu o mină deplorabilă.

- Nu ai vrut să fie o insultă, deci nu am pentru ce să te iert. Laurei îi părea rău că Emery suferea. Chiar dacă probabil dragostea lui pentru ea izvora din faptul că era singura europeană necăsătorită din împrejurimi, nu voia să îi înjosească sentimentele dând glas acestui gând. Să uităm ce s-a întâmplat azi. Eu nu voi spune nimic despre asta, şi nici maiorul Cameron.

Emery încercă să glumească:

- Stomacul meu n-o să uite prea repede. Loveşti ca un catâr, domnule maior Cameron. Urmă o pauză, apoi Emery continuă, ezitant: Mulţumesc că m-ai oprit. Nu mă voi ierta cât voi trăi că am speriat-o pe domnişoara Stephenson.

- Să nu ne omorâm cu vina acum, spuse Ian sec. Dar să nu te mai pierzi vreodată aşa cu altă fată.

Cu puţina demnitate pe care reuşi să o mai adune, Emery ieşi din bungalow. Imediat ce plecă, Ian se duse spre Laura, vizibil preocupat.

- Te simţi bine?

- Sunt în regulă.

Chiar dacă tânjea să se arunce la pieptul lui ca să găsească alinare, nu îndrăznea să facă asta în starea în care se afla. Se prăbuşi pe canapea şi îşi acoperi faţa cu palmele. Dumnezeule mare, cum îndrăznise să se bucure de îmbrăţişarea unui bărbat pe care nu îl iubea, mai ales după ce îşi petrecuse ultima săptămână tânjind după Ian Cameron?! Chiar că era o neruşinată.

După ce îşi veni în fire, îşi ridică din nou capul.

- A fost vina mea. Mereu am reuşit să îl ţin pe Emery la distanţă, dar astăzi am fost nesăbuită.

Ian se încruntă.

- Nu te învinui. Idiotul ăla a întrecut măsura.

Ea zâmbi fără urmă de amuzament.

- Da, dar se spune că e mai uşor pentru bărbaţi să cadă pradă pasiunilor lor. Este responsabilitatea femeii să nu spună şi să nu facă lucruri care ar putea fi interpretate greşit.

- Eşti exigentă cu propriul gen. Se uită la ea şi se încruntă. Am venit să-mi iau rămas-bun, dar poate ar fi mai bine să revin mâine, după ce-ţi vei fi revenit din experienţa aceasta. Dacă ai de gând să ieşi mâine-dimineaţă la călărit, te deranjează dacă te însoţesc?

Surprinsă, ea spuse:

- Nu pleci mâine-dimineaţă?

- Nu-i nevoie să plec la prima oră.

O privea cu o intensitate ciudată, oarecum descurajantă. Laura îşi întoarse privirea de la el, gândindu-se că Ian voia doar să se asigure că îşi revenise după scena cu Emery.

După ce stabiliră la ce oră să vină după ea, Laura se întoarse la treburile ei, oftând în sinea ei. Mai devreme în ziua aceea luase hotărârea înţeleaptă de a nu prelungi

momentul despărţirii lor. Şi uite că acum făcea exact opusul.

Când venea vorba de bărbaţi atrăgători, îi lipsea cu desăvârşire voinţa.

capitolul 9

Ian plecă de la bungalow-ul Laurei frământat de emoţii. Alese intenţionat un drum care ducea în afara oraşului, deoarece nu era pregătit să se întoarcă la bungalow-ul familiei McKittrick. Avea nevoie de timp să se gândească.

În parte era pur şi simplu furios pe modul în care Laura fusese agresată de peţitorul ei prea entuziast. Nu-şi aducea aminte ultima dată când mai fusese atât de furios. Bine că Laura îl oprise înainte să-i rupă gâtul prostului ăluia.

Şi mai tare îl deranja însă gândul care i se năzărise după plecarea lui Emery. Era o idee atât de scandaloasă că îl stânjenea, şi cu toate acestea i se părea şi foarte atrăgătoare şi, într-un mod foarte ciudat, părea destul de logică.

Laura spusese foarte răspicat că nu voia să se căsătorească. Din câte îşi dăduse el seama, hotărârea ei se baza aproape sigur pe faptul că nu îi plăcea contactul fizic cu bărbaţii. Nu îşi dăduse seama de asta prima dată când o cunoscuse, deoarece fusese relaxată şi îl acceptase.

Fusese şi în stare de şoc, din pricina morţii tatălui ei, ceea ce îi afectase comportamentul obişnuit. Sau cel puţin aşa dedusese Ian, deoarece se retrăsese din punct de vedere fizic pe măsură ce îşi recăpătase echilibrul normal.

Nu se retrăsese şi mental. În timpul călătoriei spre Baipur fusese o companie foarte plăcută, dornică să vorbească atunci când voia şi el, dar simţindu-se perfect confortabil şi în timpul perioadelor lungi de tăcere.

Dar nu îi plăcea să fie atinsă, deoarece evitase orice contact, oricât de întâmplător. Încercase să se retragă în mod discret, dar el observase numaidecât. Observa totul la ea.

Repulsia de care dăduse dovadă când încercase să scape de tânărul Emery confirma teoria lui Ian. Laura nu se temuse de peţitorul ei. Probabil că ţinea la el, altfel nu i-ar fi tolerat ticăloşia. Totuşi, nu-i plăcuse îmbrăţişarea lui, chiar dacă era un tânăr chipeş şi decent.

Poate că faptul că nu îi plăcea intimitatea fizică era din cauza vreunei traume din copilărie cauzată de mâinile vreunui bărbat, sau poate că se născuse pur şi simplu cu asta – se mai întâmpla în cazul unora. Indiferent de motiv, era evident că voia să evite această parte firească a lucrurilor.

Laura nu putea fi soţia nimănui, iar el nu putea fi soţul nimănui. Zâmbi melancolic. Era clar că erau sortiţi unul altuia.

De când trebuise să înfrunte realitatea faptului că devenise un eunuc, se considerase un bărbat tarat, un ciudat. Dar virilitatea era doar una dintre calităţile genului său. Numeroşi bărbaţi se abţineau de la relaţii sexuale din cine ştie ce motive religioase, alţii din motive practice sau din lipsă de oportunităţi, iar alţii – intenţionat.

Ce anume îl face pe un bărbat să fie bărbat?

Ian se bucurase întotdeauna de compania femeilor, în toate felurile. Tovarăşul lui de joacă preferat din copilărie fusese sora lui. Presupusese mereu că avea să se căsătorească, deoarece îşi dorea copii şi o soţie care să-i fie şi tovarăşă de viaţă, nu doar de aşternut.

În momentul în care începuse să câştige suficient încât mariajul să fie o decizie practică, începuse să caute. Nu pierduse timpul şi o ceruse în căsătorie pe fata potrivită atunci când o întâlnise.

Acum, nu mai putea avea parte de căsnicia şi de copiii pe care şi-i imaginase. Totuşi, căsnicia înseamnă mai mult decât sex. Înseamnă tovărăşie şi un parteneriat economic. Încă putea să-i mai poarte de grijă unei soţii, să o protejeze şi să o preţuiască. Şi dragostea putea lua multe forme, majoritatea dintre ele neavând vreo legătură cu pasiunea fizică.

Din pură întâmplare, dăduse peste o femeie care era posibil să accepte un soţ care nu avea să ridice nici o pretenţie de natură sexuală, dar care putea să-i ofere sprijin, prietenie şi posibilitatea dragostei.

Gura i se încordă. Avea să fie uşor să descopere dacă Laura era dispusă să ia în calcul ceea ce el încă putea să-i ofere. Trebuia doar să fie complet sincer cu ea.

În dimineaţa următoare, Laura îşi aranjă părul cu şi mai multă grijă decât de obicei, îşi puse costumul de călărie care îi venea cel mai bine şi îi spuse bucătăresei să pregătească un coşuleţ cu prăjituri şi un urcior cu ceai fierbinte. Era gata şi îl aştepta deja pe Ian, când acesta veni s-o ia.

O salută călduros, dar părea preocupat. Nu vorbiră prea mult în drum spre dealuri. Pe Laura nu o deranja; era suficient doar să fie cu el.

Aerul din dimineaţa aceea părea să aibă o strălucire aparte. Încercă să şi-o întipărească în minte, împreună cu toate celelalte aspecte ale călătoriei lor. Pe viitor, avea să se folosească de imaginaţia ei ca să se întoarcă în acest loc, la acest moment special. Până şi fetelor bătrâne li se permitea să viseze.

După vreo jumătate de oră, ajunseră la un mic altar abandonat. Era un loc plin de pace, cu lujeri care se încolăceau peste pietrele antice şi cu maimuţe jucăuşe care se legănau printre crengile copacilor care înconjurau luminişul presărat cu flori. Altarul în sine era doar un perete solitar, acoperit cu basoreliefuri roase de vreme. Imaginea centrală reprezenta o creatură amuzantă cu cap de elefant care călărea – fapt destul de improbabil – un şobolan.

Laura descălecă şi îşi priponi calul.

– M-am gândit c-ar fi un loc bun în care să ne oprim pentru o gustare. N-am văzut niciodată oameni pe-aici, dar uneori sunt lăsate ofrande.

Ian descălecă şi îşi legă calul, după care făcu un semn cu capul spre basorelief.

– Asta pentru că e un altar închinat lui Ganesha, zeul fericit, care îndepărtează obstacolele din calea muritorilor. Cine nu şi-ar dori să invoce prosperitate şi noroc?

Laura se uită cu atenţie la imagine. Capul de elefant avea ochi umani, înţelepţi. Chiar dacă vizitase de multe ori altarul, nu ştiuse nimic despre zeitatea căreia îi fusese închinat. Scoase o prăjitură din coş şi o puse în faţa lui Ganesha.

– Într-adevăr, cine n-ar vrea?

Ian zâmbi uşor, după care începu să umble apăsat prin luminiş.

– Te-ai hotărât ce vei face în continuare?

– Cred că mă voi întoarce în Anglia. Se cocoţă pe o stâncă. Sunt multe lucruri pe care le iubesc la India, dar m-am săturat de căldură, de boli, de faptul că sunt înconjurată de o cultură străină pe care nu o voi înţelege niciodată pe deplin. M-aş întreţine mai bine aici din venitul pe care îl am la dispoziţie, dar vreau să mă întorc acasă.

– Îmi fac griji pentru tine, Laura. Ian se opri din mersul lui agitat şi se întoarse spre ea. Îi datorez viaţa unchiului tău. Acum că el a murit şi tu nu mai ai rude, poate că îmi pot îndeplini obligaţia faţă de el asigurându-mă că nu-ţi lipseşte nimic.

Ea îl privi surprinsă.

– Nu-mi datorezi nimic, Ian. Mi-ai adus jurnalul lui Piotr şi m-ai ajutat într-o perioadă foarte dificilă, aşa că sunt de părere că suntem chit. Turnă o ceaşcă de ceai. Mă voi descurca foarte bine şi pe cont propriu. În plus, nu s-ar cuveni să mă întreţii.

– Ba s-ar cuveni, în anumite condiţii. Inspiră adânc. Înainte să continui, trebuie să te întreb ceva.

Intrigată de seriozitatea cu care vorbea, ea spuse:

– Bineînţeles.

– Ai spus că nu vrei să te căsătoreşti. Niciodată. Iartă-mă dacă sunt prea îndrăzneţ, dar e din cauză că... Se opri, gândindu-se cum să o formuleze mai bine, apoi spuse cu grijă: Vrei să eviţi... partea fizică a căsniciei?

Laura simți cum pălește. Cerule mare, știa că avea o intuiție remarcabilă, dar cum de ghicise asta?

– Chiar nu te privește, domnule maior Cameron, spuse ea cu asprime.

El ridică o mână.

– Te rog, ai răbdare. Știu că întrebarea e de o impertinență de neiertat, dar am un motiv bun ca să o formulez. Am început cu ce nu trebuia, cu partea financiară. Ar fi trebuit să încep prin a-ți explica de ce sentimentele tale pentru căsnicie sunt importante pentru mine. O voi face acum. Se opri, vizibil încordat. Dar, mai întâi, aș vrea să îmi dai cuvântul de onoare că nu vei spune nimănui ce sunt pe punctul de a-ți mărturisi.

Laura făcu ochii mari, incapabilă să ghicească încotro se îndrepta conversația aceasta ciudată.

– Atâta timp cât n-ai de gând să-mi mărturisești vreo infracțiune, promit că nu voi spune nimănui.

Se întoarse cu spatele la ea, umerii lui lați simțindu-se rigizi sub haina închisă la culoare.

– Când am fost în închisoare, am fost rănit foarte grav în timpul unei bătăi. Nu... nu mai sunt capabil de relații conjugale.

Ea icni, îngrozită de mărturisire și de efortul pe care îl făcea Ian dezvăluindu-i asta.

– Ești sigur?

– Au trecut luni întregi de când am evadat și nu se observă vreo îmbunătățire, spuse el sec. Nu mai sunt bărbatul care eram înainte și-am acceptat ideea că nu voi mai fi niciodată la fel.

O podidiră lacrimile. Nu era de mirare că nu simțise niciodată nici cea mai mică urmă de dorință din partea lui. Cât timp ea tânjise în tăcere după el, el fusese captiv în propriul iad solitar.

– Îmi pare atât de rău, șopti ea.

El se răsuci din nou spre ea.

– Nu ți-am spus asta ca să îți fie milă de mine, spuse el aspru. Ți-am spus-o pentru că vreau să mă căsătoresc cu tine. Și ca să evaluezi cum trebuie cererea mea în căsătorie, trebuie să știi adevărul despre mine.

Dacă Laura ar fi fost mai slabă de înger, ar fi leșinat. În schimb, ea duse la gură ceașca de ceai pe care încă o ținea în mână și sorbi din ea.

– Vrei să te căsătorești cu mine? spuse apoi încet.

– Da. Am dreptate când spun că m-ai refuza dacă aș fi incapabil de... relații conjugale?

– Ai dreptate. Nu aș accepta niciodată o asemenea propunere. Se încruntă. Sugerezi că ar trebui să ne căsătorim din conveniență? Că vom merge fiecare pe drumul nostru, dar că voi beneficia de protecția oferită de numele tău?

– Nu, mă refer la o căsătorie reală, în toate sensurile, mai puțin unul. Zâmbetul lui avea o ușoară notă de amărăciune. Unii ar spune că intimitatea fizică reprezintă scopul și fundația unei căsnicii, și poate că au dreptate. Dar căsnicia înseamnă mai mult decât procreare, continuă el. Înseamnă și tovărășie, sprijin și adăpost într-o lume dură. Sunt multe căsnicii în care soțul și soția nu mai împart același pat, dar legăturile matrimoniale încă rezistă. Țin foarte mult la tine, Laura, și cred că și ție îți place compania mea. Sper – mă rog – ca asta să fie o fundație solidă pentru căsnicia noastră.

Ea înghiți în sec, prea confuză ca să își dea seama exact ce părere avea despre cererea lui.

– Nici măcar nu știu dacă e legal.

– Neconsumarea unei căsnicii e un temei legal pentru a anula o căsnicie, recunoscu el, dar cui îi pasă ce facem sau nu facem în intimitatea dormitorului?

– Poate că nu e treaba nimănui. Termină de băut ceaiul și lăsă cu grijă ceașca din mână. Dar parcă nu mi se pare chiar în regulă.

– Ar fi o căsnicie diferită de majoritatea, încuviință el. Dar asta nu înseamnă implicit că n-ar fi fericită.

– Ce-i drept... Laura se gândi puțin la idee. O căsnicie ca aceasta sugerată de tine ar putea fi... posibilă.

El se mai destinse.

– Mă bucur că nu mă refuzi direct. Dar vreau să accepți numai înțelegând pe deplin la ce vei renunța.

În momentele cele mai frumoase, dragostea fizică este aproape ca raiul pe pământ.

Laura făcu o grimasă când își aminti de violența părinților ei.

– Nu știu ce să zic despre asta, dar știu că pasiunea poate fi și animalică, și distructivă. Nu vreau să am nimic de-a face cu ea.

– Trebuie să fii foarte sigură de asta, o avertiză el, căci dacă te căsătorești cu mine, vei pierde oportunitatea de-a te răzgândi. Poate că e nedrept din partea mea, dar nu cred că aș fi un soț prea politicos dacă te-ai hotărî să îți faci un amant.

– Ce cuvinte dure, domnule maior, spuse ea calm. Ai puțină încredere în mine. Știu ce vreau. Sau încerci să te sabotezi singur?

– Încerc să fiu sincer, deoarece căsnicia noastră nu ar avea nici o șansă de supraviețuire în lipsa onestității. Se duse spre ea și se lăsă pe un genunchi în fața ei. O privi atent, apoi continuă: E prea repede să vorbim despre dragoste, Laura, dar sper că te vei gândi serios la cererea mea. Ne potrivim într-un mod unic, deoarece tu vrei să eviți intimitatea fizică, iar eu sunt incapabil să o ofer. Dacă ținem destul de mult unul la celălalt ca să riscăm, poate că vom reuși să clădim o relație plină de satisfacții.

Se vedea pe chipul lui că îi păsa. Temându-se de ce s-ar fi putut citi pe propria figură, Laura se ridică și se îndepărtă de el.

Era ironic că Ian credea că nu-i plăcea intimitatea fizică – de fapt, ea se temea să nu-i placă prea mult. Destrămarea familiei ei o învățase despre pericolele îngrozitoare ale pasiunii. Ulterior, singura ei experiență scurtă legată de dragostea carnală îi dovedise că moștenise și ea acele trăsături distructive. Doar dacă refuza să se lase atrasă în capcana pasiunii putea fi sigură că va evita un dezastru.

Nu era atât de important că Ian nu nimerise motivul pentru care se hotărâse să nu se căsătorească. Conta că îi oferea o căsnicie fără acel unic element care o îngrozea.

I se oferea posibilitatea de a avea parte de tovărășie, siguranță, de cineva pe care să îl iubească, toate lucrurile pe care se gândise că nu le va avea niciodată.

Dacă l-ar fi acceptat, și-ar fi putut ține promisiunea față de tatăl ei vitreg, aceea de a se căsători, și în același timp, și-ar fi respectat jurământul pe care și-l făcuse sieși, de a renunța la orice poftă necuviincioasă. Tatăl ei vitreg l-ar fi plăcut pe Ian, căci cei doi semănau în multe feluri. Erau echilibrați. Blânzi. De nădejde.

Dar doar pentru că era posibilă, nu însemna că o astfel de căsnicie nu avea să prezinte și unele dificultăți. Laura ajunsese lângă peretele de piatră, așa că se întoarse și se uită la Ian în tăcere. El o privea calm, de parcă ea ar fi fost o creatură sălbatică pe care încerca să o ademenească spre mâna lui.

Își dădu seama cu tristețe că analogia era jenant de corectă. Deja îl dorea pe Ian, și cu siguranță că dorința avea să crească în apropierea oferită de căsnicie. Ar fi putut îndura asta, în schimbul plăcerii oferite de compania lui. Dar dacă se căsătorea cu el, era ca și cum ar fi făcut un salt în necunoscut.

Totuși, cum să refuze un bărbat de care era deja pe jumătate îndrăgostită? Așa cum o spusese și el, se potriveau într-un mod unic. Și îl dorea – cerule, îl dorea atât de tare!

Își înfrână cu îndârjire emoțiile. Partea ei rațională își dorea mai multe informații înainte să ia o decizie atât de importantă. Sau poate că mintea ei căuta motive ca să justifice dorințele inimii.

– Nu știu aproape nimic despre planurile tale de viitor, Ian. Unde vom locui? Ce vei face acum, că nu mai ești în armată?

– În timp ce eram în Buhara, am moștenit moșia unchiului meu de pe coasta scoțiană, în apropiere de Edinburgh. Administrarea ei mă va ține ocupat și îmi va oferi un venit decent. Nu vei duce lipsă de nimic și vei avea o poziție socială respectabilă. După o clipă, adăugă: Dacă ți se pare că are vreo importanță, vine cu un titlu. Sunt al paisprezecelea baron de Falkirk.

Sprâncenele i se arcuiră, denotând scepticism.

– Deci eşti lord, şi nu te bucuri de asta. De ce?

El se încordă.

– Am moştenit titlul pentru că au murit trei oameni. Nu mă pot bucura de asta, chiar dacă mi-a plăcut mereu Falkirk. Moştenirea e ca un măr otrăvit: foarte frumos la exterior, dar amar în interior. De aceea n-am început încă să îmi folosesc titlul. Încă nu m-am obişnuit cu ideea că îmi aparţine.

– Faptul că au murit rudele tale reprezintă o tragedie cumplită, dar nu eşti tu responsabil, spuse ea raţional. Cineva trebuia să moştenească, aşa că de ce n-ai fi tu acela? Sunt sigură că oriunde s-ar afla acum, unchiul tău e mulţumit că patrimoniul familiei a ajuns la cineva care îl va preţui.

Urmă o pauză, apoi Ian spuse:

– Ai dreptate, bineînţeles. Unul dintre lucrurile care îmi plac la tine e că ai o judecată admirabilă.

– Dacă aş fi judecat mai bine, spuse ea tăios, nu aş fi luat în considerare cererea ta în căsătorie.

– Atunci trebuie să sper că uneori vei avea o judecată bună şi alteori nu vei avea deloc. Oftă. Aşa cum am spus mai devreme, vreau să fiu sincer cu tine, Laura. Pot să-ţi ofer siguranţă din punct de vedere material, dar m-am schimbat în rău în mai multe feluri. Chiar dacă înainte aveam o fire plăcută, trăiesc într-o negură întunecoasă de luni întregi. Când am o zi proastă, e nevoie şi de ultima fărâmă de voinţă doar ca să mă ridic din pat. Iar zilele bune nu sunt cu mult diferite. Uneori, am impresia că sunt ca o pleavă uscată pe care o va sufla vântul.

Se opri şi se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

– Nu e o descriere prea bună, dar nu ştiu alta mai bună. În ultima vreme, de când te-am cunoscut, am avut mai multe zile bune decât rele, dar probabil că tot voi fi un soţ capricios şi dificil.

Ea se gândi cu calm şi grijă la ce-i spusese Ian, apoi zise doar atât:

– Melancolie.

Ian tresări şi spuse:

– N-am fost melancolic în viaţa mea.

– Nici nu ai mai fost întemniţat şi torturat înainte, sublinie ea. Melancolia nu e ceva neobişnuit, să ştii. Bunicul din partea tatălui suferea de atacuri de melancolie. Uneori, stătea în pat cu zilele. Şi când se ridica, se târa ca un cadavru care îşi caută sufletul pierdut. Dar întunericul se risipea de fiecare dată, continuă ea. Şi atunci nimeni nu era mai vesel ca el. În cazul tău, melancolia a fost declanşată, cu siguranţă, de experienţele trăite. Când va dispărea, s-ar putea să nu mai revină niciodată. Îşi muşcă gânditoare buza de jos. Dacă n-ai fost niciodată abătut în trecut, melancolia te afectează şi mai tare pentru că este ceva necunoscut pentru tine. Bunicul meu spunea că primul atac a fost cel mai rău, deoarece s-a temut că nu se va sfârşi niciodată. Cu timpul însă, a devenit tot mai uşor pentru el să îndure dispoziţiile sufleteşti.

Ian se gândi la asta. Şi Juliet, şi David îl sfătuiseră să aibă răbdare, spunându-i că lucrurile aveau să se schimbe în bine. Laura mersese şi mai departe. Identificând tulburarea de care suferea, o făcuse mai uşor de acceptat. Poate că nu era singurul blestemat.

Melancolie. Înainte de Buhara, nu prea crezuse în asta, pentru că era vesel din fire. Presupusese, fără să se gândească prea mult, că cei care pretindeau că suferă de melancolie erau pur şi simplu prea indulgenţi cu ei înşişi. Cu puţin efort şi respect de sine, ar fi putut să fie în regulă.

Dacă suferea într-adevăr de melancolie, pe viitor avea să fie mai înţelegător cu cei bolnavi.

– Sper că ai dreptate. Dar dacă aşa stau lucrurile şi mă voi schimba în viitor, s-ar putea să devin foarte diferit de bărbatul cu care te-ai căsătorit.

– Cu toţii ne schimbăm în timp, Ian. Îmi placi foarte mult aşa cum eşti. Dacă înveţi să râzi din nou, sunt sigură că te voi plăcea şi mai mult. Dă-o încolo de melancolie. Făcu un gest indiferent cu mâna. Eşti un bărbat maleabil?

Luat prin surprindere de schimbarea subiectului, Ian spuse cu grijă:

– Probabil că nu. Ce înseamnă maleabil?

– Înseamnă să fii dispus să ţii cont de dorinţele celorlalţi, explică ea. Mama mi-a spus odată că cele mai confortabile căsnicii au loc între doi oameni maleabili, care nu insistă mereu ca lucrurile să se facă aşa cum vor ei. Când doi oameni de genul acesta nu vor fi de acord cum să procedeze, cel căruia îi pasă mai mult de rezultate îşi va impune voinţa, iar celălalt o va accepta înţelegător.

Curios, Ian spuse:

– Mama ta pare o femeie înţeleaptă. Dar dacă există o diferenţă de opinie şi ambelor părţi le pasă foarte mult de ce hotărâre se ia?

– Atunci se vor certa, spuse ea, cu licăriri în ochi. Dar eu sunt o persoană maleabilă, de cele mai multe ori, şi tu pari să fii tot aşa. Nu cred că ne vom certa prea des.

Ian se gândi la părinţii lui. Tatăl lui insistase mereu ca lucrurile să se facă aşa cum voia el, indiferent cât de neînsemnate ar fi fost, iar mama lui se supusese mereu. Ian nu fusese deloc surprins când sora lui renunţase la supunere şi se răzvrătise.

– Bănuiesc că în sensul la care te referi tu sunt o persoană maleabilă.

– Foarte bine. Îşi înclină capul într-o parte. Mai şi alte secrete întunecate de mărturisit?

– Încă unul, şi s-ar putea ca acesta să fie cel mai urât dintre ele, spuse el abia ascunzând un zâmbet. Lorzii de Falkirk au fost bandiţi secole la rândul, aşa că reşedinţa familiei e construită pentru apărare, nu pentru confort. E un castel medieval înspăimântător, cu pereţi groşi de patru metri, coşuri fumegânde şi arme vechi atârnate prin colţuri întunecate.

– Fantome? întrebă ea optimistă.

– Trei sau patru, dar inofensive. Curentul e mult mai rău. Când suflă vântul dinspre Marea Nordului, până şi unui elefant de piatră i-ar îngheţa urechile.

– Nu ar trebui să spui asta în faţa prietenului nostru, Ganesha, simulă ea un reproş. Şi să nu crezi că poţi să sperii o rusoaică cu poveşti despre frig. În comparaţie cu Sankt Petersburg, Falkirk al tău va părea Calcutta. Noi, ruşii, ne pricepem de minune să facem focul într-un loc îngheţat.

Chiar dacă ea voia doar să-l tachineze, era complet adevărat, pentru că Laura deja încălzise inima îngheţată a lui Ian.

– Cred că am discutat despre cele mai întunecate secrete ale mele, spuse el. Tu ai ceva de mărturisit?

Frivolitatea ei dispăru şi Laura îşi întoarse privirea, privind în gol spre basorelieful de lângă ea.

– Nu am aceeaşi abilitate ca tine de a fi sinceră despre lucrurile foarte dureroase, Ian. Nu e un secret întunecat, dar e cu siguranţă un defect de caracter.

– Dacă acesta e cel mai mare defect al tău, voi fi un bărbat norocos. Zâmbi uşor. Cred că singurul lucru care m-ar face să îmi retrag cererea ar fi dacă ai avea vreun soţ ascuns pe undeva. Ai?

Ea clătină din cap.

– Nu.

Ian ştia că nu ar fi trebuit să o grăbească, dar nu mai suporta tensiunea, aşa că spuse:

– Eşti gata să iei o decizie, sau ai nevoie de mai mult timp de gândire?

Laura frecă pântecele rotund al lui Ganesha cu palma. Ganesha, zeul fericit, care îndepărta obstacolele din calea muritorilor.

– Laura Stephenson este o englezoaică raţională şi calmă, care crede că cererea ta e pură nebunie, spuse ea rar. Dar Larissa Alexandrovna e o rusoaică nebună, care spune că ar trebui să mă agăţ de oportunitatea asta cu ambele mâini, pentru că nu se va mai ivi una la fel.

Inima lui Ian se umplu de speranţă, aşa că se ridică în picioare şi se duse spre ea.

– Atunci, te implor, aminteşte-ţi că eşti rusoaică.

Laura se întoarse spre el.

– Cum îl chema pe tatăl tău?

– La fel ca pe al tău: Alexander.

Se opri chiar în fața ei, suficient de aproape ca să o atingă, dar stăpânindu-și impulsul de-a o face. Nu voia să o sperie. Ea respiră adânc.

– Prea bine, Ivan Alexandrovici, accept. Apoi îl luă de mâini și spuse: Și sper din toată inima că nu vom regreta asta!

– Eu nu o voi face, spuse el absolut convins. Și îți jur că voi face tot ce pot să nu regreți nici tu.

– Dacă nu riști, nu câștigi, spuse ea veselă. Și ce-aș avea de pierdut în afară de sănătatea mentală și pacea sufletească? Îl strânse mai tare pe Ian cu degetele ei reci și șopti: Sunt îngrozită, Ian, dar sunt și încântată.

Incapabil să își exprime recunoștința, Ian îi duse mâinile la gură și i le sărută ușor, mai întâi pe cea stângă, apoi pe cea dreaptă. În Cambay își dăduse seama că trebuia să găsească ceva de care să-i pese dacă voia să supraviețuiască. Iar fata aceasta cu ochi aurii reprezenta motivul lui pentru a trăi.

capitolul 10

Pe când se întorceau la Baipur, Ian spuse:

– Dacă nu ai nimic împotrivă, aș dori să ne căsătorim cât mai curând posibil. În două săptămâni cel mult, dacă se rezolvă toate formalitățile și dacă e disponibil vreun preot creștin.

Laura trase adânc aer în piept.

– Mi se pare atât de brusc. Cu nici o oră în urmă eram o celibatară convinsă, iar acum îmi planific nunta. Căzu pe gânduri, încruntată. Însă e logic să ne căsătorim cât mai curând. E un misionar englez care vine la Baipur și-ar trebui să ajungă cândva săptămâna viitoare. Până atunci îmi voi fi pus în ordine treburile pe-aici, așa că am putea pleca a doua zi după ceremonie.

El o privi. Pentru prima dată, Laura își dădu seama că, atunci când călăreau, ea stătea mereu în stânga lui Ian, în partea cu ochiul sănătos, pentru ca acesta să o poată vedea cu ușurință.

– Preferi să călătorești repede și fără bagaje sau încet și confortabil? întrebă el.

Ea îi zâmbi larg.

– Dacă ți-aș spune că nu mă descurc fără douăzeci de care cu boi și patruzeci de servitori?

– Dacă asta își dorește Lady Falkirk! spuse el cu stoicism.

– Dumnezeule, chiar că ești o persoană maleabilă, spuse ea, impresionată. Însă prefer să călătoresc cu puțini servitori, sau chiar nici unul. Deplasarea cu mare fast mă agită, chiar dacă eu și tata a trebuit să procedăm așa din pricina poziției lui sociale. Servitoarea mea e din Baipur și se va căsători și ea curând, așa că nu va vrea să mă însoțească. Mă descurc și singură până la Bombay.

El o privi nedumerit.

– Chiar nu-ți va lipsi armata de servitori?

– Câțuși de puțin. Strâmbă din nas. Știu că trebuie să avem gospodării mari ca să menținem prestigiul britanic, și le oferim locuri de muncă celor care au nevoie de ele, dar să ai atâția servitori e și o mare bătaie de cap, nu doar un lux. Uneori mi-ar fi mai ușor să fac eu singură o treabă decât să aștept să fie chemat cineva din casta potrivită. Am avut odată o pasăre moartă care a stat jumătate de zi în grădină până am reușit să aducem pe cineva din soiul potrivit de persoane „necurate" care să o ia de acolo. A fost foarte ciudat, deoarece tocmai ce venisem în India și nu știam că nimeni din castele hinduse mai înalte nu se poate atinge de un cadavru fără să se spurce.

El încuviință.

– Ca tânăr ofițer, mi s-a părut bizar că un soldat care își-ar risca viața pentru mine fără să stea pe gânduri refuză să bea apă din bidonul meu. Totuși, regulile de igienă ale hindușilor sunt sănătoase.

– Tatăl meu spunea că toate obiceiurile care par de neînțeles pentru europeni au apărut din nevoi sociale esențiale, spuse Laura. Dar, ca să revenim la subiectul

călătoriei noastre spre Bombay, ar fi mult mai simplu și mai rapid să călătorim neînsoțiți.

– Atunci așa vom face, spuse Ian. Apropo, trebuie să trecem prin Cambay, chiar dacă ne abatem de la drum. I-am spus fratelui meu că voi petrece câteva zile cu el înainte să mă întorc acasă.

– Ai un frate în India?

– Da. David e ofițer în vechiul meu regiment. Ian se strâmbă puțin. Ultima dată am stat foarte puțin în Cambay, așa că n-am avut timp nici să-mi văd vechii prieteni. Sincer să fiu, aș prefera să nu fie nevoie să îi văd pe toți și să răspund mereu la aceleași întrebări, dar i-am promis fratelui meu.

– Atunci bineînțeles că vom merge la Cambay, spuse ea cu căldură. Povestește-mi despre David și despre ceilalți membri ai familiei tale.

El zâmbi scurt.

– Vrei să afli lucruri despre ei cât încă te mai poți răzgândi?

Ea chicoti.

– De vreme ce am puține rude, îmi place ideea de a mai dobândi câteva prin căsătorie.

Încurajat de ea, până la Baipur, Ian povesti despre familia și copilăria lui. Laura nu-l mai auzise niciodată vorbind atât de mult.

Începu să își creeze o imagine despre viața dinainte a lui Ian. Deoarece crescuse în străinătate, avea o minte mai deschisă decât majoritatea britanicilor. Se părea că tatăl lui, care fusese înnobilat pentru serviciile lui diplomatice, fusese un om genial și dificil în același timp, iar mama lui părea drăguță, dar copleșită de toate personalitățile puternice din familia ei. Fiind cel mai mare copil, Ian dezvoltase foarte devreme obiceiul de a avea grijă de ceilalți. Fusese ceva firesc că ajunsese ofițer în armată.

Se gândi că sigur aveau să îi placă cei doi frați mai mici ai lui, însă își făcea griji în privința surorii lui. Chiar pe când Ian termina descrierea lui Juliet, ajunseră la grădurile din spatele bungalow-ului familiei Stephenson.

În timp ce descălecară, Laura spuse:

– Să vedem dacă am înțeles bine. Sora ta e o amazoană roșcată, care poate călări mai bine ca majoritatea bărbaților, poate nimeri mustățile unei capre sălbatice, după care își poate pune o rochie de seară pe ea și îi poate face pe toți bărbații care îi ies în cale să suspine?

El zâmbi.

– Nu e întocmai ce-am zis eu.

– Dar e pe-aproape, spuse Laura, în timp ce-i întinse frâiele grăjdarului. Pare înspăimântătoare.

– Cred că vă veți înțelege foarte bine. Mai bine decât... zise el, oprindu-se brusc.

– Mai bine decât ce?

Ea îl apucă de braț, gândindu-se că trecuse vremea în care trebuia să păstreze distanța, slavă cerului.

Urmă o pauză, apoi Ian adăugă:

– Mai bine decât ar face-o majoritatea femeilor. Amândouă sunteți nonconformiste. Chiar dacă e mai evident în cazul ei, cred că vă veți înțelege foarte bine.

– Nu sunt deloc nonconformistă, protestă Laura. Sunt una dintre cele mai banale femei.

Pe când intrau în bungalow, el o privi insistent.

– Nu e adevărat. Ești diferită. Mă întreb de ce te deranjează să recunoști asta.

El fusese sincer cu ea, așa că îi datora și ea aceeași sinceritate. Cu greu, spuse:

– Când am ajuns în Anglia, nu mi-a plăcut să fiu o mică rusoaică ciudată. La școală, celelalte fete râdeau de accentul meu și de ochii mei neobișnuit de migdalați. Nu îmi puteam schimba forma ochilor, însă am făcut tot ce-am putut ca să semăn cât mai mult cu ceilalți. Eram mai fericită când nu ieșeam în evidență.

– Cu mine poți fi o micuță rusoaică ciudată, spuse Ian. Îmi place asta la tine. Și cred că ochii tăi sunt minunați.

Când privirile li se întâlniră, Laura simți un fior cald care începu să crească în inima ei, și care, treptat, se răspândi până îi cuprinse întreaga ființă. Tatăl ei vitreg o iubise, însă Ian era primul bărbat care îi spunea sincer

că îi plăcea partea ei rusească. Poate că de aceea Larissa Alexandrovna, care încă trăia în interiorul Laurei Stephenson, simți imediat dorința de a-l accepta. Era de neconceput să fie recunoscătoare pentru rana suferită de el. Dacă ar fi putut să fluture o baghetă magică și să-l reîntregească, ar fi făcut-o pe loc, chiar dacă asta ar fi însemnat că nu se mai puteau căsători. Însă nu-l putea schimba pe Ian, așa cum nu putea nici să-l readucă pe răposatul Lord Falkirk la viață. Așa că își urmă propriul sfat și se bucură de soarta care îi adusese împreună.

În următoarea săptămână Laura fu atât de ocupată, încât avu prea puțin timp ca să-l plângă pe tatăl ei vitreg. Ceilalți britanici din Baipur acceptară cu plăcere logodna ei. Emily McKittrick comentă că Ian era puțin prea serios, însă nu se îndoia de faptul că avea să fie un soț minunat.

Chiar și Emery Walford îi trimisese Laurei un bilet scurt și ciudat, prin care îi ura fericire. Apoi plecă, de unul singur, într-o călătorie prin regiune, ca să nu fie nevoit să asiste la nuntă.

Pastorul James fu anunțat și nunta programată pentru săptămâna următoare. Cu ajutorul celorlalte două englezoaice, Laura își petrecu timpul până la nuntă împachetând lucrurile ce reprezentaseră viața pe care și-o construise în Baipur. Ian făcu aranjamentele de transport pentru tot ce dorea Laura să păstreze. Geamantanele ei urmau să fie transportate cu carul la Benares, apoi cu o barjă pe fluviul Gange, după care trimise din Calcutta spre Edinburgh. Până și blana de tigru urma să fie trimisă mai departe după ce ajungea din Nanda.

Ziua nunții aproape că o luă prin surprindere. Emily McKittrick, care avea doar fii, se implicase în pregătiri cu mult entuziasm. Pe post de mamă neoficială a miresei, se ocupă de detalii și își exprimă tristețea că nunta avea să fie una mică.

Cu ajutorul servitoarei ei și al lui Emily, Laura își îmbrăcă cea mai frumoasă rochie de zi, o rochie

cu gâtul înalt, de culoarea fildeșului, decorată cu dantelă și cu mâneci lungi în formă de clopot. În păr avea boboci mici de trandafir albi din grădina ei, și în mâini avea un buchet din flori indiene viu colorate.

Ambele ajutoare ale ei o asigurară că era o mireasă cât se poate de frumoasă, compliment pe care Laura îl primi cu o doză de sarcasm. Un lucru era sigur: era o mireasă foarte emoționată.

Judecătorul McKittrick se oferi să o conducă spre altar. Pe când străbăteau culoarul micii capele creștine, inima îi bătea atât de tare, încât era convinsă că privitorii o puteau auzi. Când aproape că fu copleșită de panică, Laura își reaminti că această căsnicie avea să fie cu totul diferită de cea a părinților ei. Ea nu era ca mama ei, și Ian nu era ca tatăl ei. Ea și Ian erau doi adulți cu capul pe umeri, și împreună aveau să construiască o relație sigură și sănătoasă.

Însă inima ei nu se lăsă convinsă și începu să bată și mai tare când îl zări pe Ian așteptând-o în fața altarului, înalt, îmbrăcat în haine închise la culoare și neînduplecat. Ce naiba făcea? Ian era încă un străin pentru ea, în atâtea feluri. De fapt, se baza doar pe cuvântul lui de onoare cum că nu era capabil să întrețină relații sexuale. Dacă era victima unui plan diabolic de a o ademeni într-o căsnicie?

Pentru o clipă, Laura fu pe punctul de a o lua la fugă. Își încleștă degetele pe brațul judecătorului McKittrick ca niște gheare. Amuzat, judecătorul se aplecă spre ea și-i șopti:

– Curaj, fata mea. Orice mireasă intră în panică în ziua nunții. Draga mea Emily a leșinat în fața altarului, deși susține că din cauza căldurii. Nu-ți face griji, îți iei un bărbat de treabă.

Când își dădu seama că suferă de isteria din ziua nunții, dispoziția ei trecu de la groază la o dorință nebună de a chicoti. Era absurd să creadă că Ian ar fi plănuit să o ademenească să se căsătorească cu el. Nu era suficient de interesantă pentru ca cineva să ia măsuri atât

de extreme. În plus, propria intuiție îi confirmase adevărul spuselor lui.

Se străduí să nu izbucnească în râs când judecătorul o dădu în grija viitorului ei soț. Își ridică privirea și observă că Ian era încordat. Probabil că era la fel de agitat ca și ea. O reacție absolut normală, din moment ce căsătoria era unul din pașii cei mai importanți din viața unui om. Însă Ian era aliatul, nu inamicul ei, iar ea își dorea să fie cu el. Îl prinse de mână și se întoarseră împreună spre pastor.

– Dragii noștri...

În timp ce pastorul James rostea bine cunoscutele cuvinte, Laura se mai relaxă. Singurul moment dificil fu când pastorul rosti:

– În primul rând, a fost hotărâtă pentru procreare...

Laura tresări fără voia ei. Fusese la mai multe nunți, însă nu remarcase niciodată această frază. Aproape că își întoarse privirea spre Ian, și doar gândul că un astfel de gest ar fi fost de neiertat o făcu să își țină privirea înainte. Poate că ea și Ian nu aveau să fie capabili să procreeze, însă aceeași predică susținea că o căsnicie era o stare sfântă, menită nu doar pentru a satisface nevoile carnale ale omului. Măcar partea asta o nimeriseră. Apoi începură să-și spună jurămintele.

– Eu, Larissa Alexandrovna...

Nu numai că era numele ei legal, dar faptul că Ian îi acceptase originile o făcu să își dorească să se căsătorească sub numele cu care fusese botezată.

Apoi fu rândul lui Ian, iar accentul lui scoțian era mai pronunțat ca de obicei. Apoi îi puse verigheta pe deget. Era exact așa cum ceruse Laura: un inel simplu de aur, fără alt ornament decât inițialele lor și data gravate în interior.

– Cu trupul meu te voi adora... rosti Ian pe un ton grav și ferm, chiar dacă o strânse mai tare de mână.

Laura simți un alt junghi de durere. Nu își dăduse niciodată seama cât de pământească era slujba de nuntă.

– Ce Dumnezeu a unit, oamenii să nu despartă.

Laura simți un fior de vină când auzi dojana. Nu s-ar fi căsătorit dacă nu ar fi știut că putea să renunțe oricând la relație, dar gândul i se părea îngrozitor de nelalocul lui în ziua nunții ei.

În sfârșit, sosi momentul ca proaspătul soț să își sărute soția. Buzele lui Ian erau ferme și plăcute. Când le atinseră pe ale ei, Laura își dădu seama, cu uimire, că nu se mai sărutaseră până atunci. O căldură se scurse între ei, domolindu-i toate îndoielile. Poate că era o căsnicie diferită, dar, pentru numele lui Dumnezeu, avea să funcționeze! Ea avea să se asigure de asta.

Ian oftă și se întinse în cada adâncă plină cu apă fierbinte. După doi ani în care trăise în mizerie, acum nu se mai sătura să facă baie. Iar relaxarea pe care o simțea făcând baie era bine-venită, deoarece, dacă săptămâna dintre logodnă și nuntă fusese o povară, agitația din ziua nunții fusese cu atât mai mare. Prea multe felicitări voioase, prea multe urări de bine sincere, prea multe zâmbete cu subînțeles. Pur și simplu, prea mulți oameni; povara interesului și a grijii lor îl copleșise.

Liniștea pe care Ian o descoperise călătorind alături de Laura din Nanda dispăruse aproape imediat după ce deveniseră logodnici. Fusese tentat să îi propună să se căsătorească conform vechiului obicei scoțian de a sări peste o sabie. Atunci ar fi putut porni de îndată spre Bombay.

Dar cu toate că nervii lui fuseseră solicitați la maximum, îndurase toate astea de dragul Laurei. Orice femeie merita o zi a nunții în care ea să fie în centrul atenției, iar el nu avea de gând să o priveze de asta. Și meritase efortul, deoarece Laura fusese o mireasă luminoasă. Mâna îi tremurase, dar ochii ei aurii străluciseră și vocea îi fusese caldă și fermă.

Stătuse lângă el toată ziua, iar prezența ei îl ajutase să îndure micul dejun din ziua nunții, chiar dacă avusese cea mai cumplită migrenă din ultimele săptămâni. În-un final, ceremonia se încheiase și fuseseră conduși cu pompă spre acest pavilion luxos unde aveau să își

petreacă noaptea nunții. Pavilionul îi aparținea celui mai bogat negustor din Baipur, care îi dăduse Laurei voie să îl folosească, în cinstea prietenului său, Kenneth Stephenson.

Ian și Laura ajunseră la pavilion chiar la apusul soarelui, când cerul era brăzdat de o lumină incandescentă. Situat pe malul unui lac cristalin, era un loc extrem de romantic în care să-ți petreci noaptea nunții. Servitorii le aduseseră cina, din care Ian nu gustase nimic, după care tinerii însurăței fuseseră conduși spre băi separate.

Baia lui Ian era demnă de un maharajah, cu o cadă imensă din marmură încastrată în podea și o cantitate imensă de apă fierbinte. Probabil că baia Laurei era la fel de somptuoasă.

Ian voia doar să fie singur, așa că le ceruse imediat servitorilor să plece. După care se dezbrăcă și se cufundă în cadă. Nu folosi nici unul dintre uleiurile parfumate: era prea scoțian ca să vrea să miroasă precum un buchet de flori. Dar apa fierbinte era grozavă. Ieși din cadă doar când apa începu să se răcească, și până atunci durerea de cap îi dispăruse aproape complet. Se șterse, apoi își puse pe el halatul albastru brodat care îi fusese adus. Faldurile acestuia căzură lin pe trupul lui, aproape ca o șoaptă. Indienii chiar știau deja totul despre senzualitate.

Se întoarse în dormitor ca să-și aștepte proaspăta soție, și se asigură că lampa avea suficient ulei ca să ardă până în zori, după care se duse la una dintre ferestre și privi spre lac.

Flori de lotus pluteau pe apa întunecată, florile lor fragile fiind închise peste noapte. Și el se simțea ca un lotus: suspendat între trecut și viitor, întuneric și lumină, disperare și speranță. Iar cheia către lumină, speranță și viitor era Laura.

Presupusese că ea avea să stea mai mult timp în baie, însă Laura se întoarse mai devreme decât se așteptase el. Întoarse capul când auzi sunetul pașilor ei, și o privi intrând în cameră, iar inima i se strânse când ea se opri în pragul ușii.

Părul ei arămiu fusese pieptănat și acum se revărsa valuri-valuri până în dreptul taliei sale, iar ea părea catifelată și absolut încântătoare. Purta o cămașă de noapte lungă, în stil european, croită din straturi albe, translucide, de mătase, care pluteau în jurul ei ca un nor, dând la iveală o siluetă și mai voluptuoasă decât crezuse el până atunci.

Era exact genul de veșmânt pe care trebuia să-l poarte o femeie în noaptea nunții ei, conceput pentru a stârni atât dorința, cât și tandrețea. Se gândi, pentru a mia oară, la ceea ce nu îi putea oferi. Însă era prea târziu pentru regrete. Putea doar să spere că ea avusese dreptate când îi spusese că știa ce face. Ea zâmbi timid.

– Și acum ce urmează?

El încercă să vorbească, însă nu reuși. După ce își drese vocea, încercă din nou.

– Mi-ar plăcea să te țin în brațe. Doar să te țin în brațe. Dacă nu ai nimic împotrivă. Sau putem sta de vorbă.

Nu ar fi fost surprins ca ea să-l respingă politicos, pentru că încă nu știa exact cât de mult îi displăcea să fie atinsă. Începu să se agite când își dădu seama că nici măcar nu hotărâseră dacă aveau să doarmă împreună sau dacă ar trebui ca el să aibă propriul pat.

Fără cuvinte, Laura îi răspunse la întrebare când străbătu podeaua rece de marmură și se duse direct în brațele lui. Mirosea a iasomie și era moale, atât de moale. Ian o trase mai aproape, cu o atenție deosebită, și-și puse bărbia pe fruntea ei, apoi își plimbă mâinile peste formele grațioase ale spatelui ei. Îi șopti:

– Credeam că nu voi mai ține niciodată o femeie în brațe.

Ea se cuibări mai aproape de el.

– Mă poți ține în brațe oricând dorești.

Încordarea lui Ian dispăru precum ceața când răsare soarele. Senzația fizică pe care o avea față de Laura era diferită de cele pe care le avusese față de alte amante, deoarece în trecut pasiunea subminase percepțiile mai subtile. Eliberat de dorințele imperioase, acum putea savura textura părului delicat ce i se revărsa peste dosul

palmei şi senzaţia catifelată a cefei ei. Căldura sânilor ei lipiţi de el, căldura şi mai intensă a coapselor ei; arcuirea coastelor ei, adâncitura subtilă a şirei spinării, rotunjirea blândă a coapselor ei. Îi sărută uşor părul, uimit să redescopere ce creatură minunată era femeia.

Simţindu-se extrem de protector, se aplecă şi o ridică pe Laura în braţe.

– E timpul de culcare. Probabil că eşti obosită.

După ce respiră scurt, Laura se relaxă în braţele lui.

– Nu atât de obosită încât să nu pot merge pe jos, dar e şi acesta un mod plăcut de-a te deplasa.

O duse până la patul cu baldachin şi dădu la o parte perdeaua de ţânţari, apoi o întinse pe salteaua umplută cu bumbac. Îi îndepărtă, încet, părul de pe obraji şi-i spuse:

– Să mă aşez lângă tine sau preferi să dorm în alt pat?

– Mi-ar plăcea nespus să stai lângă mine. Îl prinse de mână şi îl trase lângă ea. Ai spus că vom avea o căsnicie adevărată din toate punctele de vedere, în afară de unul. Sunt convinsă că asta înseamnă inclusiv să dormim în acelaşi pat.

– Nu e chiar odihnitor să dormi cu un insomniac. Trase o pătură subţire peste ei. Ai voie să te răzgândeşti în caz că mă sucesc pe toate părţile şi îţi stric somnul.

– Mă voi îngrijora în legătură cu asta la momentul potrivit. Se întoarse pe o parte şi îşi lipi trupul moale de-al lui, apoi îşi puse un braţ peste pieptul lui, într-un mod atât de firesc, de parcă ar fi dormit cu el de o mie de ori înainte.

Îl impresionă dorinţa ei de a accepta noua situaţie. Se aşteptase să fie mult mai prudentă în ceea ce privea apropierea fizică.

– Piotr Andreevici susţinea că, în pofida reputaţiei de firi furtunoase pe care o au ruşii, caracterul naţional este reprezentat de o răbdare imensă, o voinţă de acceptare. Tu eşti aşa.

– Probabil. Căscă uşor şi îşi duse o mână la gură. Sau poate că am o răbdare de englezoaică. Nu sunt convinsă că există un caracter naţional.

– Poate că nu.

El zâmbi uşor în timp ce ea aţipi, la fel de încrezătoare precum o pisicuţă. Deşi nu semăna deloc cu modul în care îşi imaginase el cândva că avea să îşi petreacă noaptea nunţii, era mult mai mult decât îndrăznise să viseze cu doar două săptămâni în urmă.

Însă nu era suficient. Dumnezeule, chiar nu era suficient!

Mulţumirea lui dispăru după ce studie cu atenţie profilul elegant al soţiei lui. Pentru prima dată îşi dădu seama că pasiunea era în mare parte o stare de natură mentală. Deşi era incapabil să simtă dorinţa fizică, mintea şi emoţiile lui tânjeau să o stăpânească, să o penetreze, să o facă a lui în cel mai primitiv mod posibil. Aşa s-ar fi deschis şi el, astfel încât căldura ei vindecătoare să se poată revărsa în cele mai întunecate colţuri ale sufletului său.

Însă era limitat de propriul trup. Nu îl consola deloc gândul că el şi Laura nu ar fi fost niciodată împreună dacă el ar fi fost întreg. Furia acerbă care îl copleşi nu avea nimic raţional în ea.

Furia aduse cu sine şi o disperare întunecată, sufocantă, o melancolie atât de profundă, încât se temu că avea să o mistuie pe femeia din braţele lui. Se retrase din îmbrăţişarea ei, cu mâinile tremurându-i, rugându-se ca nu cumva să o trezească.

Simţi o nevoie disperată de aer, aşa că se duse din nou la fereastră. Întreaga lui fiinţă fusese inundată de agonie, o durere atât de diferită de cea fizică, încât nu o putea descrie.

Privi afară, spre apele întunecate care îl chemau la ele, un adânc de pace şi de nemişcare în care se putea îneca. Şi totuşi, se gândi el, cu o urmă de umor negru, chiar dacă ar fi avut curajul să-şi hotărască propria moarte, era un înotător prea bun ca să se înece într-un lac cât

o pintă. Ar fi eşuat, aşa cum eşuase în toate lucrurile care dădeau un sens vieţii.

Îl străbătu un junghi de durere, îşi încrucişă braţele în jurul abdomenului şi se rezemă de tocul ferestrei, prea slăbit ca să-şi mai susţină propria greutate. Îşi dorise ca Laura să fie salvarea lui. În schimb, plin de egoism, avea să o târască şi pe ea în adâncurile fatale ale disperării lui.

Iar acesta era gândul care îl chinuia cel mai tare.

Laura se trezi şi se întinse, somnoroasă, peste aşternuturile moi, vrând să-l atingă pe proaspătul ei soţ, dar Ian nu era acolo. Se trezi brusc, se ridică în şezut şi începu să îl caute cu privirea. În lumina lămpii aprinse de lângă pat, îl văzu la fereastră. Poate că voise doar să ia o gură de aer proaspăt, dar nu era prea convinsă de asta, deoarece silueta lui aplecată emana o tristeţe de neimaginat.

O avertizase în privinţa stărilor lui întunecate, şi simţi că se afla acum într-o stare mai dezolantă decât şi-ar fi putut imagina ea vreodată. Se uită neajutorată la spatele lui, neştiind dacă ar fi fost mai bine să se ducă la el sau să îl lase singur. Dacă el avea să o respingă, nu doar că ar fi fost îngrozitor de dureros, dar în viitor avea să îi fie şi mai greu să comunice cu el.

Se hotărî rapid. Îi era pur şi simplu imposibil să vadă pe cineva care suferă fără să încerce să îl ajute.

Fără să facă zgomot, se dădu jos din pat şi traversă podeaua rece. Ian nu o auzi. Când se apropie de el, îşi dădu seama că se afla într-o stare de transă, cu faţa rigidă şi privind în gol.

Îl cuprinse pe după talie şi se lipi de el. La început, trupul lui rece fu ţeapăn ca o statuie. Apoi muşchii lui încordaţi se contractară. Preţ de o clipă înspăimântătoare, Laura se gândi că avea să plece de lângă ea.

În schimb, el o strânse în braţe atât de tare, că o duru, şi îşi îngropă faţa în părul ei. Tremura ca un om care alergase ca să-şi salveze viaţa şi ajunsese, în sfârşit, la capătul puterilor.

Instinctiv, Laura începu să îl mângâie, să îl frece pe spate, să îi netezească părul castaniu.

- Ah, *duşenka*, sufletul meu, murmură ea, folosind cel mai tandru alint rusesc. Întotdeauna întunericul e mai intens înainte de răsărit, nu-i aşa? Demonii disperării nu vor să te lase să ieşi la lumină, aşa că se luptă pentru sufletul tău. Dar nu vor câştiga, pentru că eu te vreau mai mult decât ei.

Cuvintele ei spulberară şi ultima fărâmă de autocontrol, şi Ian începu să tremure, plângând în hohote aspre şi întunecate, ca un bărbat care nu învăţase niciodată să plângă. Pe punctul de-a izbucni şi ea în plâns, Laura îl legănă în braţele ei, rugându-se ca lacrimile lui să fie vindecătoare, precum spălarea unei răni infectate.

Când furtuna se potoli şi Ian se linişti, ea şopti:

- Vino, dragul meu. Ai nevoie de odihnă.

Şi îl conduse înapoi în pat. Ian păşea ezitant, ca şi cum orice pas greşit l-ar fi putut frânge, dar o urmă fără să protesteze.

Când se aflară din nou sub pătura subţire, ea îl trase în braţele ei, astfel încât să-şi poată odihni capul pe sânul ei. La început se agăţă de ea aşa cum un om pe cale să se înece se agaţă de-o creangă, dar încordarea groaznică dispăru încet, şi trupul i se relaxă.

Laura îşi dădu seama că partea cea mai grea a suferinţei lui trecuse şi era recunoscătoare şi numai pentru asta. Însă, spre surprinderea ei, treptat, Ian începu să respire lent, constant, semn că adormise. Poate că în noaptea asta spiritul lui tulburat avea să înceapă să se odihnească. Mâine, cu ajutorul lui Dumnezeu, avea să fie o zi mai bună.

capitolul 11

În dimineaţa următoare, Laura se trezi la prima mişcare a lui Ian. Deschise ochii şi văzu razele soarelui de dimineaţă care umpleau camera cu o lumină aurie. Ei doi stăteau faţă în faţă, la o distanţă de câţiva

centimetri, mâna ei dreaptă atingând-o pe cea stângă a lui. Văzu cu uşurare că soţul ei părea liniştit. Demonii se întorseseră în întuneric.

– Îmi cer iertare pentru noaptea trecută, spuse el încet. Credeam că m-am obişnuit cu ceea ce am devenit, însă se pare că trebuie să mă obişnuiesc cu asta de mai multe ori.

– Mă tem că aşa e, spuse ea tristă. Chiar dacă ştiu că tatăl meu vitreg a murit, de zeci de ori pe zi mă regăsesc gândind: „Trebuie să îi spun şi tatei asta!", pentru ca apoi să-mi amintesc că nu mai e printre noi. Mă doare de mai multe ori, însă de fiecare dată mai puţin. Îl strânse mai tare de mână. Şi tu ai suferit o pierdere imensă, aşa că nu mă surprinde că încă te doare.

– Sper din toată inima ca data viitoare să doară mai puţin, spuse el sec. Există moduri mult mai plăcute de a-ţi petrece noaptea nunţii decât să încerci să nu îl laşi pe un moşneag decrepit să-şi piardă minţile.

Ea zâmbi încet, tachinându-l, bucuroasă că Ian putea glumi pe seama a ceea ce se întâmplase.

– Nu eşti chiar atât de decrepit.

– Dar moşneag? Zâmbi amuzat apoi îşi rezemă capul într-o mână. Eşti o fetişcană obraznică.

Faptul că împărţeau acelaşi pat crea o intimitate puternică, ceea ce o făcu mai curajoasă.

– Şi tu, spuse ea încet, eşti un bărbat care cere prea mult de la el însuşi. Unchiul Piotr scria în jurnalul lui că te-ai născut ca să fii erou: genul acela de bărbat care poate inspira alţi oameni, care şi-ar risca viaţa într-o bătălie, plin de curaj şi fler. Însă, chiar dacă ai înfruntat moartea cu vitejie, să supravieţuieşti în faţa unui chin nesfârşit şi fără sens presupune o altfel de putere. Probabil că nu te poţi ierta că nu înduri la fel de bine cum ai fi în stare să-ţi rişti viaţa.

Nu reuşi să îşi dea seama ce simţea Ian, dar acesta nu se retrase.

– Chiar a spus Piotr toate astea?

– În mare parte. Pe unele le-am exagerat eu.

– Avea intuiţie bună. Ian ridică mâinile lor împreunate şi îi sărută uşor încheieturile degetelor. Dacă poţi înţelege toate astea şi încă mă poţi privi în ochi, sunt un bărbat tare norocos.

Cuvintele lui îi dădură o idee şi, cu îndrăzneală, se întinse spre cordonul care îi ţinea peticul de pe ochi la locul lui.

– Chiar aş vrea să te privesc în ochi, Ian.

El rămase nemişcat, dar nu o opri. Laura nu ştia la ce să se aştepte, dar rămase puţin dezamăgită de ce găsi sub pânză: doar o pleoapă închisă, arcuită peste o suprafaţă care era puţin mai adâncită decât în mod normal.

– Sunt mai degrabă dezamăgită, spuse ea pe un ton vesel. Începusem să asemăn peticul cu dulapul lui Barbă Albastră.

Se aplecă şi îl sărută în colţul ochiului închis.

– Nu dulapul lui Barbă Albastră, ci mai degrabă semnul lui Cain, spuse el pe un ton aspru.

Când Laura îl privi panicată, Ian se mai linişti.

– Sunt doar melodramatic. Face parte din caracterul naţional scoţian, dacă crezi în astfel de lucruri.

Înainte ca ea să apuce să facă vreo remarcă referitoare la comentariul lui, Ian se ridică şi îşi aşeză câteva perne la spate. În timp ce îşi puse la loc peticul de pe ochi, zise:

– Cum era primul tău tată? Nu mi-ai vorbit niciodată despre el.

Tulburată, Laura se întoarse pe spate şi se uită încruntată la baldachinul patului. Ian îşi puse palma pe încheietura mâinii ei.

– Îmi pare rău. Se pare că e un subiect despre care ai prefera să nu vorbeşti.

– Nu, e în regulă, spuse ea încet. Deşi evitase întotdeauna să vorbească despre tatăl ei rus deoarece amintirile erau mult prea dureroase, în această primă dimineaţă însorită a căsniciei lor, îşi dădu seama că o parte din durere dispăruse, aşa că adăugă: Era un ofiţer elegant şi romantic, ca un cavaler, înalt, chipeş şi îndrăzneţ. Părea nespus de important, dar bănuiesc că mai toţi taţii par

așa în ochii copiilor lor. Avea și el ceva din temperamentul melancolic al tatălui lui. Când era într-o dispoziție bună, era cel mai iubitor și mai plin de energie tată din lume. Alteori era indispus și puțin înspăimântător, așa că mă asiguram că nu-i stau în drum. Se gândi o clipă. Ciudat. Când a murit, avea cam aceeași vârstă pe care o ai tu acum. Era prea tânăr ca să moară.

– Niciodată nu ești prea tânăr ca să mori, spuse Ian. Ce s-a întâmplat?

Laura ignoră întrebarea, ca și cum Ian n-ar fi spus nimic, și continuă:

– Îmi amintesc de o iarnă când m-a dus să călăresc la țară. M-a ținut în fața șeii și-am zburat împreună pe zăpadă, făcând salturi nebunești peste șanțuri și garduri. A fost minunat, de parcă am fi călărit pe vântul de nord. M-am simțit complet în siguranță, pentru că eram cu tatăl meu, dar mama s-a supărat foc pe el pentru că mi-a pus în pericol viața, deși călărea la fel de neînfricat ca și el. De fapt, așa a și murit: a căzut când a încercat să sară peste un gard peste care nici o persoană rațională nu s-ar fi aventurat să sară.

– Mare păcat că n-a fost mai atentă.

Laura oftă.

– Așa e, dar așa ar fi ales și Tatiana să moară. Era încă frumoasă, încă în stare să captiveze orice bărbat care se uita după ea. Ar fi urât sentimentul de a fi învinsă de bătrânețe. Pentru ea, să călărească cu grijă ar fi însemnat să cedeze cu lașitate în fața inevitabilului.

– Mama ta pare la fel de copleșitoare ca sora mea.

– Ai fi iubit-o, spuse Laura hotărâtă. Toată lumea a iubit-o, chiar și femeile care nu erau de acord cu ea. În afară de faptul că mama nu era deloc melancolică, părinții mei semănau destul de mult: frumoși, încăpățânați și plini de pasiune. Se certau ca nebunii, și se împăcau ca nebunii. Odată, continuă ea, ca să-și ceară iertare pentru o greșeală, tatăl meu a umplut salonul și dormitorul cu flori, chiar dacă era iarnă și trebuie să-l fi costat o avere. Altă dată, mama și-a pierdut cumpătul și-a aruncat cu toate cosmeticele și sticlele de parfum

după el. El doar râdea și se ferea de ele. Apoi i-a spus că avea țintă proastă și că dormitorul lor avea să miroasă ca un bordel.

Eu stăteam pitită într-un colț și-am făcut greșeala de-a întreba ce e un bordel. Tatiana a strigat-o pe bona mea și i-a spus să mă ia de acolo, așa că abia după câțiva ani am înțeles ce-a vrut tatăl meu să spună. Laura își încleștă dinții când își aminti de rujul stacojiu împrăștiat pe perete, căci amintirea aduse după ea alta, mult mai urâtă.

Ian o atinse încet pe mână.

– Cu asemenea părinți, ai ce povesti, însă trebuie să fi fost o viață destul de agitată pentru un copil.

– Așa e, spuse Laura cu un zâmbet crispat. E greu de crezut că doi păuni ca părinții mei au dat naștere unei pitulice ca mine.

– Nu ești o pitulice, spuse Ian cu afecțiune. Mai degrabă o lebădă care se înșală crezând că e doar o gâscă.

Tonul vocii lui o încălzi din cap până în picioare.

– Mai degrabă o bufniță. De fapt, Kenneth îmi spunea uneori că sunt bufnița lui micuță. E ciudat, dar din punct de vedere temperamental, semăn mult mai mult cu el decât cu părinții mei naturali.

– Primul tău tată pare foarte diferit de-al doilea.

Laura zâmbi larg.

– Asta pentru că mama m-a rugat pe mine să-i aleg al doilea soț.

Ian ridică din sprânceană.

– Serios?

Laura își așeză pernele una peste alta, să se poată tolăni pe ele așa cum făcea Ian.

– După ce Tatiana m-a întrebat pe cine prefer, a acceptat cererea lui Kenneth, pe care eu l-am ales. Se uită la soțul ei și observă că halatul larg pe care-l purta era desfăcut în dreptul pieptului. O copleși dorința de a-l atinge, de a-și trece degetele prin părul său castaniu, de-a da halatul la o parte ca să exploreze mai mult...

Își întoarse rapid privirea în altă parte.

- După... moartea primului meu tată, mama a decis că trebuia să plece din Sankt Petersburg, așadar m-a dus la un sanatoriu în Elveția. Bănuiesc că se gândea că era cea mai bună modalitate de a-și găsi un alt soț. Nu doar că rămăsese fără bani, dar era și genul de femeie care avea nevoie de un bărbat în viața ei.

- Din tonul tău, nu pari să fi fost întru totul de acord cu graba cu care a hotărât să se recăsătorească, spuse Ian cu viclenie. Totuși, majoritatea femeilor preferă să se căsătorească. Prea puține au curajul să înfrunte lumea pe cont propriu, așa cum voiai tu să faci.

Afirmația lui o făcu pe Laura să se întrebe dacă nu cumva încăpățânarea ei de-a rămâne fată bătrână se datora în parte dezgustului față de rapiditatea cu care Tatiana își căutase un alt soț. Puse gândul deoparte, pentru a-l analiza mai târziu.

- Nu prea existau șanse să rămână singură pentru mult timp. Bărbații roiau mereu în jurul ei, ca albinele la oala cu dulceață, iar sanatoriul elvețian n-a fost deloc o excepție. Unii dintre ei își doreau doar o aventură, iar pe aceia i-a refuzat pe loc. Dar nu i-a fost prea greu să își găsească și câțiva pretendenți serioși.

- Și cum a reușit Kenneth Stephenson să intre în cursă? Nu pare să fi fost genul de bărbat care să își petreacă timpul tolănit într-un sanatoriu monden.

- Din pură întâmplare, îi răspunse Laura. El se întorcea în Anglia ca să predea la colegiul de instruire al Companiei din Haileybury. Prietenul cu care călătorea avusese probleme de sănătate în India și-a vrut să viziteze sanatoriul, lucru pe care l-au și făcut. Kenneth mi-a spus odată că, în clipa în care a văzut-o pe Tatiana, a știut că vrea să se însoare cu ea. Era cu doisprezece ani mai în vârstă decât ea și deloc spilcuit, dar odată ce își punea ceva în minte, era de neclintit.

- Când ți-a cerut mama ta părerea?

- Într-o zi, în timp ce mâncam înghețată, m-a întrebat cu mult calm dacă exista printre pretendenții ei vreunul pe care l-aș fi preferat ca tată. Laura zâmbi melancolic. Unul dintre ei era un conte italian exagerat de bogat, altul, un bancher elvețian la fel de avut. Mai erau un comerciant de mătase francez și un general prusac. Dacă mă gândesc bine, îmi dau seama că Kenneth era cel mai sărac dintre ei. Chicoti. Am avut de profitat din competiția aia, pentru că unii dintre pretendenți erau suficient de isteți ca să încerce să îmi cumpere favorurile. Contele italian mi-a cumpărat o păpușă scumpă, după care mi-a sugerat să mă joc în altă parte cu ea. Bancherul îmi aducea mereu niște dulciuri delicioase, francezul îmi dăruia tot felul de panglici, generalul a aranjat să călăresc un ponei, și așa mai departe. Kenneth a fost singurul care chiar a vorbit cu mine. Când Tatiana ne-a făcut cunoștință, s-a lăsat pe genunchi, astfel încât ochii noștri să fie la același nivel, și mi-a spus că e încântat să mă cunoască pe mine, Larissa Alexandrovna, ca și cum chiar ar fi fost încântat. Și nu doar vorbea cu mine, dar mă și asculta. Când mama m-a întrebat pe cine aș prefera, nu am ezitat. În ziua următoare mi-a spus că urmează să se căsătorească cu domnul Stephenson și că vom locui în Anglia.

- Au fost fericiți împreună, păunul și bufnița?

Laura încuviință.

- În mod paradoxal, chiar au fost. Cred că mama mea se săturase deja de romantism și melodramă. Mi-a spus odată că o femeie ar trebui să se căsătorească pentru prietenie și stabilitate. Tatiana îi mai spusese atunci, cu puțină amărăciune în glas, că pasiunea era la fel de înșelătoare precum nisipurile mișcătoare.

- A fost înțelept din partea ei să îți ceară părerea, spuse Ian meditativ. Era de așteptat ca un copil să privească dincolo de carapace, spre esența omului. Din punct de vedere lumesc, poate că Kenneth Stephenson n-a fost cea mai bună alegere, dar cu siguranță a fost cel mai bun tată vitreg pentru tine.

Laura își reprimă un fior ușor.

- Doar gândul că aș fi putut avea un alt tată vitreg îmi dă fiori. Însă n-am fost singura care a avut de câștigat. Poate că Tatiana nu l-a iubit pe Kenneth de la bun început, însă a ajuns să-l iubească mai târziu. Oricât

de mult i-ar fi plăcut să flirteze, nu s-a uitat niciodată în mod serios la alt bărbat. Îl privi pe Ian. Acum ştii toate lucrurile interesante despre mine, Lord Falkirk.

– Mă îndoiesc, Larissa Alexandrovna Karelian Stephenson Cameron, baroneasă de Falkirk, spuse el zâmbind. Dar cred că ajunge cu destăinuirile pentru astăzi. Trebuie să ne trezim, să luăm micul dejun şi apoi să pornim la drum.

Laura încuviinţă şi se dădu jos din pat, apoi se întinse fără prea multă tragere de inimă, arcuindu-şi trupul ca să-şi dezmorţească muşchii. Se simţea minunat. Probabil că urcuşurile şi coborâşurile emoţionale din ziua precedentă îi prinseseră bine.

În timp ce se întindea, observă că Ian o cerceta cu o expresie ciudată, încordată. Ea îl privi nedumerită, iar el o trase în braţele lui.

– Îţi mulţumesc că te-ai căsătorit cu mine, Laura.

Apoi o sărută. Îi plăcea senzaţia buzelor lui atingându-le pe ale ei şi sentimentul acela cald, plin de furnicături, care îi dădea fiori în tot corpul. Gurile puteau fi nişte lucruri atât de minunate şi sensibile! Restul trupului lui i se păru la fel de minunat. Când el îşi ridică capul, ea spuse abia respirând:

– Îţi mulţumesc că ţi-a venit această idee, şi că apoi m-ai convins şi pe mine.

El zâmbi, apoi se întoarse cu spatele.

– Mă voi îmbrăca în baie.

Ea îl urmări cu privirea cum îşi alege hainele şi apoi iese din dormitor. Era frumos din partea lui că plecase. Îi plăcuse să doarmă cu soţul ei, dar încă se simţea stânjenită să se dezbrace în faţa lui. Poate, cu timpul, nu avea să mai fie atât de sfioasă.

Laura o chemă pe tânăra servitoare care îi fusese desemnată, şi se gândi la cât de bine decurgeau toate lucrurile. Chiar dacă o îngrozise disperarea lui Ian din noaptea trecută, urmările îi apropiaseră. Aşa cum spusese şi Ian, nu fusese o noapte a nunţii obişnuită. Dar nu fusese nici un început rău pentru o căsnicie bazată pe prietenie.

12 ianuarie 1840. Am făcut greşeala de-a discuta despre politică şi de-atunci atmosfera a devenit incredibil de tensionată. Şi eu, şi Ian suntem ucigători de politicoşi, când, de fapt, amândoi am renunţa până şi la sufletele noastre nemuritoare ca să nu mai stăm împreună, fie şi pentru o oră. Instigator englez nenorocit!

Laura zâmbi nostalgic şi puse jurnalul pe genunchi. Unchiul Piotr îl numea mereu „englez" pe Ian când nu se înţelegeau. Încercă să îşi imagineze cum e să fii legat de o persoană, zi şi noapte, să nu ai parte de nici o clipă de intimitate. Până şi ea şi tatăl ei vitreg se mai săturau uneori să fie împreună. Trebuia să fi fost şi mai rău pentru doi ofiţeri încăpăţânaţi ce proveneau din naţiuni inamice. Îşi ridică privirea şi văzu că Ian dusese cei trei cai la pârâu, să-i adape. Era a patra zi de călătorie, şi luaseră o pauză pentru prânz. Sau cel puţin Laura mâncase. Ca de obicei, Ian ciugulise cât să saturi o veveriţă mică şi vârgată. Îşi formaseră o rutină confortabilă, mişcându-se într-un ritm în care străbăteau o distanţă suficient de lungă, fără însă a fi prea obosiţi. Laura ştia că Ian ar fi înaintat mult mai repede dacă ar fi fost singur, dar el se gândea mereu la confortul ei. Grija lui nerostită o făcea să se simtă preţuită; în schimb, ea îl alinta cu gesturi mărunte care păreau să îi facă plăcere.

Până atunci, îşi petrecuseră fiecare noapte în bungalow-uri *dak*, hanuri ce aparţineau guvernului, destul de austere, dar potrivite. Poate că era o lună de miere mai ciudată, dar ea era pe deplin mulţumită. Plăcerea de a-l avea pe Ian alături compensa din plin un inconvenient mărunt cum era faptul că dormeau cu lampa aprinsă.

Ian încă nu reuşea să doarmă toată noaptea. Adesea se trezea uşor şi se ducea să ia o gură de aer proaspăt. Însă se întorcea mereu şi nu mai cedase nervos ca în noaptea nunţii lor. În timp ce Ian îşi dezmorţea picioarele şi se ocupa de cai, Laura citi mai departe din jurnalul lui Piotr.

15 ianuarie 1840. În dimineaţa asta, eu şi Ian aproape ne-am luat la bătaie. Un lucru cât se poate de ridicol. Eu i-am spus că îmi dă prea mult din mâncare, el mi-a spus că am halucinaţii, şi ne-am spus cele mai groaznice lucruri, cu jigniri în cel puţin cinci limbi. Un motiv cât se poate de nepotrivit pentru o ceartă: prizonierii de obicei se acuză între ei că iau prea mult din mâncare, nu prea puţin. Dar eu ştiu că Ian îmi oferea o porţie mai mare. Cred că se teme c-o să mor dacă nu mă hrăneşte. Puştan impertinent. Dar probabil că are dreptate.

17 ianuarie 1840. Ne certam pentru micul dejun sau, mai bine zis, eu încercam să mă cert, iar Ian mă ignora, când lumea a început să se năruiască. Zidurile stăteau să se prăbuşească, împroşcând cu praf şi pietricele. Sfinte Sisoe, dacă nici în pământ nu poţi avea încredere, atunci în ce? Eram convins că vom fi zdrobiţi de pietre. Unul dintre cele mai groaznice momente din viaţa mea irosită. Nu ştiu exact cum s-a întâmplat, dar când s-a terminat cutremurul, eu şi Ian stăteam îngenunchiaţi în mijlocul celulei, îmbrăţişaţi, eu urlând rugăciuni în limba rusă, iar Ian înjurând în engleză. Ce mai ofiţeri curajoşi! Mă simţeam ca un idiot, dar Ian s-a lăsat înapoi pe călcâie şi-a început să râdă, iar eu n-am putut decât să fac la fel. După o asemenea întâmplare, nu mai putem fi supăraţi unul pe celălalt.

Laura zâmbi tandru. Umorul autocritic din jurnalul lui Piotr nu putea ascunde teama de cutremur sau legătura complicată, tot mai puternică, dintre cei doi bărbaţi. Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Ian venind spre ea.

- E timpul să plecăm, Lady Falkirk. Apoi adăugă: De ce zâmbeai aşa?

- Tocmai am citit despre un cutremur, când aţi crezut că zidurile se vor dărâma, îi explică ea şi puse Biblia în desagă. Piotr a explicat cum această întâmplare a pus capăt unei perioade tensionate dintre voi.

- Eu nu-mi amintesc ca evenimentul să ne fi onorat în vreun fel nici pe Piotr Andreevici, nici pe mine, spuse Ian sec, dar e adevărat că după aceea ne-am înţeles de minune.

- Mie mi s-a părut o poveste drăguţă. Cu ajutorul lui Ian, încălecă pe cal, apoi zâmbi larg: Dar ştii ce l-a impresionat cel mai mult pe Piotr la noblеţea caracterului tău?

Ian se urcă în şa.

- Ce?

- Faptul că i-ai dat pachetul de tutun şi pipa de lut pe care le aveai la tine când ai fost închis. Piotr nu prididea cu laudele la adresa generozităţii tale.

Ian ridică din umeri.

- Fumam rar şi era evident că el s-ar fi bucurat mai mult de tutun decât aş fi făcut-o eu. Nu ştiu cum, dar l-a ţinut luni întregi. Bineînţeles, putea folosi pipa doar când era vreun gardian mai prietenos care i-o aprindea.

- Poate că ţie ţi s-a părut un lucru mic, dar pentru el a însemnat enorm, spuse ea în timp ce puseră caii în mişcare, animalul care căra bagajele păşind agale în urma lui Ian.

Schimbând subiectul, Ian spuse:

- Trebuie să exersezi puţin trasul cu puşca. În dupăamiaza asta, dacă nu e prea târziu când ne oprim. Probabil că nu vei fi atacată din nou de un tigru, dar cu siguranţă trebuie să fii mai bine pregătită decât ai fost în Nanda.

Laura se strâmbă.

- Nu-mi plac armele.

- Nu trebuie să-ţi placă. Este doar o modalitate de protecţie.

- Dar chiar nu e necesar, protestă ea. În câteva săptămâni vom fi deja pe drum spre Anglia.

- Asta înseamnă că mai avem câteva săptămâni de petrecut în India, spuse el răbdător. Ce-i drept, nu sunt munţi prea mari să dăm de necazuri, dar nu ştii niciodată când va trebui să foloseşti o armă. Dacă se întâmplă ceva şi trebuie să te aperi, ar trebui să ştii cum.

Ea îl privi fără prea mult entuziasm.

– Dacă aş fi ştiut cum să trag, probabil capul tău ar fi atârnat acum deasupra unui şemineu.

El zâmbi.

– Prima lecţie va fi despre cum să recunoşti o ţintă potrivită.

Ea oftă. Soţul ei avea aceeaşi expresie ca toţi bărbaţii care îţi spun ce să faci pentru binele tău. Însă ea se pricepea să fie evazivă. Cu siguranţă că avea să reuşească să evite o lecţie de tras cu puşca până ajungeau la Bombay. Se uită în jur, căutând ceva suficient de interesant ca să justifice o schimbare a subiectului.

Ian alesese un drum retras, nu prea circulat, datorită peisajului spectaculos. Traversau o vale îngustă, împădurită, mărginită de faleze de stâncă înalte. Laura urmări cu privirea traseul unui erete, o pasăre de pradă răspândită în India. Când acesta se apropie de baza unei stânci, Laura se aşteptă ca uliul să ocolească, dar în schimb, acesta dispăru brusc.

– E ciudat, spuse ea. Un erete a zburat direct în stânca aia.

Ian se uită în direcţia pe care o indica ea.

– Poate că e o peşteră acolo, sugeră el.

– Ne-am putea opri să cercetăm? întrebă Laura curioasă.

– Dacă vrei tu. N-ar trebui să fie prea greu să ajungem acolo.

Îşi întoarse calul şi începu să îşi croiască drum printre arbuştii tineri, cu calul de povară în spate, iar Laura încheind şirul.

Câteva minute mai târziu se aflau la baza stâncii. Laura privi faţada abruptă, apoi arătă cu degetul:

– Eretele a dispărut acolo, în grămada de bolovani, sub stânca mai negricioasă.

După ce parcurseră şi ultimele câteva sute de metri, Ian sări de pe cal şi îl legă. Spuse hotărât:

– Dacă supraveghezi caii, mă duc să văd despre ce-i vorba.

Laura îşi muşcă buza când îi veni un gând neplăcut în minte.

– Putem s-o lăsăm baltă, Ian. După ce-ai stat doi ani în temniţă, probabil că nu eşti la fel de entuziasmat ca mine de peşteri.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Laura, nu sunt chiar atât de incapabil, încât să nu mai pot intra într-o peşteră! spuse el, pierzându-şi cumpătul.

Era prima dată când Ian îşi pierduse cumpătul faţă de ea, şi bănuia că această mânie confirma tocmai cât de dificil ar fi fost pentru el să intre într-un spaţiu strâmt. Cu toate că înţelegea asta, cuvintele lui o deranjară.

Probabil că din reacţia ei se observă asta, pentru că vocea lui Ian se domoli.

– Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să mă răstesc la tine. Ai dreptate. Cândva mă interesau peşterile, iar acum mi-e silă numai să mă gândesc la ele. Dar e mai bine să îţi înfrunţi temerile, decât să fugi de ele.

– Eşti prea dur cu tine însuţi.

– Aşa sunt calviniştii scoţieni, de obicei.

Se holbă încordat la bolovanii căzuţi. Părea să îşi facă curaj, să îşi adune puterile. Laura bănuia că abilitatea lui de-a face întotdeauna ceea ce trebuia făcut îl ţinuse în viaţă.

Ian o porni la drum şi ieşi din câmpul vizual al Laurei. Câteva minute mai târziu, eretele o ţâşni în aer, ţipând indignat, cu trupul fără vlagă al unei creaturi mici în gheare.

Ian strigă:

– Eretele ne-a indicat direcţia. E într-adevăr o peşteră, iar intrarea e suficient de largă pentru o persoană. Se ivi dintre stânci. Bineînţeles că dacă poate intra un om, la fel de bine pot intra lilieci, leoparzi, hiene, şerpi şi aşa mai departe.

Laura se strâmbă.

– Nu ar trebuie să existe semne dacă ar fi aşa?

– Nu există semne de fiare mari. Nu garantez însă că nu sunt lilieci sau şerpi pe-acolo. Aşteaptă să iau două lămpi. Se duse la calul de povară şi scotoci prin

echipamentul lor de campare. Din cauză că lui Ian nu-i plăcea să doarmă pe întuneric, luaseră cu ei lămpi și ulei.

Laura fu nedumerită când Ian scoase revolverul din toc și i-l oferi ei, cu patul înainte.

– Îți amintești că tocmai ți-am spus că nu se știe niciodată când o să ai nevoie de-o armă? E înțelept să fii înarmat când te avânți într-o peșteră necunoscută, care ar putea fi locuită de animale înfometate sau nervoase.

– Chiar și atunci când te afli la câțiva pași distanță?

– Chiar și când mă aflu la câțiva pași distanță, repetă el. Pericolul poate apărea de nicăieri, într-o clipă, și nu există altă variantă decât să fii pregătit.

Ea își duse mâinile la spate și se uită cu dispreț la revolver.

– Dacă insiști să intru înarmată, dă-mi pușca. Nu este nevoie de o țintă precisă, iar o față plină de alice ar trebui să sperie până și o hienă.

– Mi se pare corect, dacă nu te deranjează că este mai grea.

Încărcă pușca și i-o înmână Laurei.

Ținând cu atenție pușca în mâna stângă, îl urmă pe Ian printre stânci, spre intrarea în peșteră, care avea cam un metru lățime și aproape doi înălțime. În fața deschizăturii întunecate exista un mic spațiu deschis, dar înconjurat peste tot de bolovani masivi.

– E interesant cât de bine ascunsă e intrarea, spuse ea. Dacă nu te afli exact în locul ăsta, e practic invizibilă. Dacă nu aș fi văzut eretele, n-am fi știut niciodată că este ceva aici.

– Interesant, într-adevăr, murmură Ian, meditativ. Mă întreb dacă e în totalitate o întâmplare. Fără să mai spună ceva, își feri capul și dispăru în pasaj. După un minut, se auzi un fluierat încet de uimire, apoi ecoul sunetului din pereții unei încăperi destul de mari.

Laura îl urmă nerăbdătoare, cu pușca în mâna stângă și cu lampa în cea dreaptă. Intrarea avea o lungime de aproape patru metri, și făcea o curbă spre stânga. Din cauza curbei, lumina naturală nu putea pătrunde,

și când intră în încăpere, singura sursă de lumină provenea de la lămpile lor. Însă fu suficient ca să dezvăluie o priveliște care o făcu să rămână mută de uimire. Nu descoperiseră o peșteră. Ci un templu.

capitolul 12

Laura se uită ușor, de jur împrejur, fermecată. Încăperea avea cam șase metri lățime și vreo doisprezece lungime, cu un plafon arcuit înalt. De-a lungul templului se întindea un rând dublu de piloni sculptați în filigran. Deși capătul îndepărtat al încăperii era întunecat, Laura reuși să distingă conturul unei statui enorme. Fiecare bucățică de zid era acoperită cu picturi în culori vii, care se zăreau chiar și în lumina difuză a lămpii.

– Incredibil, șopti ea. Cât de vechi crezi că e?

– O mie de ani? Două mii? Știu la fel de multe ca și tine. Probabil nu a mai fost folosit de secole, dar s-a conservat remarcabil de bine.

Ian începu să se plimbe de-a lungul încăperii, ținând lampa ridicată.

– E posibil să fi fost inițial o peșteră naturală, dar s-a muncit din greu la extinderea spațiului și la netezirea pereților.

– Crezi că vom găsi o statuie din aur masiv, cu un rubin enorm în centrul ei?

– Mă-ndoiesc. Templele pline de bogății sunt locuri faimoase de pelerinaj, pe când acest altar trebuie să fi fost folosit doar de câțiva oameni. Folosit, apoi abandonat, dar nu înainte ca închinătorii să ascundă intrarea. Cel puțin, așa cred eu.

Ian se uită atent la o pictură cu un bărbat care se lupta cu un șarpe.

– Chiar dacă ar fi comori pe-aici, eu nu m-aș atinge de ele. Aduce ghinion să furi dintr-un templu, chiar și dintr-unul abandonat.

– Ai dreptate, bineînțeles, spuse ea cu regret. Dar ce aventură minunată! Îți poți da seama cărei divinități îi e dedicat templul?

Ian ridică lampa și indică spre statuia care reprezenta o făptură măreață ce dansa într-un cerc de foc.

– Shiva, întruchipat de Nataraja, zeul dansului. Simbolizează ciclul nesfârșit al vieții: creația, conservarea, distrugerea și, mai apoi, renașterea.

Laura se uită fascinată la imagine. Cu un chip senin și membre suple, zeul cu patru brațe stătea într-un picior, în echilibru perfect, iar cu celălalt picior veșnic pregătit pentru următorul pas de dans.

Chiar și fără explicațiile lui Ian, privelișteа i s-ar fi părut oricum tulburătoare. Atât templul, cât și statuia erau impresionante. Îți inspirau venerație și uimire, sentimente pe care Laura le asocia cu bisericile creștine.

Pe când se îndrepta spre statuie, descoperi o ușă ascunsă în spatele unuia dintre pilonii din dreapta ei. Intră curioasă și se trezi într-o capelă mult mai mică. În loc de picturi, zidurile erau acoperite în întregime cu sculpturi. Grupuri de figuri umane se intersectau cu tipare abstracte, creând niște forme amețitoare.

Dură puțin până ca Laura să privească dincolo de efectul general al imaginilor, spre detalii, dar când își dădu seama ce reprezentau, se opri trăsnită. Neputincioasă, scăpă pușca din mână, care se lovi de podeaua de piatră cu un zdrăngănit metalic.

Cu greu reuși să țină de lampă, și icni:

– Doamne, Dumnezeule!

Figurinele frumos sculptate erau implicate în diverse acte obscene. În lumina unduitoare a felinarului, păreau că se zvârcolesc ca și cum ar fi fost în viață, iar acțiunile lor nu lăsau câtuși de puțin loc de interpretare.

Auzind căderea puștii, Ian strigă ascuțit:

– Laura, e totul în regulă?

Ea încercă să răspundă, dar nu reuși să scoată nici un sunet. O clipă mai târziu, Ian se năpusti prin ușa de la capelă, cu revolverul în mână. Apoi se opri uluit, privind când la Laura, când la pereți.

– La naiba!

Laura înghiți în sec.

– O... oamenii chiar se poartă așa? spuse ea arătând spre un grup de figurine.

– Nu am auzit niciodată de un bărbat care să poată sta în cap, în timp ce face dragoste cu trei femei simultan, răspunse Ian.

Își coborî piedica revolverului și îl puse în toc, apoi o cuprinse pe Laura pe după umeri.

– Te ia cu leșin? Ești albă ca varul.

Laura își lăsă capul pe el, simțindu-se înfierbântată, umilită și ușor amețită. Însă figurinele îi captară din nou privirea.

– Organele... bărbătești chiar sunt atât de mari?

El îi urmări privirea.

– Sunt categoric exagerate, spuse el sec. Haide. Mai bine să ieșim, până nu leșini.

Ian o sprijinea ferm ținând-o de braț, în timp ce Laura își croia drum spre spațiul deschis din fața peșterii. Orbită de dogoarea soarelui, se clătină pe picioare.

Ian o prinse de brațe și o așeză la umbra unei stânci.

– Apleacă-ți capul, spuse el și îngenunche lângă ea.

Laura se aplecă și își acoperi fața cu palmele. Amețeala îi trecu, însă chiar și cu ochii închiși, imaginile vii din templu nu-i dădeau pace.

Un cuplu îi atrăsese atenția în mod special. Stăteau în picioare, bărbatul susținând-o pe femeie, în timp ce ea își încolăcea picioarele în jurul lui. Coapsele lor goale se atingeau, iar mâna lui se odihnea pe fesa ei rotundă. De-a dreptul obscen, desigur, dar fețele lor radiau de bucurie!

Însă Laura nu împărtășea aceeași bucurie. Experiența îi dovedise că era atât de depravată precum crezuse, deoarece sângele i se înfierbântase în locuri tainice ale corpului ei, de care nici nu știa. Încruntată, se luptă cu senzațiile rușinoase de plăcere, putând într-un final să-și ridice privirea și să spună cu un calm surprinzător:

– Sunt bine. Scuze că m-am comportat ca o prostuță.

– Ai tot dreptul să fii şocată, spuse el. Nu găseşti aşa ceva în bisericile anglicane de prin sătucurile din Surrey.

Ea chicoti ca o şcolăriţă.

– Sau în orice altă biserică creştină, de altfel. De ce pun indienii astfel de imagini în locurile lor sacre?

– Nu sunt teolog, dar cred că e corect să presupun că occidentalii încearcă să treacă peste limitele corpului, să-şi nege nevoile trupeşti şi să ajungă cât mai aproape posibil de puritatea spirituală, spuse Ian, gânditor. Dar mulţi hinduşi îşi celebrează trupurile, crezând că energiile erotice sunt una dintre căile prin care poţi căuta divinitatea: împreunarea bărbatului cu femeia este un simbol al uniunii dintre om şi Dumnezeu. Este foarte diferită de tradiţiile religioase occidentale, dar are sens în felul ei.

Laura încuviinţă uşor.

– Sculpturile erau foarte frumoase şi aveau o... o sensibilitate aparte. Îţi transmiteau un sentiment de împăcare. Deşi tot nu mi le pot imagina în Surrey. Se încruntă, apoi continuă: Cu toate astea, anumite obiceiuri din religia hindusă, cum ar fi arderea văduvelor, sunt înfiorătoare. Şi acestea au sens în felul lor?

Ian ridică din umeri.

– N-aş vrea să încerc să explic asta. Dar am observat că există un sentiment puternic de spiritualitate în viaţa indienilor, mai puternic decât orice am văzut în Europa.

– Cum de ştii atât de multe despre religia hindusă?

– Am studiat-o cu atenţie. Ca ofiţer, a trebuit să conduc trupe care proveneau din toate grupurile religioase importante din India şi cred că nu poţi conduce bine oamenii fără să înţelegi în ce cred şi ce anume preţuiesc.

– Toţi ofiţerii britanici sunt ca tine?

– Cei buni, da. Din păcate, unii cred că toţi localnicii sunt nişte cioroi ignoranţi. Ian se încruntă, apoi continuă: Pe vremea când eram începător într-ale armatei, un maior bătrân mi-a spus că era mai bine pe vremuri. Ofiţerii şi soldaţii petreceau mai mult timp împreună, aşa că se înţelegeau mai bine. Dar britanicii se retrag tot mai mult în enclave izolate. Maiorul prevestea că dacă lucrurile nu se vor schimba, cei din *sirkar* aveau să regrete. Indienii îi servesc cu loialitate pe cei pe care îi respectă, dar sunt mult prea mândri că să permită unor neghiobi să îi trateze ca şi cum ar fi inferiori.

– Poate că maiorul avea dreptate, recunoscu Laura. Dar, la o adică, oamenii în vârstă întotdeauna cred că lucrurile erau mai bune pe vremea când erau ei tineri. Compania depune un efort imens ca să-i instruiască pe administratori, să se asigure că ştiu limba, legea şi obiceiurile. De aceea a petrecut tatăl meu atâţia ani predând în Haileybury. Şi ofiţerii de armată nu trebuie să promoveze nişte examene de limbă străină înainte să poată comanda trupe autohtone?

– Aşa e, însă să ştii limba e doar începutul procesului de cunoaştere, spuse Ian, zâmbind uşor. Când am dat examenul de limbă persană, au crezut că am copiat, pentru că nu am făcut nici o greşeală. Aproape că m-au dat afară de la Addiscombe înainte să le explic că am locuit în Persia când am fost copil.

Ian se ridică şi apucă una dintre lămpi.

– Mă duc să-ţi recuperez puşca. Vrei să vii cu mine, să mai vezi câte ceva din templu?

Laura clătină din cap.

– Cred că mi-ajung peripeţiile pe ziua de azi.

Imaginea zeului dansului avea să îi rămână întipărită în memorie pentru totdeauna. Nu trebuia să-l mai vadă încă o dată.

Se sprijini cu spatele de stâncă şi îşi făcu vânt cu pălăria *topi*. Se îmbujoră numai când se gândi la cum reacţionase corpul ei în faţa sculpturilor erotice. Dacă ar fi avut vreun strop de distincţie, ar fi leşinat, în loc să se holbeze. Şi cum de se purtase atât de necuviincios, şi îl întrebase pe Ian despre dimensiunea organelor genitale masculine? Slavă Domnului că nimic nu îl şoca.

Ar fi trebuit să îşi dea seama că dimensiunile erau exagerate. Doar văzuse şi alte sculpturi de bărbaţi goi, atât

în Italia, cât și în India. Organele genitale masculine ale acestora fuseseră întotdeauna cu mult mai mici decât ce văzuse în templu. Îi era recunoscătoare tatălui ei vitreg, care considerase că era mai important să îi arate opere de artă impresionante, decât să o protejeze de imagini necorespunzătoare. Păcat că se pierduse atât de tare cu firea, încât să pună o asemenea întrebare jenantă.

Ian se întoarse înainte ca ea să-și poată face și alte mustrări de conștiință. În timp ce o ajuta pe Laura să se ridice, Ian spuse:

– Să le spunem autorităților despre templu?

Ea îl privi gânditoare.

– Mă întrebi doar pentru că nu vrei s-o faci.

– Templul și-a păstrat misterele atâtea secole, spuse el cu amărăciune. Ar fi păcat să le dezvăluie lumii moderne. Însă decizia îți aparține, pentru că tu l-ai găsit.

Laura se uită spre templu și își mușcă buza. Intrarea nu se vedea, deși era doar la câțiva metri distanță. Amintindu-și de sentimentul de venerație care o cuprinsese, îi spuse:

– Cum nu sunt preoți, nici închinători, templul s-ar putea transforma într-un loc pentru curioși. Hai să-l lăsăm așa. Dacă zeul dansului vrea să fie redescoperit, va atrage și pe alții aici.

Pe când se întorceau spre caii lor, Laura zâmbi în sinea ei. Chiar dacă sculpturile erotice erau simboluri spirituale, nu găsi nimic spiritual în reacția ei. Cu toate acestea, experiența fusese... instructivă. Chiar dacă sculptorul exagerase puțin.

Din respect pentru soția sa, care suferise un șoc în templu, Ian renunță la subiectul trasului cu pușca pentru tot restul zilei. Cu toate acestea, în dimineața următoare Laura părea să-și fi revenit cu totul, așa că după ce terminară masa de prânz, Ian spuse:

– E momentul ideal să exersezi puțin trasul la țintă. Se ridică în picioare și îi oferi mâna soției sale. Numai câte o jumătate de oră pe zi și vei fi în curând o trăgătoare de elită.

Ignorând mâna întinsă, Laura își duse genunchii la piept și-i cuprinse în brațe, mijind ochii aurii ca o felină.

– Sunt impresionată de grija pe care mi-o porți, dar nu înțeleg la ce mi-ar servi să învăț să trag bine cu pușca.

– În mod normal nu sunt grijuliu, și lipsa asta de atenție aproape m-a dus la pierzanie, în primul meu an în India, spuse el sec. Aici, cu siguranță nu este ca în Surrey. Ca soț al tău, sunt responsabil de siguranța ta. Deși voi face tot posibilul să te protejez, trebuie să înveți să îți porți și singură de grijă.

Ea mijì ochii și mai mult, și era clar că punea ceva la cale.

– Dacă tu ești responsabil de siguranța mea, eu, ca soție a ta, trebuie să am grijă de sănătatea ta. Voi încerca să mă descurc cu trasul cu pușca, dacă îmi promiți că vei mânca mai mult.

Luat prin surprindere, Ian spuse:

– Mănânc cât vreau. De ce să mănânc cu forța?

Laura se ridică în picioare, cu lascivitatea unei feline.

– Pentru că ești mult prea slab și nici o marmotă n-ar putea trăi cu cât de puțin mănânci tu.

Îl lovi tare cu degetul în coaste.

– La cât de largi îți sunt hainele, aveai ceva carne pe oase și nu aduceai ca acum, a sperietoare de ciori. Mă faci de rușine, prin felul în care arăți. Lumea va crede ori că nu sunt în stare să mă ocup de casă, ori că mariajul nostru te face să te simți groaznic.

– Dacă crezi că sunt slab acum, să mă fi văzut când am ieșit din închisoare, spuse el, vag iritat. Sunt perfect sănătos.

Laura renunță să-l mai tachineze, și îi spuse sincer:

– Ian, dacă mă iau după bunicul meu, lipsa poftei de mâncare e un alt simptom al depresiei. Înainte de un an, nu mai mânca, și sunt convinsă că și-a agravat starea de melancolie prin înfometare. Dacă mănânci cum trebuie, te vei simți mai bine și îți vei mai alunga din proasta dispoziție.

Ian se mai liniști și se gândi la ce-i spusese Laura. Era adevărat că mânca mult mai puțin decât înainte. Nu se mai bucura de mâncare cum o făcuse odinioară. Poate că soția lui avea dreptate și o alimentație mai sănătoasă l-ar fi făcut să se simtă mai bine.

- Foarte bine, hai să facem o înțelegere. Eu o să mănânc mai mult și tu o să lucrezi ca să-ți îmbunătățești precizia la trasul cu arma.

Laura îngenunche și apucă o *chapati*, o unse cu ce mai rămăsese din amestecul de orez cu curry pe care îl serviseră la prânz, apoi o rulă și i-o dădu lui Ian.

- Uite și restul de mâncare. Unde vrei să aibă loc prima mea lecție?

- Știu un loc bun, chiar lângă drum. Ferit de soare și cu o movilă de pământ numai bună de țintă pentru gloanțe, spuse el, mușcând fără entuziasm din *chapati*. Vrei să folosești pușca mea, sau pe cea a tatălui tău, cu încărcare pe țeavă?

- Pe cea a tatălui meu, sunt mai obișnuită cu ea.

Ian luă ambele puști și muniția și o conduse la locul ales de el, încă ronțăind din *chapati*. Paiele ar fi avut același gust pentru el, dar se gândea că nu-i dăuna să mănânce mai mult.

- Arăt chiar așa de rău? spuse el, după ce înghiți ultima mușcătură.

În ochii soției sale apăru o sclipire jucăușă.

- Ești destul de atrăgător, pentru o sperietoare de ciori, spuse ea, și îl apucă de braț. Dacă mai pui câteva kilograme pe tine o să fii de-a dreptul fermecător.

El zâmbi, după care scoase o bucată de hârtie din buzunar, pentru că ajunseseră la poligonul de tragere improvizat. Fixă hârtia într-o ramură scurtă a unui copac uscat, apoi se dădu în spate vreo douăzeci de pași.

- Dacă nimerești hârtia din prima încercare, terminăm lecția cât ai zice peșteră.

Laura strânse din buze și își șterse palmele de fustă. Apoi luă pușca de la Ian, o încărcă cu stângăcie și îi trase piedica. Sub privirea cercetătoare a soțului său, ridică pușca și trase. Sunetul ascuțit răsună cu ecou prin

pădure, și un stol de păsări speriate și gălăgioase își luară zborul.

Ian privi glonțul zburătăcind prin aer, și se bucură că găsise un loc cu o movilă de pământ mare, în care să se înfigă gloanțele. Dacă ar fi fost de un calibru mai mic, glonțul ar fi ratat ținta și-ar fi dispărut în pădure. Dar măcar era un început.

- Foarte bine. Acum reîncarcă și ia din nou poziție de tragere, dar nu apăsa pe trăgaci. Vreau să-ți arăt câte ceva despre tehnică.

Laura îl ascultă, iar Ian observă că era palidă, dar reîncărcă hotărâtă, apoi ridică pușca și țintă. Țeava se mișca înainte și înapoi.

Ian păși în spatele Laurei și o cuprinse în brațe astfel încât mâinile lui să le cuprindă pe ale ei. Îi îndreptă ținta, încercând să-i arate cum să facă.

- Încetișor, încearcă să te relaxezi. Ești atât de încordată, încât nu poți ține pușca dreaptă.

Ea își mai slăbi puțin priza de pe armă, dar Ian se încruntă când își dădu seama că Laura tremura din toate încheieturile.

- Nu te grăbi, ai tot timpul din lume să ochești, spuse el cu voce joasă și liniștitoare.

Dădu drumul puștii și se depărtă de Laura.

- Data trecută când ai tras, ai închis ochii, așa că încearcă să îi ții deschiși de data asta. Ai hârtia în vizor?

Ea dădu din cap și pușca se balansă într-o parte.

- Nu trage până nu ești pregătită. Când apeși trăgaciul, nu îl apăsa brusc, ci strânge-l ușurel, pentru ca țeava să nu se miște și să îți strice ținta.

În zadar. Când trase, tot corpul i se cutremură și glonțul se duse din nou aiurea. Fără să se uite la Ian, Laura încărcă din nou arma și mai încercă o dată, cu același rezultat. Ba chiar mai rău.

După încă o încercare eșuată, Ian îi spuse:

- Poate că pușca e prea grea pentru tine. Își scoase revolverul din toc. Încearcă-l pe ăsta. După ce te obișnuiești cu o armă mai mică, poți să încerci din nou cu pușca.

Laura se răsuci cu atâta furie în privire, încât, dacă pușca ar fi fost încărcată, Ian nu ar fi fost surprins dacă ea ar fi tras în el. În schimb, ea aruncă arma la pământ.

– Nu mă ating de porcăria aia! izbucni ea. Mă poți forța să trag cu pușca, dar nici de-a naibii n-o să trag cu un pistol!

Furia ei era atât de intensă, că Ian se clătină pe călcâie.

– Laura, ce s-a întâmplat?! Îi vorbi calm, încercând să-și ascundă tulburarea. E mai mult decât dezgustul unei doamne față de arme. De ce te deranjează atât de mult pistoalele?

– Dacă ai fi văzut creierii tatălui tău împrăștiați pe pereți, și tu ai urî pistoalele! spuse ea, mârâind ca o pisică furioasă.

– Dumnezeule! spuse Ian, dându-și brusc seama de ce reacționase așa. Tatăl tău s-a sinucis?

– Da, spuse ea cu durere. Furia i se risipea treptat, lăsând-o albă ca varul la față. Și eu am fost cea care l-a găsit.

Șocul pe care îl trăise în templu nici nu se compara cu durerea ce i se citea acum pe chip. Ian își puse revolverul în toc și își luă soția în brațe, încercând să o protejeze de suferința din trecut.

În timp ce o legăna în brațe, ea începu să plângă în hohote. Era atât de mică și de fragilă, ca o căprioară.

– La dracu'! Cum a putut să facă așa ceva? Cum poate un om să se sinucidă știind că propriul lui copil e prin apropiere și îl poate găsi? Cum dracu' a putut? înjură Ian cu voce scăzută.

Dacă tatăl Laurei nu și-ar fi curmat zilele, Ian i-ar fi frânt bucuros gâtul, cu mâinile goale. La naiba cu eleganța și cu romantismul! Nu-i de mirare că atât Tatiana, cât și Laura îl iubiseră pe Kenneth Stephenson pentru firea lui calmă și echilibrată.

Chiar dacă nu vorbise cu ea, Laura își ridică ușor capul și se uită la el, confuză.

– Ești nervos pe tatăl meu pentru că s-a sinucis?

– Normal că sunt. Ian îi șterse lacrimile ce-i sclipeau pe obraji, simțindu-se neputincios. Și tu ar trebui să fii. Nu îmi pasă cât de trist, de supărat sau de melancolic a fost tatăl tău; un om care îi face așa ceva familiei lui nu merită iertare. Mai ales dacă îi face așa ceva unui copil. Dacă viața i se părea atât de insuportabilă, ar fi putut găsi o modalitate de a se sinucide astfel încât nimeni să nu bănuiască nimic.

Laura se încruntă.

– S-ar părea că te-ai gândit ceva la metode de a-ți pune capăt vieții.

– M-am gândit, răspunse el răspicat. Tocmai de aceea mă simt îndreptățit să spun că nu poți ierta un om care își supune familia la chinul prin care ați trecut tu și mama ta.

Laura rămase tăcută, sentimente contradictorii citindu-i-se pe chip.

– Sunt supărată pe tatăl meu, spuse ea în cele din urmă, surprinsă de propriile cuvinte. Își făcu mâna pumn și îl izbi pe Ian în umăr. A fost mai mult decât josnic ce ne-a făcut mie și mamei. Îl lovi din nou pe Ian și țipă: N-a fost vina mea! N-a fost vina mea!

Avea un croșeu de dreapta destul de bun. Ian îi prinse pumnul înainte să-l lovească din nou.

– Normal că n-a fost vina ta, spuse el încetișor. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu mi-ai spus mai înainte? Dacă aș fi știut, nu ți-aș fi cerut niciodată să tragi cu o armă.

– Nu am vorbit niciodată, cu nimeni, despre asta, nici măcar cu Kenneth. Deși sunt sigură că mama i-a povestit. Își închise ochii pentru o clipă, deși se citea pe fața ei ce efort depune pentru a-și controla trăirile. Apoi continuă să povestească, vădit mai calmă. Era într-o după-amiază, în sâmbăta de dinainte de Paște. Părinții mei s-au certat îngrozitor și mama a plecat din casă, furioasă. Se șterse la ochi, cu dosul mâinii stângi. Mai târziu, continuă ea, am auzit o împușcătură în biroul tatălui meu și-am coborât scările în fugă. La început, mi-a fost teamă să deschid ușa. Și când în sfârșit am deschis-o...

Vocea i se întretăie. Era... era atât de chipeş. De atunci însă, ori de câte ori mă gândesc la el, mi-l amintesc cum arăta în ziua aia. Am început să ţip. Nu m-am oprit vreo două zile.

– Din cauza asta s-a hotărât mama ta să plece din Sankt Petersburg?

Laura încuviinţă.

– Voia să plecăm din Sankt Petersburg pentru că aveam prea multe amintiri dureroase acolo. Şi-a avut dreptate. Plecarea în altă ţară ne-a făcut să ne gândim la alte lucruri. Atunci îşi dădu seama că Ian o ţinea de pumn. Doamne, Ian, îmi pare rău, spuse ea cu tristeţe. Te-am lovit?

– A fost suportabil. Îi dădu drumul la mână. Nu vrei să ne reluăm călătoria? De aici înainte, până ajungem pe o navă britanică, în drum spre casă, o să mă asigur că nu voi fi niciodată la mai mult de doi metri de tine, ca să nu fii vreodată nevoită să te aperi singură.

Ochii ei licăriră, furioşi.

– Nu! N-am terminat lecţia.

Ridică puşca şi începu să o încarce. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Ian îi spuse:

– Eşti sigură că vrei să faci asta?

– Am de gând să nimeresc blestemata aia de ţintă, chiar dacă trebuie să încerc toată noaptea, spuse ea, concentrată.

Ridică puşca şi trase. Nu nimeri hârtia, dar de data asta ţinu ochii deschişi şi apăsă mult mai încet pe trăgaci.

Laura încărcă din nou şi ţinti. Cu privirea îndreptată înainte, spuse încet:

– Dacă nu l-aş fi iubit atât de mult, nu l-aş fi urât atât de tare pentru ce-a făcut.

Arma se descărcă. De data asta nimeri în trunchiul copacului, la cincisprezece centimetri de ţintă. Ian stătea lângă ea tăcut, dându-i ocazional câte o sugestie concisă. Laura mânuia puşca cu o concentrare ce îi dezvălui la fel de multe despre femeia cu care se însurase ca şi lacrimile ei chinuite.

Lecţia păru să dureze o eternitate. În cele din urmă, unul din gloanţe nimeri chiar în centrul ţintei. Hârtia se răsuci în aer, apoi căzu la pământ, cu o gaură vizibilă în mijloc.

Laura îşi aruncă puşca de pe umăr, secătuită de energie, dar vizibil mulţumită şi se întoarse spre Ian. Cu mâinile în şold, spuse:

– Mâine, revolverul.

El îi zâmbi duios.

– Ţi-a spus vreodată cineva ce femeie incredibilă eşti?

– Sunt rusoaică, spuse ea ironic, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

Şi poate că aşa era.

În noaptea aceea, când ajunseră la bungalow-ul *dak*, Laura se duse la culcare imediat după ce terminară de mâncat. Chiar dacă era epuizată, aprecie faptul că Ian se ţinu de cuvânt şi mâncă mai mult decât de obicei la cină.

Iniţial, căzu într-un somn adânc, dar mai târziu, vechiul ei coşmar se întoarse. Începutul era mereu acelaşi. Lara, la vârsta de şase ani, înspăimântată de ferocitatea de neînţeles a părinţilor ei. Pe măsură ce spaima creştea, visul se mută brusc trei ani mai târziu. Se afla din nou în faţa biroului, îngrozită să intre, dar ştiind că nu avea de ales. Întinse mâna ei mică spre mânerul rece de alamă al uşii şi îl răsuci. Uşa masivă se deschise cu un scârţâit, dezvăluind corpul zdrobit al tatălui ei, întins pe biroul plin de sânge.

Apoi, visul se schimbă. Pentru prima oară, teroarea se transformă într-un val de furie ce o mistuia precum o flacără. Scena atât de cunoscută se schimbă.

Spre surprinderea ei, tatăl ei se ridică în şezut, vindecat ca prin miracol, şi se uită la ea. Apoi se ridică, veni şi îngenunche lângă ea, luând-o de mână.

Cu chipul său frumos, parcă bântuit de tristeţe, şopti:

– Îmi pare rău, Larişka. Iartă-mă!

Laura începu să plângă de-adevăratelea şi se trezi din pricina lacrimilor ce i se prelingeau pe obraji, confuză

și dezorientată. Apoi, Ian o cuprinse cu brațele lui puternice și statornice precum însuși pământul. Se agăță de el, plângând la pieptul său.

Când lacrimile îi secară, Ian spuse încetișor:

– Ai avut același coșmar vechi, rusesc, de care mi-ai povestit odată?

– Da, însă de data asta a fost altfel.

Sărind peste prima parte a visului, îi descrise scena din biroul tatălui ei și îi povesti de schimbarea față de coșmarurile anterioare.

După ce termină de vorbit, Ian spuse gânditor:

– Ai fost prinsă în acel moment de groază timp de cincisprezece ani. Poate că furia te-a ajutat să te eliberezi, așa că acum îți poți aminti atât părțile bune ale tatălui tău, cât și pe cele rele. O mângâie pe spate, ajutând-o să se relaxeze. Nu m-ar surprinde să nu mai ai niciodată acest vis.

– În cazul ăsta, n-o să-mi lipsească! spuse ea cu ardoare. Apoi, adăugă cu tristețe: Se pare că în ultimele două zile nu fac decât să plâng pe umărul tău. Dacă n-o să fiu mai cu băgare de seamă, s-ar putea să te înec.

– E greu să înec o sperietoare de ciori, spuse el amuzat. În plus, există o asemănare tristă între situațiile noastre. Imaginează-ți cât de obositor ar fi ca unul din noi să fie sănătos și întreg la minte, iar celălalt nu. Așa cum suntem, ne potrivim perfect.

Chiar dacă o spusese pe un ton vesel, Laura își dădu seama că era întru totul adevărat. Cine se aseamănă se adună. Faptul că atât ea, cât și Ian aveau amândoi probleme ar fi putut fi motivul pentru care erau atât de înțelegători unul cu celălalt.

Laura se cuibări în brațele lui, chicotind.

– Știu că se zice că tot răul e spre bine, dar cred că ți-a luat ceva vreme să-l găsești.

– A trebuit să caut un pic. Îi masă tâmplele cu vârfurile degetelor. Crezi că te poți culca la loc?

– Cred că da. Am impresia că mi s-a luat de pe umeri o povară pe care o căram de ani întregi.

Cu toate că Laura era relaxată, ba chiar mulțumită, dură ceva vreme până reuși să adoarmă la loc.

Furia și ura pe care le negase timp de cincisprezece ani își mai pierduseră din intensitate acum că le înfruntase, și reuși să se gândească la tatăl ei cu drag. Ba chiar cu dragoste. Da, într-adevăr comisese o greșeală de neiertat sinucigându-se așa cum o făcuse, însă el și Tatiana fuseseră victimele propriilor firi, chinuiți de forțe ce depășeau cu mult capacitatea lor de control.

Laurei nu îi era greu să-și înțeleagă părinții. Până la urmă, le moștenise trăsăturile de caracter pline de sălbăticie. Din exemplul cutremurător al tatălui ei măcar învățase cât de periculoasă era pasiunea. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru asta.

Când adormi în cele din urmă, avu un vis nou. Era la fel de tulburător precum coșmarul ei rusesc, dar mult mai plăcut. Se făcea că era în capela din templul ascuns, unde bărbații și femeile se împreunau în nenumărate moduri.

Dar de data aceasta, Laura era una dintre femeile suple care se dăruiau cu dezinvoltură, iar bărbatul puternic cu care își unea trupul era Ian. Plăcerea senzuală de care se temea și pe care totuși o dorea, clocotea intens în ea. Era un extaz irezistibil, dezlănțuit, atât frumos, cât și înfiorător, care o unea, trup și suflet, cu bărbatul din brațele ei.

Se trezi din nou, cu lacrimi în ochi, însă de data aceasta nu mai putu adormi la loc.

capitolul 13

Pe când începură să coboare spre Cambay, Laura se uită la străzile și clădirile din depărtare.

– Cantonamentul e uriaș. Pe de altă parte, chiar și o unitate militară mică e considerată mare, după standardele administratorilor publici. Ați fost încartiruiți de la început aici?

– Nu, în primii nouă ani, Regimentul 46 era încartiruit în Ferozepore, la marginea Punjabului. Eram încântat, desigur. Ian scoase un rânjet. Aveai mereu parte de acțiune, iar la nouăsprezece ani îmi doream la nebunie să gust din glorie.

– Să înțeleg că războiul nu s-a ridicat la nivelul așteptărilor tale?

Ian nu spuse nimic pentru multă vreme, așa că Laura crezu că nu avea să-i mai răspundă. Cu cât se apropiau mai mult de Cambay, cu atât Ian devenea mai tăcut.

Însă după ce coborâră dealurile și ajunseră pe câmpie, el spuse:

– Războiul e incredibil de urât și cel mai adesea fără rost, și scoate la iveală atât ce-i mai bun, cât și ce-i mai rău în oameni. Când în joc sunt viața și moartea, războiul e jocul suprem, testul suprem al curajului și al onoarei. De-aia nu se demodează niciodată. Când mi s-au năruit iluziile, am pierdut și plăcerea de-a lupta. Totuși, nu pot să regret că am trecut prin această experiență.

Era o incursiune scurtă, pătrunzătoare, într-o lume în care trăiseră nu doar Ian, ci și tatăl și unchiul Laurei. Neștiind prea bine ce voia de fapt să afle, Laura spuse:

– Ai fi răspuns la fel cu trei ani în urmă?

– Cu trei ani în urmă gândeam simplu, fără idei profunde sau ambivalente, spuse el. Arătă cu degetul spre un drum pe stânga, apoi continuă: O luăm pe-aici. Acolo, printre copaci, e bungalow-ul fratelui meu.

Părea un loc spațios și plăcut.

– Cât vom sta aici? întrebă ea. Nu m-ar deranja să dorm în același pat câteva nopți la rând.

– Trei zile mi-ajung ca să mă ocup de obligațiile sociale, spuse Ian hotărât.

Laura era puțin agitată la gândul că avea să cunoască un membru al familiei lui Ian. Chiar dacă acesta o asigurase că cei din clanul Cameron aveau să o îndrăgească, Laura era totuși conștientă că o fată din țara lui ar fi fost o pereche mai bună pentru el, decât o anglo-rusoaică orfană, fără trăsături remarcabile și fără avere. Chiar dacă din cauza rănii suferite, Ian nu se mai putea

căsători în modul obișnuit, nimeni nu avea să știe asta. Prietenii și familia lui aveau să creadă că Laura fusese o alegere ciudată, poate chiar o femeie vicleană care îl păcălise să o ia de soție.

Apoi, își spuse brusc în sinea ei să nu-și mai facă griji de ce credeau alții despre ea. Erau căsătoriți și ei nu îi părea deloc rău de asta. Și credea că Ian simțea la fel.

Opriră caii în fața bungalow-ului. Ian descălecă și se duse să o ajute pe Laura să coboare. Înainte să ajungă la ea, ușa din față a bungalow-ului se deschise larg și un bărbat tânăr, îmbrăcat într-o uniformă bordo, coborî scările.

– Ian! Mă bucur că te-ai întors! Ai avut parte de o călătorie fructuoasă?

Chiar dacă bărbatul avea un păr mai închis la culoare și o siluetă mai întremată, Laura își dădu numaidecât seama că era fratele lui Ian, căci semănau foarte bine la față. Totuși, zâmbetul larg de pe fața lui David era mai sincer, spre deosebire de expresia controlată a lui Ian.

– Foarte reușită, David! îi răspunse Ian, strângându-i mâna fratelui său cu o plăcere vizibilă. Nu numai că am găsit-o pe nepoata lui Piotr, dar m-am și căsătorit cu ea. Permite-mi să ți-o prezint pe soția mea, Laura.

Din poziția în care se afla, Laura observă surprinderea lui David.

– Dar...

Orice ar fi vrut să spună, se întrerupse numaidecât. Cu un zâmbet cald pe față, se îndreptă spre calul pe care se afla Laura și-i întinse mâna să o ajute să coboare.

– Îmi pare bine să te cunosc, Laura. Fii bine-venită în clanul Cameron.

În timp ce descăleca, ea spuse:

– Știu că totul s-a întâmplat foarte brusc.

– În India, unde femeile atrăgătoare sunt destul de rare, romantismul se instalează deseori brusc. David o privi din cap până în picioare, aprobator. Era de așteptat ca un ofițer experimentat, cum e Ian, să acționeze rapid când a descoperit că nu erai chiar școlărița de care se aștepta el să dea.

Îi făcu semn unui servitor de la grajduri să ia caii, apoi își conduse oaspeții în casă.

– Intrați să beți ceva rece. Trebuie să fiți însetați după ce-ați călărit toată ziua pe căldura asta.

În timp ce urcau scările bungalow-ului, David spuse: Trebuie să te avertizez, Ian. Toți cei din regiment au regretat că nu te-au întâlnit data trecută când ai fost în Cambay, așa că ofițerii au decis ca, la întoarcere, să dea un mare bal în onoarea ta. Așa te vor putea saluta cu toții.

Ian făcu o grimasă.

– Știu că regimentul caută orice pretext ca să sărbătorească, dar chiar trebuie să dea un bal?!

– Da, spuse David, părând a fi el fratele mai mare. În timp ce-i deschidea ușa Laurei, adăugă: Acum că ai și o soție pe care să o prezinți, balul este de două ori mai necesar.

Intrară în încăperea principală a bungalow-ului. În timp ce David dădea ordine să se servească limonada, Ian o întrebă pe Laura:

– Te-ar deranja să întâlnești o grămadă de străini?

Din expresia lui încordată își dădu seama cât de mult îi displăcea ideea de a fi invitatul de onoare al unei mari reuniuni. Ca să mai risipească din tensiune, ea îi răspunse, liniștindu-l:

– Mă încântă ideea să-ți cunosc prietenii. Se încruntă. Dar nu am haine potrivite pentru un bal.

– Se spune că unul dintre croitorii locali e un adevărat magician când vine vorba de haine femeiești, și ți-ar putea croi o rochie în vreo două zile, spuse David. Am să îi cer să te viziteze mâine.

– Atunci ne vom încadra în timp, spuse Ian pe un ton calm, dar părând încă prea încordat.

Laura speră ca următoarele câteva zile să nu anuleze progresul pe care îl făcuse Ian până atunci.

15 martie. Într-adevăr o dată fatidică! Ultimele două săptămâni am fost răvășit de febră. E-atât de frig și umed în celula asta mizerabilă. Cred că aș fi murit dacă Ian nu m-ar fi ținut în brațe când tremuram, dacă nu mi-ar fi frecat mâinile și picioarele și dacă nu mi-ar fi ținut de cald, ca o pătură. Ne ținem de cald în cele mai primitive moduri posibile, ca niște cățeluși abia fătați.

Ură ceva vreme până ce Laura reuși să descifreze însemnarea, pentru că scrisul lui Piotr era neclar, aproape ilizibil. Era prima ei dimineață în Cambay, iar David îl luase pe Ian cu el. Ian voise să rămână cu Laura, ca să nu fie nevoită să-i primească pe musafirii inevitabili de una singură. Chiar dacă i-ar fi plăcut ca el să rămână, ea se gândi că era bine ca frații să petreacă ceva timp împreună, așa că îl trimise pe soțul ei la plimbare. Acum profita de momentele de liniște ca să transcrie jurnalul unchiului ei în limba engleză.

Următoarea însemnare era mai clară, dar nu cu mult.

22 martie. Ce ironie că am ajuns de sub imensitatea cerului rusesc în această celulă nenorocită, prea mică până și pentru un măgar. Cândva aș fi spus că o asemenea limitare m-ar fi făcut să-mi pierd mințile. Poate că așa s-a și întâmplat sau poate că aici am descoperit înțelepciunea.

Marele Joc. Așa numește Ian această luptă pe care o poartă Rusia și Anglia pe stepele Asiei Centrale, ceea ce noi numim Turnirul Umbrelor. Întotdeauna mi-am spus că îmi dedic viața țelului de a-mi ajuta Țara Mamă să-și apere hotarele, dar poate că tânărul meu prieten are dreptate și mi-am petrecut de fapt viața prins într-un joc între două imperii care se sfădesc ca doi copii; un fel de șah mai avansat pentru cei setoși de sânge și putere. Îmi plăceau suspansul, pericolul, ideea că eram o forță ascunsă ale cărei planuri s-ar fi putut pune în calea unor imperii sau chiar ar fi putut schimba cursul istoriei.

Acum însă, mi se pare uneori că adevăratul scop al vieții mele a fost să ajung în Puțul Negru, unde nu mai există nici un joc care să-mi ocupe mintea puerilă.

Pentru prima dată, sunt nevoit să stau față în față cu propriul suflet. Nu degeaba închisorile sunt asociate cu maturizarea spiritului, căci zidul dintre cele fizice și cele eterice se îngustează tot mai mult. Disprețuiesc locul acesta, și când moartea va veni să mă elibereze, voi fi pregătit. Cu toate astea, aici am întâlnit un prieten mai apropiat decât am avut vreodată, de când fratele meu mai mare a murit înfruntându-l pe Napoleon. Au trecut treizeci de ani de când a murit Serghei. Treizeci de ani. Prins în mrejele amăgitoare ale Jocului, am uitat cum e să ai un prieten.

Laura lăsă creionul din mână și se uită atent la cuvintele pe care le copiase cu meticulozitate în jurnalul gol pe care i-l dăruise David. O podidiră lacrimile și suferea atât pentru unchiul, cât și pentru soțul ei. Dar se și bucura, căci în mijlocul furtunii, Piotr descoperise ceva neprețuit.

Era pe punctul de-a începe următoarea însemnare, când servitorul lui David, Bhawar, intră în salon și făcu o plecăciune.

– Lady Falkirk, soția colonelului Baskin a venit în vizită. O puteți primi?

– Bineînțeles. Te rog să o poftești.

Laura închise Biblia. Chiar dacă Ian o avertizase că soțiile din regiment aveau să vină în inspecție, nu se așteptase să aibă parte de vizitatori atât de curând. Se gândi că, inevitabil, primul musafir trebuia să fie soția unui colonel. Statutul soțiilor de militari era dat de cel al soților lor, așa că o doamnă cu rang înalt avea să considere de datoria ei să inspecteze orice femeie nou-venită.

În timp ce Laura se ridică în picioare, o femeie frumoasă, cu părul castaniu, aproape de patruzeci de ani, intră în salon.

– Bună ziua, Lady Falkirk. Eu sunt Blanche Baskin. Dă-mi voie să fiu prima care îți urează bun venit în Cambay.

Laura îi spuse servitorului:

– Te rog să ne aduci niște ceai, Bhawar.

În timp ce doamna Baskin se așeza, spuse pe un ton admirativ:

– Vorbești urdu foarte bine. E o abilitate neobișnuită pentru o tânără europeană.

– În familiile celor din Serviciul Civil e o mândrie să poți vorbi cu nativii în limba lor maternă.

Laura se așeză lângă musafira ei, apoi continuă.

– În plus, unde am locuit înainte erau atât de puțini britanici, încât dacă n-aș fi cunoscut limba urdu, aș fi dus o viață foarte tăcută.

Cealaltă femeie se cutremură vizibil.

– Slavă Domnului că unitățile militare sunt suficient de mari pentru ca ofițerii să aibă măcar ceva care aduce cu viața socială. Femeile nu sunt nevoite să vorbească deloc urdu, deși câteva duzini de fraze ar putea fi utile. O privi cu șiretenie pe Laura, evaluând-o fățiș. Am auzit că ești rusoaică, dar vorbești ca o englezoaică.

Preț de-o clipă, Laura se gândi să o mustre pe femeie pentru curiozitatea ei, dar nu voia ca prietenii lui Ian să îl compătimească pentru că se căsătorise cu o scorpie.

– M-am născut în Rusia, dar am trăit în Anglia de când aveam zece ani, îi explică ea. Tatăl meu vitreg a făcut parte din Serviciul Civil Indian. După ce a predat la Haileybury câțiva ani, a acceptat din nou un post în India. Acolo l-am întâlnit pe Ian.

După ce o mai examină puțin, doamna Baskin încuviință satisfăcută.

– Te potrivești cu Ian.

– Mă bucur că ești de acord. Am să îi comunic și soțului meu, spuse Laura, neputând să-și mascheze tonul tăios al vocii.

Li se aduse ceaiul, iar ea umplu două cești. Soția colonelului acceptă ceașca cu ceai și zâmbi larg.

– Mă trimiți la mama naibii în mintea ta, nu-i așa, Lady Falkirk? Însă ce e mai rău abia de-acum începe, pentru că toate femeile din unitate mor de nerăbdare să te cunoască. Ian era considerat un trofeu chiar dinainte să moștenească titlul, iar întoarcerea lui din morți este

o poveste atât de dramatică... Toată lumea se plânge că ai reușit să pui mâna pe el înainte ca frumusețile din Cambay să aibă această ocazie. Apropo, în caz că nu ai aflat încă, balul va avea loc la club, în două zile.

Exasperată de faptul că toți păreau să știe mai multe decât ea, Laura murmură:

– Ești bine informată.

– Nu atât de bine informată pe cât mi-aș dori să fiu. Se aplecă în față, cu capul într-o parte. Spune-mi, Lady Falkirk, cum e Ian în pat? Recunosc că am încercat din răsputeri să-l duc acolo, însă ținea morțiș să nu se culce cu soțiile altor ofițeri.

Laura icni, redusă la tăcere de întrebarea directă. Simți cum fața i se înroșește ca para focului.

Doamna Baskin se lăsă pe spate în scaun.

– Te-am făcut să te rușinezi, spuse ea plină de remușcări. Aduci așa de mult cu o femeie rațională, experimentată, încât, pentru o clipă, am uitat că ești proaspăt căsătorită și în luna de miere.

– Cu siguranță nu sunt suficient de experimentată încât să nu fiu șocată când o femeie măritată discută despre aventurile sale, spuse Laura pe un ton înțepat.

Plină de distincție, cealaltă femeie ridică dintr-o sprânceană.

– Nu ești de acord cu asta. Dar de ce aș fi un model de soție virtuoasă, când soțul meu are o amantă neagră drăguță pe care o ține într-o locuință aflată la nici jumătate de kilometru de casa mea? Glasul i se umplu de amărăciune. M-a adus în această țară sălbatică, unde trei dintre copii mi-au murit înainte să împlinească un an, iar cei doi care au supraviețuit au fost trimiși la școală în Anglia imediat ce-au ieșit de la creșă. Cred că am dreptul să mă consolez și eu cum pot.

În doar câteva cuvinte, doamna Baskin îi povestise întreaga ei viață, iar Laura simți un impuls stânjenitor de milă.

– Îmi pare rău.

– Nu-ți irosi timpul fiindu-ți milă de mine. Mai bine fii recunoscătoare că te duci acasă. Nemaiavând nimic de destăinuit, doamna Baskin se ridică. Dacă mi-ai supraviețuit mie, vei supraviețui și restului de clești. Chiar vă doresc, ție și lui Ian, tot binele din lume. Ian e unul dinte cei mai decenți bărbați pe care îi cunosc, iar roșeața din obrajii tăi a răspuns întrebării mele despre abilitățile lui în așternut. Înclină capul, apoi continuă: Ne vedem la bal, după care ieși din cameră, cu bărbia sus.

Laura rămase uluită. Dacă doamna Baskin era un exemplu al societății din Cambay, nu era de mirare că Ian preferase să nu facă parte din aceasta. O mai vizitară și alte femei în timpul zilei, dar părură toate destul de normale, deși indiscutabil curioase în legătură cu soția lui Ian.

Spre sfârșitul după-amiezii, veni și *derzi*-ul pe care îl chemase David și îi luă măsurile pentru rochia de bal. Apoi Laura răsfoi catalogul lui variat. Dorind ca Ian să fie mândru de ea, alese o rochie mai stilată decât cele din garderoba ei conservatoare. Îi fusese cam greu să aleagă din toate materialele aduse de *derzi*, căci unele erau splendide. În cele din urmă se hotărî la o mătase lucioasă, de culoare albastră, care strălucea precum penajul unui păun.

Fusese o zi lungă, însă se dovedi că mai avea o vizitatoare pe listă. Bhawar veni și anunță:

– E o femeie care dorește să discute cu Falkirk Sahib. Când i s-a spus că domnul nu e acasă, a cerut să vorbească cu soția lui sahib.

– Spune-i să intre.

Spre surprinderea Laurei, vizitatoarea era o indiancă tânără, care ținea un copil în brațe. Era foarte frumoasă, în *sari*-ul ei învechit, dar aranjat, de un roșu aprins.

Femeia își lăsă copilul din brațe, apoi își lipi palmele una de cealaltă și își înclină capul deasupra lor, în stilul indian tradițional de a saluta.

– *Namaste*. Eu sunt Leela. Tu ești soția maiorului Cameron Sahib?

Vorbea engleza și încă foarte bine.

Laura îi răspunse la salut.

– *Namaste*, Leela. Eu sunt doamna Cameron. Te pot ajuta cu ceva? Dacă preferi să vorbeşti cu soţul meu, trebuie să ajungă acasă cât de curând. Poţi aştepta sau poţi reveni după cină.

Leela se gândi un timp, apoi dădu din cap către băieţelul care se agăţa de fusta *sari*-ului ei.

– Fiul meu va obosi dacă aşteptăm. Vă rog, doamnă, îi spuneţi lui Cameron Sahib să mă caute? E foarte important să vorbesc cu el.

Laura privi către băieţel, apoi încremeni. Stomacul i se întoarse pe dos. Băiatul avea, probabil, un an şi jumătate, şi era eurasiatic, cu un ten mai deschis decât al mamei lui. Se uită cu atenţie la faţa copilului, căutând asemănări între acesta şi Ian. Trăsături bine definite, un maxilar puternic. Exista posibilitatea ca tatăl copilului să fie scoţian.

Cu buzele strânse, Laura spuse:

– Am să-i transmit mesajul soţului meu. Ştie unde locuieşti?

– Spuneţi-i că sunt în acelaşi loc. Va şti. Mulţumesc, doamnă. Vă rog, nu uitaţi. Nevoia mea e mare.

Apoi Leela se înclină, îşi luă copilul în braţe şi plecă.

Laura stătea ghemuită cu braţele încrucişate în scaunul ei, în salonul întunecat, când se întoarse şi soţul ei, în scurtă vreme.

– E întuneric aici. Ian luă un chibrit şi aprinse una dintre lămpi. Cina se va servi abia peste vreo două ore. David a vrut să rămână şi cu cei din compania lui. Chiar dacă s-a învoit pentru astăzi şi mâine, nu îi place să îşi neglijeze oamenii.

După ce îşi agăţă pălăria *topi* lângă uşă, Ian o sărută pe Laura pe frunte.

– Pari obosită. Ai fost copleşită de soţii de militari. Ar fi trebuit să-l refuz pe David şi să rămân cu tine.

Laura îşi privi cu atenţie soţul. Timpul petrecut alături de fratele lui fusese probabil plin de satisfacţii, deoarece părea din nou relaxat.

– Parada vizitatorilor a început cu doamna Baskin, spuse ea sec, care a vrut să ştie cum te descurci în pat.

Ian făcu un pas în spate, de parcă ar fi primit o palmă.

– Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta, spuse el după ce îşi recâştigă calmul. Chiar şi pentru Blanche Baskin, e o remarcă neobişnuit de cruntă. Blanche nu e chiar aşa de rea, chiar dacă îi face plăcere să-i şocheze pe oameni. În comparaţie cu ea, celelalte vizitatoare trebuie să-ţi fi părut adevărate modele de decenţă.

– Cam aşa ceva. Mai ales o tânără indiancă. A plecat cu câteva minute în urmă. O cheamă Leela. Bănuiesc că e o prietenă veche şi dragă de-a ta. Laura îşi miji ochii privindu-l. Avea un copil mic cu ea, probabil de vreo optsprezece luni, şi pe jumătate european, dacă nu mă înşel. Leela a cerut să o cauţi. Cred că este o urgenţă. A spus că locuieşte în acelaşi loc şi că ştii tu unde e.

Pe măsură ce Laura vorbea, atmosfera dintre ei devenea tot mai apăsătoare, plină de tensiune.

– Înţeleg. Faţa lui Ian deveni rigidă precum granitul. Am s-o caut chiar acum. Căsuţa ei nu e departe.

– Foarte frumos din partea ta, spuse Laura, fără nici o intenţie de a-şi controla tonul aspru al vocii.

Ian îşi apucă pălăria *topi*.

– Laura... spuse el, apoi se opri, neştiind ce să spună mai departe.

– Nu mai pierde timpul aici. Sunt convinsă că Leela aşteaptă cu nerăbdare vizita ta.

Laura se ridică şi plecă spre dormitorul lor, închizând uşa cu o atenţie deosebită.

Cum soţul ei era prea departe ca să o audă, apucă o pernă şi-o azvârli de-a lungul camerei, unde lovi o şopârlă speriată de pe perete. Poate că Ian ţinuse morţiş să nu se culce cu soţiile altor militari, dar micuţa Leela era dovada faptului că era bărbat, cu nevoi bărbăteşti. Sau, cel puţin, se gândi Laura cu răutate, *aşa fusese*. Având în vedere ce i se întâmplase în închisoare, nu mai avea de ce să îşi facă griji că s-ar fi culcat cu fosta lui amantă în timpul vizitei din seara asta. Şocată de răutatea gândurilor ei, mânia i se potoli, lăsând în urma ei doar durere.

Împinse deoparte pânza de ţânţari şi se zgribuli în pat. Chiar dacă Leela fusese cu adevărat amanta lui Ian, se întâmplase cu mult înainte ca el să o întâlnească pe Laura. Cu toate acestea, raţiunea nu reuşi să potolească sentimentul de trădare care o încerca.

Când hotărâse să se căsătorească cu Ian, anticipase că aveau să existe probleme la care nu se aştepta. Iată că una dintre acestea ieşise la iveală. Tremurând, strânse în braţe una dintre perne. O tulbura nespus de mult să ştie că, deşi avea o căsnicie din care lipsea un aspect important, asta nu o făcea imună în faţa geloziei.

Când Ian se întoarse de la casa Leelei, se aşteptase ca Laura să fie furioasă, dar ea stătea liniştită la biroul din dormitorul lor, transcriind din Biblia lui Piotr în jurnalul ei. Făcuse baie şi se schimbase şi arăta foarte senină în lumina lămpii. Ian se întrebă cât avea să dureze această stare; când plecase, păruse gata să-l ciopârţească şi să facă din el momeală pentru crocodili. Când intră în cameră, ea îşi ridică privirea spre el, cu o expresie greu de descifrat.

– E... totul în regulă?

– Da. Îşi dădu jos haina şi cravata. În caz că te întrebai, băiatul nu e al meu.

După o clipă lungă de tăcere, Laura spuse:

– Bănuiesc că îţi pare măcar puţin rău că nu e al tău.

Stomacul lui Ian se strânse, căci Laura reuşise să ghicească sentimentele ambivalente care îl încercau. Îl tulburase să afle de vizita Leelei, dar şi sperase în ascuns să aibă un copil neplănuit care să compenseze pentru cei pe care nu avea să îi aibă niciodată.

– Puţin, spuse el prudent, chiar dacă asta ar fi atras după sine alte complicaţii.

Soţia lui trecu peste comentariul lui.

– Dar Leela chiar a fost amanta ta, nu-i aşa? Sau e doar imaginaţia mea bogată?

Ian oftă, apoi întoarse un scaun ca să îl poată încăleca, şi îşi împreună mâinile pe spătarul acestuia.

– A fost, cam vreo doi ani. Am pus capăt aranjamentului pe cale amiabilă, cu vreo două luni înainte să plec la Buhara. Exista o mică şansă ca ea să fi fost însărcinată cu mine, dar să nu fi ştiut asta înainte să plec. Totuşi, când am văzut-o în seara aceasta, mi-a spus clar că nu e al meu. Are doar cincisprezece luni, e prea mic.

– Atunci cine e tatăl copilului?

– Un bun prieten de-al meu, un ofiţer pe nume Jock Coburn. După ce-am pus capăt relaţiei cu Leela, a făcut el un aranjament cu ea.

– Se află într-o situaţie dificilă, pentru că a părăsit-o?

– Jock nu şi-ar fi neglijat niciodată propriul copil sau pe mama lui. Ian îşi trecu degetele prin păr. Din nefericire, a murit. Am aflat abia în seara asta, de la Leela. S-a înecat în timp ce traversa un râu cu compania lui, în perioada musonului. A fost înainte să se nască copilul şi nu făcuse încă aranjamentele necesare ca să o ajute pe Leela. După moartea lui, a trăit din economiile ei. Eu îi dădusem o sumă destul de importantă, iar Jock fusese şi el generos cu ea. Dar acum e lefteră şi nu vrea să fie o femeie întreţinută.

Laura încuviinţă.

– Îmi imaginez nesiguranţa unei astfel de vieţi. Leela a venit la tine ca să-ţi ceară ajutor financiar?

– N-a ştiut la cine altcineva să apeleze. Nu e din Cambay, aşa că nu are rude prin apropiere, iar cele pe care le are prin alte părţi, sunt foarte sărace. De-aia a şi fost vândută în primul rând.

– Vândută? întrebă Laura brusc.

El făcu o grimasă.

– Mă tem că da. Măcar a avut noroc cu stăpânul care a cumpărat-o, un negustor în vârstă care a tratat-o cu respect. După ce acesta a murit, şi-a pornit propria afacere. Dar acum că are un copil, îşi doreşte un alt mod de viaţă.

Laura îşi mijì ochii, iar Ian se întrebă dacă nu cumva avea să explodeze. Dar ea spuse doar:

– Ce vei face pentru ea?

– Ce te face să crezi că nu am refuzat-o?

– Nu ai putea refuza niciodată să ajuți o persoană față de care te simți responsabil, spuse Laura fără să schițeze vreo expresie anume. Și nu aș avea o părerea prea bună despre tine dacă ai face-o.

Încă o dată, soția lui își dovedi acuratețea intuiției. Ian spuse:

– Voi aranja ca Leela să primească o rentă. Nu e nevoie de mulți bani ca să poată trăi confortabil. Voi plăti și taxele școlare. Dacă are parte de o educație decentă, băiatul ar putea găsi un post bun în cadrul guvernului.

– Mi se pare corect. Se lăsă o tăcere apăsătoare, întreruptă de sunetul îndepărtat al unui clopoțel. Laura spuse:

– Asta înseamnă că cina e gata?

– În vreo zece minute. Ar trebui să mă schimb.

Laura se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă, pentru ca Ian să rămână singur în dormitor, dar înainte să iasă din cameră, întrebă:

– De ce-a vrut Leela să mă vadă pe mine? Situația asta se putea rezolva și fără să aflu eu. Încerca să provoace necazuri?

– Nu e genul care să stârnească necazuri. Cred că era doar curioasă să-mi cunoască soția. Ian zâmbi crispat. Leela mi-a complimentat gusturile. Mi-a spus că ești o doamnă frumoasă. Din moment ce știa că Jock este tatăl copilului, cred că nu s-a gândit că ai putea crede altceva.

Laura îl privi ironică, dar nu-i contestă afirmațiile. Era cu mâna pe mânerul ușii, când Ian se hotărî să profite de faptul că era într-o dispoziție mai bună.

– De ce te-ai enervat așa de tare mai devreme? N-am susținut niciodată că aș fi trăit o viață plină de virtute.

– E o diferență între a cunoaște ceva la modul abstract și a fi pus față în față cu acel ceva, mai ales când e vorba despre o femeie frumoasă care are și un bebeluș cu ea, spuse Laura sec. Cred că incidentul m-a făcut să îmi dau seama cât de puține știu despre viața ta de până acum. Îmi cer iertare că m-am purtat nechibzuit, dar nu sunt o femeie prea chibzuită. Pur și simplu, știu să mă prefac.

Îi zâmbi scurt și apoi ieși din cameră. Ian privi în urma ei, încruntat. Scăpase ușor. Majoritatea soțiilor ar fi plâns isteric dacă s-ar fi confruntat cu o fostă amantă de-a soțului.

Însă incidentul crease o răceală între ei. Avea o vagă bănuială că va mai auzi despre asta.

După o cină copioasă în compania lui David, Laura și Ian se retraseră și merseră direct în pat. La început, Laura se așeză la marginea saltelei. Ian se gândi că încă era supărată din cauza Leelei. Spera că nu avea să își facă un obicei din a sta departe de el; se odihnea mult mai bine când își ținea soția în brațe. Din fericire, noaptea îndepărtă barierele dintre ei. Ian se trezi în timpul nopții și văzu că Laura se apropiase de el și-l învăluise precum o viță de vie. Spre uimirea lui, nu era o îmbrățișare obișnuită, de genul intimă-dar-nonsexuală, pentru că soția lui își ținea palma pe organele lui genitale. Fiind despărțiți doar de o bucată subțire de pânză, căldura mâinii ei era foarte plăcută, însă nici nu se compara cu ce ar fi simțit dacă ar fi fost întreg.

Simți, brusc, un fior de amărăciune față de nedreptatea sorții, dar reuși să se controleze. Amărăciunea era un prieten vechi de-al lui. Îi mută cu grijă mâna pe pieptul lui.

Exista un oarecare umor negru în toată această situație. Poate că, trează, Laura era o virgină speriată de pasiunea fizică, dar în somn își marca proprietatea, cu posesivitatea unei soții. Într-un fel, îi plăcea gestul ei. Îi aparținea cu siguranță. Nu numai că făcuseră un legământ, dar oricum n-ar fi putut fi de folos vreunei alte femei.

Simți un alt fior de amărăciune. Aceasta dispăru când îi veni, ca din senin, un gând mai vesel. Din moment ce Laura dărâmase limitele fizice nerostite dintre ei, avea și el dreptul să încalce un pic regulile. Își puse tandru o mână pe sânul ei. Era mai catifelat și mai plin

decât își imaginase el. Laura își împachetase neglijeul de mătase pe care îl purtase în noaptea nunții și purta o cămașă de noapte simplă, din muselină. Când își trecu degetul mare peste sfârcul ei, îl simți cum se întărește prin materialul subțire.

În timp ce sfârcul ei se întărea, el oftă și își luă mâna de pe sânul ei, nedorind să o trezească. Laura nu i-o spusese explicit, dar era clar că atingerile cu nuanțe sexuale nu erau permise. Se întrebă dacă aveau să cunoască vreodată destinderea fizică dintre doi îndrăgostiți: lucruri simple, cum ar fi să nu le pese unde își pun mâinile când se îmbrățișează, curajul de a se dezbrăca în fața celuilalt. I-ar fi plăcut să o vadă dezbrăcată, chiar dacă nu putea să profite din plin de situație. Dar, pentru că nu voia să îi impună Laurei ceva ce-ar fi stânjenit-o, probabil că nu aveau să fie niciodată cu adevărat relaxați unul față de celălalt. Unele femei se căsătoriseră și născuseră copii fără ca soții lor să le fi văzut măcar o dată goale.

Cu toate acestea, înainte să adoarmă din nou, Ian îi mângâie și celălalt sân. Exista un soi de plăcere dulce-amăruie în atingerea formelor ei încântătoare. Măcar dulce-amărui era o îmbunătățire față de amărui.

capitolul 14

Tânăra servitoare mai făcu un ultim retuș la coafura Laurei.

– Iată, memsahib, spuse ea voioasă. Arătați grozav.

Fiind locuința unui burlac, bungalow-ul lui David nu prea avea oglinzi, așa că Laura trebui să traverseze odaia ca să vadă cum arăta într-o oglinjoară mai potrivită pentru bărbierit decât pentru examinarea toaletei unei lady. Camerista, Premula, îi aranjase foarte frumos părul. Laura îi făcu un compliment fetei, apoi se ridică pe vârfuri să vadă cum arăta rochia de bal.

Când își văzu imaginea, i se tăie respirația de uimire. Nu avusese niciodată ceva atât de elegant în toată viața ei, iar mătasea albastră, lucioasă, era de mare efect. Ba chiar puțin exagerat – nu-și dăduse seama că decolteul bordat cu dantelă era atât de adânc.

Simțindu-se stânjenită, privi mai jos. Se vedea o porțiune prea mare de piele dezgolită, dar principala problemă nu era croiala rochiei, ci propria conformație.

Acum că era prea târziu, își aminti de ce își alesese întotdeauna modele mai tradiționale. Silueta ei avea aproape forma unei clepsidre, care plăcea bărbaților, iar corsetul strâns bine în șireturi și rochia i-o subliniau în asemenea măsură că devenea caraghioasă.

Șovăind, agitată, Laura își atinse buclele elaborate.

– Chiar crezi că arăt bine?

– Veți fi senzația balului, memsahib, îi spuse Premula, vrând s-o liniștească. Acum, dacă nu mai aveți nevoie de mine, trebuie să mă duc la stăpâna mea.

Camerista făcu o plecăciune și plecă. Fusese trimisă de Blanche Baskin cu un bilet în care stăpâna ei spunea că nu se aștepta să existe o cameristă acceptabilă în casa unui domn.

Era un gest frumos. Poate Ian avea dreptate că nevasta colonelului nu era o femeie rea, în ciuda francheței sale îngrozitoare.

Laura se încruntă când se gândi la soțul ei. În cele trei zile petrecute cu el la Cambay, aproape că nu-l văzuse între patru ochi. Deși subiectul legat de Leela fusese încheiat, exista încă o oarecare tensiune între ei. Sau poate problema era că se aflau mereu oameni în jurul lor, iar Ian avea nevoie de toată energia lui pentru a face față tensiunii. Laura avea să se bucure când vor pleca din nou în călătorie, peste o zi și jumătate.

Ușa dormitorului se deschise, iar Laura se întoarse și îl văzu intrând pe Ian. Făcu ochii mari.

– Oh, Doamne! murmură ea. Un bărbat în uniformă chiar e impresionant.

Ian zâmbi vag când îi văzu expresia de pe chip.

– Oare uniforma schimbă atât de mult înfățișarea unei sperietori de ciori?

– Arăți, îi spuse ea cu sinceritate, excepțional de bine.

Cu toate că Ian nu mai era ofiţer, David îl convinsese că trebuia să poarte uniforma de gală la un bal al regimentului dat în cinstea lui. De altfel, era cea mai uşoară alegere, dat fiind că toate lucrurile lui Ian îi fuseseră date lui David după presupusa lui moarte. Neavând nici o altă ţinută de seară, Ian acceptase să-şi pună uniforma, deşi fără entuziasm.

Laura se bucura că o făcuse, căci, în uniforma neagră a regimentului, cu trese aurii, căptuşită cu mătase stacojie, la vederea lui Ian, îşi pierdeau capul toate femeile. Avea impresia că un duh bun fusese strecurat în cusăturile ei, căci haina făcea o treabă minunată, scoţând în evidenţă umerii laţi ai soţului ei şi talia lui îngustă. Era tot prea slab, dar la fel de zvelt şi de agil ca o panteră superbă. Peticul de catifea de la ochi conferea un plus de originalitate înfăţişării sale atrăgătoare.

– Şi tu arăţi minunat, spuse el, cu o expresie de caldă admiraţie. Ţinea în mână o cutiuţă de bijuterii învelită în catifea. E pentru tine, fiindcă nu ţi-am făcut încă un cadou de nuntă. Poate vrei să porţi astea diseară.

Nici o femeie nu rezista atracţiei exercitate de bijuterii, iar Laura deschise cutiuţa cu nerăbdare. Apoi rămase cu gura căscată şi murmură încă o dată:

– Oh, Doamne!

Pe căptuşeala de mătase albă erau un superb colier cu safire şi cercei asortaţi.

– Mi-ai spus că porţi albastru, aşa că m-am gândit că pietrele astea se potrivesc de minune. Îmi permiţi? Ian luă colierul şi i-l prinse la gât. Într-o zi o să-ţi dăruiesc topaze, să se asorteze cu ochii tăi.

Laura se întoarse să se privească în oglindă şi trase repede aer în piept. Nestematele scânteiau, aruncând văpăi albastre, demne de o prinţesă. Pentru o clipă, nu se văzu pe ea, ci pe Tatiana, îmbrăcată în mătase şi împodobită cu safire pentru un bal imperial.

Amintirea îi trimise Laurei un fior rece pe şira spinării. I se puse un nod în gât.

– Nu cred că mi-am dat seama vreodată ce mult îi semăn mamei.

Ian îşi lăsă uşor mâinile pe umerii ei.

– În cazul ăsta, trebuie să fi fost o femeie foarte frumoasă.

– A fost, deşi nu cred că arăt exact ca ea. Laura se întoarse şi îşi sărută soţul. Mulţumesc, Ian. Asta este cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată. Îşi înlocui cerceii simpli cu cei din safire, care îi atârnau aproape până la umeri şi aruncau scântei reci la fiecare mişcare a capului. Acum pot să fac faţă oricărei femei parşive din India.

El zâmbi şi îi oferi braţul. Se duseră împreună în salon, unde îi aştepta David. Şi el era foarte arătos în uniformă, deşi nu chiar aşa de impresionant ca Ian. Doar dacă îi adăugai câţiva ani şi câteva riduri pe faţă, s-ar fi putut compara cu fratele lui mai mare. David făcu ochii mari când îşi văzu cumnata.

– Doamne, Dumnezeule, Laura, eşti uluitoare!

Ea roşi puţin, pentru că abilitatea ei de a simţi dorinţa bărbaţilor îi confirma cât de sinceră era admiraţia lui. Privirile lui David nu o îngrijorau, căci era genul de bărbat care ar fi fost incapabil să facă avansuri soţiei fratelui său.

De fapt, Laura îşi dădea seama că la balul din seara aceasta putea să fie veselă şi zăpăcită fără să-şi facă griji pentru consecinţe. Cu Ian ca soţ, era ferită de atenţii nedorite din partea altor bărbaţi pentru prima dată în viaţa ei.

Îl luă pe David de braţ cu mâna liberă.

– Mergem? Cu doi cavaleri atât de chipeşi, voi fi cea mai invidiată femeie din Cambay. Şi o să mă distrez de minune în noaptea asta.

Pe când plecau, Ian îşi dori cu ardoare să fie tot aşa de sigur ca ea în privinţa felului în care aveau să decurgă lucrurile în acea seară.

Clubul Cambay fusese înfiinţat iniţial ca un centru pentru activităţi sportive, dar, cu timpul, devenise punctul de atracţie al vieţii sociale în comunitatea britanică din oraş. Se afla într-o clădire impunătoare, cu două

etaje, înconjurată de grădini, sala de bal ocupând o întreagă aripă. Când urcară treptele din față spre verandă, muzica de vals se răspândea în aerul nopții calde.

Pe când intrau în club, David spuse:

- Ian, tu vei fi mereu asaltat de oameni în seara asta. Să mă ocup eu de Laura? Pot să fac prezentările, să o feresc de sublocotenenți îndrăgostiți, să-i aduc băuturi răcoritoare, într-un cuvânt, să am grijă de ea.

Ian îi aruncă o privire soției sale.

- Dacă nu te superi, Laura, asta ar simplifica lucrurile. Nu vreau să te neglijez, dar am obligații sociale restante de doi ani, de care trebuie să mă achit în seara asta.

- E-n regulă, zise Laura, încuviințând. David va avea grijă de mine. Se ridică pe vârfuri și îi dădu soțului ei o sărutare rapidă. Spuse mai încet: Seara se va termina repede, *dușenka*. Între timp, încearcă să te bucuri de ocazie. Ai numeroși prieteni care țin mult la tine.

Pe fața lui se citea încordarea, dar reuși să schițeze un zâmbet prefăcut.

- Înțelegi prea multe, Larișka.

Ea chicoti pe înfundate la auzul numelui de alint atât de îndrăgit de ruși. Apoi intrară în sala de bal și nu mai avură timp de conversații intime. Strălucind de candelabre și plină de flori tropicale, sala de bal era considerată cea mai grandioasă din nordul Indiei. Compania era la fel de impresionantă – femei îmbrăcate în rochii de seară multicolore și bărbați în uniformele la fel de colorate ale tuturor regimentelor încartiruite în Cambay.

Ca oaspeți de onoare, Ian și Laura fură imediat înconjurați. Pentru un timp, se formă un „comitet" neoficial de primire din oameni care îl salutau pe Ian și apoi îi erau prezentați Laurei. Erau o droaie de nume și fețe noi, cu excepția lui Blanche Baskin, care purta o rochie atât de decoltată că risca să facă pneumonie chiar și în India. După ce flutură din mână, în semn că mulțumirile Laurei pentru că i-o împrumutase pe Premula nu erau necesare, femeia se depărtă parcă plutind, în compania a trei bărbați.

Cât dură agitația, David stătu lângă Laura și îi spuse ce trebuia să știe despre oamenii cu care făcea cunoștință. În cele din urmă, când curioșii se mai împuținară, o întrebă:

- Vrei să dansezi? Un vals ți se va părea odihnitor prin comparație.

Laura acceptă cu plăcere invitația cumnatului ei.

- Sper să am șansa să dansez și cu Ian în seara asta. Știi, noi doi n-am dansat niciodată împreună.

Când intrau pe ringul de dans, David îi spuse:

- Asta-i dezavantajul unei nunți încheiate în mare grabă. Dar sunt sigur că, în noaptea asta, veți recupera timpul pierdut.

Laura dansa corect, dar David se dovedi un dansator excelent. În timp ce se învârteau pe ring, el îi spuse:

- Vreau să-ți mulțumesc, Laura.

- Pentru ce? îl întrebă ea, uimită.

- Că te-ai măritat cu Ian. Când s-a întors prima oară, părea în pragul unei depresii. Îmi făceam griji pentru el. Privirea gânditoare a lui David traversă încăperea și se fixă pe locul unde stătea fratele lui mai mare, în centrul unui grup numeros. Dar acum pare alt om. Deși mai are până atunci, știu că va fi pe deplin refăcut. Bănuiesc că această transformare ți se datorează în cea mai mare parte.

- Parțial, poate, zise Laura. Dar Ian mi-a făcut tot atâta bine cât i-am făcut și eu. Când ne-am întâlnit, tatăl meu vitreg tocmai murise și aveam o nevoie teribilă de cineva pe umărul căruia să plâng.

David zâmbi.

- Nu asta înseamnă căsătoria – doi oameni care se iubesc și au grijă unul de celălalt?

- Nu știu încă, mărturisi ea. Sunt căsătorită de abia două săptămâni. Când voi putea vorbi în cunoștință de cauză, am să te anunț.

David râse pe înfundate și o învârti într-o piruetă complicată înainte să se oprească muzica. Laura percepu din nou un simțământ puternic emanând din cumnatul ei. Într-adevăr, o găsea atrăgătoare – și sentimentul

era reciproc –, dar ce conta mai mult era că o acceptase în familia lor, fără întrebări. Dacă şi restul membrilor clanului Cameron ar fi fost măcar pe jumătate atât de drăguţi, n-ar fi avut nici o problemă. După ce valsul se termină, David spuse:

– Văd cel puţin şase bărbaţi venind spre tine să te invite la dans. Nu sunt niciodată destule femei aici – mai puţin atrăgătoare, desigur –, aşa că, dacă doreşti, vei putea să dansezi până îţi rupi pantofii.

Laura se uită la el şi pufni în râs.

– Atunci prezintă-mi-i întâi pe cei care, probabil, n-o să mă calce prea mult pe picioare.

David făcu exact ce i se ceruse. Pe când zâmbea şi începea următorul dans cu un căpitan de cavalerie, Laura ştiu că crezuse pe bună dreptate că avea să se simtă minunat în acea seară. Spera că şi Ian se simţea bine.

După vreo şase dansuri, Laura se scuză şi se duse în odaia unde se retrăgeau femeile, ca să-şi tragă sufletul. În camera luxoasă era o oglindă mare în care văzu că părul ei căpătase o formă liberă, dezlănţuită, iar rochia era chiar mai îndrăzneaţă decât crezuse. Era prea târziu să mai facă vreo modificare la decolteu, dar îşi aranjă părul, apoi îşi dădu cu apă rece pe faţă. După ce se şterse cu un prosop mirosind a lavandă, Laura se trânti pe o sofa din rafie şi începu să-şi agite evantaiul. Pentru moment, nu era nimeni acolo, aşa că savură liniştea.

Uşa se deschise şi văzu intrând o tânără blondă minionă. Nou-venita era superbă, cu un păr auriu strălucitor, cu tenul de porţelan şi trăsături fine, care corespundeau perfect idealului de frumuseţe care era la modă.

Fata se opri şi puse o mână pe spătarul unui scaun, cu vârfurile degetelor înfipte în rafie.

– Sunt doamna Gerald Phelps, spuse ea cu o voce şovăielnică. Ştiu că nu ni s-a făcut cunoştinţă, Lady Falkirk, dar trebuie să vorbesc cu dumneata.

Laura observă că fata era însărcinată şi atât de palidă, că părea cât pe ce să leşine. Îngrijorată, Laura o întrebă:

– Nu te simţi bine? Să chem pe cineva?

Agitată, femeia blondă se aşeză pe marginea scaunului şi căută ceva prin poşetă.

– Mă simt destul de bine. Vreau să vorbim pentru că... trebuie să-ţi dau ceva.

– O, Doamne! Laura îşi duse mâinile în sus să-şi atingă cerceii cu safire. Am pierdut ceva în seara asta?

– Nu e vorba de seara asta. Vezi, înainte să mă căsătoresc, eram Georgina Whitman. Rosti numele de parcă acesta explica totul. Găsind ce căuta în poşetă, îi dădu Laurei un mic obiect.

Laura clipi surprinsă când se pomeni ţinând în mână un inel foarte frumos, cu diamant.

Vorbind repede, Georgina spuse:

– Ştiu că ar fi trebuit să-i dau inelul lui Ian, dar singura dată când l-am văzut, după ce s-a întors, am fost prea şocată ca să mă gândesc la asta. Apoi a plecat şi, de când a revenit în Cambay, n-am avut nici o ocazie. Cred c-aş fi putut să găsesc una, însă ar fi fost... stânjenitor. Chiar mai jenant decât să vorbesc cu dumneata. Îşi frânse mâinile. După ce Ian a fost dat dispărut, considerat mort, am încercat să-i dau inelul lui David, dar el era sigur că Ian ar fi dorit să-l păstrez, şi aşa am şi făcut. Dar, bineînţeles, faptul că Ian a supravieţuit a schimbat totul, aşa că inelul trebuie dat înapoi.

Parcă amorţită, Laura privi lung inelul. Diamantul mare din mijloc era înconjurat de briliante micuţe. Era impresionant. India era renumită pentru frumoasele ei pietre preţioase, aşa cum erau şi safirele de la gâtul Laurei.

Îşi ridică privirea la Georgina. Deci Ian voise să se însoare cu această făptură aurie, mai frumoasă decât ar putea să fie Laura vreodată, care era din lumea lui şi avea suficientă onoare să facă un lucru pe care ea îl găsea foarte dificil.

Laura ar fi preferat să fie în stare s-o urască pe Georgina, dar nu putea. Pe scurt, femeia mai tânără plănuise logodna cu el, Ian fusese considerat mort, se căsătorise cu altul şi, în consecinţă, avusese un şoc îngrozitor când

el se întorsese din mormânt. Nici nu era de mirare că fata era aşa nefericită.

În mod evident, Georgina presupunea că Laura ştia de logodna ruptă, iar Laura ar fi preferat să i se smulgă unghiile cu cleşti înroşiţi în foc decât să-şi recunoască ignoranţa. Încercând să-şi păstreze tonul egal, spuse:

– E un gest foarte generos din partea dumitale, doamnă Phelps, dar eşti sigură că nu vrei să păstrezi inelul? Date fiind împrejurările neobişnuite, Ian nu se va aştepta să i-l dai înapoi.

– Oh, nu, nu. Nu pot să-l păstrez cu nici un chip. Soţul meu...

Vocea Georginei se pierdu.

– Întoarcerea lui Ian trebuie să te fi tulburat foarte mult, spuse Laura, cu o voce plină de compasiune. Aruncă o privire la talia îngroşată a Georginei. Sper că sănătatea nu ţi-a fost afectată, nu ?

Georgina îşi puse o mână pe burtă.

– O, sănătatea mea e perfectă sau cel puţin normală pentru o femeie în starea mea. Singura problemă e... şocul... De când s-a întors Ian, noi nu am... soţul meu refuză... Nu ştiu cum...

Şuvoiul vorbelor ei chinuite se opri şi ea roşi, uitându-se în altă parte.

Da, întoarcerea lui Ian îi adusese necazuri. Laura simţea o compasiune şovăielnică pentru fată. Pe de altă parte, ar fi vrut să-l omoare pe Ian. Încet.

O parte din ea îşi dorea să arunce inelul pe cea mai apropiată fereastră, dar era prea valoros să facă aşa ceva; pentru ca bijuteria să fie în siguranţă, Laura îşi puse inelul pe un deget de la mâna stângă, dar fără tragere de inimă.

– Sunt sigură că lucrurile se vor aranja până la urmă, doamnă Phelps, spuse ea cu blândeţe. Cuvintele îi fură însă întrerupte când intrară câteva femei în odaie, ceea ce era o întâmplare fericită, pentru că, oricum, Laura habar n-avea ce să mai spună. Ridicându-se în picioare, îşi luă un rămas-bun politicos de la Georgina, care

avea mai multă culoare în obraji, acum că scăpase de datorie.

Dar pacea sufletească a Georginei venise pe socoteala Laurei. Pe când se întorcea în sala de bal, Laura se întreba, cuprinsă de o furie clocotitoare, câte alte surprize îi mai rezerva soţul ei.

Un sublocotenent cu ochi scânteietori îi spuse:

– Sir, credeţi că vom trimite curând trupe în Asia Centrală? Trebuie să punem mâna pe Buhara şi alte hanate înaintea ruşilor.

Ian oftă. Un alt adept înflăcărat al politicii „înaintării", care propovăduia că expansiunea continuă era necesară pentru protecţia teritoriilor britanice existente.

– N-am idee care e politica guvernului, dar, întrucât am fost în Asia Centrală, pot să susţin sus şi tare că munţii şi deşerturile fac hanatele imposibil de cucerit. Ruşii au făcut mai multe expediţii călare, în condiţii mai favorabile decât am reuşi noi, şi toate s-au sfârşit prost.

– Dar acum că Afganistanul este controlat de noi, îi replică sublocotenentul, respectuos, dar insistent, avem o bază perfectă pentru lansarea unor operaţiuni în inima Asiei.

– Afganistanul nu este sub control britanic, spuse Ian pe un ton sec. Faptul că l-a înlocuit pe un conducător îndrăgit de popor ca Dost Mohammed cu o marionetă a noastră, fără vlagă şi demnă de dispreţ, a fost una din cele mai mari prostii pe care le-a făcut guvernul britanic. Dacă nu am avea mai multe regimente la Kabul care să-l sprijine, şahul Shuja ar fi detronat în două săptămâni. Afganii ar putea să se revolte şi să ne atace oricând garnizoana. Nu le place felul nostru de a guverna cu o mână de fier şi nu pot spune că îi condamn.

Un colonel se uită urât la el.

– Pentru un ofiţer britanic, vorbele tale sună aproape a trădare, Falkirk.

– Nu mai sunt ofiţer, i-o întoarse Ian, aşa că nu mă mai simt obligat să-mi ascund adevăratele păreri. Englezii

sunt pe nisipuri mișcătoare în Afganistan și se pot împotmoli oricând.

Sublocotenentul zise:

- Dar nu sunt decât o mână de sălbatici. Nu se compară cu trupele noastre bine instruite.

- Probabil că nu într-o bătălie dusă după toate regulile, aprobă Ian, dar îi știu destul de bine pe „sălbaticii" aceia și vă asigur că sunt cei mai buni luptători din lume. Nu numai că sunt neînfricați, dar și luptă pe teren propriu. Nu aș vrea să mă hărțuiască dacă aș lansa un atac asupra Khivei sau Buharei.

O tăcere stânjenită se așternu asupra grupului de ofițeri, întreruptă de vorbele unui nou-venit.

- Cum ai reușit să scapi din Buhara, Falkirk? E adevărat că sora ta mai mică a adus acolo aur cât pentru două cămile și te-a răscumpărat?

Povestea fugii sale era una pe care Ian o repetase des, dar, cel puțin, nu avea implicații politice. Pe când istorisea faptele pentru a nu știu câta oară, se gândi că era o minune că mai era încă politicos și coerent după ce fusese două ore prins într-un bombardament de voci și chipuri. Dar erau acolo și prieteni vechi pe care se bucura cu adevărat să-i revadă, așa că seara nu era atât de greu de suportat pe cât se așteptase.

Mai greu îi era să vadă triumful Laurei, căci nu exista bărbat la bal care să nu fie vrăjit de ea. Când o văzu dansând mai întâi cu David, îl năpădise un val de furie viscerală, posesivă. Pentru prima dată în peste douăzeci de ani, lui Ian îi venise să-și strângă de gât fratele mai mic. Îi era clar că David era deja pe jumătate îndrăgostit de Laura și, spre deosebire de Ian, el era întreg și sănătos la minte.

Chiar și când îl apuca nebunia, Ian știa că poate avea încredere că David se va purta cum se cuvine, ceea ce, din păcate, nu putea să spună despre ceilalți. Se părea că toți ofițerii din Cambay voiau să danseze cu Laura și ea încerca să le facă pe plac fără excepție. Râzând și bând șampanie răcită în gheață din Himalaya, soția lui era o ispită fascinantă. Avea acel farmec senzual care îi atrăgea

pe bărbați ca pe muște la borcanul cu miere, chiar dacă o femeie era cea mai știrsă din lume - iar Laura nu era deloc așa.

Deși nu se crezuse niciodată un bărbat gelos, devenea din ce în ce mai furios cu fiecare privire aruncată soției sale. Nu-l deranjase niciodată s-o vadă pe Georgina flirtând, dar pe atunci era întreg, calm și sigur pe el că își putea satisface femeia. Acum îl înfuria felul în care ceilalți bărbați admirau pe față formele voluptuoase și coama arămie a Laurei. Iar ei erau bărbați normali, care îi puteau dărui ceea ce el nu era în stare.

Orele treceau și se făcea noapte, iar privirea tristă a lui Ian se oprea tot mai adesea asupra soției sale. Ar fi vrut s-o smulgă de lângă admiratorii ei și să-i dea cele câteva lecții de senzualitate pe care trupul ei trezit la viață le cerea fără cuvinte. Știa că o putea satisface, căci mâinile și gura lui erau la fel de pricepute și încă mai știa la fel de bine ce îi plăcea unei femei.

Dar se temea să încerce, pentru că dragostea în care existau limite putea să însemne un eșec sau un dezastru. Odată ce Laura avea să guste din fructul interzis al pasiunii, i s-ar fi putut stârni pofta care s-o ducă în patul unui bărbat capabil să o învețe și ultima lecție.

Ian își pierdu stăpânirea de sine atât de greu încercată când își dădu seama că soția lui plecase din sala de bal. Aproape convins că ieșise afară în noaptea înmiresmată cu unul dintre admiratorii ei, Ian părăsi grupul de bărbați încă strânși în jurul lui.

- Scuzați-mă, dar aș vrea să dansez cu soția mea înainte să se termine balul.

Începu să-și croiască drum spre ușile ce dădeau spre verandă. Tocmai trecea pe lângă un grup de ofițeri de cavalerie când îl auzi pe unul dintre ei spunând:

- Numai Ian Cameron e în stare să se ducă într-un loc izolat ca Baipur și să vină înapoi cu femeia cea mai bună la pat din toată India.

Ian se răsuci pe călcâie.

- Asta ce vrea să însemne? întrebă el pe un ton amenințător.

Tinerii ofiţeri se uitară la el, speriaţi şi stânjeniţi. Doi erau cunoştinţe ale sale, dar pe ceilalţi nu-i ştia. Unul îndrăzni să spună:

- Un compliment, sir. Frumoasă fată. Foarte graţioasă. O lady din cap până-n picioare.

Altul intră în vorbă:

- Toţi vă invidiem.

Măcar era mai politicos decât să se refere la ea ca fiind „bună la pat". Dându-şi seama că era în pericol să pară complet idiot, Ian aprobă dând scurt din cap şi porni din nou după nevasta lui rătăcitoare. Căutând-o prin mulţime, văzu că reapăruse la marginea ringului de dans.

Înainte să-i poată însenina seara următorului prostănac căruia îi curgeau balele după ea, se repezi la ea. Observă cu amărăciune cum rochia albastră, lucitoare, i se mula pe formele voluptuoase şi făcea din fiecare respiraţie a ei o provocare.

- N-ai vrea să ieşim să luăm o gură de aer curat, *madame?* îi spuse el, luând-o de cot. Grădinile clubului sunt foarte frumoase şi au un iaz pe care ne putem plimba cu barca.

Ea se uită în sus la el, mijindu-şi ochii scânteietori ca două topaze. Ignorându-i pe oamenii care voiau să stea de vorbă cu el, Ian o duse afară şi apoi pe una dintre aleile ce şerpuiau prin vegetaţia luxuriantă. Pe când se îndepărtau de zgomotele petrecerii, el îi spuse în şoaptă ca să nu-l audă nimeni:

- Pari să te distrezi de minune.

- Nu asta face lumea la un bal? Din încordarea de pe faţa lui Ian, Laura deduse că avusese o seară grea. Probabil că n-ar fi trebuit să aducă vorba de Georgina, dar furia ei se dovedi mai puternică decât scrupulele. Cu o voce tăioasă, începu:

- M-am simţit minunat... până acum câteva minute.

Înainte să poată continua, el îi spuse cu asprime:

- E păcat că trebuie să înduri compania soţului tău când sunt aici atâţia bărbaţi mai amuzanţi, dar nu mai puteam să stau liniştit şi să mă uit cum te dădeai în spectacol cu atâta nonşalanţă.

- Cum adică mă dădeam în spectacol? repetă ea, atât de uimită, că uită de furie. Ce naiba vrei să spui ?

- Vreau să spun să sunt surprins şi deloc mulţumit să descopăr că nevasta mea cea modestă are aşa mult talent s-o facă pe târfa, spuse el, scrâşnind din dinţi. Dansai şi flirtai cu toţi bărbaţii din patru regimente. Şi nu numai dansai. Te ofereai pe tavă.

După o clipă de tăcere, ea ripostă:

- Dansam cu prietenii tăi sub ochii a jumătate de Cambay! Dacă asta înseamnă că m-am purtat ca o târfă, atunci mă declar vinovată. Credeam că bărbaţii vor să fie mândri de soţiile lor. Ai prefera să port un sac şi să fiu nepoliticoasă cu toţi cunoscuţii tăi?

Cu mai multă forţă decât ar fi fost necesar, el lovi şi rupse o creangă cu flori înmiresmate care atârna deasupra aleii.

- Un sac ar fi preferabil unei rochii care abia îţi ascunde goliciunea şi stă în orice clipă să cadă de pe tine!

Revoltată, ea replică:

- Jumătate din femeile de aici poartă rochii cu decolteu adânc!

- Dar nu au conformaţia ta, spuse el cu asprime.

Ea se privi, neîncrezătoare.

- Ăsta-i trupul pe care mi l-a dat Dumnezeu şi e un corp normal de femeie.

- Ai nişte forme ca ale unei femei dintr-o sculptură erotică hindusă, şi felul în care ţi le etalai nu i-a scăpat nici unui bărbat de la bal. Când ajunseră la iaz, Ian o conduse la dreapta, pe o potecă de pe mal. Asta e prima oară când vizitezi grădinile? Mi s-a părut că orice bărbat de la bal se străduia din răsputeri să te ducă în tufişuri. Unul sau doi din ei trebuie să fi reuşit.

- Asta ce înseamnă? întrebă ea.

- Înseamnă, spuse el încordat, că nu ştiu cât de mult m-ai făcut de ruşine.

- Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? Laura încercă să-şi smulgă braţul din al lui, dar strânsoarea sa era prea

puternică. M-am purtat cât se poate de decent, dar, din clipa când am ajuns la Cambay, am aflat despre trecutul tău de libertin mai mult decât aș fi vrut să știu vreodată.

- Încerci să schimbi subiectul? întrebă el, mânios. Asta-i un mod clasic de a distrage atenția de la propriile greșeli.

Laura reuși să se smulgă din strânsoarea lui, atât de furioasă că fu ea însăși speriată de intensitatea mâniei sale. Glasul îndepărtat al rațiunii îi spunea că trebuia să plece de lângă Ian înainte ca unul din ei să zică un lucru de neiertat, dar el se interpusese între ea și club.

Se răsuci pe călcâie și fugi la capătul docului ce se prelungea pe lac, cu mâinile strânse în pumni.

Ian veni după ea și o apucă iar de braț, întorcând-o cu fața spre el.

- Nu ai nimic de spus în apărarea ta?

- Sigur că am! Își ridică mâna dreaptă și inelul cu diamante scânteie în lumina lunii. Îl recunoști, Lord Falkirk? Fosta ta logodnică mi l-a dat înapoi.

În timp ce Ian se holba la inel, luat prin surprindere, Laura spuse cu o precizie ucigătoare:

- Tocmai ți-am cunoscut fosta logodnică sau amantă, plus o târfă get-beget, care și-a exprimat regretul că n-a reușit niciodată să te seducă. Însă a avut succes la tine, din câte știu de la doamna Baskin, dar a vrut să-mi menajeze sentimentele. Când el nu-i răspunse, ea izbucni: Dacă îți doreai un harem, trebuia să fi rămas în Buhara și să te fi făcut musulman!

O expresie de durere cumplită trecu pe fața lui, și o strânse așa tare de braț că îi făcu vânătăi. Pentru o clipă înfiorătoare, ea se temu că avea s-o lovească, dar el se stăpâni.

- Toate astea aparțin trecutului, spuse el cu o voce tremurândă. Purtarea ta indecentă se întâmplă în prezent. Credeam că m-am căsătorit cu o lady.

- Nu sunt o lady! Sunt o târfă rusoaică, ai uitat? Îl bătu pe mâna care îi ținea brațul și i-o dădu deoparte. Și eu m-am înșelat! Credeam că soțul meu este un om rezonabil. Doamne sfinte, a fost o greșeală să mă mărit cu tine, fără să ascult de glasul rațiunii!

Cuvintele ei sfâșiară aerul ca niște pumnale. Urmă un moment lung de tăcere sufocantă, apoi Ian spuse cu o voce atât de încordată, că stătea să se frângă:

- Dacă vrei să pui capăt acestei căsnicii, să știi că ai motive pentru anularea ei.

Cu groază, Laura își dădu seama cât de aproape de despărțire îi adusese cearta lor. Da, putea să obțină anularea dacă dezvăluia ce îi spusese Ian după ce îi ceruse să jure că va păstra secretul.

Dar, când văzu disperarea de pe fața lui, știu că n-ar putea să-i facă niciodată una ca asta. Niciodată.

- N-ai să scapi așa ușor de mine, izbucni ea. Nu vreau anularea, vreau să te omor, ceea ce nu este deloc același lucru.

Într-un gest spontan, mai rapid decât ar fi crezut, Laura își ridică mâinile, le puse pe pieptul lat al lui Ian și îl împinse de pe doc direct în lac.

capitolul 15

Brânciul Laurei îl prinse pe Ian cu garda jos și astfel căzu pe spate în apă, împroșcând multă apă în jurul lui. Pe când se cufunda, apa îi limpezi mintea mai bine decât orice altceva. Doamne, cum putuse să-i spună asemenea lucruri soției sale?

Apa era surprinzător de adâncă. Încetinit de algele încâlcite și de greutatea uniformei și a cizmelor, îi luă ceva timp să iasă la suprafață.

Apăru, scuipând apă ca să poată respira. Deasupra lui, Laura îngenunche pe doc, rochia albastră înfoindu-se în jurul ei pe când se uita disperată în apa întunecată.

- Ian, ești bine?

- Sunt bine, mulțumesc, spuse el, înotând.

- O baie bună este, uneori, singurul mod de a trata cu un scoțian încăpățânat.

Văzând că nu era rănit, ea se relaxă, așezându-se mai comod.

– Asta te va învăța minte să mai insulți o rusoaică, băiețaș, spuse ea, mijindu-și ochii. Nu uităm și nici nu iertăm.

Cu ochii aurii migdalați și cu vocea ei care torcea, Laura semăna acum atât de mult cu o pisică, încât Ian aproape se aștepta să-i vadă coada lovind ca un bici. Așa că începu să râdă cu o veselie contagioasă ce venea dintr-o parte a sufletului său pe care o credea moartă.

– Doamne, ce vrăjitoare periculoasă ești! bolborosi el. Poate ar fi o greșeală să te învăț cum să mânuiești o pușcă.

– Nu-mi vine să cred că te-am împins în apă, spuse ea, rușinată. N-am făcut niciodată așa ceva în viața mea. Dar m-ai enervat extrem de tare!

– Eram mai degrabă furios pe mine însumi și nu gândeam mai limpede decât tine.

Își ridică mâna înspre Laura și ea i-o luă automat, cu scopul vag de a-l ajuta să iasă din apă. Dar Ian o smuci și o aruncă în iaz cu capul înainte.

Țipătul scurt, îngrozit al Laurei fu înăbușit când căzu în apă. Pentru o clipă de spaimă, se agită sub apă, strânsă de corset, târâtă în jos de jupoanele ei îmbibate cu apă și înnebunită după aer. Înainte s-o cuprindă panica, un braț puternic o apucă de mijloc și o ridică spre suprafață până ce capul îi ajunse deasupra apei. Se încolăci în jurul lui Ian ca iedera, prea recunoscătoare pentru ajutor ca să-l mai pedepsească pentru trădare.

– Ticălos ce ești! Nu știu să înot!

– Asta te va învăța minte să-ți împingi soțul în apă, zise el pe un ton blând. O insultă gravă adusă demnității mele de lord.

Laura izbucni în râs, ceea ce îl stârni din nou pe Ian. Pe când stăteau îmbrățișați, zguduiți de hohote, simți în inimă o căldură care i se răspândi în tot trupul. Doamne, Dumnezeule, ce bine era să-l audă râzând!

Se uită la fața lui, unde îndărătnicul petic de catifea de pe ochi era tot la locul său, și văzu că arăta cu zece ani mai tânăr și atât de chipeș, că i se strânse inima. Așa fusese odată și, cu voia Domnului, va fi din nou.

Când se opri din râs, Ian spuse:

– Înotul e alt sport pe care va trebui să-l înveți, pentru că o să locuiești pe malul unui lac. Își ținea o mână pe doc și cealaltă în jurul mijlocului ei. Îmi pare rău pentru toate lucrurile îngrozitoare pe care le-am spus, Laura. Nu am fost niciodată predispus la gelozie în trecut, dar văzându-te cu alți bărbați care te doreau și care puteau să-ți dea ce eu nu pot...

Veselia dispăruse și vocea i se frânse.

– Nu înțeleg nici în ruptul capului de ce cred bărbații că sexul e mai presus de toate, spuse ea, exasperată. Ai încredere că știu cum gândesc, Ian. Am mai spus-o și o spun din nou – nu-mi doresc pasiune fizică. Amintindu-și ce îi spusese el despre cochetăria ei, continuă: Am fost întotdeauna în stare să simt când mă doresc bărbații. E o tensiune stânjenitoare, la fel de evidentă precum căldura răspândită de un foc. Am învățat de la început să fiu distantă, pentru ca purtarea mea să nu poată fi niciodată greșit interpretată. Dacă ți-am părut ușuratică astă-seară, a fost fiindcă, pentru prima oară în viața mea, am putut să mă destind fără să-mi fac griji pentru urmări neașteptate. Fiind soția ta, mă simțeam ocrotită.

Îl simți tresărind.

– De toată lumea în afară de mine, mormăi el. Doamne, te insult și tu îmi aduci un prinos care mă umilește enorm. Dacă ai vrut să mă pedepsești, ai reușit de minune.

– Nu vreau să te pedepsesc. Vreau doar să ai încredere în mine, pe viitor. Se uită cu seriozitate în ochii lui. Jur în fața lui Dumnezeu că nu te voi înșela niciodată, Ian. De fapt, nu asta înseamnă căsătoria? N-o să-mi calc jurămintele pentru plăcerile îndoielnice ale adulterului. Nici acum, nici altă dată.

– Mulțumesc, spuse el încet. O sărută pe frunte, buzele alunecându-i pe apa de acolo. Îmi pare rău că a trebuit să te confrunți cu singurele două femei din India

care au contat pentru mine. Nu mi-aș descrie trecutul ca pe unul foarte libertin și nu-mi asum responsabilitatea pentru tot ce ar putea zice Blanche Baskin. Presupun că trebuia să-ți fi spus de Georgina. Dar nu părea niciodată să fie momentul potrivit. Că veni vorba, am mai fost logodit cu o femeie, dar asta e o poveste foarte veche.

– O poveste foarte veche, Ian? întrebă ea pe un ton blând. Da, Georgina s-a măritat cu altcineva, dar asta nu înseamnă că nu mai ești îndrăgostit de ea. E mult mai frumoasă decât mine, chiar superbă. Cu numai două săptămâni înainte să mă întâlnești, te gândeai să te căsătorești cu ea.

– Omul care o iubea pe Georgina Whitman a murit în Buhara, spuse el, îndurerat. Poate că și capacitatea de a iubi a murit odată cu el.

Știind că pierderea lui era și a ei, Laura își stăpâni emoția și își lipi capul de gâtul lui, simțindu-i pulsul bătând sub pielea umedă.

– N-o mai iubeai pe Georgina când te-ai întors la Cambay?

Brațul i se încordă pe spatele ei.

– Cât timp eram în Puțul Negru, mă agățam de gândul la Georgina ca de un talisman, sperând că dacă sau când o voi vedea din nou, tot ce era frânt în viața mea va redeveni la fel ca înainte, printr-un fel de vrajă. Așa stând lucrurile, nu pot să neg că am avut un șoc teribil când m-am întors și am găsit-o măritată cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. El scoase un oftat cutremurător. Dar, când am revăzut-o în sfârșit, nu s-a întâmplat nici o vrajă care să repare ce era distrus. Chiar dacă n-ar fi fost măritată, tot nu m-aș fi putut însura cu ea așa cum sunt acum, deși probabil că onoarea ar fi împiedicat-o să rupă logodna. S-ar fi produs o încurcătură îngrozitoare. A fost mult mai bine că lucrurile au ieșit așa. Gerry a iubit-o întotdeauna pe Georgina și se potrivesc de minune.

O mai sărută o dată, de această dată pe buze. O cascadă de stropi sclipitori căzu din părul lui pe obrazul ei, într-o mângâiere jucăușă.

– De fapt, tu ești singura care a pierdut în urma celor întâmplate, pentru că acum ești legată de mine, pentru că nu ai ascultat de glasul rațiunii.

– Nu-mi amintesc decât că nu țin seama de glasul rațiunii atunci când mă înfurii. Ea râse cu tristețe. Mie însămi nu-mi vine să cred că te-am împins în lac. Cred că Larissa Alexandrovna pusese stăpânire pe mine în acel moment.

– Sper că nu face asta prea des, spuse el, amuzat. Apa e mult prea rece în Scoția.

Laura își mișcă leneș picioarele în apă, bucurându-se de senzația de imponderabilitate a plutirii și de felul în care li se atingeau în mod intim trupurile.

– Ți-a trecut prin minte că suntem amândoi în lac în timp ce balul dat în cinstea ta continuă fără tine?

– Sunt convins că ai dreptate, o aprobă el. Deși în acest moment al balului, oaspeții de onoare nu mai contează. Oamenii se distrează foarte bine și fără ei.

Își luă mâinile de pe mijlocul Laurei și o susținu de subțiori. Ei i se tăie respirația când simți că îi atinge sânul stâng, lăsând în urmă o dâră de foc.

Fără să-i observe reacția, Ian se desprinse de doc și înotă pe o parte către mal, ținând capul Laurei deasupra apei. Ea se destinse și savură senzația pe care i-o produceau mușchii lui puternici unduindu-se peste trupul ei.

Din vreo zece mișcări ajunseră la apă mai puțin adâncă, unde el se putea ridica în picioare. Ian o luă pe Laura în brațe și o duse până la mal în timp ce din rochia ei curgeau șuvoaie de apă. După ce o puse în picioare, ea își verifică repede bijuteriile și se bucură să-și găsească cerceii, colierul și inelele la locul lor.

În afară de asta, ținuta ei era, totuși, un dezastru. Fustele și jupoanele îmbibate cu apă cântăreau enorm, iar pantofii și evantaiul dispăruseră, probabil zăcând pe fundul lacului.

Cu simț practic, Ian îi ridică o parte din fustele grele și stoarse materialul până ieși o cascadă care se revărsă pe iarbă. Apoi își schimbă poziția și făcu la fel și cu partea cealaltă. Gesturile lui avură un efect secundar

cu totul neașteptat pe oriunde o atingea. Degetele lui atingându-i ușor coapsa, podul palmei bâjbâind în partea de jos a pântecelui când îi scoase materialul lipit de piele, încheietura mâinii lui pe genunchiul ei – fiecare contact întețea acel foc jucăuș care se aprinsese în Laura pe când era în lac. Stătu fără să respire, nemișcată ca o statuie, pe când flăcările îi străbăteau tot trupul. Ce naiba se întâmpla cu ea? Întâi furie, apoi foc. Când își trecu degetele amorțite prin părul groaznic de răvășit, să-și pieptene buclele cele mai încurcate, îi dădu în gând un ordin tăios Larissei, să plece și să o lase în pace pe Laura.

Când își recăpătă stăpânirea de sine, scoase inelul de logodnă de pe mâna dreaptă și i-l dădu soțului ei.

– Uite-l, e al tău. Și să nu îndrăznești să mă întrebi dacă îl vreau eu.

Ian zâmbi prefăcut.

– N-ar fi o dovadă de tact din partea mea, nu?

Când își punea inelul în buzunar, Laura îi spuse cu șovăială în glas:

– Poate ar trebui să-i spui Georginei ce mi-ai zis mie astă-seară, și anume că crezi că e mai bine că voi doi nu v-ați căsătorit. E nefericită. Cred că întoarcerea ta din morți a produs o problemă în relația ei de cuplu, care va fi foarte greu de remediat. Îi poți fi de ajutor dacă o faci să se simtă mai puțin vinovată. Desigur, dacă nu preferi să-i lași pe amândoi să sufere în continuare.

Văzând că Ian tace, se temu că mersese prea departe, dar, după mai mult timp, el spuse:

– Nu, nu vreau asta. Am fost prea ocupat cu problemele mele ca să mă gândesc cum a afectat-o pe Georgina întoarcerea mea. O să trec mâine pe la ea, să văd dacă pot să repar ce am stricat.

– E foarte onorabil din partea ta.

El făcu o grimasă de amărăciune.

– Nu e onoare, ci iluzia onoarei. Expresia i se înseninează și o luă pe Laura de umeri. Pe când se întorceau spre club, strângându-se în brațe, el spuse: Aș prefera să nu intru în sala de bal. Hai să ne furișăm pe lângă clădire

și să găsim un servitor care să ne cheme o trăsură și să-l anunțe pe David că am plecat.

Tăiară drumul pe o întindere de iarbă luminată de lună și înconjurată cu tufe înflorite. Laura aruncă o privire spre sala de bal. Notele sclipitoare ale unui vals umpleau aerul, amestecându-se cu mireasma pătrunzătoare a florilor.

– N-am dansat niciodată cu tine, spuse ea cu nostalgie în glas. Cred că acum va trebui să aștept până ajungem în Scoția.

Ian râse pe înfundate.

– Nu e nevoie. Se dădu cu un pas înapoi și făcu o plecăciune adâncă. Lady Falkirk, îmi faceți plăcerea de a-mi acorda acest vals?

După ce îi trecu surprinderea, ea îi aruncă un zâmbet leneș și îi oferi mâna.

– O, da, milord.

El o trase în brațele lui și începură să valseze, învârtindu-se încet în lumina lunii. Deși Ian probabil că nu mai dansase de când plecase la Buhara, executa mișcările cu siguranța și grația unui dansator înnăscut.

Laura își înclină capul și se lăsă în voia muzicii, așa cum nu o făcuse cu nimeni altcineva în acea noapte. Se bucura că brațul puternic al lui Ian o strângea de mijloc, că degetele lui se împleteau ferme cu ale ei și că trupurile lor se mișcau foarte aproape unul de altul. Deși viitorul putea să-i aducă alte mii de nopți de dans, știa că nu avea să uite niciodată vraja primului lor vals, în lumina argintie a lunii și cu iarba moale sub picioarele ei încălțate doar cu ciorapi. Când muzica se termină, Ian îi spuse cu blândețe:

– Ți-am spus ce simțeam pentru Georgina, dar nu și ce simt pentru tine. Te iubesc foarte mult, Laura, și cred că te potrivești cu mine mult mai bine decât Georgina. Este păcat că primești versiunea mea stâlcită în bămaie, cu un petic pe ochi, cu mult mai puțin folositoare și amuzantă decât cea de dinainte.

Ea zâmbi, visătoare.

– Nu regret, pentru că, dacă n-ai fi fost stâlcit în bătaie și nu ai avea peticul ăsta pe ochi, nu ne-am fi căsătorit niciodată.

Îi zâmbi și el, apoi înclină capul și o sărută. Deși vorbele lui nu prea semănaseră cu o declarație de dragoste, îmbrățișarea lui compensă această deficiență. Poate faptul că Ian descoperise din nou râsul adăuga o nouă dimensiune felului în care săruta.

Laura închise ochii și savură valul de căldură pornit din adâncul ființei sale, care o moleșea și o încânta în același timp. Îi înconjură gâtul cu brațele și se lipi de el, simțind cum o pătrunde umezeala de la hainele ude dintre ei.

Nu voia ca Ian să-i dea drumul. Când o făcu, se uită la el și îl văzu privind-o cu ochiul lui negru, enigmatic. Înflăcărarea i se domoli când își dădu seama că seara asta schimbase lucrurile între ei într-un mod pe care nu-l înțelegea încă.

Înainte să-și mai pună singură întrebări, vocea bine cunoscută a lui David rupse tăcerea adâncă.

– Aici erați! Începeam să mă întreb dacă nu v-a prins vreun leopard. Fluieră încet când ajunse destul de aproape de ei ca să-i vadă mai bine. Arătați amândoi ca doi pisoi înecați. Știu că te-a atras întotdeauna apa, Ian, ca pe o vidră, dar în toiul unui bal?!

Ian râse cu poftă.

– Nu un leopard ne-a atacat, ci un crocodil. După o luptă crâncenă sub apă, bestia a fost învinsă.

Auzind râsul, fața lui David se lumină de încântarea simțită și de Laura mai devreme. Dar nu comentă, ci doar se uită mai atent la cumnata lui, făcând ochii mari. Laura nu arăta ca vreun pisoi pe care-l văzuse vreodată.

– Dacă te mai holbezi la nevastă-mea ca un tigru la o pradă aleasă, spuse Ian pe un ton glumeț, îți rup brațul.

Laura își coborî privirea și se uită în jos cu un aer vinovat. Dacă rochia ei de mătase fusese îndrăzneață înainte, acum era de-a dreptul indecentă.

David râse pe înfundate.

– Mă îndoiesc că ai putea – am crescut un pic de când ai încercat ultima dată –, dar mai bine nu încercăm să aflăm cât. Își scoase haina stacojie. Pune asta pe tine, Laura. Nu cred că vrei să răcești.

Pe când Ian lua haina, David continuă, ușor amuzat:

– Îți răcești gura degeaba spunându-i oricărui bărbat normal să nu se uite cu admirație la Laura – iar așa cum arată acum, abia ieșită din apă, chiar și un *sadhu*[1] hindus, care a renunțat la toate plăcerile lumești ar deveni brusc interesat de ea.

Când David se referise în treacăt la bărbații „normali", Laura simți o ușoară ezitare în mișcările lui Ian, care îi aranja haina pe umeri, dar vocea lui rămase calmă când zise:

– Te rog, mulțumește colonelului și soției sale din partea mea și explică-le de ce nu o pot face eu în persoană. A fost o seară memorabilă.

Ceea ce era puțin spus, hotărî Laura în timp ce ocoleau clubul pe malul apei.

Abia noaptea târziu, când Laura se ghemuise confortabil lângă Ian și era aproape adormită, fu atât de șocată de o descoperire înfricoșătoare, încât se trezi. Mai devreme, fusese atât de preocupată de evenimentele acelei seri – mai întâi de socializare, apoi de furie, pe urmă de râs și dansat –, că nu-și dăduse seama pe deplin de pericolele implicate de comportamentul ei.

Își dădea seama cu groază că ea, care căutase întotdeauna să fie calmă, căzuse pradă furiei și geloziei.

Deși faptul că îl împinsese pe Ian în apă nu-i pusese în primejdie viața, gestul ei fusese foarte aproape de violența nestăpânită. Ce se întâmpla cu ea?

Crezuse că, dacă se abținea de la pasiunea carnală, va fi salvată de excesele fatale ale firii ei. Dar de două ori până acum, când îi dăduse Ian lecția de tragere la țintă și astă-seară, când se înfuriase din pricina fostei lui logodnice, își pierduse complet stăpânirea de sine.

[1] Ascet, om sfânt

Era clar că patimile din sufletul ei erau la fel de schimbătoare şi de periculoase ca şi cele ale trupului.

Îşi îmbrăţişă soţul adormit şi faţa i se încordă. Nu vedea decât două posibilităţi: fie învăţa să se stăpânească mai bine, fie îl părăsea pe Ian, pentru binele amândurora. Dar, practic, nu avea de ales, pentru că nu-şi mai închipuia viaţa fără el.

2 mai. O zi foarte importantă! Am văzut din nou soarele şi am clipit ca un sobol în strălucirea lui. Eu şi Ian am fost scoşi din Puţ, apoi despărţiţi. Eu am fost dus la biroul directorului închisorii, unde aşteptau un şambelan şi doi mullahi. Mi-au promis bunăvoinţa regală, un post de consultant militar, o reşedinţă numai a mea şi o soţie tânără şi „graţioasă ca o căprioară".

Ca să obţin aceste favoruri, nu trebuia decât să recunosc că spionam pentru ţar, să mă convertesc la religia islamică şi să jur credinţă emirului Nasrullah. Convertirea trebuia să aibă loc în acel moment: trebuia doar să spun „Nu există alt Dumnezeu decât Allah şi Mahomed este profetul Său", şi aveam să fiu liber. Ca să nu mai vorbim de spălat, bine îmbrăcat şi hrănit.

N-o să pretind că nu am şovăit. Odată, aş fi acceptat oferta, cu speranţa că voi evada mai târziu, gândindu-mă că nu avea importanţă ce religie practicam. Dar contează, dacă nu pentru Dumnezeu, atunci pentru mine. Sunt pe moarte. Desigur, toţi oamenii sunt, dar în cazul meu, ştiu că mai am câteva săptămâni sau luni de trăit, nu ani.

Şi, pe Sfântul Chiril cel binecuvântat, când îmi va suna ceasul, vreau să mor ştiind că nu am renegat credinţa în care m-am născut, biserica pentru care strămoşii mei şi-au vărsat sângele. Vreau să merg într-un rai ortodox, cu domuri aurite, cu tămâie şi samovare, nu într-un paradis musulman plin de hurii care redevin fecioare în fiecare noapte.

N-am înţeles niciodată farmecul acestui lucru – virginele iau totul prea în serios. Daţi-mi o femeie care ştie ce face, nu că aş putea să fac ceva cu ea în starea mea actuală, dar nu m-ar deranja să ţin o femeie frumoasă în poală, unde aş putea s-o mângâi pe genunchi şi să mă gândesc la zile mai bune.

Mă întreb cum e raiul, în caz că există. Îmi place să cred că e un oraş mare, cu diferite cartiere pentru fiecare religie, dar nu prea departe unul de altul. Deşi nu cred că aş vrea să stau în raiul mahomedan, sunt sigur că aş vrea să-mi pot vizita prietenii musulmani şi să fumez o pipă sau două. Mă aştept ca paradisul Bisericii Catolice să fie chiar lângă acela al Bisericii Ortodoxe, pentru a sărbători împreună zilele marilor sfinţi. Protestanţii îşi vor avea propriul cartier – mă aştept la un loc rece şi aşa-zis virtuos, dar care merită vizitat, fie şi numai pentru a le bea berea.

Desigur, raiul e doar pură speculaţie pentru mine, după tot ce am făcut în viaţă, dar cea mai rea faptă din toate e cea care ar putea avea loc după moartea mea. Planul meu măreţ, inteligent, poate să distrugă viaţa a mii – ba nu, a zeci de mii de oameni nevinovaţi. Are nevoie doar de o scânteie care să aprindă focul ce va devasta toată India. Şi pentru care alt scop în afară de a înlocui stăpânirea unui imperiu cu a altuia? Mi-aş dori din tot sufletul să pot desface ce am făcut, însă ar fi imposibil, chiar dacă n-aş fi îngropat de viu în celula asta. Nu pot decât să mă rog ca acest plan blestemat să nu fie dus niciodată la îndeplinire. Da, merit să ard în flăcările iadului. Măcar îmi voi revedea mai mulţi prieteni vechi decât în rai.

Laura se uită încruntată la transcrierea ei. Se pomenea din nou de un foc care ar distruge India. Trebuia să discute cu Ian, să vadă dacă Piotr îi vorbise vreodată de planul lui „măreţ, inteligent". Era greu de imaginat ce putea să fi făcut pentru a provoca catastrofa la care se referea. Ea bănuia că exagerase importanţa „operei" sale.

Oftând, îşi îndoi degetele sperând să-i treacă un crcel. Cu cât citea mai mult din jurnalul unchiului ei, cu atât regreta mai tare că nu-l cunoscuse mai bine

pe bătrânul apostat. Ar fi discutat cu ea despre natura paradisului dacă s-ar fi întâlnit din nou când ea era mare, sau ar fi păstrat pentru sine asemenea speculații irelevante? Nu avea să știe niciodată. Așa cum era foarte puțin probabil să știe vreodată care era planul lui „măreț, inteligent".

Ea și Ian hotărâseră să mai stea o zi după bal, să se odihnească și să se ocupe de treburile rămase. După micul dejun – la care Ian nu numai că mâncase foarte mult, dar și ceruse a doua porție –, drumurile celor doi se despărțiseră.

Laura făcu vizite de rămas-bun majorității nevestelor mai în vârstă, inclusiv lui Blanche Baskin, care o tachină pentru scalda de la miezul nopții împreună cu soțul ei cel chipeș. Apoi se întoarse la bungalow, își făcu bagajele și fu liberă pentru tot restul zilei. Se bucura că avea timp pentru jurnalul unchiului ei.

3 mai. Ian nu s-a întors încă în Puț. Dacă i-au făcut aceeași ofertă ca și mie, oare a acceptat-o? Nu știu, nici nu pot să ghicesc, deși am ajuns să ne cunoaștem atât de bine. Poate că a făcut așa cum aș fi făcut eu odată, crezându-se obligat să profite de orice șansă care îi aduce libertatea. Dar e un băiat încăpățânat și poate că le-a spus celor care îl ademeneau să facă, în schimb, un lucru crud și imposibil din punct de vedere anatomic. Așa că poate e liber acum sau, Doamne ferește, a fost executat. Mă rog să fie prima alternativă și să-și găsească drumul spre casă.

5 mai. E egoist din partea mea, dar îmi lipsește groaznic de mult compania lui Ian. Frigul pare și mai rece, întunericul și mai negru, singurătatea aproape insuportabilă. Încerc să dorm cât mai mult posibil.

6 mai. Ian s-a întors, delirând și bătut îngrozitor. L-au coborât ca pe o bucată de carne. Răutatea cu care i s-au făcut rănile întoarce pe dos chiar și un stomac atât de călit ca al meu. Dacă supraviețuiește, ar putea rămâne orb și cu alte vătămări permanente.

Am făcut tot ce mi-a stat în putință să-l ajut, dar era atât de puțin că îmi venea să plâng de frustrare. Sunt un bătrân căruia i-a rămas puțin timp de trăit – de ce nu dezlănțuiește iadul asupra mea?

Cu tocul între degetele albite, Laura se uita în gol, chinul din Puțul Negru părându-i-se mai real decât soarele strălucitor al Indiei. Deci atunci își pierduse Ian ochiul și suferise vătămarea care îi schimbase viața.

Temându-se de ce mai putea să citească, dar incapabilă să se oprească, se uită la cele câteva rânduri ce urmau.

20 mai. Ian a supraviețuit bătăii, cel puțin fizic, dar abia vorbește și nu vrea să spună nimic despre ce i-au făcut sau din ce motiv. Nebunul de englez trebuie să-i fi sfidat și plătește acum prețul pentru asta. Acum mă tem mai mult pentru spiritul decât pentru trupul lui.

Cu mâinile tremurându-i, Laura închise Biblia. Ar fi fost păcat să păteze cuvintele unchiului cu lacrimile ei.

capitolul 16

Fusese o pură întâmplare că Ian o găsise pe Georgina în vizită la părinții ei în ziua când se întorsese prima dată la Cambay. Nu știa unde se afla bungalow-ul pe care îl ocupau Georgina și soțul ei, dar David îi dăduse indicații, însoțite de o privire curioasă, și găsise ușor locul.

În două minute după ce își dăduse numele majordomului indian, Ian fuse chemat pe veranda plină de plante aflată pe o latură a casei. Georgina culegea flori ofilite dintr-o mușcată agățătoare, dar, când intră Ian, se întoarse spre el, cu chipul palid. Purta o rochie roz de dimineață și era foarte frumoasă, dar avea ceva fragil și vulnerabil, așa cum Ian n-o cunoscuse niciodată în timp ce îi făcea curte.

Fără să se mai deranjeze să-l salute, Georgina spuse bătoasă:

- Ce te aduce aici astăzi, Lord Falkirk?

- Voiam să vorbesc cu tine înainte să plec.

Ian o privi iscoditor pe Georgina. Își amintea foarte bine cum râseseră și se sărutaseră cu pasiune, totuși acum nu se simțea deloc legat de ea. Oare fusese relația lor bazată exclusiv pe atracție fizică, astfel că, fără dorință, nu mai rămăsese nimic din ea? Cu Laura, simțise o apropiere afectivă de la început, chiar dacă nu existase dorință trupească.

Amintirile Georginei probabil că erau mai tulburătoare, căci femeia roși sub privirea lui, luă o foarfecă de grădinărit și începu să taie niște lăstari târâtori cu o violență deplasată.

- M-am întâlnit cu Lady Falkirk ieri-seară. A fost foarte amabilă.

- Da, așa e mereu. Chiar dacă îl împinsese în iaz după întâlnirea cu Georgina, adăugă el în gând. Hotărând să treacă direct la scopul vizitei sale, spuse: Îți datorez scuze pentru felul în care m-am purtat după întoarcerea din Buhara.

Ea lăsă în jos foarfeca și se uită la el, cu fața imobilă.

- Se spunea că ai murit, Ian. Cum să fi bănuit că erai în viață?

- N-aveai cum, îi spuse el cu blândețe. Chiar și atunci am știut asta, dar eram atât de distrus că te găsisem măritată, încât nu mai gândeam rațional. Abia când m-am mai liniștit, mi-am dat seama că vestea eronată a morții mele a fost probabil opera unei sorți binevoitoare, pentru că a pus capăt logodnei noastre.

Femeia își privi mâinile, răsucind cu nervozitate foarfeca. Îl întrebă cu o voce firavă:

- Vrei să spui că nu ai ținut niciodată la mine și ești bucuros că nu ne-am căsătorit?

Vrând s-o elibereze de trecut și să-i menajeze mândria fără a-i încuraja regrete inutile, el îi spuse cu prudență:

- Între noi au fost sentimente autentice, Georgy. Dacă nu aș fi fost atât de nesăbuit să plec voluntar la Buhara, ne-am fi căsătorit și ne-am fi împăcat foarte bine. Cât am fost în închisoare, m-am gândit mereu la tine - tu reprezentai tot ce mai făcea viața mea demnă de trăit. Dar omul care a plecat, căruia i-ai promis că vei fi soția lui, nu e același cu cel care s-a întors. Acum suntem aproape ca doi străini. Așa cum sunt acum, nu aș fi un soț bun pentru tine. Meriți mai mult.

Nesigură pe ea, Georgina îi studie chipul.

- Cum te-ai schimbat, Ian? Nu pari atât de diferit.

Ian ezită, neștiind cum să-i transmită ceva ce nu își lămurise nici el prea bine.

- În temniță, m-am uitat în hău și mi-am schimbat felul de a vedea viața, spuse el în cele din urmă. Nu știu dacă e bine sau rău, dar e o schimbare profundă, foarte mare.

Sprâncenele ei se îmbinară, într-o expresie de consternare.

- Ce vrei să spui prin „hău"?

- E ce rămâne când ți se răpește tot ce prețuiești. Zâmbi slab, fără veselie. Experiența a fost... educativă, dar cred că, orice aș fi învățat, prețul a fost prea mare.

Georgina se încruntă, iar el văzu că nu înțelegea cu adevărat. Spera să nu înțeleagă niciodată. În schimb, îl întrebă:

- Soția ta... a privit și ea în hău?

- Da, spuse Ian, puțin surprins de propria siguranță, însă fără să se îndoiască de afirmația sa. Eu și Laura ne potrivim așa cum noi doi nu ne-am mai fi potrivit, dar cum tu și Gerry puteți. E un bărbat minunat. Fii fericită cu el.

Era o iertare de păcate și lacrimile se iviră în ochii Georginei pe măsură ce înțelegea.

- Mulțumesc, Ian, îi spuse ea încet. Sper ca și tu să-ți găsești fericirea alături de Laura. Sau, dacă asta nu e posibil după toate cele întâmplate, măcar mulțumirea.

Mai trebuia făcut un singur lucru. Ian scoase inelul cu diamant din buzunar și i-l întinse Georginei.

- L-am cumpărat pentru tine și nimeni altcineva. Înțeleg că nu vrei să-l porți, dar poate îl vei păstra pentru

fiica ta mai mare. Spune-i că e de la cineva care... te admira foarte mult.

– Așa voi face. Pe când accepta inelul, îi dărui zâmbetul radios care îl ajutase să reziste în atâtea luni sumbre. Ian se simți cuprins de un val de afecțiune, diferită de cea pe care o simțise odată pentru ea, dar la fel de autentică. Luându-i mâna, îi sărută ușor vârfurile degetelor.

– La revedere, Georgy. Te rog, transmite-i lui Gerry cele mai bune urări din partea mea.

Ian se întoarse cu spatele și plecă. În timp ce el ieșea pe ușă, Georgina se trânti într-un fotoliu capitonat și se ghemui ca un copil. Îi fusese greu să-l revadă pe Ian, dar acum că întrevederea se terminase, se simțea profund ușurată. Ian avea dreptate. Se schimbase, iar ea percepea diferențele, deși nu le putea defini.

Avusese aproape sigur dreptate și când îi spusese că nu se mai potriveau. Nu că ea n-ar mai fi simțit nimic pentru el. Nu întâmplător îl alesese la început pe Ian dintre el și Gerald. Ian era deosebit și o părticică din inima ei avea să regrete întotdeauna ce ar fi putut să fie între ei. Dar acum Gerry era soțul ei; între ei se creaseră legături atât prin traiul zilnic împreună, cât și în intimitatea patului conjugal. Amândoi se bucuraseră când aflaseră că vor avea un copil.

Căsnicia lor fusese foarte tensionată de la întoarcerea lui Ian. Ea se simțise vinovată, aproape o păcătoasă, că îl acceptase pe Gerry la așa de puțin timp după ce primul ei logodnic fusese declarat mort. Ian îi făcuse onoarea s-o ceară de nevastă și ea simțea că îi înșelase încrederea. Bănuia că și Gerry era încercat de aceleași sentimente, deși nu era sigură. Subiectul era unul pe care nu fuseseră în stare să-l discute. Poate că lui îi era teamă să nu o piardă a doua oară în favoarea lui Ian, dacă nu în fapt, cel puțin din punct de vedere emoțional.

Georgina mai era încă pe verandă când se întoarse soțul ei la prânz și o căută pe afară, având pe față

expresia dornică și prudentă care îl caracterizase în ultimele săptămâni. Când o văzu, se opri în prag.

– Ai pățit ceva, Georgy? o întrebă el, stânjenit. Te văd plângând.

Ea se șterse la ochi cu dosul palmei.

– Ian Cameron a fost aici.

– Să-l ia naiba! înjură Gerry, posomorându-se. Ce-a mai zis de data asta? N-o să-i permit să te mai tulbure.

Georgina scutură din cap, apoi se ridică de pe scaun și se duse să-și îmbrățișeze soțul.

– Nu m-a tulburat, șopti ea. A venit să-mi dea permisiunea de a fi fericită cu bărbatul pe care îl iubesc.

La început, Gerry nu înțelese, dar, când Georgina își puse buzele pe ale lui, totul îi deveni limpede. Își strânse soția la piept și bariera de vinovăție și îndoială ce se înălțase între ei se prăbuși asemenea zidurilor Ierihonului.

Imaginația bogată era uneori o binecuvântare, dar făcea din citirea jurnalului lui Piotr o experiență zguduitoare. În puține cuvinte, evoca Puțul Negru mai bine decât orice alte descrieri lugubre. Și empatia era un blestem în acest caz, în care cei doi bărbați care sufereau îi erau ambii atât de apropiați.

Hotărând că citise destul pentru o zi, Laura răsfoi alene Biblia, numărând datele rămase și citind din când în când câte o frază din text, cuvintele rusești răsunându-i în minte cu rezonanța existentă în pietrele catedralei din Sankt Petersburg, unde mergea familia ei să se roage.

Tocmai se pregătea să pună volumul deoparte, când, pe neașteptate, îi sări în ochi numele ei pe ultima pagină a Bibliei. Jurnalul lui Piotr acoperea cam două treimi din Biblie, dar pagina albă de la sfârșitul cărții conținea o scrisoare scrisă special pentru Laura. Purta o dată de la începutul lui august, luna în care Piotr fusese executat.

Laurei i se zbârli părul de pe ceafă în timp ce o citea, poticnindu-se la traducere, deoarece scrisul înghesuit

al lui Piotr devenise din ce în ce mai ilizibil. Odată ce se asigură că înţelesese bine cuvintele, le notă în engleză ca să-i poată arăta scrisoarea lui Ian.

2 august. Ah, Larissa Alexandrovna, micuţa mea Lara, ultima din neamurile Kuşutkin şi Karelian, oare există vreo şansă ca volumul ăsta să ajungă la tine într-o zi? Mă tem că nu, deşi, nu ar fi chiar imposibil. Am auzit de un englez care a lăsat un jurnal de temniţă asemănător acestuia. La douăzeci de ani după moartea lui, a ajuns ca prin minune în Anglia, în casa surorii lui.

Deci există o şansă să-mi citeşti într-o zi reflecţiile, mai ales dacă Ian supravieţuieşte, căci l-am rugat să facă tot posibilul să primeşti această scrisoare. Poate că voi doi vă veţi întâlni într-o zi, în India sau în Anglia. M-aş bucura să se întâmple aşa, căci tu, singura mea nepoată, îmi eşti aproape ca o fiică, iar pe Ian, prietenul şi fratele meu, îl iubesc ca pe fiul pe care nu l-am avut. Cred că o să vă placă unul de celălalt.

Dar nu trebuie să irosesc foaia asta albă şi puterile mele vlăguite cu aiureli. Dacă jurnalul ăsta ajunge în mâinile tale şi drumul e sigur şi se poate face, vreau să te duci în Dharjistan, în nord-vestul Indiei. Am legat prietenie cu maharajahul, Rajiv Singh, în măsura în care un om de rând se poate împrieteni cu un prinţ. L-am întâlnit pe când vizitam India. Înainte să mă întorc în Asia Centrală, făcând această călătorie care m-a costat viaţa, i-am încredinţat o ladă cu lucrurile mele personale, mai ales hârtii. Îţi las acea ladă moştenire. Dacă îi dovedeşti lui Rajiv Singh că eşti singura mea rudă în viaţă, ţi-o va da. Nu numai că e un om cinstit, dar nu conţine vreun lucru care l-ar putea tenta pe un prinţ. Examinează lada şi conţinutul ei cu multă atenţie şi cred că rezultatul va merita osteneala călătoriei.

Dumnezeu să te apere şi să te binecuvânteze, copilă. Nu uita că eşti rusoaică, dar foloseşte-ţi mândria ca pe o sursă de iubire, nu de ură.

*

Terminându-şi treburile, Ian se întorcea la bungalow-ul lui David în galop mărunt când îl opri un strigăt.

– Maior Cameron Sahib!

Trase de frâie şi se întoarse.

– Zafir? spuse el, neîncrezător, când îl recunoscu pe omul cu turban care galopa spre el cu nesăbuinţa membrului unui trib de la graniţă.

Când nou-venitul îşi opri calul cu un gest impetuos, Ian râse zgomotos.

– Tu, bătrâne bandit afgan! Nu credeam c-o să te mai văd la faţă. Am întrebat de tine la regiment şi mi s-a spus că plecaseşi în permisie pentru două luni.

Zafir zâmbi, arătându-şi pentru o clipă dinţii albi şi puternici ce contrastau cu tenul oacheş şi cu barba lui neagră.

– Asta mi-a fost intenţia, Cameron Sahib, dar am auzit că v-aţi întors, aşa că mi-am mânat calul din nou spre sud. Voiam să văd dacă e adevărat că aţi supravieţuit sau a venit doar un duh să vadă dacă trupele trăiau conform standardelor impuse de dumneavoastră.

Cam târziu, Zafir îi spuse un respectuos *salam aleikum*. Ian îi răspunse luându-i mâna şi strângând-o cu putere. Zafir fusese ordonanţa lui mai mulţi ani înainte de călătoria în Buhara, iar Ian regreta că nu avea să-l mai vadă.

– Nu mai sunt ofiţer, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu standardele mele. Dar mă tem că asta va fi o vizită scurtă, căci mâine plec la Bombay, unde mă îmbarc să mă întorc acasă.

– Vă însoţesc, îl anunţă Zafir fără să ezite nici o clipă. Doresc de mult să văd oraşul Bombay. Zâmbi cu viclenie. Se spune că femeile de acolo sunt foarte frumoase.

Un pic surprins, Ian spuse:

– Chiar vrei să-ţi petreci timpul aşa în permisie?

Zafir avea surprinzătorii ochi cenuşii ai unora dintre compatrioţii lui, iar acum un licăr clar apăru în adâncurile lor fumurii.

– E un mod la fel de bun ca oricare altul de a-ţi petrece timpul în permisie. Dacă aţi angajat alt servitor, puneţi-l pe liber. Eu voi face treaba mai bine.

Ian râse din nou. Falsa modestie nu i se potrivise niciodată lui Zafir.

– Nu am nici un servitor. În schimb, mi-am luat o nevastă.

Sprâncenele negre, stufoase ale afganului se ridicară vădind mirarea.

– Atunci aveţi mare nevoie de un servitor. Un bărbat nu trebuie să-şi piardă timpul cu chestii minore atunci când are o nevastă nouă.

Ian se gândi o clipă. Se crease o intimitate plăcută între el şi Laura când călătoriseră singuri, dar drumul până la Bombay era lung. Ar fi fost convenabil să aibă un servitor, mai ales unul atât de capabil. Când ajunse la o concluzie, Ian recunoscu în sinea lui că nevoia de singurătate nu mai era aşa de mare. Îi plăcea şi ideea de a călători cu un om a cărui companie îl bucura.

– Dacă eşti dispus să faci drumul, aş fi încântat să vii cu noi.

Cei doi mai petrecură câteva minute împărtăşindu-şi noutăţi, apoi conveniră asupra orei la care Zafir avea să li se alăture a doua zi dimineaţă. Pe urmă, fluierând încetişor, Ian parcurse restul drumului până acasă, nerăbdător s-o revadă pe Laura şi să-i spună cum îşi petrecuse ziua. Nerăbdarea era ceva la fel de nou pentru el ca şi râsul.

Bătea o briză plăcută, iar el o găsi pe Laura pe verandă, profitând de adiere. Urcă câte două trepte deodată, apoi o luă în braţe, lipind-o de pieptul lui. Era o povară încântătoare, delicată şi mirosind slab a parfum de iasomie. După balul din seara trecută, dormise toată noaptea cu ea în braţe. Nu se odihnise niciodată mai bine în toată viaţa lui.

Deşi părea cam distrată, Laura îi zâmbi.

– Eşti foarte binedispus. Ai avut o zi în care ţi-au mers toate din plin?

– Am făcut toate aranjamentele pentru Leela şi fiul ei. Ian se cocoţă pe balustrada verandei, legănându-şi un picior. Şi ai avut dreptate că trebuia să vorbesc cu Georgina. Nu numai ea se simte mai bine acum, ci şi eu.

– Serios? Laura îşi înclină capul. De ce?

Îşi învârti puţin pălăria *topi* în mână, gândindu-se la întrebarea ei.

– Cred că am făcut un pas înainte în demersul de a da uitării trecutul. Am acceptat că aş face mai bine să nu mă înfurii în privinţa a ceea ce nu am. E chiar simplu, dar, cum ai spus tu odată, e genul de lucru pe care cineva trebuie să-l pună în practică de multe ori. Îi zâmbi cu tristeţe. Scuze, învăţ foarte greu.

Laura încuviinţă din cap, ochii ei ca două topaze licărind, plini de aprobare afectuoasă. Era cea mai liniştitoare femeie, în afara momentelor când se înfuria. Iar lui îi plăcea chiar şi atunci.

– Ultimele veşti pe ziua de azi sunt că ne-am ales cu un beneficiu neaşteptat – vom avea un servitor în ultima etapă a călătoriei noastre, spuse el. Ordonanţa mea afgană, Zafir, s-a întors din permisie să vadă cu ochii lui că sunt în viaţă. Deoarece sunt, a hotărât să ne însoţească la Bombay. M-am bucurat să-l întâlnesc şi sunt sigur că va face o treabă excelentă.

Ea îşi muşcă buza de jos.

– E ceva despre care trebuie să vorbim. Am mai tradus nişte pasaje din jurnalul unchiului Piotr şi am găsit asta la sfârşitul Bibliei. E o scrisoare pentru mine. Îi dădu traducerea în engleză pe care o făcuse.

Imediat ce dădu peste cuvântul „Dharjistan", lui Ian îi apăru în minte imaginea unui foc mistuitor.

– Mii de draci! înjură, închizând ochiul şi luptându-se cu un val de dezorientare.

Simţi mâna Laurei pe umărul lui.

– Ai păţit ceva, Ian?

Atingerea ei îl calmă.

– Nu sunt prea sigur, spuse el rar, deschizându-şi ochiul şi văzându-i faţa îngrijorată. Când am citit „Dharjistan", am văzut foc.

- Ce ardea?

El trase adânc aer în piept şi se gândi la imagine, care era mult mai clară decât străfulgerările vagi care nu-i dăduseră pace de când se întorsese din Buhara.

- Poate ţi se va părea ciudat, dar ce văd este ca o hartă a Indiei, dar mai reală. Flăcări se ridică spre cer în nord-vest, apoi se întind în întreaga ţară, distrugând totul în calea lor.

- Un foc în toată India? întrebă ea, speriată. Piotr a folosit cuvintele astea de mai multe ori în jurnalul lui. Ea răsfoi jurnalul, apoi citi cu voce tare ce scrisese unchiul ei.

- De aceea am avut luni întregi coşmaruri legate de foc! Ian se frecă la tâmple. Începe să-mi revină memoria. Eram inconştient, cu febră mare, când a fost luat Piotr să fie executat. A încercat să-mi spună ceva, dar, fiindcă eram în delir, singurul lucru care mi-a rămas întipărit în minte a fost că era dus la moarte. Acum parcă îl aud spunând „un foc în toată India", la fel de clar ca şi când ar sta aici pe verandă. Ian mai petrecu vreo câteva minute scormonindu-şi memoria, apoi scuturâ din cap, frustrat. A spus mai mult, dar să fiu afurisit dacă îmi amintesc.

- Din felul în care ai reacţionat, trebuie să fi menţionat şi cuvântul Dharjistan, zise Laura, gânditoare.

- Foarte probabil, dar n-am idee ce a mai spus.

- Acum că ai început să-ţi aduci aminte, poate ai să-ţi aminteşti şi restul, spuse ea, încurajator. Poţi să-mi spui câte ceva despre Dharjistan? Nu ştiu nimic despre locul ăsta.

- Am trecut pe acolo de mai multe ori pentru că se află pe principala rută spre Afganistan. De asta Dharjistan are o importanţă strategică. Se opri puţin, să prezinte doar faptele importante. Este un principat guvernat de un prinţ nativ, nu e administrat de englezi. Maharajahul, Rajiv Singh, a fost întotdeauna un puternic susţinător al guvernului central.

- Ce fel de om e?

- Pentru un conducător indian, e considerat foarte omenos, spuse Ian, cu cinism. Asta înseamnă că nu poruncește decât să i se taie nasul sau urechile unui om pe care alt maharajah l-ar executa. Asta reprezintă un progres după standardele locale. Acum, că Ranjit Singh a murit în Punjab, Rajiv Singh e cel mai influent prinţ din nordul Indiei. Face parte din rajput, o castă războinică renumită pentru onoarea şi priceperea în luptă. Despre soţia lui, Kamala, se spune că e cea mai frumoasă femeie din India.

Laura se gândi la asta.

- Ce legătură au toate astea cu focul din toată India?

- N-am idee. Ian se uită la hârtia din mâna lui. Dar mă întreb cum a ajuns un agent rus să fie prieten aşa bun cu Rajiv Singh.

- De ce să nu fie prieteni? întrebă ea, intrând un pic în defensivă. Unchiul Piotr era un om cultivat, fermecător.

- Aşa era, aprobă Ian, dar, dacă Piotr Andreevici se afla în India, era în speranţa de a face necazuri guvernului. Probabil că îşi petrecuse timpul în Dharjistan încercând să submineze puterea maharajahului. Rajiv Singh a părut întotdeauna să admită că era interesul lui să fie în relaţii bune cu englezii, dar probabil că e mai puţin loial decât se credea.

Ian se încruntă pe când recitea sfârşitul scrisorii.

- Sau poate cineva vrea să-l alunge de pe tron pe Rajiv Singh. Majoritatea curţilor indiene sunt nişte cuiburi de viespi, iar Piotr putea să ajute în taină un uzurpator. Dacă urca pe tronul Dharjistanului un prinţ antibritanic, acesta putea să-i facă mari necazuri guvernatorului.

- De ce s-ar fi amestecat Piotr în politica unui stat indian?

- Scopul lui principal era să ajute Rusia să pună piciorul în India, spuse Ian cu înverşunare. Rusiei nu i-a convenit niciodată prezenţa britanică aici. A făcut mai multe expediţii ratate, în speranţa de a ne scoate din ţară. De aceea e Asia Centrală atât de importantă. Dacă terenul nu ar fi atât de îngrozitor, trupele ruseşti s-ar

afla de partea cealaltă a trecătorii Khyber, aşteptând momentul prielnic s-o traverseze.

Ea părea deranjată de acest gând.

- Chiar crezi că unchiul meu s-ar fi putut implica în aşa ceva?

Ştiind că Laura nu făcuse niciodată legătura între unchiul pe care îl iubea şi ocupaţia acestuia, Ian spuse:

- Datoria lui era să sprijine interesele Rusiei şi o făcea foarte bine. Era în primul rând un soldat şi apoi un diplomat destul de slab, dar unchiul tău era un adevărat spion în slujba patriei sale, hotărât să facă tot ce era necesar pentru propăşirea ei.

- Până la urmă, evident că a regretat ce făcuse. Laura se încruntă, apoi spuse cu un optimism hotărât: Era de peste trei ani în India, aşa că din planul lui s-ar fi ales sigur praful.

- Probabil, încuviinţă el. Dacă aş crede că sunt şanse ca Dharjistanul să ia foc, nu te-aş duce acolo, indiferent ce moştenire ai de luat.

- Nu te deranjează să mergi acolo, Ian? Îţi va întârzia întoarcerea în Scoţia.

- Cu moştenirea de la Piotr, cu aluziile lui sumbre şi planurile urzite în trecut, ar fi imposibil să nu mă duc. Se mai uită o dată la jurnalul tradus şi citi în fugă ultimele câteva paragrafe, râzând pe înfundate când ajunse la presupunerile lui Piotr despre imaginea raiului.

Când dădu de propria descriere după ce fusese maltratat, faţa i se împietri. Slavă Domnului că, în timp ce aiura, nu spusese nimic despre ce se întâmplase după ce fusese scos din Puţ. Nu dorea să ştie nimeni ce se petrecuse în acele patru zile, şi mai ales Laura. Voia ca ea să-şi păstreze cele câteva iluzii pe care şi le mai făcea încă despre el.

Îşi ridică privirea de pe jurnal şi o văzu pe Laura uitându-se la el cu o intensitate tulburătoare. Nu voia să primească întrebări despre bătaia care i se dăduse şi cele patru zile cât lipsise, aşa că îi dădu jurnalul înapoi.

- Ce crezi despre conflictul din umbră dintre Rusia şi Marea Britanie? Din moment ce ţi-ai petrecut cea mai

mare parte din viaţă în Anglia, înclin să cred că le eşti cu totul loială englezilor, dar asta e poate o presupunere neîntemeiată.

- Nu vreau să-mi văd ţara de baştină şi cea de adopţie intrând într-un război, spuse ea pe un tot ironic. Nu pot fi loială decât păcii.

Ian se ridică în picioare.

- Cred că o să mă duc după bucătar, poate găseşte ceva de mâncare cât să rezist până la cină. Vrei şi tu ceva?

- Asta înseamnă că începe să-ţi placă din nou să mănânci? zise Laura şi buzele i se arcuiră într-un zâmbet.

- Cred că da, spuse Ian, căzut pe gânduri. Însă nu uita că, dacă ajung la 130 de kilograme, tu vei fi de vină.

Laura pufni în râs şi Ian râse împreună cu ea. Pe când intra în bungalow, el îşi dădu seama că acum îi plăcea să mănânce, să doarmă, să râdă şi să fie în compania unei femei încântătoare. Era mult mai mult decât crezuse posibil cu doar câteva săptămâni în urmă.

Mai presus de toate, învăţase să nu stăruie asupra a ceea ce îi era inaccesibil pentru totdeauna.

capitolul 17

Pe când drumul şerpuia pe coama unui deal înalt, Ian îi arătă câteva case risipite într-o vale.

- Ăsta trebuie să fie Hirsar, satul în care este bungalow-ul *dak*.

- Sper că da, zise Laura. Sunt gata să o numesc o zi reuşită.

Ian îi aruncă o privire rapidă.

- Am mers prea repede? Nu părea să-ţi fie greu să te ţii după mine.

- Ritmul e perfect, îl asigură ea. Mai rapid ar fi prea iute, iar mai lent ar fi plictisitor.

El râse pe înfundate.

- Când ai zis că eşti o femeie maleabilă, spuneai adevărul. Parcă mă faci prea uşor să par nerezonabil. Îşi scoase pălăria *topi* şi se uită la cerul fără nori. Azi s-a

schimbat anotimpul de la cel foarte cald la cel răcoros. Simți diferența în aer?

Ea se uită la cer întrebătoare, dar ei nu-i vorbea ca lui Ian.

- Azi a fost o vreme plăcută, dar asta înseamnă că arșița s-a terminat pentru tot anul?

El dădu din cap.

- Cam în al cincilea sau al șaselea an pe care l-am petrecut în India, am învățat să simt diferența. Într-o zi din octombrie, schimbarea are loc cât ai clipi.

- Sper că ai dreptate - asta ne va face restul călătoriei mai plăcut. Laura privi peisajul rural cu mai mult interes. Lunile din octombrie până în martie sunt atât de frumoase, încât aproape te fac să uiți de arșiță.

- Și eu am gândit întotdeauna așa în timpul sezonului răcoros, încuviință Ian, dar m-am răzgândit imediat ce revenea arșița. Când ești un om din nord, așa rămâi toată viața.

Laura îl aprobă. Se învățase să suporte căldura ucigătoare, dar tot o detesta enorm.

- O să-ți fie dor de India?

- Puțin, zise el încet. Există ceva în țara asta care atrage pe oricine cu un strop de sânge celtic în vine. Poate faptul că sunt așa mulți scoțieni și irlandezi aici. Cu siguranță o să-mi lipsească senzația de magie pe care o găsești uneori aici, deși cred că mă pot descurca fără bolile, mizeria și sărăcia de aici. Dacă ar fi mai simplu să călătorești din Europa în India, adică dacă drumul ar dura mai puțin, cred că aș reveni într-o vizită. Ție nu ți-ar plăcea?

- Ba da, îi răspunse ea, zâmbind. Nu doar sângele celtic găsește atracții aici. Cel slav din mine simte la fel. Aș vrea să mai vin în vizită, dar numai în anotimpul răcoros.

Își continuară drumul în vale într-o tăcere prietenoasă, Zafir mergând puțin în urma lor și ducând de dârlogi calul cu bagajele. Laura se întrebase dacă, având-u-l pe afgan cu ei, bărbații aveau să vorbească mereu despre oameni și lucruri de care ea nu avea habar, dar nu era deloc așa. Familiaritatea plină de înțelegere dintre Ian și Zafir nu avea nevoie de prea multe vorbe.

Nu cunoscuse niciodată alți afgani, deoarece trăiau în munții din nord-vest, departe de Baipur, dar firea deschisă și afabilă al lui Zafir era foarte plăcută. Deși comportamentul Laurei putea fi ciudat și sfidător după standardele afgane, în calitate de soție a lui Ian, avea parte de aceleași politețe și loialitate ca și Ian din partea lui Zafir. Iar bărbatul era foarte eficient, ceea ce era util în această zonă slab populată, unde trebuiau adesea să înnopteze sub cerul liber.

După încă o jumătate de oră de călărit, ajunseră în sătuc. Îi întâmpină un comitet de primire format din majoritatea locuitorilor. Unul din săteni probabil că-i văzuse venind și anunțase căpetenia în legătură cu sosirea lor.

Un bătrân foarte demn ieși din mijlocul grupului care îi aștepta și îi salută.

- *Namaste*, sahib. Veți petrece noaptea la *dak*?

Încuviințând din cap, Ian descălecă, se prezentă și schimbă câteva amabilități cu bătrâna căpetenie, până când acesta îi spuse:

- Iertați-mi îndrăzneala, Cameron Sahib, dar ținuta voastră nobilă îmi spune că sunteți că sunteți ofițer în armată.

- Domnia ta are multă intuiție, zise Ian, politicos. Nu mai sunt în armată, dar am fost mult timp.

Căpetenia dădu din cap, satisfăcut.

- S-a iscat o dispută care ar trebui rezolvată cât mai repede. Nu vreți să fiți judecătorul?

Surprins, Ian îi răspunse:

- Dar nu am pregătire de magistrat. Nu ar fi un judecător din regiunea voastră o alegere mai bună?

- Va dura mult până va mai trece unul pe aici și ar fi foarte greu pentru oricine să facă drumul până la tribunal, explică mai-marele. Ca ofițer al guvernului, sahib, știm că veți fi drept. Dacă sunteți de acord să judecați, o puteți face chiar acum. Părțile implicate sunt aici în sat.

– Foarte bine. Dacă oamenii sunt de acord să judec eu pricina, îi voi asculta. Întorcându-se spre Laura, Ian îi spuse în engleză: Asta îmi va lua probabil câteva ore. Presupun că preferi să mergi la *dak* să te odihnești, nu?

– Da, mare înțelept, zise ea cu sfială. În cazul ăsta, e foarte convenabil să fii femeie.

Laura încălecă din nou și se îndreptă cu Zafir spre han, care era unul mic și fără servitori permanenți. În timp ce Zafir se duse să cumpere ceva de mâncare, Laura hotărî să facă o plimbare ca să-și mai dezmorțească mușchii încordați după o zi întreagă de călărit.

Se simțea împăcată cu lumea pe când mergea agale pe drumul ce ieșea din sat. Ea și Ian avuseseră o relație plăcută de când părăsiseră orașul Cambay și râseseră mult împreună. Cu toate că Ian se mai închidea în sine perioade destul de lungi, ea nu mai simțise că se izolează să-și ascundă disperarea.

Singura problemă era atracția fizică din ce în ce mai mare pe care o simțea față de soțul ei. Se obișnuise cu fiorul dorinței care o străbătea de câte ori o atingea Ian – și, pe măsură ce starea de spirit i se ameliora, el devenea din ce în ce mai afectuos. Uneori se trezea noaptea, simțindu-se agitată și prea înfierbântată, cu corpul încolăcit peste cel al bărbatului ei adormit. Disconfortul era ceva ce putea să suporte – în comparație cu arșița sezonului cald din India, era un inconvenient minor –, dar se întreba câteodată ce se va întâmpla dacă dorința ei avea să devină și mai arzătoare. Oare se va înfierbânta din ce în ce mai tare până când într-o zi va arde cu totul, prefăcându-se într-o grămăjoară de cenușă?

Zâmbind puțin de exagerarea ei, trecu de un cot al drumului și văzu un *sadhu* șezând cu picioarele încrucișate și vreo șase săteni adunați în jurul lui. *Sadhu* erau oameni sfinți, care renunțaseră la toate bunurile lor materiale și străbăteau țara cu câteva zdrențe pe ei și cu un castron în care primeau mâncare de pomană. Acesta părea să fie un bengalez din estul Indiei. Ca majoritatea asceților, era pe jumătate dezbrăcat și își etala barba neîngrijită și coama de păr cărunt.

Laura se afla cam la o sută de metri distanță și nu fusese observată, așa că hotărî să se retragă pentru a nu deranja. Dar, înainte să o poată face, o femeie ducând în brațe un copilaș cu fața roșie de febră îi tăie calea și puse pe jos pruncul fără vlagă, în fața omului sfânt. Laura se încruntă, căci bebelușul părea grav bolnav.

Sadhu își puse o mână pe capul pruncului și cealaltă pe pieptul lui micuț, apoi închise ochii. Deși nu spunea nimic, aerul din jurul lui părea să vibreze de forțe nevăzute. În timp ce Laura urmărea scena, culoarea intensă, nesănătoasă a copilului începu să pălească și micuțul începu să-și agite mânuțele și piciorușele. După cam cinci minute, scoase un scâncet de bebeluș sănătos și indignat. Plângând de recunoștință, mama căzu în genunchi și îi mulțumi din suflet lui *sadhu* înainte de a pleca liniștită cu pruncul ei.

Un pic tulburată, Laura își aminti că febra copiilor putea să treacă uneori foarte repede. Minuni poate aveau loc în alte timpuri sau locuri, dar nu se petreceau în fața ochilor tăi, nici măcar în India.

Încă o dată era pe punctul de a se retrage, când *sadhu* își ridică fața și se uită drept la ea.

– Ei, Larissa Alexandrovna, spuse el într-o engleză foarte corectă, doar cu un accent puțin cântat. Nu crezi nici ce vezi cu ochii tăi?

Laura încremeni locului. Engleza lui era destul de surprinzătoare, dar era absolut imposibil ca acel *sadhu* să-i cunoască numele rusesc. Totuși, abia îl rostise. Cu o voce slabă, Laura spuse:

– Nu știu ce să cred.

Sadhu îi făcu semn să se apropie. Ea făcu întocmai, deși o parte din ea voia să fugă și să pretindă că acel incident imposibil, extrem de tulburător nu se întâmplase niciodată. Sătenii se dădură înapoi când se apropie ea. Neștiind prea bine ce să spună, își împreună mâinile și își plecă fața deasupra lor.

– *Namaste*, omule sfânt. Vorbești engleza foarte bine.

– Am lucrat mulți ani pentru guvern, ca funcționar în Calcutta. Apoi, când copiii s-au dus la casele lor

şi nevasta mi-a murit, a sosit timpul pentru mine să mă dedic unor lucruri mai înalte. Ochii negri ai omului sfânt erau pătrunzători, părând că privesc până în adâncul sufletului ei, dar Laura nu se simţi câtuşi de puţin ameninţată.

– Cum de mi-ai ştiut numele?

– Cunoaşterea e peste tot în jurul nostru. Clătină din cap a dojană. Să aflu numele tău a fost doar un truc de salon. Asemenea lucruri sunt bune să atragă atenţia celor neluminaţi.

– De ce ai vrut să-mi atragi atenţia? îl întrebă ea. Nu sunt decât o străină şi, în mod sigur, neluminată.

El zâmbi.

– Adevărat, dar ai o minte deschisă şi o inimă afectuoasă. Dovada e că nu te-ai tras încă înapoi, furioasă din cauza impertinenţei mele de cioroi.

Laura tresări, sigură că *sadhu* auzise expresia aceea urâtă de la un englez.

– Am fost crescută să respect toate credinţele, chiar şi atunci când nu le înţeleg.

El încuviinţă din cap.

– Da, părintele tău spiritual a fost un om minunat. Măcar de-ar avea toţi englezii din India înţelegerea lui! Zâmbi din nou, cu un licăr de amuzament ironic în ochii lui negri. Aş vrea să-ţi dau un sfat, deşi nu mi l-ai cerut. Căutătorii ca mine n-ar trebui să facă asemenea lucruri, dar eu, vai mie, sunt încă mult prea uman. Nu trebuie să mă eliberez de pe roată în această viaţă.

Din ce în ce mai intrigată, ea îl întrebă:

– Care e sfatul tău?

– E întuneric în faţa ta. Când ţi se pare de neînvins, poţi găsi lumină acceptând un adevăr dovedit de zeii din India. Anticipând protestul ei, el ridică o mână. Nu vreau să mă amestec în religia ta creştină. Trebuie doar să ai mintea deschisă la viziuni diferite de cele cu care ai crescut.

Laura se gândi la cuvintele lui, apoi scutură din cap.

– Mă tem că nu înţeleg.

– Vei înţelege cu timpul, Larissa Alexandrovna. Terminând cu ea, *sadhu* se întoarse din nou la săteni.

– Mulţumesc, părinte, zise ea pe un ton supus, ca şi cum ar fi vorbit unui preot al Bisericii Ortodoxe.

Deşi nu-i înţelegea metodele sau mesajul, puterea lui spirituală era evidentă. Căută în săculeţ şi lăsă o donaţie generoasă în castronul pentru pomană.

Laura se îndreptă încet spre *dak*. Da, exista magie în India şi era de o calitate tulburătoare.

Improvizaţia lui Ian în rolul de judecător îi luă aproape trei ore în loc de două şi, când se îndreptă în sfârşit spre *dak*, era obosit şi flămând. Când intră, Laura i se aruncă în braţe, abia îmbăiată, dată cu un parfum dulce şi purtând o rochie albă, largă. El o strânse la pieptul lui, savurând atingerea ei delicată, plină de feminitate.

– A fost o pricină complicată? îl întrebă ea.

După ce îşi frecă nasul în părul ei mătăsos, Ian spuse:

– Nu chiar. Cele mai multe dispute sunt pentru femei, proprietate sau pământ, iar asta nu a făcut excepţie. Nici nu au fost prea multe păreri diferite în privinţa faptelor.

Laura zâmbi.

– A asistat aproape tot satul la judecată de parcă era un spectacol, nu?

– Exact. Au şi făcut comentarii. A fost probabil cel mai incitant lucru care s-a întâmplat în Hirsar de luni întregi. Ian îşi petrecu braţul în jurul mijlocului Laurei şi o trase pe canapeaua şubredă din rafie. Un bărbat pe nume Manoj susţinea că nevasta lui, Rithu, a fost răpită de un tip numit Kasturi. Kasturi nega că avusese loc o răpire şi insista că Rithu trăia cu el de bunăvoie. Rithu l-a aprobat şi a refuzat categoric să se întoarcă la Manoj, apoi şi-a înşirat motivele, dând şi amănunte jenante.

Laura chicoti pe înfundate.

– Văd că femeile sunt independente pe aici.

– Rithu e sigur, zise Ian, cu amuzament în voce. Manoj s-a resemnat s-o piardă, dar, fiindcă l-a costat şaptezeci şi cinci de rupii, a cerut suma asta ca despăgubire.

– Sunt mulți bani pentru un țăran.

– E o fetișcană tare frumușică, explică Ian. Am fost de acord că trebuia plătită o despăgubire, după care a urmat multă târguială asupra prețului. Fiecare din săteni avea o părere. Chiar dacă trebuie să fi știut că era în situația de a negocia pentru ea, Rithu a fost insultată când Kasturi a spus că nu merita decât douăzeci și cinci de rupii fiindcă nu mai era fecioară. Eu am hotărât că cincizeci de rupii era un preț corect și i-am ordonat lui Katsuri să-l plătească. El nu avea așa mulți bani, dar au dat și prietenii lui pentru el, iar Manoj și-a primit despăgubirea. Toate bune și frumoase – până s-a ridicat o femeie trasă la față și a întrebat ce se va alege de ea, nevasta lui Kasturi? Cu lacrimi șiroindu-i pe obraji, a explicat că era bolnavă și nu avea rude în sat. Acum că soțul ei își luase o nevastă mai tânără, ea avea să fie dată afară din casă ca să moară de foame?

Laura se încruntă.

– Sarcina judecătorului e acum mai grea.

– Situația s-a rezolvat în cel mai neașteptat mod cu putință. Ian își trecu mâna peste brațul Laurei, distras pentru scurtă vreme de pielea fermă și catifelată de sub materialul subțire. Nimeni n-a adus vorba că acest Kasturi are o soție și mă întrebam ce naiba să fac când Rithu s-a dus la femeia mai în vârstă și a îmbrățișat-o, spunându-i că vor fi surori. Rithu va ține la Tetri și va împărți în mod egal darurile lui Kasturi. Dar cea mai ciudată întorsătură abia atunci avea să vină. Manoj a zis că, din moment ce Kasturi avea acum două femei de care să se îngrijească, el avea să dea înapoi cele cincizeci de rupii, căci Kasturi va avea nevoie de bani.

Ezitând puțin, Laura întrebă:

– Ce se poate spune despre o asemenea generozitate?

– În calitate de judecător, am aprobat acest lucru din toată inima. Ca om, am ajuns la concluzia că rasa umană mai are o șansă.

Ian se ridică în picioare.

– Acum mă duc să mă spăl. Bănuiesc că vom mânca din nou la cină o pasăre bătrână și tare, dar care se poate mesteca pentru că a stat în curry?

Laura zâmbi și se ridică.

– Da, voi veni cu tine, căci m-am hotărât să nu mănânc singură. Mai târziu îți voi spune de omul sfânt cu care m-am întâlnit.

– O femeie minunată, șopti el.

Fără să se gândească, o mângâie pe Laura pe fundul ei rotund. Soția lui îi aruncă o privire surprinsă când o atinse, dar nu protestă. Chiar avea cele mai delicioase forme din lume.

Fluierând ușor, Ian se îndreptă spre baia spartană. Lumea era un loc bun.

Dădu să se trezească din somn când Leela i se întoarse în brațe, mâinile ei mișcându-se leneș pe bustul lui. El răspunse imediat atingerii ei, căci trecuse prea multă vreme de când se văzuseră ultima oară. Dar nu se grăbi, știind că drumul era la fel de important ca și destinația. Își trecu blând mâna prin părul ei negru ca abanosul și trase în piept mireasma de iasomie. Leela era pe jumătate adormită, cu genunchiul gol aflat între picioarele lui, respirația ei caldă mângâindu-i umărul. Aerul nopții era încărcat de o promisiune pasională. Pe când dorința creștea, el îi sărută tâmplele și îi atinse un sân.

Sânul nu era cel al micuței Leela, ci unul plin, al unei femei mai mari. Acel gând îl trezi brusc pe Ian de parcă cineva l-ar fi stropit cu apă rece. Avu un moment de dezorientare când se gândi că era în temniță și își amintea de vremurile frumoase. Dar părul care îi gâdila fața era aievea și, când văzu că era arămiu și nu negru strălucitor, începu să gândească mai limpede. Era într-un sat pe nume Hirsar, iar femeia din brațele lui îi era soție, nu fosta amantă.

Odată trezit, observă un alt lucru șocant: chiar era excitat. Sângele îi clocotea în vine într-un fel pe care aproape îl uitase și nu crezuse că avea să mai simtă vreodată acea senzație.

Nevenindu-i să creadă, își lăsă o mână mai jos și se asigură că nu visa. Erecția lui era aievea; era din nou bărbat în toată puterea cuvântului.

La început fu extrem de bucuros. Dacă se gândea mai bine, fuseseră semne de îmbunătățire de ceva vreme. Se bucurase mereu de apropierea de Laura, dar ce fusese la început doar plăcerea atingerii, acum avea și conotații sexuale. Dorința îi lumina lumea întreagă. Când o cercetase în acea zi pe Rithu, soția fugară, se insinuase în sufletul său și un sentiment de admirație masculină.

Ian fu întâi tentat să se aplece și să o sărute pe Laura cu un simț al posesiunii profund și sexual. Își dorea să împartă bucuria cu femeia care avusese un rol hotărâtor în recuperarea lui și să-și exprime recunoștința cu toată priceperea și pasiunea de care era în stare. Își înclina capul spre ea când se opri brusc, de parcă s-ar fi izbit de un zid.

Laura se căsătorise cu el pentru că era incapabil de relații intime. Și îi tot repetase că exact asta voia și n-ar fi acceptat altfel în ruptul capului. Potența regăsită care îi produsese lui atâta fericire avea să o înspăimânte și s-o dezguste pe Laura.

Îl trecură fiorii. Tot trupul îi fremăta de dorință, fiind complet concentrat asupra femeii frumoase și calde de lângă el. Dar, dacă se lăsa dus de valul dorinței, și-ar fi înșelat soția și ar fi reușit să distrugă și ultima brumă de onoare care îi mai rămăsese.

Fusese oare dintotdeauna pasiunea așa de stăruitoare, de absurdă, atât de greu de controlat? Cu gândul că trebuie să plece de lângă Laura înainte să facă ceva de neiertat, se rostogoli și coborî din pat. Merse împleticit până la fereastră, cu picioarele goale pe podeaua din scânduri, și se uită la cer.

Își frecă tâmplele care îl dureau, scurtul moment de fericire prefăcându-se în ceva cumplit de amar când încercă să-și dea seama de consecințele a ceea ce tocmai se întâmplase. Într-un fel profund și aproape inconștient, se gândise că impotența lui era atât o pedeapsă, cât

și un simbol al lașității strigătoare la cer pe care o arătase la Buhara. Chiar acceptase ideea. Acum se părea că pedeapsa avea să fie mai rafinată și mai crudă. Laura fusese bună cu el și înțelegătoare când avusese nevoie. Avea încredere în el, altfel n-ar fi ajuns să fie atât de relaxată.

Se întoarse și se uită cu amărăciune la soția lui. Ar fi fost dezgustător să rupă pactul pe care îl făcuse, însă nu putea sub nici o formă să-și petreacă restul vieții cu ea în același pat și să nu se întâmple nimic. Dacă încerca, mai devreme sau mai târziu – și din păcate știa că avea să se întâmple mai devreme –, pasiunea avea să fie mai puternică decât onoarea, având să distrugă complet căsnicia pe care o clădiseră împreună.

Preț de o clipă se gândi să caute plăcerea în altă parte, apoi se răzgândi. O asemenea soluție ar fi fost mai puțin imorală decât să trădeze încrederea soției lui; dar, fiind calvinist convins, se revoltă la gândul de a face amor cu altă femeie, căci ar fi fost inutil să pretindă că acea femeie este Laura.

Neconsumarea căsniciei era motiv de anulare și poate așa ar fi fost cel mai bine. Dar o anulare ar fi însemnat trădarea înțelegerii lor referitoare la intimitatea fizică. Jurase să își ajute și să își prețuiască soția, iar acest lucru era deopotrivă o plăcere și o datorie.

Laura stătea ghemuită pe partea ei, cu o mână sub perna soțului său. În lumina slabă a lămpii, era toată doar forme și umbre misterioase. Inima i se făcea cât un purice în timp ce o cercetă. Nu va putea să renunțe la ea niciodată, nici dacă s-ar fi putut obține o anulare.

Traversă odaia în tăcere și se duse deasupra ei, gândindu-se cât de încântătoare era. Deși își făcuse o idee despre ce se ascundea sub cămașa de noapte albă și simplă, ar fi preferat să i-o dea jos și să vadă cu ochii lui. Apoi și-ar fi lipit buzele...

Când își dădu seama că întinsese mâna spre ea, se îndepărtă de pat înainte să piardă puțina stăpânire de sine de care mai era în stare. După ce se tot învârti agitat prin odaie, ajunse la concluzia că, odată cu trecerea timpului, avea să o ajute pe Laura să treacă peste aversiunea

față de relațiile conjugale. Deși îi era teamă de sex, nu era o femeie de gheață; se simțea deja mult mai în largul ei cu el decât la început.

Cu timpul, poate avea să devină mai intimă, poate doar din dorința de a avea copii. Dacă asta avea să se întâmple, era sigur că avea să considere dragostea plină de satisfacții. Poate că, dacă o mângâia cu blândețe atunci când trebuia, i-ar fi trezit interesul să cerceteze și alte lucruri mai pe îndelete.

Cu un umor negru, își dădu seama că se gândea cum să-și seducă propria soție. Și nu voia să îndrăznească așa ceva pentru că, odată ce începea, știa că nu se va putea opri. Pentru moment, trebuia să stea departe de Laura, căci ar fi fost dezgustător să o constrângă fie fizic, fie psihic.

Nu mai putea împărți patul cu ea. Trebuia să născocească un motiv întemeiat ca să doarmă separat.

Nu prea îl încânta acest lucru. Se așeză obosit pe pervaz și se uită la copacii al căror frunziș foșnea. Oare prin câte alte nopți întunecate mai trecuse de când se întorsese în India? I se păreau tare multe. Puțul Negru fusese îngrozitor, dar viața de acolo avusese o anumită simplitate deprimantă. Trebuia să facă față ironiei îngrozitoare că era în sfârșit în stare să facă dragoste cu soția lui, dar onoarea îl împiedica acum în același mod în care o făcuse înainte neputința.

Un lucru era foarte limpede în această mare de incertitudini. Trebuia să găsească o soluție la dilema lui în limitele căsătoriei pe care și-o făuriseră singuri.

capitolul 18

Tristă, Laura hotărî că fusese de rău augur să se felicite pentru cât de bine mergeau lucrurile, căci Ian se retrăsese într-o tăcere întunecată începând cu dimineața în care părăsiră Hirsar. Deși politicos, abia dacă adresa cuiva vreun cuvânt cât era ziua de lungă. Laura regreta indiferența lui, dar accepta că, din punct de vedere filosofic, viața era alcătuită din suișuri și coborâșuri. Avea încredere că se va înveseli în curând.

Dar această explicație filosofică se nărui în seara aceea, când starea de spirit a lui Ian duse la niște consecințe regretabile. Fuseseră invitați să stea în casa unui prosper proprietar de pământ, iar camera destinată Laurei și lui Ian era cea mai confortabilă pe care o văzuseră de când părăsiră Cambay. Se schimbă în cămașa ei de noapte și se vârî sub pătură, simțind o dorință necuviincioasă în timp ce îl aștepta pe Ian. Iubea intimitatea tăcută a nopții. Să dormi cu o altă persoană necesita încredere, iar orele pe care ei le petreceau unul în brațele celuilalt țeseau o legătură între ei.

Dar în loc să i se alăture, Ian spuse:

– Iarăși am probleme cu somnul, Laura. O să dorm pe podea.

Luă o pernă și o pătură și le aranjă la câțiva pași de pat, apoi se întinse.

– Vin și eu imediat.

Laura se ridică și dădu pătura deoparte. Nu îi era greu să doarmă pe podea, căci nopțile trecute se odihnise foarte bine pe pământul rece. Ceea ce conta era să fie lângă soțul ei.

Ian ridică privirea, iar în ochii săi licări o încordare greu de descifrat, înainte să lase iarăși capul în jos.

– Stai acolo unde îți e bine. Cred că voi dormi mai bine singur, spuse el inexpresiv. Noapte bună.

Apoi se înveli cu pătura și se întoarse pe-o parte, astfel încât stătea cu spatele la ea.

La început, se zgâi la spatele lui, simțind o dorință ridicolă de a se smiorcăi. Poate că el va dormi mai bine singur, dar ea nu. Se întinse în tăcere pe spate, spunându-și în sinea ei că nu trebuia să ia dorința lui Ian personal.

Starea lui se îmbunătățise atât de mult în ultimele săptămâni, încât era ușor să uite că nu trecuse chiar atât de mult timp de când suferise orori inimaginabile. Drumul spre recuperare avea să fie unul lung.

Când se gândea la asta, își dădea seama că era mai bine să doarmă singură decât să se înghiontească cu coatele într-un pat mic. Laura dormea buștean, dar Ian nu. Probabil că pe el îl deranja ca ea să fie încolăcită în jurul lui toată noaptea.

Totul avea sens. În acest caz, de ce îi venea atât de tare să-și azvârle perna în capătul celălalt al camerei?

Mohan, un bătrân negustor, era pe moarte. Pentru că i se apropia ceasul, corpul lui bolnav era dus afară pentru ca spiritul lui să poată zbura departe, către sferele cerești atunci când va sosi momentul. Era un om bogat, iar gospodăria lui era mare, astfel că, la ivirea zorilor, multe femei boceau din tot sufletul moartea lui apropiată.

Totuși, femeia care avea cele mai multe motive să-l bocească era tăcută, căci teama era mai mare decât durerea. Meera era cea de-a doua soție a lui Mohan, un răsfăț scump pe care negustorul și-l permise ca să se desfete în ultimii ani de viață. Ea era metisă, și nu ar fi fost niciodată acceptată să fie prima soție a lui Mohan, dar era frumoasă, singura calitate necesară pentru o concubină. Timp de trei ani, fusese o mireasă răsfățată. Acum, la frageda vârstă de șaptesprezece ani, trebuia să plătească un preț teribil pentru beneficiile pe care le primise.

Mohan scoase un ultim oftat puternic și apoi nu mai respiră. Corul vocilor femeilor, care anunța moartea stăpânului casei, atinse un crescendo care îți dădea fiori și îți spărgea timpanele. Meera începu să jelească pierderea lui Mohan și bunătatea lui, dar și mai mult plângea pentru ea, căci, mai mult ca sigur, în câteva ore și ea avea să fie moartă.

Deși sorții îi erau potrivnici, Meera fusese un copil încăpățânat, spre disperarea mamei ei, și lupta pentru viața ei împotriva celor care voiau ca ea să moară. Nici nu încetară bine bocetele pentru moartea lui Mohan, când Pushpa, soția fiului cel mai mare al lui Mohan, spuse cu grijă prefăcută:

– Vino, Meera, trebuie să te pregătești pentru *suttee* – ritualul de ardere pe rug.

Cu o voce tremurândă, dar hotărâtă, Meera răspunse:

– Nu voi arde pe rug alături de soțul meu.

Cei din apropierea lor traseră adânc aer în piept, îngroziți. Pushpa spuse clar:

– Trebuie! Moartea ta va onora familia. Sacrificiul tău va despovăra sufletul lui Mohan.

– Soțul meu era un om bun, iar sufletul lui nu are nevoie de sacrificiul meu, spuse Meera răzvrătindu-se. Sunt sigură că în acest moment este în Rai cu Ruppa, mama fiilor lui.

– Vrei să îți petreci tot restul vieții în spatele unei perdele, rasă în cap, mâncând numai o mână de orez pe zi? spuse Pushpa, ridicând vocea.

– Da, țipă Meera, căci măcar o să fiu vie!

Cei din jur bombăneau, exprimându-și dezaprobarea. Cineva spunea că prețuia viața prea mult, în timp ce Dhamo, soțul Pushpei, bombănea că el nu va întreține o femeie nefolositoare pentru tot restul vieții ei.

– Un soț este precum un zeu pentru soția lui, spuse preotul brahman cu convingere. Sufletul tău trebuie să îl însoțească pe al lui Mohan pentru ca voi doi să puteți petrece ani mulți în propriul paradis.

– O văduvă trebuie să ardă pe rug de bunăvoie, altfel nu înseamnă nimic. Eu nu sunt de acord cu asta și nici Mohan nu s-ar fi așteptat ca eu să fiu de acord, rosti Meera cu încăpățânare.

Cuvintele ei erau sfidătoare, dar uitându-se la privirile înfuriate ale celor din jur, se temu că nu va fi destul de puternică pentru a-și salva viața.

Pe parcursul zilei, bărbații făcură pregătiri pentru ceremonia de incinerare, în timp ce femeile din gospodărie făcură tot ce putură ca să o oblige pe Meera să fie de acord să fie arsă pe rug. Pentru Meera semănau cu niște ciori nerăbdătoare să se înfrupte din cadavrul ei. Și în ciuda epuizării, refuză constant să cedeze până după-amiază, când, în cele din urmă, șovăi.

– Ca soție a lui Mohan ai fost tratată precum o femeie dintr-o clasă socială superioară, dar dacă vei refuza să-ți îndeplinești datoria sacră, toți te vor urî, spuse Pushpa

cu un glas mieros, dar plin de venin. Chiar şi paria vor fugi de umbra ta. Ai alege o ruşine atât de mare doar ca să trăieşti câţiva ani nefericiţi, când sacrificiul ţi-ar aduce fericirea?

Meera ştiu că fiica ei vitregă avea dreptate cu privire la viitorul ei sumbru. Epuizată şi tulburată, ridică o mână la cap, încercând să cureţe păienjenişul care îi umbrea judecata.

– Poate, poate ar fi bine să... spuse Meera cu glas răguşit.

Apoi se gândi la flăcări. Se înspăimântă, dar era deja prea târziu. Gestul ei şi cuvintele şovăitoare fură luate drept acordul necesar.

Acum era obligaţia tuturor hinduşilor buni să se asigure că murea lângă soţul ei. Pushpa aduse cutia de bijuterii a Meerei şi o aşeză lângă proaspăta văduvă, privind cu invidie.

– Spune-ne cui vrei să laşi bijuteriile. Am să mă ocup eu de asta.

Meera ridică privirea indiferentă către soţia fiului ei vitreg şi văzu că Pushpa purta deja o pereche din cei mai buni cercei ai Meerei. O scânteie de sfidare mânioasă răzbătu dincolo de resemnarea ei. Deschise cutia şi începu să scoată conţinutul.

– Voi purta totul pe rug.

Femeile din jur şoptiră îngrozite:

– Dar nu poţi! exclamă una din ele, în timp ce alta spuse plângând:

– Ce pierdere.

Meera privi în jur şi nu zări nici o privire înduioşată.

– Nici una dintre voi nu mi-a fost prietenă în timpul vieţii. Îşi prinse un colier *meenakari* splendid în jurul gâtului, apoi îşi puse brăţările grele de argint. Întinzând mâna către un lanţ cu floare de lotus, rosti fără ezitare: Dacă îmi vreţi aurul şi argintul, puteţi căuta bucăţile topite prin cenuşa mea.

Furia plutea în întreaga încăpere. Pushpa ridică o mână, încercând parcă să smulgă bijuteriile, dar Meera rosti pe neaşteptate:

– Dacă pui mâna pe ceva te voi blestema cu ultima suflare.

Nimeni nu mai îndrăzni să-i conteste hotărârea.

Pasivă precum o păpuşă, Meera se lăsă îmbrăcată în cel mai bun sari al ei stacojiu de mătase, cel pe care îl purtase la nuntă. În curând trebuia să se alăture procesiunii către malul râului, unde urma să fie arsă.

Înainte de a-şi părăsi casa pentru totdeauna, Meera îşi înmuie mâna în vopsea roşie şi lăsă o urmă pe pragul de sus al uşii, lângă urmele şterse ale altor mâini. Se întrebă, plictisită, dacă şi acele femei, de mult uitate, arseseră pe rug de bunăvoie sau fuseseră forţate să facă asta, asemenea ei.

În timp ce soarele apunea, Meera mergea în mijlocul procesiunii, înconjurată astfel încât să nu poată fugi dacă alegea să se facă de ruşine pe ea şi familia ei. Ar fi fugit dacă ar fi existat vreo şansă de scăpare, dar nu exista aşa ceva. Văzuse odată cu ochii ei o femeie încercând să scape de rug doar ca să fie apoi împinsă înapoi de fiul ei.

Nu, nu exista nici o scăpare, iar Meera era resemnată că trebuia să moară. Cine era ea, o simplă metisă, să blesteme soarta nedreaptă? Rugul era făcut dintr-o grămadă de lemn de santal care fusese umplută cu bumbac îmbibat cu ulei şi cu *ghee*[1]. Avea să ardă repede, deşi nu destul de repede încât să o ucidă pe Meera fără chinuri cumplite. Îndura ceremoniile indiferentă, ştiind că ar trebui, de fapt, să se roage sau chiar să se bucure cu disperare de aceste ultime momente ale vieţii ei.

Dar singurul lucru la care se putea gândi era focul. Dacă soţia unui om trebuia să moară lângă el, de ce trebuia să fie atât de dureros?

Atunci Dhamo o împinse violent. Amintindu-şi că trebuia să încercuiască rugul de trei ori, Meera făcu acest lucru cu supunere, deşi picioarele ei se târau. Veni momentul în care trebui să se urce pe scară către vârful rugului. Când se clătină, o mână puternică o împinse în sus. În mod neobişnuit, cadavrul lui Mohan acoperit

[1] Unt limpezit (în lb. hindusă, în orig.)

cu flori părea mult mai primitor decât orice membru al familiei. Poate că sufletul ei trebuia să i se alăture lui.

Tremurând atât de tare încât bijuteriile se auzeau zăngănind, Meera se întinse pe spate pe grămada de lemn şi aşteptă, mohorâtă, flăcările.

Laura se bucură să ajungă la Manpur, capitala Dharjistanului, deoarece călătoria alături de un om tăcut devenea un pic plictisitoare. Mai mult decât plictisitoare. În ultimele zile, avusese sentimentul tulburător că ceva era în neregulă. Privirea lui Ian era sumbră, aproape plină de mânie, iar el evita orice contact. Şi totuşi, era în continuare politicos, şi avea un comportament amabil, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze subtil pentru purtarea lui dificilă.

Pentru că se făcea târziu, Laura îşi aduse calul lângă cel al lui Ian.

– Vom sta în alt bungalow cu cai de schimb în această seară?

El clătină din cap.

– Nu, aproape am ieşit de pe teritoriul englez. Nu vor mai fi cai de schimb. O să dormim în aer liber dacă nu cumva vreun demnitar din oraşul următor insistă că va fi dezamăgit dacă nu-l vom onora cu prezenţa noastră.

În depărtare se auzeau cântece. Ian ascultă un moment.

– O înmormântare. Judecând după zgomotul făcut de bocitoare, este înmormântarea unui om important. Este un râu în dreapta. Cu siguranţă îi duc corpul la un rug.

– Odihneasc㠖se în pace, şopti Laura.

În timp ce se întreba cum ar putea prelungi această conversaţie care era cea mai lungă din ultimele zile, Ian spuse:

– Apropo de ruguri, ştiai că Piotr Andreevici a ars Moscova din temelii?

– Cum? spuse Laura sceptic.

– Aşa este. Sunt sigur că ştii că Moscova a fost evacuată înainte ca Napoleon şi trupele lui să o ocupe.

– Fiecare copil rus ştie că locuitorii şi armata s-au retras din faţa lui Bonaparte. Exact în seara în care francezii au ocupat oraşul, a izbucnit un foc mare. Dar nu am auzit niciodată să fi fost pus intenţionat.

– Cred că guvernatorul Moscovei nu era tocmai nerăbdător să recunoască faptul că el ordonase distrugerea celui mai mare oraş din Rusia, menţionă Ian. Piotr a fost unul dintre ofiţerii care s-au ascuns şi i-au aşteptat pe francezi. Zicea că oraşul părăsit era înfiorător, ca un vis care te tot bântuie. În noaptea aceea, după ce francezii au ocupat oraşul, el şi ceilalţi care mai rămăseseră au dat foc Moscovei, alergând cu torţe pe străzi. Din moment ce majoritatea clădirilor erau din lemn, a ars, practic, tot oraşul, cu excepţia Kremlinului.

– Nu ştiam asta, spuse Laura blând. Trebuie să fi fost chinuitor să fii instrumentul de distrugere al Moscovei.

– După părerea lui Piotr, să vezi oraşul distrus de flăcări era ca şi cum ai fi urmărit rugul funerar al unei naţiuni. Şi totuşi, Mama Rusie s-a ridicat din cenuşă, precum pasărea phoenix. Ian avea o privire plină de respect. Tu te tragi din oameni puternici, Larişka. Având curajul să distrugă tot ce l-ar fi putut ajuta pe inamic, Rusia l-a doborât pe cel mai mare cuceritor pe care l-a cunoscut vreodată Europa. Marea Britanie a fost esenţială pentru lovitura de graţie primită de Napoleon, dar campania ruşilor şi iarna rusească au fost cele care l-au doborât.

– Sunt un pic geloasă că l-ai cunoscut pe unchiul Piotr mai bine decât mine, spuse ea meditativ.

– Temniţa este un loc foarte potrivit pentru a ajunge să cunoşti pe cineva cu adevărat, spuse Ian calm. Este uimitor cât de multe detalii îşi poate aminti cineva când nu are altceva de făcut.

Se retrase din nou, dar conversaţia o făcu pe Laura să se simtă mai bine. Da, aveau să vină zile mai bune, şi nopţi mai bune.

După ce Meera se aşeză, Dhamo aruncă torţa în grămada de lemne. Un firicel de fum se îndreptă leneş

în sus. Apoi bumbacul se aprinse, scoţând scântei şi degajând o căldură distrugătoare. Fiul ei vitreg dădu ocol rugului, aprinzând grămada de lemne în mai multe locuri. Norii de fum se ridicau în aer, răspândind, într-o manieră absolut nepotrivită, parfumul exotic de lemn de santal arzând.

Resemnarea Meerei rezistă până atunci când prima flacără galbenă ajunse sus, întreţinută de bumbacul înmuiat în ulei. Tivul sariului luă foc, iar ea simţi o durere arzătoare în gambă, care o scoase din amorţeală. Ţipa şi se zvârcolea, încercând să scape de flăcări. Fără să mai poată aştepta în mod pasiv o moarte agonizantă, coborî de pe rug, deşi se aştepta să fie prinsă în orice clipă şi aruncată înapoi în infern de către mâinile acelea neîndurătoare.

Dar fumul gros se dovedi a fi un paravan neaşteptat de eficient. Când atinse pământul cu picioarele, ţâşni către locul unde se aflau cei mai puţini oameni. Bâjbâind prin norii de fum greu, înţepător, se ciocni de un bărbat care bolborosea un blestem. O femeie o fluieră dezaprobator pe Meera pentru obrăznicia ei şi o mână o prinse de încheietură, dar ea scăpă.

Iar cel mai mare miracol se petrecu atunci când reuşi să treacă prin mulţimea de observatori înainte să-şi dea seama cineva cine era. Pe când intră într-o dumbravă, începură să se audă în spatele ei ţipete furioase. Sunetele crescură în intensitate până când semănară cu urletul şacalilor.

Meera aruncă o privire scurtă înapoi şi văzu că oamenii ieşiseră din starea de uluială şi îi luaseră urma. Dar în copilărie se jucase cu fraţii ei şi putea să alerge cu viteza unui bărbat. Avea să se întunece în curând. Dacă reuşea să se ascundă până atunci, avea să fie liberă.

Chiar dacă ajungea cerşetoare şi murea de foame, tot era un sfârşit mai bun decât ceea ce o aştepta în urmă. Înnebunită de frică şi de speranţa teribilă, ridică tivul sariului ei ars şi fugi departe de rugul aprins.

*

Laura privi către râu, unde o dâră de fum marca locul unde avusese loc înmormântarea ale cărei zgomote le atrăseseră atenţia mai devreme. Auzi ţipete, dar nu se gândi la asta până când Ian nu-şi struni brusc calul şi ridică o mână, în semn de avertisment.

– Ai auzit asta? spuse el brusc. S-a întâmplat ceva.

Laura se opri. Zafir, care rămăsese un pic în urmă, se grăbi pentru a-i ajunge din urmă pe ceilalţi, astfel că acum erau toţi trei. Pe măsură ce ţipetele se apropiau, cineva ţâşni din tufişuri la câţiva metri în faţa lor. Laura avu destul timp doar să îşi dea seama că era o femeie într-un sari roşu înainte ca vreo şase oameni care urlau să apară în spatele ei.

În timp ce fugara se împleticea pe drum, Laura îşi ridică privirea şi-l văzu pe Ian. Putea să treacă uşor drept european, fiind fără pălărie şi la câţiva metri în faţa Laurei şi a lui Zafir. Brusc, femeia îşi schimbă direcţia venind către el.

– Te rog, sahib, spuse ea disperată, nu-i lăsa să mă ardă!

În timp ce oamenii năvăleau pe drum, Ian dădu pinteni calului să înainteze. Când ajunse între ea şi cei care o urmăreau, ţipă:

– Ce se întâmplă aici?

Laura trase aer în piept, speriată şi puţin surprinsă de transformarea soţului ei dintr-un călător obişnuit într-un soldat. Impunea respect cu uşurinţă, prin înălţimea lui şi prin aerul autoritar. Mulţimea nedumerită se opri brusc în mijlocul drumului.

Dar nu numai Ian se schimbă. Ridicându-şi puşca din toc, expresia de obicei veselă a afganului dispăru, lăsând loc privirii cumplite a unui războinic de munte. Hotărându-se să facă şi ea ceva, Laura îşi trase puşca din toc şi o puse în poală, încercând să pară periculoasă. Deşi încă nu nimerea prea bine ţinta, începuse să se priceapă la asta, exersând zilnic, astfel încât se putea descurca dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură urâtă.

Regăsindu-şi calmul, omul care condusese mulţimea spuse cu un aer războinic:

– Vezi-ţi de drum, englezule. Nu e treaba ta.

Ian se uită peste umăr, către fugară, care stătea între Laura și Zafir.

– De ce te urmăreau?

Sariul care îi înfășura capul îi căzuse, dezvăluind o fetișcană.

– Familia soțului meu mă obligă să ard pe rug împotriva dorinței mele, sahib, spuse ea cu vocea tremurândă.

– Așa este? întrebă Ian aspru, întorcându-se către grup.

Conducătorul scuipă.

– Meera, târâtura nelegiuită, a fost de acord să fie arsă pe rug, apoi s-a răzgândit. Și-a dezonorat familia și pe ea însăși, fugind ca o lașă. Își va redobândi onoarea numai dacă se va întoarce pe rug.

– Te rog, sahib, nu-i lăsa să mă ia, imploră Meera. Dacă mă vei proteja, voi fi sclava ta de bunăvoie.

Când mulțimea începu să înainteze, Ian dădu bice calului. Acesta începu să sară înainte și înapoi, cu pași mărunți, o adevărată reprezentație artistică ce ridică un zid între fată și urmăritorii ei.

– Încălcați legea, spuse el, adresându-se celor din jur cu vocea lui aspră. *Sirkar* a interzis arderea pe rug acum mai bine de douăzeci de ani.

Un brahman ieși în fața grupului.

– Arderea pe rug este obiceiul nostru străvechi, englezule, spuse el furios. Nici tu, și nici *sirkar* nu aveți dreptul să-l interziceți.

– Iar spânzurarea bărbaților care ard femei este un vechi obicei englez, rosti Ian cordial, dar amenințător. Ne vei lăsa negreșit să procedăm conform obiceiurilor noastre naționale!

– Nu mai ești în India Britanică, englezule, mârâi conducătorul. Aici suntem în Rajputana, iar *sirkar* nu are nici o putere aici. Femeia a încuviințat să fie arsă pe rug, iar acum trebuie să ardă. Dacă nu ne-o dai înapoi, o vom lua singuri.

– Iar dacă nu ne-o dai acum, nu va fi singurul lucru pe care îl vom lua, englezule, rosti o voce din spatele cetei.

Laura inspiră adânc, înfrigurată. O combinație puternică de fervoare religioasă și ură pentru britanici transformă rapid mulțimea într-o gloată violentă, imprevizibilă. Laura înghiți în sec, hotărâtă să nu se lase pradă fricii.

– Zafir, ia fata cu tine. Va trebui să o luăm la fugă, spuse ea blând.

Zafir coborî pușca și pocni din degete pentru a-i atrage atenția Meerei. Când se întoarse, îi întinse o mână. Văzându-i fața bărboasă, sălbatică, tânăra șovăi până când el îi zâmbi.

– Vino, porumbițo. Ești în siguranță acum.

Calmă, fata apucă mâna afganului, iar el o azvârli în spatele lui. Se așeză pe o parte, făcând bijuteriile bătute cu pietre prețioase să scoată un zăngănit metalic și își înfășură brațele tremurânde în jurul mijlocului său.

Laura o urmărise pe Meera, dar își îndreptă atenția asupra mulțimii când cineva răcni:

– Porc englez!

Primul țipăt declanșă o serie de epitete asemănătoare. Pe măsură ce violența se răspândea în aerul plin de praf, Laura văzu un bărbat din dreapta mulțimii luând o piatră colțuroasă de pe jos și aruncând-o către Ian. Îngrozită că Ian nu-l putea vedea pe atacator, țipă:

– Ian, ai grijă! În dreapta ta!

Ian se întoarse și văzu piatra îndreptându-se către el. Cu rapiditatea unei cobre, înșfăcă revolverul din toc și trase fără a ținti undeva anume. Piatra se sparse, iar bucățile se împrăștiară deasupra mulțimii, dând naștere unor țipete îngrozite.

Schimbă ținta și trase din nou. Cel de-al doilea glonț nimeri la picioarele conducătorului, ridicând un vârtej de praf și nisip. Omul se albi la față și sări înapoi, iar atitudinea lui de războinic dispăru.

În timp ce împușcăturile se auzeau pe întreaga câmpie, Ian ridică o mână și își smulse peticul de la ochi, descoperindu-și ochiul cu care nu vedea.

– Dacă viețile voastre nu contează, cel puțin aveți grijă de sufletele voastre!

Cercetă atent grupul, uitându-se urât la fiecare în parte. Când termină, continuă pe un ton aspru:

– Cine va încerca să o rănească pe văduva Meera va avea la dispoziție o eternitate să regrete asta.

Un văl de teroare împresură grupul și toți rămaseră cu gura căscată, privindu-l pe Ian ca și când ar fi fost un diavol cu chip de om. Tăcerea era atât de adâncă, încât sunetul căpăstrului se auzea la fel de tare precum clopotul bisericii. Apoi Laura își aminti ce îi spusese Ian la puțin timp după ce se cunoscuseră. Pentru cei superstițioși, un ochi cu care nu vedeai era semn rău, având puterea să blesteme. Oamenii din spate începuseră deja să se facă nevăzuți, cu fețele palide de frică.

– E timpul să plecăm, spuse el calm în engleză. Laura, ia-o prin stânga mulțimii.

Ea dădu din cap și îndemnă calul către digul înclinat. Zafir, Meera și caii de povară o urmară. Ian era ultimul, având revolverul pregătit când trecură pe lângă grup, iar după o vreme, reveniră din nou la drum.

Când nu mai era nici un pericol, Ian ordonă:

– O să mai mergem câțiva kilometri înainte să ridicăm tabăra.

Caii o luară la galop. Zafir era în frunte, iar indianca se ținea scai de el. Ian o luă înainte, până când ajunse în dreptul Laurei.

– Cum te simți?

Laura nu era deloc surprinsă să vadă că el reușise deja să își pună la loc peticul de la ochi și părea la fel de calm ca și când ar fi călărit pe o pajiște englezească.

– M-am speriat de moarte și sunt pe punctul de a leșina, dar altfel sunt bine, spuse ea pe un ton mult mai nesigur decât i-ar fi plăcut. Crezi că vor încerca să ne urmărească?

– Puțin probabil. Mereu am crezut că arderea pe rug este doar un motiv pentru a scăpa de femeile incomode, spuse el cinic. Acum că familia ei a scăpat de ea, nu mai au vreun motiv să o urmărească, mai ales dacă riscă să fie blestemați pentru asta.

– A fost o mișcare foarte inteligentă, spuse ea admirativ. Dar nu ești nici măcar un pic îngrijorat?

Ridică din umeri.

– Nici unul dintre ei nu avea arme, astfel că nu e nici un pericol.

Avuseseră pietre și erau dornici să le folosească, dar Laura nu se mai deranjă să-i menționeze asta.

Să înăbușe o revoltă gata să izbucnească era, cu siguranță, suficient pentru soțul ei.

– Mă mir că nu l-ai corectat pe individul acela când te-a făcut englez.

Ian rânji.

– Până și un scoțian încăpățânat știe când trebuie să nu se împiedice de probleme secundare.

Părul lui castaniu strălucea precum focul la căderea întunericului și era irezistibil de atrăgător. Dacă ar fi stat în loc să călărească, Laura s-ar fi dus la el și l-ar fi sărutat fie că el ar fi vrut sau nu.

– Sunt gata să recunosc că ai avut dreptate în ceea ce privește necesitatea preciziei la trasul cu arma, spuse ea, din dorința de a se gândi la altceva.

– Bineînțeles că am avut dreptate, rosti el amabil, dar cu o expresie răutăcioasă. Asta înseamnă că acum mă pot aștepta ca soția să îmi dea dreptate în legătură cu orice?

– Nu, spuse ea vesel, dar mă voi strădui mult mai mult la lecțiile de tir.

Râsul lui era aproape la fel de bun ca și un sărut. Aproape.

capitolul 19

După confruntarea cu mulțimea, o luară pe drumul către nord-vest, fără să se oprească până la apus. Când Laura se dădu anevoie jos de pe cal, observă că Ian alesese un loc de tabără protejat din trei părți.

Zafir o ajută pe indiancă să se dea jos, apoi se apucă să strângă lemne și să facă focul. Din moment ce Ian

se ocupa de cai, Laura putea sta de vorbă cu văduva tânără, în intimitate.

– Ai vreo arsură sau alte răni, Meera? întrebă Laura după ce se prezentă pe ea și pe bărbații cu care era.

Fata examină mătasea arsă a sariului, apoi spuse calm:

– Piciorul meu e plin de băşici, memsahib, doar atât.

Laura luă un borcănel cu alifie din trusa ei medicală.

– Asta îți va alina durerea.

După ce îi unse rănile, începu să despacheteze mâncarea și lucrurile necesare pentru cină.

– Deși e împotriva obiceiului poporului tău să mănânci cu cei de altă credință, ești bine-venită să iei masa cu noi.

Meera își ridică bărbia micuță.

– Acum sunt o paria, memsahib. Am să mănânc ce îmi vei da și voi fi recunoscătoare pentru asta.

Când Laura puse tava pe foc pentru a face pâinea, Meera spuse:

– Lasă-mă pe mine să fac asta, memsahib. I-am spus soțului tău că voi fi sclava lui, așa că eu trebuie să te servesc.

– Ar trebui să te odihnești după o experiență atât de înspăimântătoare, șovăi Laura, ridicându-se.

Fata zâmbi încurcată.

– Nu sunt o floare fragilă de lotus, memsahib. Deși soțul meu era un om înstărit, din castele înalte, eu provin din clasa de jos. Știu să gătesc și să fac curat ca orice altă femeie.

Drept dovadă, îngenunche și începu să amestece apa cu făina ca să facă pâine, bijuteriile ei zăngănind în lumina focului, în timp ce ea frământa cu pricepere aluatul.

– E drăguț din partea ta că vrei să mă ajuți, dar nu cred că vrei să rămâi o simplă servitoare, spuse Laura. Nu te poți întoarce la familia ta?

Meera clătină din cap.

– Fratele meu cel mai mare ar fi dornic să mă accepte, cred, dar fiii lui Mohan i-ar face probleme dacă

ar face asta. Îi aruncă o privire serioasă Laurei. O tânără englezoaică nu ar trebui să călătorească fără servitoare, memsahib. Dă-mi voie să te servesc. Jur că voi munci din greu.

Laura se gândi.

– Eu și soțul meu nu vom mai rămâne mult în India. După o vizită scurtă în Dharjistan, vom merge în Bombay. Dacă dorești, poți lucra pentru mine până când vom pleca. Iar cu o recomandare din partea noastră, nu va fi greu să îți găsești altă slujbă. Dădu din cap în timp ce o studia pe tânăra cu talie subțire, îmbrăcată în haine scumpe. Dar va fi foarte umilitor pentru tine.

– În comparație cu moartea, nu e chiar atât de rău să fii servitoarea unei doamne.

Laura nu mai avea nimic de spus.

Cina era deja gata când bărbații își terminară treburile pentru că Meera copsese pâinea, iar Laura gătise o oală cu pilaf. După masă, Laura o convinse pe fată să le povestească despre trecutul ei și cum reușise să scape de pe rug.

Când văduva termină, Laura adăugă:

– Meera va fi servitoarea mea până când vom ajunge în Bombay. Apoi își va căuta acolo o altă slujbă.

Ian dădu din cap în semn de aprobare.

– Mâine vom ajunge într-un oraș de unde putem lua haine și un cal pentru ea.

Meera dădu din cap, în semn de recunoștință.

– Sahib, ești pe cât de curajos, pe atât de generos, spuse ea cu glas stins.

Ian păru ușor încurcat.

– Nu puteam să stau deoparte și să-i văd cum te târăsc să te ardă de vie.

Laura știa că era sincer. Nu și-ar fi imaginat niciodată că Ian ar fi putut fi de acord cu o asemenea ticăloșie. Probabil că era obositor să te simți mereu responsabil pentru toți ceilalți. Laura însăși fusese unul din proiectele lui. Probabil că se plictisise însă de ea și de aceea începuse să se depărteze.

– Zafir, mâine-seară vom ajunge lângă fortul unchiului tău, Habibur, zise Ian în timp ce întețea focul. Crezi că ne va lăsa să rămânem acolo peste noapte?

– Dacă vei ajunge prin apropiere fără să-l vizitezi și va afla, îți va purta dușmănie toată viața, zise Zafir rânjind.

– Ar fi frumos să-l vedem pe ticălosul ăsta bătrân din nou. Ian zâmbi, amintindu-și de vremurile de odinioară. Când l-am vizitat în drum spre Buhara, mi-au trebuit două zile să-mi revin după ospitalitatea lui.

– Gândește-te că este mult mai istovitor să fii nepotul lui, spuse Zafir plin de însuflețire.

În timp ce bărbații discutau despre personalitatea impresionantă a unchiului Habibur, Meera se apropie timid de Laura.

– Memsahib, o ființă atât de umilă ca mine nu poate face nimic pentru soțul tău, așa că trebuie să te răsplătesc pe tine. Primește, te rog, asta în semn de recunoștință, spuse Meera, scoțându-și cu pricepere de la gât un lanț lung din fir de aur filigranat cu motive florale abstracte.

Laura făcu ochii mari în timp ce colierul frumos lucrat strălucea în lumina focului.

– Este mult prea prețios, Meera. Trebuie să îți păstrezi bijuteriile pentru viitor. Vei avea nevoie de ele ca zestre dacă vei hotărî să te recăsătorești.

– Am suficientă zestre ca să îmi asigur viitorul. Fața înfloritoare a Meerei luă, brusc, o expresie de ironie dură. Nu cred că mă voi mai căsători vreodată, memsahib, dar dacă voi face asta, va fi cu un bărbat dintr-o clasă socială inferioară, pentru care nu va trebui să fiu arsă pe rug.

Puse lanțul strălucitor și greu în mâna Laurei.

– Cât despre valoarea lui, și viața mea valorează poate mai mult.

Văzând că era o chestiune de onoare, Laura spuse solemn:

– Mulțumesc. Voi prețui mereu acest colier.

Mulțumită, Meera se duse să-și facă patul într-un loc departe de foc, în timp ce Laura făcu același lucru. Comportamentul lui Ian fusese atât de relaxat încât spera că va dormi lângă ea. Spre dezamăgirea ei, zise:

– Deși nu cred că este necesar, cred totuși că ar trebui să stăm de pază în seara asta. Zafir, eu voi fi primul.

Furioasă, Laura se ascunse în pături. Bărbatul ăsta afurisit iar se ferea de ea. Dar își spuse în sinea ei, mai în glumă mai în serios, că se vor întoarce în Anglia și-avea să vadă el atunci. Nici dacă ar fi dormit în cea mai bună cabină privată și tot nu ar fi fost destul de departe de ea. Atunci va fi la mila ei. Dar până atunci, nopțile aveau să fie lungi și pline de dor.

Așa cum se așteptase, straja lui Ian fu una liniștită, perturbată numai de sunetele nocturne ale naturii sălbatice și de propria frustrare. Privirea i se îndrepta din când în când către forma întunecată reprezentată de silueta Laurei. De fiecare dată îi trebuia o voință de fier ca să nu traverseze până la ea și să o ia în brațe.

Și asta nu numai din pasiune, oricât de înflăcărată era. Tânjea, în egală măsură, după relația plăcută, plină de afecțiune care se crease între ei. Toate nuanțele dorinței fizice și emoționale se întrupau într-o poftă turbată.

După ce scăpaseră de mulțimea înfuriată, voise să o ia pe Laura de pe cal și să o strângă la piept până când își revenea. Din păcate, dacă ar fi liniștit-o pe ea, și-ar fi pierdut el mințile. Așa cum recunoscuse în Hirsar, nu putea avea încredere în sine când venea vorba de ea, iar situația se înrăutățea pe zi ce trecea.

Era ușor de înțeles de ce atrăsese privirile bărbaților de la balul din Cambay, căci senzualitatea ei, de care nici nu-și dădea seama, era suficientă pentru a-i înnebuni. Cu siguranță, Ian se înfuria din ce în ce mai mult.

Dacă Laura ar fi fost chiar și măcar puțin ușuratică, ar fi atras bărbații de pe o rază de mii de kilometri. Se gândea că ar trebui să fie recunoscător pentru faptul că nu era conștientă de efectul pe care îl avea asupra

celor din jur – căci altfel ar fi fost mult mai periculoasă decât era acum.

Având nevoie de ceva care să îi distragă atenţia, se apucă să îşi cureţe revolverul. Îşi dădea seama că nu putea îndura situaţia actuală timp de şase luni, cât era necesar să se întoarcă în Scoţia. Asta însemna că trebuia să discute din nou despre contractul lor nupţial până atunci. Dar când?

După ce se gândi puţin, se hotărî să facă asta în Bombay. Oraşul era civilizat, iar o mare parte din populaţie era britanică, astfel că Laura nu avea să mai fie la fel de izolată ca acum. Putea să se hotărască dacă voia o căsătorie adevărată bazându-se pe ceea ce simţea, şi nu pentru că nu ar fi avut de ales.

O privi iarăşi pe Laura, a cărei siluetă voluptuoasă i se înfăţişa într-o manieră plăcută în lumina focului. Da, Bombay era locul ideal. Sau, mai degrabă, ideea de a se abţine până atunci îi părea suportabilă. Nu se punea problema să facă asta până la sosirea în Scoţia. Reasamblându-şi revolverul, începu să calculeze în minte câte săptămâni mai erau până ajungeau în Bombay.

Refuză să se gândească la ce ar fi făcut dacă Laura nu ar fi fost de acord să schimbe termenii căsătoriei.

Meera se ghemui sub pături, nevenindu-i să creadă cât de norocoasă era. Avusese dreptate să-şi spună că nu îi era scris să moară de tânără. Poate din cauza aceea luptase atât de mult împotriva morţii. Sahibul englez – faptul că era scoţian era un lucru pe care Meera nu îl putea înţelege – fusese minunat atunci când se mâniase şi alungase mulţimea care voia să o ardă, iar memsahib era o femeie blândă, care avea să fie o stăpână bună. Deşi afganul bărbos o speriase la început, atingerea lui fusese blândă. Se simţise în siguranţă atunci când o dusese departe.

Cu toţii o trataseră astăzi cu mult mai multă bunătate decât avusese parte în toţi anii în care stătuse în casa soţului ei, excepţie făcând Mohan. Era ciudat, se gândi ea, somnoroasă. Cu o noapte în urmă era o soţie

respectabilă, cu un soţ muribund, dar bogat. Acum era o servitoare care avea numai bijuteriile de pe ea. Şi totuşi era mai fericită şi mai plină de speranţă decât fusese întreaga viaţă. Adormi gândindu-se la asta.

Meera se trezi şi văzu focul strălucind puternic în noapte. Speriată, sări ca o săgeată şi se uită frenetic în jur, până când văzu că scânteile apăruseră doar pentru că Zafir întreţinea focul.

Când o auzi mişcându-se, afganul se întoarse.

– Te sperie focul, porumbiţo? spuse el blând, ca să nu-i trezească pe sahib şi pe memsahib care încă mai dormeau.

Îşi descleştă pumnii.

– Am să mă reobişnuiesc în curând. Trebuie, căci nu se poate trăi fără foc. De ce îmi spui porumbiţă? întrebă ea, curioasă.

Zâmbi, dezvelindu-şi dinţii albi în contrast cu barba închisă la culoare.

– Eşti mică şi graţioasă precum o porumbiţă şi mergi ca una. Dar poate ar trebui să-ţi spun şoim, căci e nevoie de curaj ca să scapi de pe rug. Nu am auzit niciodată de o văduvă care să facă asta.

Asemenea majorităţii afganilor, Zafir era mai înalt şi avea pielea mai deschisă la culoare decât cei de la câmpie, cu trăsături ascuţite, care îl făceau să pară sălbatic şi atunci când zâmbea. Meera se bucura că fusese de partea ei.

– Nu am fost curajoasă, ci îngrozită, spuse ea sincer.

– Desigur, eşti femeie, spuse el amabil. Dar teama ta a devenit mai degrabă o sursă de putere decât o slăbiciune. Culcă-te, porumbiţo. Nimeni nu-ţi va face vreun rău.

Înainte de a-i urma sfatul, Meera spuse prudent:

– Falkirk Sahib are într-adevăr un ochi rău?

– Nu, chicoti Zafir. Nu are nevoie de asta. Nu se teme de nimic, călăreşte şi trage la fel de bine ca un afgan.

– Credeam că nimic nu se compară cu un războinic afgan, spuse ea, îndrăznind să-l tachineze.

– Cei mai buni britanici sunt aproape la fel de buni ca noi. De aceea doresc să-i servesc. Şi pentru că am multe de învăţat de la ei. Soţul tău era bun cu tine? întrebă el, schimbând brusc subiectul.

– Da. Mi-a dat multe bijuterii şi s-a purtat cu mine cu blândeţe. Spunea că sunt deşteaptă, aşa că m-a învăţat limba persană ca să-i pot citi marile poveşti şi poezii, spuse ea cu mândrie.

– O femeie cultivată, observă Zafir. E păcat să iroseşti asemenea talente pe rug.

– Exact asta cred şi eu, spuse ea aspru.

Afganul chicoti. Apoi făcu un gest către cer.

– Uite, porumbiţo. A pierit un demon.

Meera ridică privirea la timp pentru a vedea o stea căzătoare.

– Un demon?

– Poporul meu spune că o stea căzătoare arată că un înger a învins un demon în lupta nesfârşită dintre bine şi rău, explică Zafir. Poate că acela marca scăparea ta de rău azi, căci cu siguranţă te-a ajutat un înger.

Îşi ridică uşor capul, curioasă.

– Ştiam că afganii sunt războinici, dar nu şi poeţi.

– Cele două merg împreună, căci războiul este cea mai mare poezie. Vocea lui se înmuie. Dormi, porumbiţo şi să nu visezi flăcări.

Meera se vârî înapoi în pătură cu un oftat mulţumit. Mâine îi va aduce o ofrandă măritei Ganesha, pentru a-i mulţumi zeiţei binecuvântate pentru intervenţia în favoarea ei.

Ultimul lucru la care se gândi înainte să adoarmă din nou fu cum se reflecta lumina focului în ochii cenuşii ai afganului.

Gospodăria afganului Habibur îi amintea Laurei de un parc de distracţii. Edificiul mare de cărămidă era alcătuit din camere construite în jurul unei curţi centrale şi găzduia mai multe generaţii de familii înrudite.

Laura nici măcar nu încercă să descifreze legăturile dintre rezidenţi. Nu putea vorbi cu nici o femeie pentru că toate vorbeau limba afgană. Dar formau un grup prietenos, care le întâmpină cu bucurie pe Laura şi pe Meera.

În special părul blond al Laurei constituia o sursă de fascinaţie. Fusese atins şi mângâiat atât de mult, încât, în cincisprezece minute, căzuseră toate agrafele din el şi îi ajunsese la nivelul umerilor.

Pe Laura nu o deranja că erau atât de curioase. După mai multe zile în care Ian fusese indiferent, îi făcea plăcere să se afle printre oameni atât de entuziasmaţi. Cu toate acestea, nevoia de a vedea o faţă cunoscută le ţinu aproape pe Meera şi pe Laura, la început. Văduva tânără hindusă purta acum doar un sari simplu de bumbac. Semăna foarte mult cu un servitor umil, având bijuteriile ascunse. La început se arătă mai timidă decât Laura, dar acolo erau mai multe femei hinduse, aşa că, în curând, Meera începu să vorbească cu ele cu uşurinţă.

În interiorul zidurilor, unde se aflau copaci, un puţ, păsări de curte şi trei tauri, era şi un harem, unde femeile puteau umbla fără văl, căci singurii bărbaţi care avea voie acolo erau cei din familie. Dincolo de pereţii înalţi de trei metri, femeile trebuiau să poarte haine care să le acopere complet, care le făceau să semene cu nişte popice îmbrăcate, dar acasă se delectau cu haine în culori strălucitoare.

Deşi Ian era un oaspete de cinste, nici măcar el nu avea voie în clădire. Bărbaţii stăteau afară, sub copaci, fumând, discutând şi delectându-se cu friptură de capră. În harem, femeile se bucurau de serbările lor.

Pe Laura nu o deranja să-şi petreacă noaptea în harem, din moment ce Ian nu avea să doarmă cu ea, deşi erau căsătoriţi. De aceea se miră când Darra, soţia lui Habibur, îi făcu semn să o urmeze, spunându-i în limba urdu:

– Bărbaţii dorm acum. Du-te la soţul tău în camera de oaspeţi.

În timp ce traversau curtea largă, Laura simţi stropi de ploaie, ceea ce explica de ce bărbaţii se duseseră

la culcare atât de devreme. Tocmai când treceau pe lângă cuptorul de pâine făcut din lut, Darra se opri în fața unei uși de lemn prin care se întrezărea un licăr de lumină, zicând:

– Aici. Îi zâmbi Laurei larg, cu subînțeles, și o bătu ușor pe braț. Un străin frumos, înalt, adăugă ea, folosind descrierea generală pentru europeni.

Laura făcu o plecăciune către gazda ei, apoi intră în camera de oaspeți. Încăperea fără ferestre nu avea altă mobilă în afară de o masă pe care se afla o lampă cu ulei care pâlpâia și două paturi din împletituri, numite *charpoy*. Ian stătea pe marginea unui pat, purtând un halat larg. Când Laura intră în cameră, ridică privirea de la harta pe care o studia și-i zâmbi scurt.

– Cum e haremul?

– Mai plăcut decât mă așteptam.

Ochii Laurei se opriră asupra părului creț, care se ivea de sub veșmântul lui Ian. Făcu un efort ca să-și mute privirea și, îndreptându-se către bagajul ei, auzi sunetul unui drug care era tras peste ușa dinspre curte.

– Ne încuie înăuntru peste noapte? spuse ea surprinsă, privind înapoi.

– Doar una dintre uși. Sunt două, iar cealaltă dă afară, ca să putem pleca pe acolo dacă vrem. Ian arătă către celălalt zid, unde ușa era aproape ascunsă în umbră. Oaspeții intră direct dinspre dumbrava de tamarini, ca să nu treacă pe lângă *purdah*, haremul.

Laura privi către ușa ce fusese încuiată.

– Afganii chiar iau în serios treaba asta cu dormitul separat, nu?

– Așa este, spuse Ian. O femeie care lasă un bărbat ce nu îi este rudă să o vadă fără văl va fi probabil ucisă de soțul ei, pentru infidelitate. Asta după ce reușește să scape mai întâi de bărbat, desigur. Deși Habibur m-a întâmpinat ca pe un fiu rătăcitor, dacă aș păta onoarea vreunei femei din casă, m-ar împușca chiar el.

Laura se cutremură.

– Asta e la fel de rău ca arsul pe rug. Și eu care mă gândeam că afganii sunt mult mai îngăduitori.

– Sunt, în multe feluri, dar onoarea înseamnă totul pentru ei. Nu sunt prea diferiți față de englezi, adăugă el cu un zâmbet lipsit de amuzament.

– De ce trăiește aici Habibur, atât de departe de tărâmurile tribului său?

– Afganii își câștigă în general existența primind bani de la călători pentru a-i trece munții în siguranță. Habibur s-a gândit totuși la ceva mai rentabil. A înființat un târg de cai în orașul cel mai apropiat, care între timp a devenit una dintre marile piețe de animale din nordul Indiei. După ce a ajuns un negustor prosper, și-a mutat toată familia aici. I s-au alăturat și alții, care nu erau afgani, dar afacerea încă este condusă de membrii familiei.

Ian se uită, din nou, la hartă, iar Laura profită de ocazie ca să-i studieze fața, gândindu-se că era prima dată când rămăseseră singuri după zile întregi. Deși ușor încordat, arăta foarte bine: mușchii săi nu aveau pic de grăsime, semănând cu cei ai unei pantere. Nu era genul de om gras, dar pusese destul pe el, astfel că nu mai părea slab. Privi apoi către unul dintre paturi. Era destul de mare pentru doi oameni, dacă nu îi deranja să doarmă aproape unul de celălalt, ceea ce nu ar fi fost o problemă pentru ea.

– Vrei un pat anume? spuse Ian înainte ca ea să apuce măcar să spere.

– Îmi este indiferent. Își înăbuși un oftat. Cât mai avem până în Manpur?

– Luând în considerare și evenimentele neprevăzute, ar trebui să ajungem în trei zile. Împături harta și o puse înapoi în bagaj, apoi se ridică și privi fără chef împrejur. Sunt mai degrabă tentat să dorm afară, deși este ud.

Chiar și o fire filosofică avea limitele ei, iar Laura nu se mai putu abține să nu-l întrebe, cu o voce rănită:

– Îți displace chiar atât de tare să fii în preajma mea?

– Nu asta am vrut să spun, Laura, spuse el, încordat. Se întoarse și făcu un pas, oprindu-se în fața ei. Am început să urăsc încăperile fără ferestre încă din Buhara.

Chiar şi cu o lampă aprinsă, simt că pereţii se prăbuşesc în jurul meu.

Calmându-se, Laura îşi muşcă buza.

- Cred că am tras o concluzie greşită. Dar ai fost atât de... distant în ultimul timp.

- Îmi pare rău, spuse el stânjenit. Aşa sunt eu, dificil, nu are legătură cu tine.

Atmosfera dintre ei era plină de cuvinte nespuse, iar Laura ştia că cel mai bine ar fi să schimbe subiectul. Dar se gândi la Larissa Alexandrovna şi făcu ceea ce îşi dorise să facă de zile întregi.

Se duse către el, se ridică pe vârfuri, îşi trecu o mână după gâtul lui, ca să nu poată scăpa, şi îl sărută. Intenţiona să fie un sărut scurt, de noapte bună, dar şi să-i dea de înţeles cât de mult îi lipsea să fie cu el. Însă în clipa în care buzele lor se atinseră, pasiunea dintre ei renăscu. Ian o luă în braţe şi o trase mai aproape, presându-şi buzele peste ale ei. Suspină de plăcere şi se topi în braţele lui în timp ce oboseala şi singurătatea se evaporară precum ceaţa dimineţii.

capitolul 20

Pentru o clipă, Ian îşi pierdu capul, fascinat de sărutul unei fecioare. Laura era atât de caldă, de plăcută şi de dornică...

Dar era şi o tânără inocentă care nu înţelegea reacţia pe care o provoca. O fată care se bizuia pe onoarea lui, şi ale cărei acţiuni se bazau pe credinţa ei că nu era capabil să facă lucrurile de care ea se temea.

Ian se opri, dar nu îi dădu drumul din braţe. O mângâie pe spate şi îşi odihni obrazul pe tâmpla ei.

- Ştiu că o călătorie îndelungată îţi schimbă starea, spuse el, când vocea îi reveni. Ştiu că uneori sunt asemenea unui urs rănit, dar să nu-ţi treacă prin cap că e vina ta. Sper că îmi poţi tolera defectele. Nu vreau să regreţi căsătoria cu mine.

Chicoti un pic, aşa cum spera şi el că va face.

- Nu regret nimic, deşi sper că o să-ţi treacă. Şi o să fiu bucuroasă când o să ajungem în Bombay. Atunci când vom fi pe vapor, nu va mai trebui să despachetez nimic timp de săptămâni întregi.

El râse şi îi dădu drumul.

- Şi eu mă bucur că ajungem în Bombay.

Acolo, cu voia lui Dumnezeu, va reuşi să o convingă de avantajele unei căsătorii adevărate. Dar, între timp, trebuia să o ţină la distanţă cu orice preţ.

Îşi dădu seama că era prima dată când stăteau într-un loc în care Laura nu avea intimitatea necesară să se dezbrace şi să-şi pună cămaşa de noapte. Ştiind că cel mai bun lucru caracteristic unui gentleman era, de asemenea, şi cel mai bun lucru pe care-l putea face să-şi păstreze raţiunea, spuse:

- Dacă eşti gata să te schimbi şi să mergi la culcare, am să mut masa şi lampa în colţ, pentru ca lumina să te deranjeze mai puţin în timpul nopţii.

Ţinând masa astfel încât lampa să nu se răstoarne, o ridică pe deasupra patului său şi o aşeză lângă perete. Apoi îngenunche lângă bagajul său şi îşi scoase săpunul şi aparatul de ras pentru a doua zi dimineaţă. Deşi avea mâinile ocupate cu echipamentul de ras, nu putea să nu se gândească la cum arăta soţia lui fără straturile acelea de bumbac. Şi totuşi a fost doar un accident când şi-a ridicat oglinda pentru ras ca să o pună pe masă, iar aceasta o reflectă pe Laura scoţându-şi fusta de călărie. Împleticindu-se, o trase peste coapse, apoi ieşi din ea, o împături cu grijă şi o puse deasupra genţii.

Ian încremeni, cu ochii aţintiţi în oglindă în timp ce ea îşi desfăcea nasturii cămăşuţei albe. Din fericire, stătea cu spatele către el, aşa că nu văzu că el se transformase într-o statuie. Deşi era perfect legal să îşi vadă soţia dezbrăcându-se, se simţea anormal de vinovat. Şi totuşi nu îndeajuns de vinovat încât să se oprească.

Se întrebase ce anume purta ea pe sub costumul de călărie nonconformist. Se dovedea a fi o pereche de pantalonaşi lungi până la genunchi şi o cămăşuţă fără mâneci care-i ajungea până la şold. Ambele erau brodate

cu înflorituri albe, delicate. Înainte să le dea jos, se aplecă şi îşi scoase ciorapii, dezvelindu-şi gleznele şi gambele. Se mişca repede, iar el trebui să-şi înăbuşe dorinţa cumplită de a-i spune să nu se grăbească, pentru ca el să aibă mai mult timp să se bucure de trupul ei gol, graţios.

Gura i se uscă în timp ce ea îşi trase cămăşuţa în sus, dezvăluind pielea catifelată şi arcuirea atrăgătoare a spatelui. Când îşi împături lenjeria, punând-o peste celelalte lucruri, el îi zări, pentru o clipă fugară, unul dintre sâni. Strânse oglinda atât de tare, încât îi rămăseseră urme pe degete de la marginea ei.

În cele din urmă, desfăcu funda de la pantaloni şi îi scoase de pe ea, dezvăluind formele frumoase ale şoldurilor. Coapse voluptuoase, feminine, menite să incite orice bărbat.

Ian îşi simţi membrul întărindu-se şi îşi dădu seama că avea să plătească pentru asta cu o noapte de nesomn. Chiar şi aşa, nu reuşi să pună oglinda pe masă şi nici măcar să îşi mişte mâna ca să încline oglinda într-un alt unghi, mai ferit.

Când Laura se dădu într-o parte să îşi ia cămaşa de noapte, el o urmări cu oglinda, ridicând-o astfel încât să o poată vedea până când îşi punea veşmântul pe ea. Rămase nemişcat o clipă, luptându-se cu impulsul de a traversa camera ca să-i scoată cămaşa de pe ea. Impulsul dispăru când Laura termină de încheiat nasturii micuţi şi se îndreptă spre centrul camerei. Puse repede oglinda pe masă, apoi se aplecă să-şi caute pieptănul.

Fără să aibă nici cea mai vagă bănuială că Ian o sorbise din ochi de parcă ar fi fost Sfântul Graal, Laura se aşeză pe pat şi începu să-şi pieptene coama arămie.

– Pot să am încredere în Zafir în ceea ce o priveşte pe Meera? întrebă ea, în timp ce-şi descurca părul.

– Ce vrei să spui? zise Ian, cu gândul în altă parte.

– Meera este văduvă şi nu este din aceeaşi clasă socială şi de aceeaşi credinţă cu el, spuse Laura răbdătoare. În aceste condiţii, ar putea să creadă că o poate seduce.

Am văzut cum se uită la ea. Nu e greu să-ţi dai seama la ce se gândeşte.

Ian se simţi forţat să zâmbească.

– Minţile bărbaţilor sunt adesea uşor de citit atunci când este o femeie frumoasă în apropiere. Să înţeleg că vei fi supraveghetoarea Meerei?

– Mă interesează mai puţin moralitatea decât faptul că este foarte vulnerabilă acum, spuse Laura aspru. Meera a fost îndepărtată de singurul mod de viaţă pe care l-a cunoscut vreodată, iar acum are în faţă un viitor nesigur. Deşi pare să reziste remarcabil de bine, ultimul lucru de care are nevoie este un bărbat care să profite de singurătatea şi de tulburarea ei.

Ian se dezmetici.

– Aşa cum am făcut eu cu tine după moartea tatălui tău?

Laura ridică brusc capul şi-i aruncă o privire rece, de felină.

– Circumstanţele sunt cu totul altele. Nu am nici o îndoială că onoarea lui Zafir este impecabilă în ceea ce priveşte femeile din tribul lui, dar Meera este diferită. Nu vreau să o văd iarăşi suferind. Mă refer mai ales la o sarcină care i-ar face viaţa mult mai grea.

Ian luă îngrijorarea ei în serios.

– Chiar nu am de unde să ştiu ce va face Zafir. Ai dreptate că pentru afgani Meera este o pradă uşoară, dar Zafir nu a fost niciodată dur sau crud cu vreo femeie. Un gând alarmant îi trecu prin minte. Sper că nu îmi vei cere să vorbesc cu el şi să-i spun să-şi înfrâneze poftele.

Zâmbi uşor.

– Înţeleg de ce nu se cuvine să fac asta, dar aş putea vorbi cu Meera. Din fericire, şansele de seducţie sunt mici la cât de mult călătorim noi.

– Adevărat.

Ian îşi dădu toată silinţa să nu rostească asta cu regret. Laura îi aruncă o privire piezişă, apoi se vârî sub pătură.

– Noapte bună.

Ian făcu același lucru, dar îi fu mult mai greu să adoarmă. Fusese înțelept să nu rămână singur cu Laura în ultima săptămână. Doar o jumătate de oră în compania ei fusese destul încât aproape să-l convingă că acesta era momentul potrivit pentru a încerca să o ademenească în patul lui.

Dar vorbea dorința din el, nu rațiunea – aceasta din urmă îi spunea că era prea devreme. Când avea să vină timpul pentru a încerca să o determine să se răzgândească, voia să facă asta cu șampanie și trandafiri, în Bombay, nu într-un pat îngust dintr-un dormitor mic din cărămidă.

Nu-i era ușor să se relaxeze când soția lui fermecătoare era doar la câțiva metri distanță. Dacă ar fi avut un pic de minte, s-ar fi dus afară să doarmă în dumbrava de tamarini, în ciuda ploii. Dar înțelepciunea era o calitate care îi lipsea cu desăvârșire în acel moment.

Laura nu se gândise că va adormi după îmbrățișarea amețitoare a lui Ian, căci tot corpul ei pulsa de dorința de a fi mai aproape de el. Își dorea atât de tare să doarmă în brațele lui încât se gândise să se vâre în patul lui, dar prudența avu câștig de cauză. Deși sărutul ei fusese bine-venit, nu credea că el ar fi acceptat demersul ei. Și nu ar fi suportat să o gonească, chiar și politicos.

Însă după o călătorie care durase o zi întreagă, somnul nu se lăsă așteptat. Adormi în curând, deși visele ei nu erau deloc liniștite.

În imaginația ei, ea și Ian se sărutau în continuare, iar hainele ei se topeau în mod misterios sub atingerile lui. Se așezau împreună în pat, asemenea frunzelor căzătoare.

Și haina lui dispăru în mod misterios, simțindu-i pielea aspră și caldă.

Ceva avea să se întâmple, se întâmpla, doar că ea nu înțelegea ce anume...

O bubuitură asurzitoare o trezi. Era întuneric beznă și aerul era închis, și nu reuși să își dea seama imediat unde era. Când îl auzi pe Ian înjurând înăbușit, își aminti. Auzind un sunet care o sperie, se dădu jos din pat și traversă spațiul îngust dintre ei.

– Ian, ce s-a întâmplat?

Judecând greșit distanța dintre ei în întuneric, se împiedică de patul lui și căzu. Își întinse brațele către el, iar el o prinse imediat. Corpul îi era tensionat și simțea că inima îi bătea cu putere. Laura își schimbă poziția cu una mult mai confortabilă, astfel încât stăteau pe o parte, față în față.

După ce traseră pătura peste ei, ea îl luă în brațe, ținându-l în așa fel încât respirația lui îi încălzea umărul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea din nou.

– Nimic, serios... doar întunericul ăsta sufocant, spuse el aspru. Îmi pare rău că te-am deranjat. Zgomotul acela era de la lampa care a căzut și s-a spart. Am uitat să verific fitilul înainte de culcare și s-a terminat. M-am trezit când s-a stins lumina. Și am dărâmat lampa, încercând să găsesc chibriturile pe masă. Am fost foarte stângaci.

Probabil că o încăpere fără geamuri este un adevărat coșmar pentru cineva care urăște întunericul, căci era la fel de întuneric ca într-o peșteră. Prin crăpăturile ușii nu venea nici măcar o lumină slabă, căci cerul era acoperit de nori de ploaie.

– E ușor să greșești când este atât de întuneric, șopti ea. Mai e vreo lampă în cameră?

– Este una în bagajul meu. Mă duc imediat să o caut. Făcu un efort considerabil să-și recapete controlul. În mintea mea știu că nu are de ce să îmi fie frică într-un dormitor neluminat, dar în sinea mea este un freamăt asemenea unei furtuni în deșert.

– Și totuși furtuna nu ți-a înfrânt judecata.

– Nu chiar. Îmbrățișarea lui slăbi, coborându-și mâna pe spatele ei, ca să se asigure de prezența ei. Mă ajută că ești aici. Mă ajută enorm.

– Mă bucur. Sperând că discuția îl va ajuta să se relaxeze, îl întrebă:

– Puțul Negru era complet lipsit de lumină? Mă întreb cum reușea unchiul Piotr să scrie în jurnal.

– Puțul era o groapă de șaizeci de metri, fără ferestre și cu un capac deasupra, explică Ian. În primul an, chepengul era un grătar metalic care lăsa să intre un pic de lumină din camera de deasupra, unde se afla o ferestruică. Nu era mult, dar ochii devin extrem de sensibili la orice sursă de lumină. Era destul pentru Piotr Andreevici să citească și să scrie în Biblia lui, iar pentru noi să păstrăm ciclul natural zi-noapte.

Încă tremura, dar mai puțin ca la început.

– Spuneai că în primul an a fost un grătar, spuse Laura. S-a întâmplat ceva mai târziu?

– Nu la mult timp după execuția unchiului Piotr, capacul a fost schimbat cu o bucată solidă de lemn. Apoi vedeam lumina numai atunci când primeam de mâncare.

– Nu-mi pot imagina cum e să trăiești constant în întuneric, spuse ea blând. Povestește-mi.

Râse amar.

– De ce-ai vrea să știi așa ceva?

Îl sărută ușor pe obraz.

– Ca să te înțeleg mai bine, *dușenka*. Să știu ce te doare.

– Suferința e prea urâtă, Larișka, spuse el obosit. Dacă vrei într-adevăr să știi, este un adevărat coșmar să trăiești într-un întuneric fără sfârșit, care te rupe de tot de realitate. Fără lumină nu există nimic.

– Ca și în Geneză, unde spune „Pământul era netocmit și gol. Întuneric era deasupra adâncului"?

– Exact așa. Acum înțeleg de ce Dumnezeu a ales să creeze lumea ca să umple spațiul acela gol, spuse Ian cu un amuzament vag. Timpul era atât de distorsionat, încât până la urmă a dispărut complet. Nu aveai cum să știi dacă trecuseră minute, ore sau zile. Asta a dus la o formă de nebunie, o dezintegrare de nedescris a minții și a spiritului. Parcă nici măcar mizeria, frigul și foamea nu mai existau. Ian făcu o pauză înainte de a spune cu durere: Câteodată mă prăbușeam și plângeam cu orele.

Laura își dădu seama că nu ar fi recunoscut așa ceva la lumina zilei, dar întunericul crea o intimitate care făcea posibilă această sinceritate tristă.

– Dacă Piotr ar fi rămas alături de tine, ți-ar fi fost mai ușor să-ți păstrezi echilibrul emoțional?

– M-aș fi descurcat mult mai bine. Dumnezeu știe că eram deja dărâmat la moartea lui Piotr. Fără el, izolarea și întunericul m-au distrus. Mai târziu, am aflat cu surprindere că fusesem singur doar șase luni. Păruse mult mai mult. Ani întregi.

– Și-atunci cum ai reușit să scapi, ajungând în deșert, când asta ar fost dificil chiar și pentru un om perfect sănătos?

– Nu am avut de ales, spuse el simplu. Trebuia să mă adun sau muream. Mai rău, slăbiciunea mea i-ar fi pus în pericol pe cei care erau cu mine, ținându-i pe loc. Din câte știu, Ross a trebuit să mă lege de un cal. Cu cât mă-ndepărtam mai mult, cu atât mă simțeam mai puternic. Cel puțin, fizic. Din păcate, suferința psihică este mai greu de vindecat. Pare imposibil, în astfel de momente.

– Cu siguranță puterea, sinceritatea și curajul tău sunt mai mult decât o iluzie.

– Lucrurile astea *chiar sunt* o iluzie, spuse el aspru. Mă simt complet gol, un actor care își joacă rolul așa cum se așteaptă ceilalți să o facă. Prefăcându-mă că sunt curajos și puternic.

Cuvintele lui erau atât de diferite față de imaginea pe care Laura și-o crease inițial despre el, încât nu știu cum să reacționeze.

– Sunt doar o femeie slabă, așa că poate nu înțeleg, dar care este, de fapt, diferența între a fi curajos și a te preface numai? spuse ea șovăind, în cele din urmă. Ieri păreai destul de curajos când ai înfruntat mulțimea aceea înfuriată.

– Asta e ușor. Adevăratul curaj este să-ți poți stăpâni întunericul din suflet. Iar eu nu pot să fac asta.

Cuvintele lui cutremurătoare fuseseră smulse dintr-o profunzime întunecată, solitară, pe care Laura nu o putea întrezări. Acceptă cu tristețe că nu va înțelege niciodată cu adevărat prin ce trecuse Ian. Dar îl putea liniști,

spunându-i că nu era singur. Că nu va mai fi niciodată singur cât timp va trăi ea. Își întoarse capul și îl sărută.

El trase aer în piept, iar trupul i se încordă. Apoi își petrecu brațul în jurul ei, odihnindu-și palma, larg deschisă și caldă, pe mijlocul Laurei. După ce îi trase corpul mai aproape de el, ea întredeschise gura, iar el îi despică buzele cu limba. Sărutul fu mai mult decât își putuse imagina Laura: o dulce exaltare și un foc sălbatic, începutul și sfârșitul, iar ea îl întâmpină cu entuziasm.

Primind răspunsul ei, el scoase un sunet aspru și o întinse pe spate, învăluind-o în puterea lui. Cedând cu totul, acceptă tot ce îi oferea el, întorcându-i darul cum știa mai bine.

Deși conștientiza vag că un asemenea comportament nu era înțelept, nu îi păsa. Se simțea liberă și în siguranță, aici, în intimitatea întunericului profund. Se putea preface că frenezia ce-o cuprinsese nu era tocmai reală. Că trăiau o clipă în afara timpului, când puteau face lucruri de neconceput la lumina zilei.

Iar întunericul avea o calitate neașteptată, căci toate simțurile i se ascuțiseră. Era profund conștientă de respirația lui sacadată, de atingerea ușoară a materialului pe piele când mâna lui caldă îi mângâie brațul. Avea un miros masculin întunecat, cu iz de ploaie și fum de lemne. Era îmbătător. Iar gustul lui, o, gustul lui... N-ar fi crezut vreodată că ar fi putut fi atât de senzual. Întunericul intensifica sărutul, dându-i proporții pe care ea nu avea să le uite vreodată.

Și, ce era cel mai bine, fără distragerea reprezentată de capacitatea de a vedea, atingerile căpătau o importanță vitală, creând un întreg univers al senzațiilor. Căldura corpului era reală, un martor al apropierii dintre ei. Când o sărută în spatele urechii, ea ridică o mână și își trecu degetele prin șuvițele ondulate ale părului lui. Oare părul castaniu avea altă textură față de cel blond sau șaten? Nu știa și nici nu voia să mai atingă vreodată părul altui bărbat pentru a afla. Vârfurile degetelor îi alunecară peste maxilarul lui, peste gâtul încordat și peste favoriții care îi gâdilau pielea sensibilă.

Halatul lui era dintr-o pânză aspră. Strecurându-și mâna pe dedesubt, îi atinse ușor cu podul palmelor umerii frumoși, simțind adânciturile clar conturate și claviculele puternice. Încântată, își coborî palmele larg deschise către pieptul lui. Părul ușor ondulat, mușchii ce se încordau sub pielea întinsă, pe toate le simțea cu palmele și cu vârfurile degetelor, cu o intensitate sporită. Descoperi o cicatrice mică, striată, și coborî pe urma ei, pe coaste, către șoldul stâng, dându-i cămașa la o parte ca să poată mângâia mai departe, până când dădu de un nod.

Retrăgându-și mâna, îi atinse sfârcul și îl strânse curioasă între degete. El se înfioră și expiră, cutremurându-se.

– Îmi pare rău, spuse el aspru. Nu ar trebui să facem asta. Patul se legănă când el se ridică, iar pătura groasă căzu înapoi. Am să caut cealaltă lampă.

Bezna era precum catifeaua neagră. Când ridicase mâna de pe trupul ei, căldura dintre ei dispăruse. Și odată plecat din pat, nu avea să se mai întoarcă, lucru care ei i se părea insuportabil. Se întoarse spre el, protestând involuntar, iar sânul ei îi întâlni mâna.

Când degetele lui îi atinseră ușor sânul rotund, se opri, reținut, rămânând înțepenit și, în același timp, mâna tremurându-i slab. Înainte de a se retrage, ea îi prinse mâna și îi apăsă palma pe pielea ei, care ardea dincolo de materialul subțire al cămășii de noapte.

– Laura, suspină el... în timp ce atingerea lui se intensifica.

– Nu mai spune nimic, șopti ea, știind că vorbele ar fi destrămat vraja. Nu mai spune nimic și nu te opri.

Și înainte ca logica sau îndoiala să intervină, îi pecetlui gura cu un sărut.

capitolul 21

În Ian se ducea o luptă aprigă între pasiune și reținere, dar spusele Laurei puseră capăt temerilor. Cu bucurie și smerenie, își dădu seama că mireasa lui cea

intuitivă îşi dăduse seama că era teafăr, iar acum era dornică să devină soţ şi soţie pe de-a-ntregul.

Era liber să se bucure complet de fiecare latură minunată a corpului şi a sufletului Laurei. Nici chiar atunci când era un tânăr cu sângele fierbinte uimit de prima lui pasiune înflăcărată nu fusese atât de fermecat. Moliciunea ei mlădioasă, răspunsurile ei imediate, respiraţia ei rapidă şi plină de uluire, toate erau adevărate miracole, căci nu se aşteptase să le mai cunoască vreodată. Şi odată ce crezuse că pierduse totul, aprecia pasiunea cu atât mai mult acum, că o regăsise.

Dar noaptea aceasta nu era dedicată numai plăcerii lui; trebuia să o înveţe pe soţia lui prima lecţie vitală din arta de a face dragoste. Pentru că dorinţa lui era atât de mare, această experienţă nu avea să dureze mult, aşa că trebuia să o ajute pe Laura să-şi descopere propria putere a pasiunii.

Încet şi cu pricepere îi sărută obrazul catifelat, începând de la buze şi până la adâncitura delicată de sub pomeţi. Coada împletită începuse să i se desfacă, aşa că el îi lăsă părul să cadă pe umeri asemenea unui nor de mătase. Apoi îşi îngropă faţa în şuviţele subţiri, simţind un miros floral, dulce.

Îşi trecea limba peste urechea ei, iar ea îl răsplătea tresărind, înfiorată, ceea ce îl excita şi mai tare. Mâna lui se odihnea încă pe sânul ei, aşa că îl strânse uşor în timp ce o mușca încet, îndreptându-se către gâtul ei. I se păru atât de erotic să îi strângă sfârcul cu vârful degetelor, încât le înlocui imediat cu gura sa, tachinându-i sfârcul întărit cu vârful limbii.

Ea vibra de dorinţă, în timp ce mâinile îi frământau fără încetare umerii. Pânza era atât de transparentă, încât putea simţi textura granuloasă a sfârcului prin cămaşa de muselină, dar nu era suficient. Amintindu-şi de nasturii mici ai cămăşii, îl găsi pe primul şi îl desfăcu, continuând apoi cu ceilalţi, rând pe rând.

După ce se luptă cu mult prea mulţi nasturi, îi desfăcu uşor veşmântul, eliberând un parfum dulce de feminitate şi căldură liniştitoare. Un bărbat s-ar fi putut îneca într-o asemenea încântare şi s-ar fi dus la Cel de Sus cu un zâmbet pe faţă. Poate că asta se va întâmpla mai încolo, dar acum trebuia să-i alinte sânii, care încăpeau perfect în palmele lui, exact aşa cum îşi imaginase. Îi prinse în căuşul palmelor şi îi mângâie, sărutând despicătura dintre ei.

Deşi o cunoscuse într-o multitudine de feluri, îşi dorea să o şi vadă plină de pasiune, pe femeia care-i devenise, în mod miraculos, soţie. Dar trebui să lase asta pentru altă dată. Deşi ura întunericul, acum devenise aliatul lui, căci îi permitea ei să reacţioneze cu o lipsă de inhibiţie pe care altfel n-ar fi manifestat-o.

În timp ce îi gusta sfârcurile, ea scoase un sunet înfundat şi îşi înfipse unghiile în spatele lui. Brusc înfierbântat, îşi lăsă mâna să alunece de pe mijlocul ei, urmând contururile rotunde ale abdomenului şi ale şoldurilor, către movila dintre coapsele ei. Ea icni şi se frecă de palma lui.

Nemaiavând răbdare cu cămaşa de noapte, prinse o bucată din pânză şi o ridică, lăsând aerul rece al nopţii să-i alinte partea de jos a trupului. Apoi îşi dezlegă cordonul de la halat şi se dezbrăcă. Linse curba caldă, de fildeş, a pântecelui ei. Era ferm şi se unduia blând sub atingerea limbii lui, având o altă textură faţă de catifelarea obrazului ei, de fineţea imaculată a gâtului, sau de grosimea voluptuoasă a buzelor ei. Strecurându-şi mâna între genunchii ei, începu să-i mângâie pielea sensibilă dintre coapse. Picioarele ei se desfăcură la fel de firesc precum petalele unei flori care întâmpină soarele, iar corpul îi fu străbătut de fiori puternici în timp ce el îşi ducea degetele din ce în ce mai sus.

După ce mângâie linia fină dintre pântece şi coapsă, coborî spre părul moale şi cârlionţat, atingând-o adânc. Ea se crispă puţin şi scoase un sunet aspru, de uimire. Dar pe măsură ce atingerea lui pătrundea delicat prin pliurile calde, umede, secrete, corpul ei se relaxă din nou.

Dumnezeule, uitase cât de bine era să satisfaci o femeie! Sau poate că nu îndrăznise să îşi amintească. Cu o poftă dogoritoare, se aplecă să o sărute din nou.

Dădu întâi de obrazul ei în întuneric, apoi de buzele îmbietoare. Degetele lui explorau aprig în continuare, aflând exact ce îi plăcea cel mai mult, ce o făcea să respire mai repede şi să-i clocotească sângele în vine.

Atingerea lui abilă era minunată, dar înspăimântătoare, căci o făcea pe Laura să uite de sine. S-ar fi pierdut definitiv dacă Ian nu ar fi făcut-o să trăiască în prezent, prin mirosul lui, prin puterea lui, apăsându-i sânii cu pieptul lui puternic. Corpul ei începu să tremure. Nu înţelegea ce se întâmpla cu ea şi îi era un pic teamă, dar nu s-ar fi oprit nici dacă ar fi putut.

Când valul neaşteptat de plăcere îi inundă corpul, îşi desprinse buzele de ale lui, muşcându-l de umăr şi simţindu-i gustul sărat, în timp ce se cutremura toată. Drept urmare, se simţi atât de slăbită, încât reuşi doar să îl sărute, epuizată, pe gât.

Urmă o pauză lungă, tăcută şi îşi dădu seama că el era încordat. Cu o mişcare rapidă, se ridică şi se aşeză între coapsele ei, continuând să o mângâie, dezlănţuind noi valuri de plăcere. Degetele lui alunecară prin umezeala fierbinte până când ajunseră într-un loc despre existenţa căruia ea nu ştia.

Nu ştia şi nu înţelese ce se întâmpla, nici chiar atunci când ceva mult mai tare şi mai fierbinte înlocui degetele. La început crezu că o mângâia altfel. Apoi îşi dădu seama de ce se întâmpla, şocată şi uimită. Nu, nu avea cum. Nu putea...

Dar putea şi exact asta făcea. Presiunea înăbuşită, necruţătoare, explodă într-o durere scurtă şi, brusc, era înăuntrul ei. Erau uniţi precum imaginile din peşteră, iar ea rămăsese nemişcată pentru o clipă.

Apoi o sărută din nou, gura lui părându-i-se familiară şi liniştitoare. Încet, încet se relaxă, acceptând ceea ce se întâmpla, apoi simţind o plăcere neaşteptată când el o străpunse mai adânc.

Curioasă, îşi ridică bazinul, uimită de modul în care carnea ei umedă şi încinsă se modela după a lui. Trase adânc aer în piept şi rămase nemişcat, aşa că ea se apăsă şi mai tare. El icni, pierzându-şi controlul, şi se prăbuşi peste ea, în timp ce bazinul lui se mişca convulsiv, într-un du-te-vino de neoprit. Acum nu mai respira sacadat, iar după câteva clipe îl simţi pulsând în ea. Orice mişcare încetă în momentul în care o pătrunse mai adânc ca niciodată. Gemu, scoţând un sunet visceral, prelungit, care o umplu de o satisfacţie profundă.

Se ridică de pe ea, lăsându-se pe partea lui de saltea subţire. Apoi o trase aproape, o sărută pe frunte şi o strânse la piept, rostindu-i numele cu adoraţie şi mângâindu-i ceafa.

La început, Laura stătu fericită şi nepăsătoare, în timp ce pulsul lui îşi domolea bătăile, până ce ajunse la ritmul relaxat din timpul somnului. Îşi consumaseră căsătoria şi erau soţ şi soţie în ochii Domnului. Dar cum? Putea să jure că Ian fusese sincer când îi spusese că nu era capabil de relaţii conjugale. Cu siguranţă în primele săptămâni ale căsătoriei lor nu dăduse nici un semn că minţise. Poate că îşi revenise odată cu dispariţia stării de melancolie. Gândindu-se la asta, simţi compasiune. Se căsătorise cu ea pornind de la ideea că în mariajul lor nu va exista intimitate, dar între timp îşi revenise, lucru care îl pusese în mare dificultate. Probabil că de aceea nu mai dormea cu ea.

Înainte, Laura reuşise mereu să simtă dorinţa bărbaţilor. De ce nu fusese la fel de receptivă şi când fusese vorba de Ian? Probabil că fusese orbită de credinţa că el nu putea întreţine relaţii sexuale. Privind înapoi, îşi dădu seama că simţise diferite lucruri la el, dar îi interpretase sentimentele drept mânie sau durere.

În mod ciudat, deşi se simţise incomodată de dorinţele altor bărbaţi, nu o deranja deloc faptul că Ian o dorea. Asta pentru că nu se temea de el? Dar şi pentru că şi ea îl dorea, aşa cum nu îşi permisese vreodată să dorească vreun alt bărbat.

Gândul acesta o înfioră, dându-şi brusc seama de impactul evenimentelor din seara aceea. Ea, care renunţase la pasiune, îşi încălcase jurământul. Dumnezeule, faptul că uitase ce era în joc era dovada clară a slăbiciunii ei.

Ceea ce păruse a fi un miracol și o descoperire de sine era, de fapt, preludiul dezastrului.

În ciuda îmbrățișării calde a lui Ian, începu să tremure. În seara asta, se lăsase pradă naturii ei vicioase și astfel deschisese cutia Pandorei. Mintea ei era inundată de imagini de coșmar, dar de data asta era perfect trează, lipsită de vălul protector al urzelii unui vis. Părinții ei cu trupurile încleștate precum animalele sălbatice datorită pasiunii. Amenințările malițioase, rostite în limba rusă, pe un ton furios: „Dacă faci asta, te omor, sau mă sinucid!" Reacția ei isterică, periculoasă, față de trădarea tânărului pe care îl iubise și în care avusese încredere.

Deși Laura încercă să nege, semăna mult, prea mult cu părinții ei. În Cambay simțise primele impulsuri de gelozie și știa că era capabilă de lucruri mult mai rele.

Și Ian. Inițial, crezuse că semăna cu Kenneth, mereu calm și rațional. Dar recunoscu cu groază, că Ian avea foarte multe și din tatăl ei natural, pasiunea, încordarea, violența mortală. Asemenea Laurei, și Ian se lăsase pradă geloziei la bal, iar mânia lui irațională fusese și mai rea decât a ei. Dacă ar fi fost amanți, cât timp ar mai fi trecut până să se mistuie reciproc?

Cât va mai dura până îl va face pe Ian să se omoare?

Se lupta cu disperare să nu se lase copleșită de nebunie. Și, deși își spunea că viitorul nu trebuia să semene cu trecutul, nu mai putea gândi rațional. Vocile chinuitoare ale amintirilor ei, un cor isteric, prevestitor al catastrofelor, îi sufocau rațiunea.

Pe măsură ce panica o făcea să își piardă controlul, alunecă din brațele lui și stătu cu picioarele goale pe scândurile reci și aspre. Se condamna în sinea ei; și mai rău de atât, îl condamna și pe Ian. Ce-ar trebui să facă? Dumnezeule mare, ce putea să facă?!

Disperată după o gură de aer proaspăt, orbecăi, îndreptându-se către zidul exterior, împiedicându-se de un cobur de la șa, apoi își înfipse degetele în tencuiala aspră de pe perete până ce găsi ușa. Abia reuși să apuce clanța cu mâinile ei tremurânde, dar într-un final, izbuti. Afară, turna cu găleata din cerul întunecat.

Dar aerul era totuși proaspăt și curat prin comparație cu încăperea întunecată, sufocantă în care își încălcase principiile. Își îndreptă fața către cer, iar picăturile reci se amestecară cu lacrimile ei fierbinți. Oare ploaia avea să îi spele slăbiciunea fatală? Oare focul ar purifica-o de toate defectele?

„Mori, afurisit să fii! Mori!"

Suspine grele, de necontrolat începură să-i cutremure trupul. Văzu cu ochiul minții strălucirea înfiorătoare a sângelui împrăștiat pe pereți, doar că de data asta nu era al tatălui ei, ci al lui Ian. Și era vina ei. Dumnezeu să aibă milă de sufletul ei, era vina ei!

Orbește, cu lacrimile șiroindu-i pe față, trase ușa în spatele ei și dispăru în noapte.

Dormind, Ian ajunsese într-o stare de fericire copleșitoare, părându-i-se că toate problemele se rezolvau în mod misterios, în ciuda eșecurilor lui. Dar bucuria dură numai câteva momente de somn.

Se trezi brusc, cu un profund sentiment de rău augur. Motivul clar era ușa de afară, care se deschisese cu un bubuit, iar acum lăsa să intre o rafală de vânt umed, extrem de rece. Era singur în pat, dar nici unul dintre aceste lucruri nu reprezenta motivul neliniștii lui.

Impulsionat de instinctul care îi salvase viața de multe ori până acum, se ridică din pat.

– Laura?

Nu primi nici un răspuns. Ajutat de lumina slabă care venea prin ușa deschisă, bâjbâi pe podea până ce găsi chibriturile pe care le scăpase mai devreme. Aprinse unul, iar mica flacără confirmă ceea ce știa deja. Laura nu era nicăieri. Înjurând, găsi lampa de rezervă din bagaj și o aprinse. Se alarmă când văzu că hainele Laurei erau încă împăturite deasupra bagajului. Singura haină care lipsea era cămașa de noapte pe care o purtase în pat. Până și cizmele erau rezemate de perete.

Își trase pe el o pereche de pantaloni, o cămașă și o pereche de cizme și se avântă în noaptea furtunoasă în timp ce își trăgea haina pe el. Șuvoaiele se scurgeau

pe solul noroios, iar frigul tăios îi reamintea că se apropia iarna.

Cu excepţia ultimelor luni petrecute în temniţă, Ian avusese întotdeauna un ceas mental pe care se putea baza. Acum, acesta îi spunea că nu trecuse mult de când adormise. Laura nu ar fi putut ajunge prea departe.

Învingându-şi teama, parcurse dumbrava de tamarini cât putu de repede, gândindu-se că, dacă nu era acolo, se va îndrepta către grajduri.

O găsi în capătul dumbrăvii, cu cămaşa ei albă de noapte atât de udă şi de murdară, încât era aproape invizibilă printre umbre. Scâncetul ei slab, deznădăjduit, îi atrăsese iniţial atenţia. O găsi cuibărită lângă un copac, un picior gol, gingaş şi vulnerabil ieşindu-i de sub tivul plin de apă.

Se opri în loc când o văzu, simţind o durere apăsătoare în dreptul inimii. Era mult mai rău decât orice îşi imaginase. Dumnezeule, ce făcuse?!

Răspunsul era simplu: îşi încălcase cuvântul. Şi, în vâltoarea pasiunii care nu ţine cont de nimic, îşi distrusese căsnicia şi nevasta.

Dar nu era timp să se gândească la asta. Se lăsă în genunchi lângă soţia lui şi spuse blând:

- Laura, Laura mă auzi?

Când văzu că nu răspunde, îi dădu la o parte de pe gât părul greu, plin de apă, şi-i căută pulsul. Nu îl găsi imediat, iar inima începu să-i bată nebuneşte de teamă. Apoi simţi un puls slab. O luă în braţe. În timp ce o ridica de jos, ea se trezi şi începu să se zvârcolească.

- Nu mă atinge, bolborosi ea. Nu mă atinge!

- Dacă nu poţi merge singură, sunt nevoit să te ating. Şi se pare că nu poţi, spuse el, încercând să pară calm. Cu siguranţă nu te pot lăsa aici.

Ea tăcu, dar în timp ce el o căra peste pământul îmbibat cu apă, suspine tăcute îi zguduiau trupul zvelt.

După ce intrară în camera de oaspeţi, trânti uşa în urma lui şi o aşeză în vârful patului ei. Apoi căută în bagajul ei până când găsi haine uscate de schimb. Se dădu înapoi când el îi scoase cămaşa de noapte

îmbibată cu apă şi pătată de sânge, dar nu se luptă cu el. Ian o şterse cu un prosop aspru, vina arzându-l precum văpaia focului. Când se uscă, îşi trase hainele pe ea, îşi puse o pereche de şosete de lână d-ale lui ca să-i încălzească picioarele şi se înfăşură în halatul lui.

După ce o vârî sub pătură, se duse la bagajul lui şi luă sticluţa mică de brandy pe care o ţinea cu el. Laura se dădu iar înapoi când el se aşeză pe marginea patului. Buzele lui formau o linie subţire, compactă. Şi-ar fi dorit să o ţină în braţe, să o apere de tot răul cu propriul corp, dar probabil că tocmai din cauza corpului său, care refuzase să îl asculte, ajunsese într-o încurcătură atât de cumplită.

Îşi întinse braţul pe spatele ei apoi ridică sticluţa către buzele ei.

- Bea un pic, spuse el. Încet.

Bău, înecându-se un pic, dar alcoolul o ajută să îşi revină. După ce bău destul şi făcu semn că era suficient, luă şi el o sorbitură adâncă. În timp ce coniacul îi ardea gâtul, îşi dădu seama că şi el, ca şi Laura, era îngheţat tot. Mai luă o înghiţitură de brandy apoi întrebă, calm:

- Poţi să îmi spui ce s-a întâmplat?

Ea îşi ridică ochii, aruncându-i o privire scurtă. Apoi se uită către mâini şi clătină din cap.

- Dacă nu poţi vorbi tu, am să-ţi spun eu, rosti el cu o voce aspră, care trăda ura de sine. Mi-am încălcat promisiunea faţă de tine. În pofta mea egoistă, nu am înţeles ce ai vrut să spui şi te-am violat. A fost un viol moral şi fizic.

O lungi încet pe grămada de perne. Apoi se întoarse, îşi încleştă degetele în pumn şi lovi cu mâna stângă peretele cât putut de tare. Tencuiala se fărâmiţă sub articulaţiile degetelor lui, iar mâna îi explodă de durere, deşi nu-şi rupsese vreun os. Studie pentru o clipă sângele care i se scurgea pe mână.

- Opreşte-te, Ian, ţipă Laura când acesta se pregătea să lovească din nou peretele.

Mai devreme în aceeaşi noapte îi spusese să nu se oprească, iar el auzea încă vorbele în mintea lui. Se opri,

respirând sacadat, prins între bucuria anterioară şi suferinţa prezentă.

O auzi pe Laura mişcându-se în pat, apoi ea îl prinse de braţ şi îl întoarse către el. Semăna cu un copil rătăcit în faldurile voluminoase ale halatului lui, dar îl înfruntă cu hotărâre:

– Ceea ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta, Ian, ci a mea, spuse ea tare. E adevărat că nu mi-am dat seama că ţi-ai revenit, aşa că nu am înţeles prea bine ce se întâmpla. Dar nu ai făcut nimic din ce nu am vrut eu să faci.

O privea fix, încercând să înţeleagă profunzimile de culoarea chihlimbarului ale ochilor ei.

– Părea să te bucuri de ce se întâmpla, spuse el încet.

– Aşa este, deşi ştiam că este o greşeală. Închise ochii, iar faţa era crispată de durere. Era uşor să mă prefac că visam în întuneric, că eram în siguranţă pentru că ceea ce făceam nu era real.

– Dar a fost real şi nu mai putem face nimic în privinţa asta, spuse el trist. Şi apoi, pentru că trebuia să ştie, o întrebă: A fost la fel de rău precum ţi-ai imaginat?

Se cutremură, apoi spuse şovăielnic:

– Nu asta a fost problema. Ai bănuit că mă temeam de latura intimă a unei căsătorii şi nu am negat asta. Râse cu amărăciune. Nu m-am temut că nu îmi va plăcea, ci că îmi va plăcea prea mult.

– Nu înţeleg, spuse el clătinând neputincios din cap.

Încercă să vorbească din nou, dar nu reuşi. O luă în braţe şi o strânse la piept. De data asta, nu se feri. Capul îi căzu obosit pe umărul lui, şuviţele ondulate, umede, revărsându-se până spre mijlocul lui. Mirosea a iasomie şi a suferinţă.

– Pentru mine, pasiunea aduce nebunie, spuse ea cu vocea unui copil pierdut. Dacă mă las pradă ei, risc să aduc dezastrul asupra noastră.

El tot nu înţelegea.

– Chiar crezi că bucuria împlinirii erotice va cauza probleme mult mai grave decât cele pe care le avem deja?

Începu din nou să plângă cu hohote.

– Iartă-mă, Ian, dar nu pot lăsa ca asta să se întâmple din nou, şopti ea, fiecare cuvânt sunând de parcă ar fi fost smuls din abisurile sufletului ei.

Afară continua să plouă, ploaia răpăind pe acoperişul drept şi în uşile de lemn. Auziră mugetul unui taur din curte. Cum putea să fie totul atât de normal în jur, când universul lui Ian tocmai se prăbuşise din nou?

Plin de regret, îşi ţinea soţia la piept, temându-se că nu va mai putea face asta niciodată.

Chiar şi acum, în mijlocul haosului emoţional, dorinţa plutea în umbră. În alte împrejurări, nu ar fi avut curaj să o atingă.

În ciuda încercării Laurei de a-l ierta, simţea vina asemenea unui nod letal, insolubil, din stomac. Poate că ea nu înţelegea ce făcea, dar el da. Şi totuşi, înlănţuit de braţul de fier al pasiunii, nu încercase să vorbească cu ea, să se asigure că înţelesese tot, deşi ştiuse că ea se temea de intimitate. Cu aroganţa tipic masculină, crezuse că farmecul lui irezistibil eliminase, ca prin farmec, cele mai adânci temeri ale ei.

Acum trebuia să suporte consecinţele greşelii lui. Făcu o grimasă, plină de amărăciune. Deşi el merita ceea ce i se întâmpla, de ce trebuia să sufere şi Laura?

Nu avea cum să nege faptele principale. Pur şi simplu, îşi călcase cuvântul şi o trădase pe femeia pe care jurase să o protejeze. Şi ceea ce crezuse că era un început, fusese, de fapt, sfârşitul, căci, pentru numele lui Dumnezeu, ce ar fi putut face mai departe?

capitolul 22

Lady Falkirk luă pălăria de la Meera, apoi se uită fix la obiect, ca şi când n-ar fi ştiut ce să facă cu el. Apoi îşi puse utilul *topi* pe cap, îi zâmbi uşor şi blând servitoarei şi se îndreptă spre calul ei, unde Zafir o aştepta să o ajute să încalece. Meera se încruntă, urmărindu-şi stăpâna, apoi îşi muşcă limba şi se îndreptă către poneiul ei liniştit.

Zafir veni să o ajute şi pe ea, dar, în loc să îşi întreuneze mâinile pentru ca tânăra să se poată sprijini, aşa cum făcuse cu Lady Falkirk, o prinse pe Meera de talie şi o ridică direct pe spatele lat al poneiului. Ochii îi licăriră când Meera îl privi cu calm, dar, când se întoarse spre calul lui, ea zâmbi. Deşi era un afgan arogant, mult prea conştient de cât de atrăgător era, trebui să recunoască faptul că îi plăceau atenţiile lui jucăuşe. Nu că şi-ar fi stricat reputaţia cu un astfel de om, dar tachinările lui îi făceau plăcere după atitudinea constant ostilă a fiilor lui Mohan.

Dar încântarea ei dispăru când reîncepură călătoria. Lord Falkirk călărea alături de soţia sa, dar nu îşi vorbeau. Nici măcar nu se uitau unul la celălalt, deşi sentimentele lor erau atât de puternice, încât aproape le puteai vedea. Era ca şi cum lordul şi soţia sa ar fi ţinut între ei un pahar enorm, fragil, din sticlă, şi amândoi s-ar fi temut că şi cel mai mic pas greşit l-ar fi putut sparge.

Sahib şi memsahib fuseseră aşa timp de o zi şi jumătate, de când plecaseră de la casa lui Habibur. Fiecare era dureros de politicos şi se uitau unul la altul de parcă s-ar fi vânat reciproc, atunci când credeau că nu îi vedea nimeni. Meera oftă şi clătină din cap, dezaprobator. Nu semăna deloc cu mânia sau cu supărarea caracteristică unei dispute normale între soţi.

După ce făcură un popas în seara aceea, îi spuse lui Zafir despre frământarea ei. Era încă lumină, iar memsahib se hotărâse să se plimbe până în vârful unui deal din apropiere ca să cerceteze ruinele unei fortăreţe vechi. Spunându-i că nu era sigur pentru ea să meargă singură în această ţară sălbatică, soţul ei o însoţise din moment ce Zafir nu putea să facă asta.

La câteva minute după ce dispărură, afganul se întoarse cu caii. Terminându-şi treburile, se aşeză lângă foc şi se întinse pe spate, sprijinindu-se de şa, ca să o poată vedea pe Meera pregătind masa de seară. Meera luă o ceapă şi începu să o taie pentru tocăniţa de capră.

– Lucrurile nu merg prea bine între cei doi, spuse ea, arătând în direcţia în care porniseră stăpânii ei.

– Aşa e, încuviinţă Zafir. Femeile aduc întotdeauna necazuri.

După ce azvârli o mână de ceapă tocată în oală, Meera se uită mânioasă la tovarăşul ei de drum.

– Dacă femeile sunt aşa o pacoste, de ce le vânează mereu bărbaţii?

El râni.

– Unui bărbat adevărat îi plac necazurile, iar în lipsa unei lupte bune, o femeie ţi le poate procura cel mai uşor.

Pufni, ca să îşi ascundă zâmbetul.

– Atunci, fie ca Dumnezeu să aibă grijă de femei pentru bărbaţi. Cu siguranţă memsahib ar fi trebuit să stea departe de Falkirk Sahib. Ieri, când se pieptăna, am auzit-o spunând în şoaptă că nu ar fi trebuit să se căsătorească.

Afganul se schimbă la faţă pentru o clipă, dezvăluindu-şi îngrijorarea, dar reuşi să mascheze repede o emoţie care ar fi putut fi considerată slăbiciune.

– Nu uita că bărbatul pe care îl insulţi ţi-a salvat pielea lipsită de valoare, femeie.

– Aşa este. Începu să taie un morcov. Nu neg că sahib este curajos, dar îi face viaţa grea lui memsahib.

– Şi ea face acelaşi lucru. L-am slujit pe Cameron Sahib ani întregi, pe câmpul de luptă şi în afara lui, şi nu l-am văzut niciodată arţăgos până când n-a întâlnit-o pe doamna cu ochi de pisică, comentă Zafir. Bărbat fiind, îmi dau seama de ce merită efortul, dar englezii îşi fac singuri viaţa grea. Femeile au prea multă libertate.

– Femeile au nevoie de mai multă libertate, nu de mai puţină, ripostă Meera, luând morcovii tăiaţi şi punându-i în oală. Bănuiesc că eşti de părere că toate ar trebui să fim închise într-un ţarc, precum caprele, aşa cum sunt femeile afgane.

– Femeile noastre au libertate şi influenţă în cadrul căminului, acolo unde contează, spuse Zafir, chibzuit. Iar în afară, vălul le protejează de avansurile străinilor.

Meera ştia că ceea ce făcea ea era riscant, ca şi când s-ar fi jucat cu un tigru, dar nu se putu abţine să nu spună:

– Femeile nu ar avea nevoie de protecţie dacă bărbaţii nu ar fi nişte bestii.

– Aşa este, încuviinţă Zafir.

Apoi se ridică brusc, o prinse pe Meera de încheietura mâinii stângi şi o trase către el. Icni când el o sărută. Era foarte puternic, dar nu numai puterea lui o făcea să stea lipită de el, asemeni unui şal. Deşi era barbar, săruta foarte bine. Era şi în floarea tinereţii, nu în ultimii ani de viaţă, precum Mohan. Meera îi răspunse, dar, când îi dădu drumul, se îndepărtă de el, din mândrie.

– Nătărăule, ar fi trebuit să te omor, spuse ea, îndreptându-şi eşarfa pe cap.

– Dar nu ai făcut-o, porumbiţo, spuse el, zâmbind calm. Şi nici nu o vei face.

– Încearcă numai şi am să adaug câteva bucăţi de afgan la tocăniţă, replică Meera. Când ochii lui Zafir străluciră, ca şi cum ar fi fost gata să ignore spusele ei, se retrase repede către partea cealaltă a focului şi se apucă să pregătească condimentele. Când începu să le amestece în mâncare, îşi jură că, data viitoare când Zafir va încerca să o sărute, avea să-i arate ea că nu era o femeie uşoară care se lăsa cucerită de orice armăsar arogant care se arăta interesat de ea. Dar, spre dezamăgirea ei, nu mai încercă nimic.

Erau cam la zece kilometri distanţă de Manpur când o trupă de cavalerie veni galopând către ei, împrăştiindu-i pe trecători şi căruţele trase de boi.

– Am dat de necaz? întrebă Laura văzându-l pe Ian încruntându-se.

– N-ar trebui, spuse el încet. Nu am auzit ca Rajiv Singh să-i deranjeze pe europenii care călătoresc prin regiunea aflată sub conducerea lui.

Dar Laura observă că soţul ei deveni brusc atent, pregătit pentru orice. Ea însăşi se bucura că şi atenţia ei era

distrasă, căci ultimele trei zile de când părăsiseră casa lui Habibur fuseseră pentru ea o adevărată tortură.

Îi era greu în timpul zilei, căci suferea mereu să îl vadă pe Ian, dar noaptea era şi mai rău, acum că experienţa îi transformase nevoile vagi într-o dorinţă dureroasă. Îşi amintea fiecare sărut şi îmbrăţişare ale lui Ian şi dorea mai mult.

Şi exact de aceea trebuia să stea departe de el. Dorinţa ei înverşunată îi confirma hotărârea că trebuie să stea separaţi, căci îi devenise înfricoşător de clar cât de repede puteau lucrurile să scape de sub control. O singură noapte o umpluse de emoţii şi dorinţe periculoase, şovăitoare, iar mai multe nopţi asemănătoare ar fi făcut-o şi mai periculoasă. Numai Dumnezeu ştia la ce putea duce asta. Însă oricât de mult o durea despărţirea fizică, era ferm convinsă că Ian suferea şi mai tare. Deşi era greu să fie sigură de asta. El se pricepea mult mai bine să-şi ascundă emoţiile şi se retrăsese în spatele unui zid impenetrabil de detaşare. Dar nu-şi putea ascunde forţa dorinţei, pe care o emana cu puterea unui foc de tabără.

Şi de parcă asta n-ar fi fost destul de rău, avea şi o bănuială că frustrarea nu era singura problemă a lui Ian. În ciuda încercării Laurei de a-i explica faptul că era vina ei, credea că Ian se învinovăţea numai pe el pentru ce se întâmplase. Era nedrept să fie legat de o femeie incapabilă să îi fie soţie. În nopţile târzii, când vina se simţea la fel de mare ca şi dorinţa, se gândea să îi spună soţului ei că ar trebui să-şi caute împlinirea fizică în altă parte. Şi totuşi simplul gând ca Ian să fie cu o altă femeie era de ajuns pentru a o înnebuni de gelozie.

Dacă Ian ar fi dorit-o pe Meera măcar o dată, Laura s-ar fi transformat într-o hoaşcă rea cu limba veninoasă, care l-ar fi pus imediat la punct. Dar din fericire asta nu se întâmpla. El pe soţia lui o veghea. În timpul zilei, simţea încontinuu presiunea privirii lui de sub glugă. Probabil, se gândea ea trist, se întreba ce făcuse ca să merite nenorocirea de a se însura cu o rusoaică nebună.

Nimeni nu îi spusese vreodată Laurei că o căsnicie era precum un pat îngust împărțit de doi oameni – unul făcut din urzici. Nu își puteau petrece tot restul vieții într-o asemenea tensiune. Situația trebuia să se schimbe într-un fel sau altul, dar nu știa cum. Căci nu se gândea să îl părăsească. Posibilitatea ca el să o părăsească ar fi fost și mai cruntă. Înainte să se gândească mai departe în această direcție nefolositoare, contingentul de călăreți din Dharjistan ajunse lângă ei, strunind cu mândrie caii.

– Am onoarea de a mă adresa lui Lord Falkirk? strigă ofițerul.

– Da, domnule, răspunse Ian fără a fi surprins de întrebare. Veștile circulau repede în această parte a lumii, iar înfățișarea deosebită a lui Ian îl făcea ușor de recunoscut.

– Eu sunt Ahmed, din garda regală, spuse ofițerul făcând o plecăciune grațioasă. Maharajahul Rajiv Singh a auzit de venirea voastră și vă invită să vă bucurați de ospitalitatea sa în palat. Mergeți către Lahore?

– Nu, destinația noastră este Manpur, spuse Ian. Soția mea are de rezolvat o problemă care are legătură cu maharajahul, dacă Maiestatea Sa va binevoi să ne primească.

Ofițerul îi aruncă Laurei o privire scurtă.

– Rajiv Singh se va bucura să vă primească pe amândoi. Permiteți-ne să vă însoțim restul drumului.

Călăreții se despărțiră, jumătate rămânând în față, iar cealaltă jumătate trecând în spatele lui Zafir și al Meerei. În timp ce tropotul copitelor ridica un nor de praf, Ian murmură ceva ca pentru sine. Numai Laura era suficient de aproape să-l audă și întrebă discret:

– Ce-ai spus?

– Nimic, răspunse el. Doar un vechi proverb oriental. Ferește-te de omul care nu-și urmărește interesul.

– Ce înseamnă asta?

– Nimic. Doar că e un pic surprinzător ca maharajahul să facă un efort atât de mare pentru a întâmpina niște călători necunoscuți, lipsiți de importanță.

– Ești un lord. Poate crede că ai vreo influență asupra puterii *sirkar*. Sau poate e doar plictisit și are nevoie de companie.

Ian o privi ironic, dar nu răspunse.

Laura făcu ochii mari când trecură prin porțile masive ale palatului lui Rajiv Singh. Afară, întinderile de pământ erau uriașe și prăfuite, dar în interiorul zidurilor înalte se afla o grădină verde cu vegetație luxuriantă, care se întindea cât vedeau cu ochii. Păsări foarte colorate cântau în copaci și o ceată de căprioare mici, elegante, zburdau la mai puțin de cincizeci de metri depărtare.

Palatul în sine era și mai impresionant. Laura mai fusese în casele oamenilor avuți, dar nu își imaginase vreodată luxul de aici. Asemenea altor edificii ale arhitecturii indiene, clădirea era în stilul islamic, rămas moștenire de la conducătorii mongoli, și era o simfonie de ziduri albe, turnuri subțiri și arcade fermecătoare.

Fură întâmpinați de un funcționar oficial, care îi îndemnă să-l urmeze. Drumul destul de lung îi purtă printr-un labirint de curți, camere de primire splendide și diverse coridoare. Palatul fremăta de servitori și curteni, care nu le dădeau atenție oaspeților.

În timp ce înainta, Laura se întreba dacă ea și Ian vor trebui să împartă iar aceeași cameră, ca și la Habibur. Dar nu avea de ce să-și facă griji. Primiră un apartament la etajul al doilea. Pentru că încăperile erau într-un colț al clădirii, ferestrele numeroase îi dădeau un aer diafan și spațios.

Servitorul făcu o plecăciune și ieși din camera de primire care era echivalentul unui salon englezesc. Îi luă pe Zafir și pe Meera cu el, ca să-i conducă în odăile lor, înainte de a se întoarce să-i ajute pe stăpânii lor să despacheteze.

În timp ce își scotea pălăria, Laura cerceta draperiile brodate, canapelele pline de perne și picturile murale persane minunate.

– Reginei Victoria i-ar plăcea să doarmă aici. Este mult mai impresionant decât palatul regal din Kensington.

– Mergem să cercetăm? spuse Ian, arătând către o arcadă maură.

Laura trecu pe lângă el şi ajunse într-un balcon care dădea spre o curte liniştită în mijlocul căreia se afla o fântână, iar porumbeii gângureau într-un copac. Imaginea era atât de fermecătoare, încât se aplecă peste balustradă şi gânguri către ei. Când se auzi, se opri stânjenită de gestul ei copilăresc.

– Gângureai în limba urdu? o întrebă Ian amuzat.

– În rusă, spuse ea roşind. Îmi plăcea să vorbesc cu porumbeii din parc, în limba rusă, când eram copil.

Măcar expresia soţului ei era una înveselită, nicidecum plină de dispreţ. Era în cea mai bună dispoziţie de zile întregi. Încercând să pară cât se poate de respectabilă pentru o femeie care tocmai fusese prinsă vorbind cu porumbeii, părăsi balconul şi trecu, prin prima dintre cele două arcade, în salon.

Găsi un dormitor luxos, cu un pat acoperit cu mătase, destul de mare pentru patru oameni. Laura îşi întoarse privirea de la pat către următoarea arcadă, unde se simţi recunoscătoare să găsească un dormitor identic. Deşi exista o uşă care făcea legătura între cele două dormitoare, cel puţin ea şi Ian puteau dormi separat.

– Am găsit ceva ce cred că îţi va plăcea, strigă Ian în timp ce ea îşi arunca pălăria pe pat.

Laura se duse să vadă şi oftă fermecată la vederea unei băi minunate. O cadă de doi metri pătraţi încastrată într-o podea de plăci netede de gresie în formă de S, o mulţime de prosoape groase şi sticluţe de uleiuri parfumate gata să fie folosite.

– O, Doamne! spuse ea plină de respect, în timp ce privea tavanul, unde un dom transparent lăsa să intre lumina blândă, apoasă. Este exact ca o baie turcească. Este ca un păcat, dar într-un sens bun.

– Ai vorbit ca un prezbiterian din Scoţia, spuse Ian. Asta înseamnă că nu vei face baie de teamă să nu îţi pui în pericol sufletul nemuritor?

Laura zâmbi.

– Nu în viaţa asta. Voi medita la păcatele mele – lenea şi lăcomia – în timp ce voi intra în apa fierbinte.

Privind înapoi către cadă, văzu cum o servitoare intră pe o uşă de serviciu ascunsă în spatele unui paravan din colţ.

– Memsahib doreşte să facă baie?

– Da, te rog.

Laura plecă pentru ca servitoarea să îi poată pregăti baia. Aproape se ciocni de Ian, care era mai aproape de ea decât crezuse.

Trase aer în piept şi păşi înapoi în salon, cu chipul lipsit de expresie. Nu o atinsese în nici un fel în ultimele trei zile, iar acum ştia de ce: apropierea lor declanşa o căldură intensă între ei. Se îndreptă spre balcon, fără să se uite la Ian.

– Ce se întâmplă acum, că suntem aici? întrebă ea ca să şteargă acel moment dureros.

– Aşteptăm să fim chemaţi de maharajah. Şambelanul îi va transmite cererea noastră de a-l vedea. Ian observa, fără entuziasm, împrejurimile splendide. Sper că Rajiv Singh ne va primi curând.

Deşi nu spunea nimic, Laura ştia cât de greu va fi pentru ei să stea împreună fără să aibă nimic de făcut. Îndreptându-se spre dormitor pentru a se pregăti de baie, spera, în tăcere, că maharajahul îi va chema în curând.

Dorinţa li se îndeplini foarte repede. Doar ce îşi terminase baia, când şambelanul intră şi anunţă că Maiestatea Sa, Rajiv Singh, fiul cerului şi conducătorul pământului era gata să-şi primească oaspeţii. Urmară apoi zece minute frenetice în care Meera o ajută pe Laura să se îmbrace.

În cinstea acestei ocazii, Laura îmbrăcă o rochie tradiţională de zi la care adăugă un corset. Spera că Rajiv Singh va aprecia eforturile făcute pentru el.

Meera îi prinse în grabă părul într-un coc arămiu la spate. Arătând ca o englezoaică respectabilă, Laura se alătură soţului ei în salon, unde acesta îi transmitea

şambelanului numele complet, titlurile şi onorurile, pentru a le folosi atunci când avea să-l prezinte maharajahului. Îşi schimbase hainele şi arăta cât se putea de distins pentru un bărbat cu un petic îndrăzneţ la ochi.

Când părăsiră apartamentul, Ian părea la fel de calm ca de obicei, dar privindu-l cu coada ochiului, Laura avu impresia că se străduia prea tare.

– Nu te bucuri că vom termina atât de repede cu asta? spuse ea încet în engleză. Pari neîncrezător.

– Sunt doar foarte suspicios, şopti el. Emirul Nasrullah a fost foarte binevoitor prima dată când am apelat la el. De fapt, a fost extrem de ospitalier până în momentul în care m-a aruncat în Puţul Negru.

Ridică din sprâncene în semn de îngrijorare.

– Intuiţia îţi spune că e ceva în neregulă sau este doar o grijă normală? întrebă ea în timp ce coborau scările.

– A doua presupunere, spuse el fără ezitare. Situaţiile sunt complet diferite. Se ştia că Nasrullah era nebun şi ura toţi europenii. Rajiv, din contră, este unul dintre cei mai inteligenţi şi mai luminaţi prinţi ai Indiei.

Tăcură până când ajunseră în încăperea imensă unde maharajahul îşi ţinea audierile. Numită *durbar*, sala de primire oficială strălucea de cristaluri, marmură lustruită şi diverse obiecte poleite cu aur. Zeci de curteni îmbrăcaţi pompos, care sporovăiau, se odihneau pe margini. Laura avea impresia că în această încăpere se găseau mai multe bijuterii decât în întreaga Anglie.

Era atât de fascinată, încât aproape nu văzu o treaptă din faţa lor, căci lumina difuză din sala de primire nu arunca umbre. Îşi dădu imediat seama că dacă ei îi era greu să vadă, probabil lui Ian îi era imposibil. Îl prinse de braţ, ca şi cum ar fi fost agitată şi ar fi avut nevoie de sprijinul lui. Ignorând faptul că el se crispă când îl atinse, spuse încet:

– Avem o treaptă în faţă, cam la doi paşi înainte.

Fiind avertizat, el reuşi să nu se împiedice.

– Mulţumesc, şopti el după ce urcară amândoi treapta.

Deşi nu mai erau scări, îl mai ţinu de braţ până când ajunseră pe covorul persan din faţa podiumului pe care se afla tronul.

– Ian Cameron, Lord Falkirk din Falkirk, al paisprezecelea baron de Falkirk şi al şaptelea baron de Montieth, fost membru al Regimentului 46 de infanterie, şi Lady Falkirk, anunţă şambelanul.

Ian făcu o plecăciune, iar Laura, o reverenţă. Apoi ea îşi ridică uşor capul şi îl privi pe maharajah. Din depărtare, păruse doar o altă figură strălucitoare, dar acum îl putea vedea clar. Deşi auzise de puterea şi inteligenţa lui Rajiv Singh, nimeni nu îi spusese că era îndeajuns de frumos pentru a câştiga admiraţia oricărei femei. Înalt şi bine făcut, nu avea mai mult de patruzeci de ani. Sub un turban stacojiu, decorat din plin cu bijuterii, se desluşeau ochii negri, plini de umor, care îşi iscodeau oaspeţii cu viclenie.

– Bine aţi venit în Dharjistan, Lord şi Lady Falkirk. Înţeleg că doriţi să vorbiţi cu mine? spuse el într-o engleză perfectă.

Făcea parte din casta războinică a rajpuţilor şi avea autoritatea unui lider înnăscut. Era la fel de direct ca un om al armatei, iar Ian îi răspunse la fel de direct:

– Da, Maiestatea Voastră. Soţia mea este nepoata colonelului Piotr Andreevici Kuşutkin, care pretindea că vă cunoaşte.

Faţa prinţului se lumină privind-o pe Laura.

– Tu eşti micuţa Lara?

– Da, Maiestatea Voastră, deşi acum folosesc numele de Laura.

– Ce mai face vechiul meu prieten Piotr Andreevici?

– Îmi pare rău să vă anunţ că a murit.

Rajiv Singh oftă.

– Mare păcat, dar nu mă surprinde. Unchiul tău se ocupa de afaceri periculoase. O privi cu interes. Piotr Andreevici spunea că nepoata lui juca şah foarte bine. Eşti la fel de bună ca şi el, Lady Falkirk?

– Unchiul Piotr m-a învăţat, spuse ea cu modestie.

Ochii maharajahului lucirăde admiraţie.

– Asta este o recomandare puternică. Deveni gânditor. Aproape uitasem, dar unchiul tău a lăsat aici o lădiță cu lucruri personale. Pentru asta ai venit?

– Da, Maiestatea Voastră, răspunse Laura. Înainte să moară, mi-a scris o scrisoare în care menționa această lădiță, spunând că o lăsase aici.

– Îți va fi adusă în cameră imediat ce va fi găsită. Rajiv Singh zâmbi fermecător. Este undeva în vistierie. Este în siguranță, dar este mare aglomerație acolo, așa că va trebui cercetat puțin.

– Ești soldat, Lord Falkirk? îl întrebă pe Ian, privindu-l cu atenție.

– Am renunțat la post când am moștenit titlul, explică Ian, dar înainte de asta, am fost în armată.

– Foarte bine. Înseamnă că vei fi interesat de o trecere în revistă a trupelor, pe care o voi face peste câteva zile, spuse el zâmbind. Sunt destul de mândru de armata mea. Am angajat cei mai buni ofițeri din Europa pentru a-i pregăti și le-am pus la dispoziție cele mai bune arme. Având în vedere agitația din Punjab și faptul că triburile de la frontieră sunt mereu o amenințare, trebuie să fiu pregătit. Dacă ai vreo sugestie referitoare la unele îmbunătățiri ale antrenamentului sau ale echipamentului, voi fi bucuros să le aud.

– Maiestatea Voastră este foarte amabilă, spuse Ian. Deși nu am mai multe cunoștințe de specialitate decât ceilalți ofițeri, aș fi onorat să văd trupele.

Cu o expresie la fel de entuziasmată ca a unui băiețel, maharajahul se aplecă în față în tronul lui bogat împodobit.

– Ai cumva experiență cu artileria? Mi s-a spus că un tun rusesc poate trage de douăsprezece ori pe minut, dar nu îmi vine să cred, continuă Rajiv Singh când Ian dădu din cap. Este posibil așa ceva?

– Cine v-a spus asta a exagerat, răspunse Ian. Cei mai buni servanți pe care i-am văzut pot trage doar de șapte ori pe minut, iar ca să tragi cu precizie, e mai bine să tragi de patru ori pe minut. De ce să irosești muniția?

– Este cu siguranță mult mai important de câte ori nimerești ținta decât viteza cu care tragi, spuse prințul gânditor. Crezi...?

Din moment ce discuția devenea prea tehnică, Laura își îndreptă atenția în altă parte. Atunci îi ieși în întâmpinare o doamnă de onoare a reginei, învelmântată în haine bogate, și îi făcu semn să vină în partea aceea a podiumului.

– Vă rog, veniți, Lady Falkirk, spuse ea șovăielnic.

Părea un gest destul de curajos să stai atât de aproape de maharajah, așa că Laura privi către Ian. El văzuse totul și dădu din cap în semn că era în regulă, așa că Laura o urmă pe doamna de onoare pe scări în sus, în fața podiumului, la mai puțin de câțiva metri de tron. Prins de conversația cu Ian, Rajiv Singh nu o văzu și nici unul dintre membrii gărzilor bine înarmate nu era atent.

Părea că ghidul ei intenționa să intre direct în perete. Apoi Laura își dădu seama că ea luase drept pictură murală o draperie brodată care ascundea o galerie de vreo doi metri. Era perdeaua unui harem, menită să protejeze o doamnă nobilă hindusă de privirile celor de rând. Materialul era îndeajuns de transparent, încât să se distingă lumina și întunericul aflate de partea cealaltă.

Doamna de onoare a reginei dădu perdeaua deoparte fără ezitare și intră, apoi se întoarse și-i făcu semn Laurei să o urmeze. Plină de curiozitate, Laura păși dincolo și se trezi într-o altă lume.

capitolul 23

Camera micuță era decorată atât de bogat, încât peștera lui Aladin ar fi părut o încăpere obișnuită în comparație cu ea, iar aerul era plin de un parfum stăruitor care sugera atât inocență, cât și înțelepciune străveche. Și totuși, cea care o făcu pe Laura să-și țină suflarea de uimire fu femeia care stătea liniștită pe divanul plin de perne. Era cu siguranță *maharani*, soția maharajahului, și reprezenta însăși chintesența farmecului oriental,

cu pielea închisă la culoare şi ochi mari, migdalaţi, care păreau să vadă şi să înţeleagă totul. Pietrele semipreţioase mici ca nişte steluţe, care îi împodobeau corsetul alb, de mătase, şi sariul o făceau să semene cu versiunea orientală a unei regine dintr-o ţară de basm.

Laura făcu o plecăciune adâncă. În timp ce se ridica, se gândea cu disperare care era comportamentul potrivit într-o casă regală. Dacă ar fi făcut vreo greşeală, ea şi Ian ar fi fost oare aruncaţi în cea mai apropiată temniţă şi uitaţi acolo? Conducătorii asiatici puteau fi capricioşi. Hotărându-se că simpla politeţe era un început bun, îşi împreună mâinile şi îşi plecă fruntea.

- *Namaste.*

Femeia în alb îi răspunse la salut cu un zâmbet fericit, apoi spuse într-o engleză îngrijită:

- Numele meu este Maharani Kamala. Îţi urez bun venit în Manpur, Lady Falkirk.

- Mulţumesc, Maiestatea Voastră.

Laura se întreba dacă ar trebui să spună mai mult de atât. Era rândul membrei familiei regale să conducă discuţia. Kamala îşi înclină capul într-o parte, părul ei negru ca abanosul strălucind sub vălul transparent.

- Eşti o femeie încântătoare, Lady Falkirk, dar nu aşa cum sunt de obicei englezii. Mai degrabă...

Căutând cuvântul potrivit, îşi mişcă mâna, făcând să răsune brăţările aurite.

- De fapt, nu sunt de origine britanică, ci rusească, spuse Laura în limba persană. Maiestatea Voastră, strămoşii mei sunt tătari.

Soţia maharajahului se lumină la faţă.

- Vorbeşti foarte frumos limba mea, Lady Falkirk, spuse ea în limba persană. Soţul meu doreşte să înveţe limba engleză, iar eu o studiez de câtva timp, dar mai am multe de învăţat.

Arătă cu un gest graţios către un taburet cu pernuţă.

- Ia loc, te rog. Poate în altă zi vom putea vorbi în engleză ca să pot exersa, dar acum îmi face plăcere să vorbesc liber. Deşi mi-am dorit să cunosc o englezoaică, foarte puţine dintre femeile voastre vin în Dharjistan şi nu am întâlnit pe nimeni care să vorbească limba persană atât de bine.

- Îmi va face plăcere să vă răspund la întrebări, Maiestatea Voastră. Laura traversă în tăcere covorul gros şi se aşeză. Dar vă rog să mă iertaţi dacă am să fac vreo greşeală legată de normele de comportament, căci nu ştiu obiceiurile de la curte.

- Voi ţine cont de asta, dar nu trebuie să îţi faci griji, spuse soţia maharajahului, râzând uşor. Nu mă simt jignită cu uşurinţă. Era şi mai drăguţă de aproape, având trăsături delicate amintind de Madonna lui Michelangelo. Ce te aduce în Dharjistan?

- Unchiul meu, un colonel rus pe nume Piotr Andreevici Kuşutkin, a lăsat o lădiţă cu lucruri spre păstrare aici, spuse Laura, amintindu-şi că în sala de primire vorbise în limba engleză. Şi pentru că este mort, am venit eu în locul lui.

Faţa soţiei maharajahului se întristă.

- Păcat. Colonelul era un om încântător. M-am bucurat enorm de vizita lui.

- L-aţi întâlnit? întrebă Laura, surprinsă. Deşi păstrez haremul pentru ocazii publice, de regulă stau fără văl în palat şi în faţa prietenilor, ca acum. Kamala zâmbi cu o îndrăzneală care o făcea să pară foarte tânără. Noi, cei din casta rajput, suntem cei mai independenţi dintre toate castele din India. Unii ar spune că suntem chiar nerușinaţi. Ştiai că prinţesele din acest clan îşi aleg adesea singure soţii?

- Nu, nu ştiam, spuse Laura intrigată. Maiestatea Voastră l-a ales pe Rajiv Singh?

Kamala chicoti, amintindu-şi totul.

- Nu a existat, de fapt, o alegere. Tatăl meu, rajahul din Stanpore, a invitat o duzină de prinţi din aceeaşi clasă socială, dar Rajiv Singh i-a întrecut pe ceilalţi aşa cum soarele întrece stelele. Poate ştii că *singh* înseamnă leu. De obicei este doar un nume şi încă unul obişnuit. Dar imediat ce l-am văzut pe Rajiv, mi-am dat seama că era într-adevăr un leu şi că ne era menit să fim împreună.

Expresia plină de dragoste de pe fața celeilalte femei o făcu pe Laura să simtă un junghi ascuțit, rușinos, de invidie.

– Câți ani aveați atunci, Maiestatea Voastră?

– Cincisprezece. Vârsta potrivită pentru a deveni mireasă, dar tata nu voia să mă lase să plec. Soția maharajahului plecă iarăși capul. O să fie foarte plictisitor dacă îmi vei spune mereu „Maiestatea Voastră". Aici îmi poți spune Kamala.

– E o onoare pentru mine. Te rog să îmi spui Laura.

Privirea soției maharajahului se întunecă.

– Nu am putut avea copii. Tu ai, Laura?

Laura roși.

– Eu și soțul meu suntem căsătoriți doar de câteva săptămâni, Kamala. Chiar și printre cei din poporul meu, nu am fost o mireasă foarte tânără.

– A meritat să-l aștepți pe soțul tău. Păcat de ochiul lui, dar este totuși un bărbat extraordinar, spuse Kamala pe un ton consolator, revenindu-și repede. Are un aer așa deosebit! Precum un șoim care se avântă spre culmi, un prinț al aerului. Ți s-a făcut vreodată horoscopul? Când Laura neagă, tânăra continuă: Dacă îmi spui locul și ora nașterii, pot ruga un preot să vă facă horoscopul – legăturile karmice, zonele de compatibilitate și cele de conflict. Râse din nou. Până acum, probabil că le-ai descoperit tu singură! Dar ar fi interesant să auzi ce au de spus astrele. Trebuie să locuiești în India ca să vorbești limba persană atât de bine. Tu unde locuiești? întrebă ea, schimbându-și tonul.

Din moment ce și cele mai simple întrebări necesitau răspunsuri ample, nu exista pericolul ca femeile să rămână fără subiecte de discuție. Kamala era un partener de discuție antrenant și, până la plecarea Laurei, cele două deveniseră deja prietene.

Și totuși, în timp ce era condusă prin labirintul palatului, singurul gând care îi ocupa mintea era cel legat de horoscop și dacă i-ar fi putut spune cu adevărat ceva folositor despre căsătoria ei. Ea așa spera.

*

După ce maharajahul îl lăsă să plece, Ian se întoarse la apartament și ieși pe balcon să ia aer proaspăt. Soarele apunea, și i se părea relaxant să privească umbrele mișcătoare din curte, gândindu-se la evenimentele din ziua aceea.

Era aproape întuneric când Laura se întoarse. Văzându-l pe Ian pe balcon, i se alătură, sprijinindu-și mâinile pe balustradă, la distanță de el.

– Tu și maharajahul ați ajuns la vreo concluzie despre artilerie?

– În afară de faptul că este mult mai bine să ținteșți decât să faci zgomot, nu prea, răspunse Ian. Dar știe atât de multe lucruri despre asta. Abia aștept să văd trupele săptămâna viitoare.

– Maharajahul este un bărbat impresionant, spuse ea. Puternic și atrăgător. Se înțelege de ce este un conducător bun.

– Sunt de acord cu tine. Deși curtea era pustie, Ian coborî tonul. Să sperăm că este un simpatizant al britanicilor, așa cum se aude.

– Crezi că ar putea complota împotriva puterii *sirkar?* spuse Laura, la fel de încet.

– Sper să nu. Ar fi un adversar redutabil. Ian se încruntă, gândindu-se la asta. Trebuie să fim atenți la cei din jurul nostru. Cred că o să-l rog pe Zafir să stea de vorbă cu niște soldați din Dharjistan. Ne-ar putea da informații importante. Am fost dintotdeauna uimit de cât de multe știu soldații despre ce se întâmplă cu superiorii lor.

Laura dădu din cap, apoi se întoarse și se aplecă peste balustradă, cu o expresie serioasă. Fluturând, falduriile rochiei răspândeau un parfum slab, care îi amintea lui Ian de marțipan și de flori de liliac. Aceste asocieri cu mâncarea nu erau deloc surprinzătoare, căci ea era cea mai apetisantă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Îi privi profilul delicat și se trezi întrebându-se de câte ace de păr era nevoie ca să-i prindă cocul arămiu și cum ar arăta părul ei despletit în adierea blândă. Dându-și seama că începuse să se încordeze, își întoarse privirea

spre fântâna din curte. Reuşea să se stăpânească din ce în ce mai bine. Nici măcar nu o atinsese.

Deşi părea că Laura îl iertase pentru ce se întâmplase la Habibur, el nu era atât de indulgent cu sine însuşi. Ştiuse că ea avea nevoie de timp să-şi învingă teama de intimitate şi totuşi lăsase pasiunea să-i întunece judecata şi o rănise profund.

Cu toate astea nu îi venea să creadă că răul nu putea fi îndreptat, căci nici o femeie care făcuse dragoste cu atâta ardoare nu ar fi vrut să renunţe la asta pentru totdeauna. Deşi disperarea şi confuzia Laurei din noaptea aceea îi demonstraseră clar cât de mare era problema ei, era sigur că timpul, răbdarea şi înţelegerea aveau s-o facă să-şi depăşească frica. Cheia unui viitor fericit era răbdarea.

Oftă. Ce păcat că răbdarea nu fusese niciodată punctul lui forte.

– Cum e soţia maharajahului? Bănuiesc că ea te-a chemat dincolo de perdeaua haremului.

– Kamala este într-adevăr cea mai frumoasă femeie din India şi, probabil, cea mai fermecătoare. Deşi are aproximativ vârsta mea, îmi aminteşte de mama, socoti Laura. Poate din cauza pasiunii şi a înţelepciunii. Aşa era şi mama mea.

– Kamala şi Rajiv Singh sunt personificarea uneia dintre cele mai mari poveşti de dragoste indiene. Oamenii de rând spun că sunt chiar Shah Jahan şi Mumtaz Mahal. Văzând că Laura nu spune nimic, îi explică. Shah Jahan a fost conducătorul care a construit Taj Mahalul în memoria soţiei lui.

Laura zâmbi.

– Iar Kamala şi soţul ei sunt reîncarnările lor? E o idee romantică. Poate că de data asta vor avea mai mult noroc şi vor petrece mai mulţi ani împreună.

Ian simţi melancolia din vocea ei. Înţelesese asta, pentru că şi el era de aceeaşi părere. Era mult mai plăcut să fii parte a unei poveşti de dragoste legendare decât să fii într-o căsătorie blestemată de prea multă dorinţă şi de prea multe dificultăţi insurmontabile.

Auzi sunetul uşor al paşilor în camera de primire şi se întoarse, văzând doi servitori intrând cu tăvile cu mâncare. Pentru că hinduşii din casta înaltă nu împărţeau masa cu cei de alt rang, probabil că Ian şi Laura aveau să ia toate mesele în apartamentul lor.

După ce se spălară pe mâini, se aşezară la masa rotundă şi joasă.

– Sunt surprinsă că se serveşte carne, spuse Laura în timp ce un servitor punea un platou cu miel condimentat pe masă. Credeam că cei de rang înalt sunt vegetarieni.

– Unii, cum sunt cei din casta rajput, consumă carne. Mai mult decât atât, palatul este o gospodărie mare şi complexă, cu oameni cu religii diferite şi de ranguri diferite şi toţi trebuie să mănânce. Ian îi făcu servitorului semn cu capul. Băiatul ăsta este musulman, aşa că nu s-ar simţi pângărit de ceea ce mâncăm noi decât dacă ar servi porc, ceea ce sunt sigur că nu va fi cazul, sau carne de vită, ceea ce, iar, nu va fi cazul, pentru că gestul îi va jigni pe toţi hinduşii credincioşi. Asta este una dintre abilităţile lui Rajiv Singh: să poate conduce eficace oameni diferiţi. Armata lui are regimente de hinduşi, musulmani şi chiar credincioşi sikh. Fiecare are cazarma lui, dar cu toţii ar fi gata să moară pentru maharajah.

Laura mestecă un pic de pilaf.

– Nu asta face armata britanică în India?

– Exact, de aceea este una dintre cele mai puternice armate cunoscute de India vreodată. Ian folosi o bucată de pâine dospită ca să guste sosul de miel. După cum ştii, majoritatea soldaţilor Companiei sunt nativi. Ceea ce le conferă superioritate asupra trupelor celorlalţi conducători indieni sunt antrenamentul, armele şi conducerea. Rajiv Singh este îndeajuns de luminat pentru a aplica cea mai bună teorie militară modernă europeană, alături de tradiţiile lor războinice.

Abia terminaseră de mâncat, când şambelanul intră însoţit de doi soldaţi din garda palatului. Şambelanul

puse jos cutia pe care o ducea şi făcu o plecăciune spre Laura.

– Iată bunurile unchiului dumitale, care de acum înainte îţi aparţin.

Apoi se retrase împreună cu gărzile, iar Laura, curioasă, examină moştenirea lăsată de Piotr. Cufărul bombat, legat în piele, era european şi avea cam şaizeci de centimetri lungime şi în jur de patruzeci şi cinci de centimetri adâncime. Lacătul era încă întreg, în ciuda aspectului ponosit. Examinându-l, se încruntă.

– Ian, ai cumva o cheie care s-ar putea potrivi? Aş prefera să nu sparg lacătul, dacă se poate.

Bărbatul puse cufărul pe masă şi studie încuietoarea, apoi se duse în camera lui şi găsi două bucăţi de sârmă în colecţia lui de lucruri desperecheate. După câteva minute în care umblă cu atenţie la gaura cheii, lacătul se descuie.

– Ai nişte talente deosebite, spuse Laura, impresionată.

– Un ofiţer şi un gentleman ar trebui să fie pregătit pentru orice, spuse Ian amuzat.

Ea se încruntă.

– Cu siguranţă nu ai învăţat asta atunci când erai cadet la Addiscombe.

El rânji.

– Un sergent cu un trecut interesant m-a învăţat să descui lacăte, într-o noapte plictisitoare la graniţă, când nu aveam nimic mai bun de făcut. Era mai mult un mod de a petrece timpul, dar, ocazional, lucrurile învăţate atunci s-au dovedit a fi folositoare.

Zâmbind apreciativ, Laura ridică cu grijă capacul cufărului. Era plin ochi de hârtii şi jurnale.

– Unchiul Piotr chiar spunea că nu este nimic aici care să-l tenteze pe prinţ, zise ea cu o urmă de dezamăgire. Dar cred că mă aşteptam să fie ceva mai exotic decât jurnalele.

– Ce-ar fi să scoţi hârtiile? sugeră Ian. S-ar putea să găseşti ceva interesant sub ele.

Laura luă hârtiile şi le puse pe masă, având grijă să păstreze ordinea.

– Ai avut dreptate, spuse ea, apropiindu-se de fundul cufărului. Aici sunt mai multe obiecte, învelite fiecare în bumbac.

Ridicând primul obiect, descoperi un ceas de buzunar din aur.

– Îmi amintesc de ăsta! spuse ea cu bucurie.

Răsuci cheiţa şi deschise carcasa şi deodată se auzi muzică.

– Ceasul a aparţinut iniţial bunicului meu Kuşutkin. Tradiţia spune că a fost făcut de ceasornicarul regilor Franţei.

– Probabil că Piotr l-a lăsat aici ca să nu se dea de gol că este european când a fost în Asia Centrală.

Laura studie interiorul capacului, unde era gravată o inscripţie în chirilică.

– Îmi amintesc că unchiul meu obişnuia să-l mişte în faţa mea, legănându-l încoace şi încolo pentru a capta lumina în timp ce se auzeau notele muzicale. Eram foarte mică şi probabil că eram şi foarte zgomotoasă, iar el credea că asta îmi va distrage atenţia.

Închise capacul şi cântări ceasul în mână, cu o expresie nostalgică. Apoi i-l întinse lui Ian.

– Poftim. Cred că i-ar fi plăcut să fie al tău.

– Mi-l dai mie? spuse Ian, uimit.

– Unchiul Piotr a scris odată în jurnalul lui din temniţă că erai precum fiul pe care nu l-a avut niciodată, aşa că ceasul ar trebui să fie al tău. Zâmbi răutăcios. Iar dacă i-l dau soţului meu îl voi putea vedea tot timpul.

– Mulţumesc. Ian atinse aurul lustruit. Nu cred că trebuie să îţi mai spun ce înseamnă asta pentru mine.

– Nu. Laura îi zâmbi dulce, mulţumită.

Era unul dintre acele momente de înţelegere perfectă care îl făceau pe Ian să dorească apropierea fizică. Simţindu-i dorinţa, ea îşi lăsă privirea în jos şi începu să desfacă şi celelalte obiecte din cufăr.

Găsi o cutie cu tutun, veche, smălţuită, probabil franţuzească, o figurină chinezească de jad, o cutiuţă plată de argint în care mai erau încă nişte trabucuri mici, uscate, un briceag al cărui mâner era incrustat cu desene

aurii. Şi probabil cel mai ciudat lucru dintre toate, un glonţ de puşcă deformat.

Laura privi cu tristeţe spre obiecte.

- Nu recunosc nici unul dintre lucrurile astea. Bănuiesc că nu voi şti niciodată de unde vin sau ce însemnau pentru unchiul Piotr.

- Este foarte posibil ca ăsta să fi fost scos din trupul lui Piotr Andreevici la un moment dat în cariera lui, spuse Ian, arătând către glonţ. Bărbaţii au tendinţa să ţină la gloanţele care nu îi ucid. Şi eu am vreo două în cuferele care sunt trimise din Cambay în Scoţia.

Îl privea uimită.

- Deci acesta este unul dintre faimoasele gloanţe menite să ucidă pe cineva.

- Gloanţele de care mă temeam eu erau cele fără destinaţie precisă, spuse Ian sec. Sunt mult mai multe şi la fel de letale.

Aşa cum spusese Piotr, nu era nimic valoros în cutie; valoarea pe piaţă ar fi fost de, cel mult, câteva sute de lire. Totuşi, hârtiile colonelului puteau fi foarte interesante.

Ian privi teancul de hârtii.

- Mi-aş dori să ştiu rusă. Informaţiile despre „focul din toată India" al lui Piotr sunt probabil pe undeva pe aici. Cât crezi că ţi-ar lua să arunci o privire peste ele?

- Mi-ar lua ceva timp. Laura ridică un jurnal din vârful teancului şi îl frunzări. Măcar avea hârtie, cerneală şi lumină suficientă, astfel încât textul este mai uşor de citit decât jurnalul din închisoare. Tocmai mi-am dat seama că trebuie să fi fost în India în aceeaşi perioadă cu mine, dar nu a venit să mă vadă, spuse Laura, închizând caietul.

- Este un drum lung de la Dharjistan la Baipur, spuse Ian. Chiar şi dacă ar fi avut timp, ar fi fost în pericol dacă te-ar fi vizitat.

- Deşi era unchiul meu, nu îmi amintesc să fi fost duşmanul Angliei. Şi mie, şi tatălui meu ne făcea plăcere să-l vedem. Oftă. Nu mai are rost să mă gândesc la asta.

Mişcând vraful de hârtii, partea de deasupra alunecă într-o parte, scoţând la iveală un set de scrisori legate cu o fundă decolorată.

- Crezi că sunt scrisori de dragoste? Luă pachetul, apoi spuse surprinsă: Dumnezeule, astea sunt scrisorile trimise de mine. Nu-mi vine să cred că unchiul Piotr le-a păstrat atâta timp. Se uită prin teancul de hârtii. Şi unele sunt pentru mama mea. O să fie emoţionant să le citesc pe toate.

- Există o diferenţă de câţiva centimetri între interiorul şi exteriorul cufărului, aşa că s-ar putea să mai fie nişte hârtii ascunse sub fundul fals, spuse Ian, amintindu-şi că Piotr subliniase faptul că Laura ar trebui să-i studieze cu atenţie moştenirea. Pot să mă uit?

- Te rog, spuse Laura absent, fără să-şi ridice privirea.

Interiorul fusese căptuşit cu stângăcie cu o stofă indiană cu model, care era mult mai nouă decât cufărul. Ian desfăcu briceagul şi tăie cu grijă materialul, apoi încercă să desfacă baza. După câteva minute de examinare atentă, tăblia de la fund cedă, dezvăluind un compartiment umplut cu bumbac.

Ian se simţi dezamăgit de lipsa de locuri secrete. Atinse materialul alb şi pufos cu vârfurile degetelor şi descoperi imediat două obiecte micuţe îmbrăcate în mătase albastră. Îl desfăcu pe primul şi scoase un sunet de uimire. Avea în palmă un rubin de mărimea unei alune, roşu aprins ca sângele.

Desfăcu şi celălalt obiect, nerăbdător. De data aceasta, găsi un diamant de mărimea rubinului, al cărui miez strălucea glacial

- Laura, draga mea, Piotr a pus în cufăr şi ceva mai exotic decât hârtiile, spuse el, când îşi reveni.

- Dumnezeule mare, sunt ceea ce cred eu?! spuse ea, tresărind, ridicându-şi privirea, dar gândindu-se încă la scrisori.

- Dacă te gândeşti la pietre preţioase, răspunsul este da, zise Ian. Să vedem ce mai este ascuns aici?

După ce căută vreo zece minute prin bulgăraşii de bumbac, pe masă se aflau pietre demne de un împărat.

Toate erau mari și nemontate și păreau perfecte pentru cineva care nu avea ochiul format, ca Ian.

– Cum crezi că a făcut rost de ele? întrebă Laura încet.

– În timp ce-și îndeplinea misiunea în Asia Centrală, putea găsi destule ocazii să facă bani, spuse Ian. Odată, în Afganistan, am schimbat un pistol pe un rubin de mărime considerabilă. Și eu, și afganul am fost mulțumiți. Am vândut piatra și am investit câștigul, iar în timp am reușit să strâng un venit frumușel. Multiplică asta de câteva ori și este foarte probabil ca unchiul Piotr să fi adunat o avere considerabilă, apoi a transformat-o în bijuterii, fiind forma de avere cel mai ușor de transportat. India fiind universul pietrelor prețioase, le putea cumpăra de aici la jumătate din prețul cu care se vindeau în Europa.

– Îmi place explicația, spuse Laura hotărât. Este mult mai bună decât să mă gândesc că unchiul a jefuit un templu.

Ian zâmbi ușor și atinse un safir imens cu degetul arătător.

– Ți-a zis că o să merite să vii în Dharjistan.

Laura luă o mână de pietre prețioase, privind curcubeul creat la lumina lămpii aprinse. Este, cu siguranță, o zestre la care nu mă așteptam.

– Pe lângă zestre, te-a ajutat să devii o femeie independentă în loc să fii guvernantă.

Ian simți un junghi privind spre bijuterii. Până acum se alinase cu gândul că această căsătorie măcar îmbunătățise situația financiară a Laurei, deși o făcuse să sufere din alte puncte de vedere. Dar acum susținerea lui financiară era un beneficiu de care ea nu mai avea nevoie. Probabil că averea ei era mai mare decât a lui.

Laura îl privi, profunzimile ochilor ei orientali strălucind cu nuanțe roșietice.

– Dacă nu ai fi fost tu, *dușenka*, nu aș fi văzut niciodată această moștenire. Cufărul ar fi rămas în vistieria maharajahului pentru totdeauna și, poate, într-o bună

zi ar fi fost aruncat cu tot cu pietrele prețioase. Și mai rău decât atât, cu ceasul lui Piotr.

Avea o privire atât de ciudată, încât lui Ian îi veni pentru o clipă să se ferească din calea ei. La un moment dat, i-ar putea citi în privire cea mai grea umilință la care a fost supus.

– Cum reușești să îmi citești gândurile atât de bine, Larișka?

– Este un talent rusesc, spuse ea cu mândrie. Menit să semene teroare în inimile ființelor raționale.

– Cu siguranță pe mine m-ai speriat, spuse el, tachinând-o. Luă cel mai mare topaz din colecție, o piatră tăiată în formă de pătrat, care strălucea precum chihlimbarul, și o puse pe pieptul ei. Indiferent cum hotărăști să procedezi cu restul pietrelor, din asta trebuie să îți faci un colier. Am să plătesc eu montura și îți voi face și o pereche de cercei care să se potrivească cu el.

– Mi-ar plăcea, șopti Laura, privindu-l adânc în ochi.

Avea o privire strălucitoare, care ar fi fermecat orice bărbat. Buze pline, catifelate, pe care orice bărbat ar fi sărit să le sărute, și care voiau să fie sărutate. Ian o privea fix, neputându-și lua ochii de la ea. Fusese prea devreme să se felicite pentru controlul lui. Soția lui putea capta atenția oricărui bărbat dintr-o cameră plină; stând atât de aproape de ea, senzualitatea ei intensă era devastatoare.

Deși se gândea că nu ar fi fost bine să facă asta, o dorea cu toată ființa. Dacă ar fi sărutat-o, întâi ar fi tremurat, prinsă între dorință și teamă, dar nu ar fi dat înapoi. Și-ar fi petrecut încet brațele după gâtul lui. Apoi pasiunea s-ar fi dezlănțuit, arzătoare și puternică, precum praful de pușcă detonat în aer. Simplu și satisfăcător, până în punctul în care pofta li s-ar fi potolit. Apoi s-ar fi disprețuit pe sine și l-ar fi desconsiderat și pe el. Pentru Ian ar fi fost mai ușor. El s-ar fi disprețuit doar pe el însuși. De ce era atât de dificil să facă ceea ce trebuia? Fu nevoie de tot autocontrolul de care era capabil pentru a face un pas înapoi și a-i spune calm:

- Cred că cel mai înțelept ar fi să punem bijuteriile înapoi acum.

Luându-și privirea de la soția lui, începu să ascundă strălucirea pietrelor prețioase înapoi în norișorii de bumbac. Păcat că pasiunea nu putea fi stinsă la fel de ușor.

capitolul 24

Câmpia mare din Manpur era plină de praful ridicat de copitele cailor din armata Dharjistanului, dar cei care priveau parada, așezați în spinarea elefanților, erau feriți de partea cea mai rea. Ian nu putea avea o priveliște mai bună de-atât, căci împărțea împreună cu maharajahul superbul său *howdah*, lectica de pe spinarea elefantului.

De când sosise în Manpur, Ian își petrecuse majoritatea timpului cu Rajiv Singh, discutând diversele aspecte ale științei militare. În vremea asta, între cei doi bărbați se legase o prietenie adevărată. Respectul reciproc și conversațiile agreabile erau însoțite de recunoașterea faptului că era foarte posibil ca valorile și credințele lor să nu coincidă întotdeauna. Astfel, discuțiile erau pe jumătate serioase, pe jumătate în glumă.

Pe câmpie, ultimul regiment al infanteriei termină manevrele și se îndepărtă, lăsând loc unei divizii de lăncieri. Călărind în galop, lăncierii se întoarseră brusc la dreapta, aliniați perfect, în spatele lor ridicându-se un nor mare de praf. Nici măcar cavaleria regală a Marii Britanii nu s-ar fi putut descurca mai bine.

- Sunt extraordinar de bine pregătiți, Maiestatea Voastră, spuse Ian.

- Mă gândeam eu că vei fi impresionat. Maharajahul îl privi gânditor. Crezi că sunt la fel de buni precum diviziile voastre britanice de lăncieri nativi?

- Tot ce se poate, răspunse Ian. Deși sper că nu vom afla niciodată.

- Și eu la fel, spuse maharajahul cu chipul lipsit de expresie. Dând din cap înspre câmpie, unde cămilele

transportau obiecte ușoare de artilerie, continuă: Exercițiul este vital căci, fără disciplină, o armată este doar o mulțime obișnuită, care poate fi ușor distrusă de trupele care pot menține ordinea mai bine, și care pot rezista fără a se prăbuși în cadrul unui asalt mai puternic. Armata britanică a dovedit asta de nenumărate ori. Și chiar și așa, adevăratul test al unui războinic este curajul, nu exercițiul.

- Poate, și totuși curajul nu este o calitate pe care un soldat o are sau nu, spuse Ian. Din experiență, am descoperit că un soldat se va comporta așa cum trebuie dacă este bine antrenat, are un comandant bun și este înconjurat de camarazi pe care nu vrea să îi dezamăgească.

- Asta am aflat și eu. Rajiv Singh se încruntă. Armatei mele nu îi lipsesc curajul, antrenamentul sau armele, dar va fi pusă la încercare dacă vecinii mei se vor hotărî să pornească împotriva Dharjistanului. Trupele punjabilor sunt la fel de bine pregătite și înarmate. Sunt, din păcate, mult mai numeroase decât armata mea, și mereu gata de luptă.

Artileria ușoară trase pe câmpia goală, șaizeci de ghiulele răsunând în același timp, astfel încât efectul fu unul monstruos de asurzitor. Fură trase patru salve într-un minut, iar ultima se auzi doar un pic mai încet decât prima. Tunarii își învățaseră, de asemenea, lecția. Exploziile îi asurziră pe toți cei din jur, iar Ian așteptă puțin înainte să-i răspundă lui Rajiv Singh.

- Tratatul semnat cu Marea Britanie vă asigură sprijin dacă Dharjistanul va fi atacat.

- Armata voastră nu mai este la fel de numeroasă, din moment ce multe din trupe sunt reținute în Afganistan. Crezi că sunt suficiente pentru a mă ajuta să-i opresc pe cei din triburile de punjabi?

- Da, spuse Ian fără ezitare. Chiar dacă ar trebui să retragă regimentele aflate în Calcutta și Madras, Marea Britanie își va onora angajamentul față de Dharjistan.

- Fără îndoială că ai dreptate. Expresia maharajahului era sarcastică. Dar chiar și așa, nu sunt încântat de intrarea trupelor britanice în Dharjistan. Este foarte

bine să fii apărat de tigru, dar poate fi dificil apoi să-l convingi pe tigru să plece.

- Mi-ar plăcea să pot spune că temerile vă sunt nefondate, dar amândoi știm adevărul, spuse Ian mâhnit. Sunt oameni în *sirkar* care ar profita de orice șansă de a anexa Dharjistanul. Dar sunt mai mulți care cred că un stat puternic și independent condus de Maiestatea Voastră este cea mai bună apărare pe care India Britanică o are împotriva Afganistanului.

Maharajahul ridică din sprâncene.

- Asta este o afirmație extrem de sinceră venind din partea unui britanic. Nu te simți obligat să-ți aperi guvernul?

- Guvernul britanic a făcut multe lucruri care nu pot fi apărate, spuse Ian clar. Propriul meu popor, scoțienii, a suferit enorm din cauza englezilor.

- Vorbești asemenea unui om a cărui durere este mai mult personală decât politică, spuse Rajiv Singh, ochii strălucindu-i cu interes. Ai părăsit armata numai pentru că ai devenit moștenitor?

Asemenea Laurei, și maharajahul putea fi extrem de direct.

- Nu, spuse Ian ezitând. Am fost întemnițat pe când eram într-o misiune oficială în Buhara și apoi ținut captiv un an și jumătate. Emirul susținea că îmi va da drumul dacă va primi o scrisoare din partea reginei Marii Britanii referitoare la statutul meu.

- Iar guvernul tău nu a făcut nimic, fie din mândrie, fie din indiferență, spuse maharajahul, ghicind ce avea să urmeze.

- Absolut nimic, spuse Ian, fără a-și putea ascunde amărăciunea. Le-a fost mai ușor să mă creadă mort și să-și vadă apoi de problemele mult mai urgente. Aș fi murit în Asia Centrală dacă familia mea nu ar fi făcut niște eforturi uriașe. Mă hotărâsem să demisionez înainte de a afla de moștenire.

- Deci guvernul tău te-a dezamăgit, puse Rajiv Singh, gânditor. Nu e deloc de mirare că nu mai dorești să-l slujești, adăugă el, cu o privire ageră. Ai dori să mă slujești pe mine, Falkirk?

- Domnule? spuse Ian, uimit de caracterul concis al discuției.

- Așa cum spuneai, soldații trebuie să fie conduși bine. Ți-ar plăcea să te afli la conducerea armatei mele? Stăpânești foarte bine strategia și tactica militară, și posezi abilitatea de a îndruma oamenii. Maharajahul afișă un zâmbet încântător. E păcat să irosești asemenea daruri devenind fermier în țara ta.

Era o ofertă care îi tăie răsuflarea și nu ar fi putut fi făcută sub impulsul momentului, așa cum părea. Nu era de mirare că Rajiv Singh stătuse atât de mult de vorbă cu Ian în ultimele zile - discuțiile fuseseră un interviu ascuns.

Ian se gândi la asta. Statutul i-ar aduce avere, putere considerabilă și șansa de a-și folosi pe deplin abilitățile militare dobândite cu greu.

Dar cu ce scop? Pe timp de pace, provocarea unui soldat era să fie gata oricând pentru antrenamentele nesfârșite și plictisitoare. Pe timp de război, trebuia să-și omoare dușmanii. Ian nu voia nici unul dintre aceste lucruri pentru viitorul lui.

Ajungând pe marginea prăpastiei, își dăduse seama că-și dorea o căsnicie plină de dragoste și șansa de a se stabili pe pământul strămoșilor săi. Iar dacă viața avea să fie prea liniștită, se putea folosi de locul lui din Camera Lorzilor ca să pedepsească aspru guvernul britanic când acesta devenea prea arogant. Nu își dorea să conducă o armată.

- Îmi faceți o mare onoare, Maiestatea Voastră, spuse el formal. Dar trebuie să refuz.

- Oferta rămâne valabilă, Falkirk, spuse maharajahul calm. Oricum, mi-ar plăcea să mă însoțești într-o călătorie scurtă către fortărețele mele de la graniță. Astfel, vei avea timp să iei în considerare avantajele și dezavantajele unui post de comandant.

- Vă voi însoți cu bucurie, dar să nu vă așteptați să mă răzgândesc.

Maharajahul îl fixă cu o privire întunecată, hipnotică.

- Ai avea putere, Falkirk. Posibilitatea să formezi şi să conduci oameni, să influenţezi cursul istoriei. Îmi poţi spune sincer că această perspectivă ţi se pare complet neinteresantă?

Ian zâmbi.

- Maiestatea Voastră deţine adevărata putere. Eu aş fi doar un slujitor. Moşia mea din Scoţia este mică în comparaţie cu Dharjistanul, dar este regatul meu, iar acolo eu voi fi stăpânul.

Rajiv Singh râse.

- Aşa este. Şi totuşi, să fii comandant înseamnă mult mai mult de-atât. Spre deosebire de *sirkar*, eu nu am trădat niciodată un om care a ştiut să mă slujească bine.

Făcu un semn către cel mai apropiat elefant, a cărui lectică era acoperită de o perdea care să le protejeze pe Laura şi pe Kamala de ochii lumii.

- Vorbeşte cu soţia ta. Pare fericită aici, iar soţia mea o îndrăgeşte. Dacă vei deveni comandantul armatei mele, şi Lady Falkirk va avea de câştigat. Tuturor femeilor le plac diamantele. O poţi acoperi cu ele, dacă vrei.

- Voi discuta cu ea, îi promise Ian, dar nu este o femeie care să poată fi convinsă cu diamante.

Pe câmpie, tunurile aduse de cămile fuseseră înlocuite de tunurile grele trase de elefanţi. Când fură aliniate, traseră unul după celălalt, la interval de o secundă. Ian începu automat să numere şi ajunse la o sută de salve. Suficientă artilerie cât să distrugă un oraş mare într-o zi.

Când îi reveni auzul, repetă ceea ce îi spusese Laurei cu câteva zile înainte:

- Armata Maiestăţii Voastre pare să îmbine ştiinţa europeană cu cea mai bună tradiţie războinică. Iar rezultatele sunt uimitoare.

- Ai observat foarte bine, Falkirk. Expresia lui Rajiv Singh deveni una gânditoare. India este mama tuturor. Puterea ei constă în abilitatea ei de a accepta tot ce este străin şi de a şi-l însuşi. Fiecare invadator, fiecare religie care a ajuns vreodată pe pământul acesta este încă aici, absorbit de Mama Indie.

Ian dădu din cap în semn de încuviinţare.

- Rezultatul este probabil cea mai complexă societate din lume.

- Iar asta este posibil prin sistemul castelor, pe care foarte mulţi englezi îl disprețuiesc. Aici este loc pentru toţi, chiar şi pentru cei care nu sunt hinduşi, cum ar fi parşii şi musulmanii. Maharajahul îl privi încântat pe Ian. Deşi englezii sunt cei care conduc, sunt prea puţini cei care au influenţă asupra unui teritoriu atât de mare şi de variat. Vei avea momentul tău de glorie, apoi vei dispărea, lăsând o urmă vagă a trecerii tale.

- Dar va rămâne o urmă. Ian arătă către armata din faţa lor. Disciplină, dreptate.

Maharajahul râse zgomotos.

- Disciplina îşi are rolul ei, dar justiţia voastră britanică este un concept clar şi limitat care se potriveşte cel mai bine agricultorilor.

- Exact aşa cum ar trebui să fie, spuse Ian aspru, căci ei au cel mai mult nevoie de ea. Ţara voastră nu a fost niciodată blândă cu cei slabi. Sunt jefuiţi de moşieri, bandiţi, preoţi şi prinţi. În India Britanică, viaţa nu este atât de riscantă, taxele sunt mult mai mici şi fiecărui ţăran i se poate face dreptate la tribunal.

Privirea lui Rajiv Singh se îngustă.

- Nu neg că aceste lucruri au valoarea lor sau că majoritatea conducătorilor voştri sunt oameni integri. Dar taxele, hoţii, contestaţiile referitoare la ce taur a dat buzna în grădina cui, acestea sunt probleme lipsite de importanţă. Ceea ce contează este bogăţia culturii indiene, diversitatea societăţii ei. Oricât de mult ar încerca *sirkar*, nu va putea niciodată să distrugă asta.

Ian nu îl văzuse niciodată pe maharajah atât de înverşunat.

- Nici noi nu ne dorim asta, spuse el încercând să calmeze situaţia. Asemenea romanilor, conducem fără a încerca să schimbăm oamenii. Se gândi la arderea pe rug şi la sacrificările copiilor şi adăugă: Cel puţin, nu de obicei.

Rajiv Singh râse în hohote.

– Ești tolerant, Falkirk. Asuprirea de către englezi nu a fost atât de importantă datorită oamenilor asemenea ție. Dar din ce în ce mai mulți dintre compatrioții tăi caută să ne facă mai buni, să ne schimbe obiceiurile păgâne. Îi disprețuiesc pe zei și obiceiurile care fac din noi ceea ce suntem. Cu cât vor fi mai mulți englezi din aceștia, cu atât Mama Indie va fi distrusă din temelii.

– Sunt de acord, încuviință Ian. Cei mai buni compatrioți știu că vom petrece aici o perioadă limitată. Sper că atunci când va veni timpul ca englezii să plece, vor face asta în liniște, și nu plini de mânie. India și Anglia au învățat multe una de la cealaltă. Ar fi păcat ca moștenirea să fie distrusă de violență.

Pe câmpie, două batalioane de cavalerie se luptau într-un mod spectaculos, dar maharajahul îl privea fix pe Ian.

– Ești printre cei mai buni din neamul tău, Falkirk. De aceea vreau să îmi fii alături.

Își întoarse privirea spre spectacolul din fața lui. Și Ian făcu același lucru, dar nu se gândi la trupele din Dharjistan, și nici la complimentele lui Rajiv Singh. Îi era din ce în ce mai clar că maharajahul nu era prea încântat de *sirkar*.

Ziua paradei militare era o sărbătoare pentru mulți dintre servitorii palatului, iar atmosfera era una festivă. Parada i se păru Meerei ceva nemaipomenit. Chiar și după ce se încheie, tot mai era emoționată și nu s-ar fi întors încă în odăile femeilor, așa că fața i se lumină când îl văzu pe Zafir apropiindu-se, prin mulțimea zgomotoasă. Nu îl mai văzuse de când sosiseră în Manpur și îi era dor să îl mustre.

Afganul înalt arăta ca de obicei: arogant, curajos și sălbatic. Era și foarte frumos când zâmbea.

– Salutări, porumbițo. Din moment ce suntem amândoi liberi, ce-ai zice de o plimbare prin parc?

Se gândi un pic. Și ea, și Zafir făceau parte din gospodăria lui Falkirk Sahib, ceea ce însemna că erau o familie. Și în plus, voia să meargă.

– Prea bine, nu am nimic mai bun de făcut acum, dar trebuie să mă întorc până la căderea întunericului, spuse ea pe un ton de o indiferență studiată.

Parcurile palatului erau imense, având șapte grădini care reprezentau cele șapte niveluri ale raiului, precum și grădini de zarzavat și un parc cu un peisaj mult mai natural. În timp ce grădinile oficiale erau rezervate pentru familia regală și membrii ei, servitorii se puteau bucura de parc. Mulți făceau exact asta, dar cu cât se îndepărtau mai mult de palat, cu atât vedeau mai puțini oameni.

Meera bănuia că însoțitorul ei cercetase zona mai devreme, ca să găsească un loc retras. Deși afganul spera să o seducă, fata știa că va fi în siguranță alături de el.

În timp ce se plimbau printre tufele înflorite, discutau despre ce făcuseră de când ajunseseră în Manpur. Meera descoperi că avea darul de a face portrete satirice, ceea ce îl amuza copios pe Zahir. Părea că îi plăcea firea ei ironică, iar asta era o plăcere după anii plini de constrângeri petrecuți în gospodăria lui Mohan. Soțul ei preferase ca ea să fie sfioasă.

Când soarele începu să apună, Meera spuse cu regret:

– Se va întuneca în curând, așa că ar fi timpul să ne întoarcem. Ți-a spus Falkirk Sahib când vom părăsi Manpur?

– Mâine va pleca cu maharajahul, iar eu voi merge cu el, spuse Zafir. Maiorul a spus că vom lipsi cinci sau șase zile. Câteva zile mai târziu, vom pleca spre Bombay.

– Deci mâine pleci iarăși, spuse ea, neputând să-și ascundă dezamăgirea.

– Ți-a fost dor de mine, porumbițo? întrebă el, rânjind.

– Să-mi fie dor de un mare mocofan nepoliticos? Bineînțeles că nu, zise ea batjocoritor.

Meera ar fi trebuit să știe că era periculos să îl tachineze pe afgan, căci acesta o luă imediat în brațe. În timp ce țipa, o așeză pe ramura unui copac care era paralelă cu pământul, astfel încât fața ei să ajungă la același nivel cu a lui. Tânăra se apucă de creangă să nu cadă,

astfel că nu se mai putea apăra de Zafir. Iar el se aplecă să o sărute, şoptindu-i:

- Am să-ţi reamintesc de ce ţi-a fost dor.

Când o sărută, îşi pierdu întreaga dorinţă de a-l alunga. Zafir înaintă spre ea, astfel că genunchii ei atârnau, încadrând partea de jos a trupului lui. Meerei i se păru o poziţie foarte interesantă, în ciuda tuturor hainelor dintre ei. Scoase un suspin de plăcere când îi mângâie sânul, dar când coborî sub talie, îşi dădu brusc capul pe spate.

- Opreşte-te! Nu face asta!

El se opri, dar nu îşi retrase mâna.

- Te rog, spuse ea, cu o uşoară disperare, căci ştia că nu avea voinţă.

Spre uşurarea ei, bărbatul se trase înapoi, deşi rămase cu mâinile pe mijlocul ei.

- Speram să fii o văduvă viguroasă pe care nu o interesează morala convenţională, spuse el trist. În loc de asta, ai luat hotărârea plictisitoare de a-ţi apăra virtutea.

- Bineînţeles! rosti ea indignată. De ce m-aş lăsa coruptă de un bandit mârşav?

El chicoti.

- Atunci nu am de ales. Trebuie să mă însor cu tine.

Meera fu atât de uimită, încât ar fi căzut de pe creangă dacă Zafir nu ar fi ţinut-o.

- Vorbeşti serios?

- Da, porumbiţo. O sărută uşor. Este una dintre puţinele dăţi în viaţa mea când vorbesc serios. Vrei să fii soţia mea şi să-mi faci fii războinici care să înfrunte orice pericol cu zâmbetul pe chip?

Reacţia ei imediată fu să spună un „Da" răsunător, dar raţiunea o opri.

- Ce te interesează mai mult, eu sau bijuteriile mele? spuse ea precaut.

- Mă bucur că nu eşti săracă, dar eu provin dintr-o familie bună şi m-am descurcat foarte bine slujind puterea *sirkar*. Soţia mea nu va trebui niciodată să-şi vândă bijuteriile ca să trăiască. Expresia lui se îmblânzi. Dar dacă nu te iubeam, nici o bijuterie din India nu m-ar fi convins să te iau de soţie.

Când o privea aşa, ar fi acceptat orice. Trase aer în piept, înfiorată, şi îşi reaminti de unul dintre obstacolele majore ale căsătoriei lor.

- Va trebui să devin musulmană?

- Pe mine nu mă deranjează să-ţi păstrezi religia, dar copiii mei trebuie crescuţi în religia musulmană, răspunse el. Nu voi încerca să te conving că islamismul este mai bun decât religia ta, dar ţine minte, musulmanii nu îşi ard văduvele.

- Dar au mai mult de o soţie. Meera închise ochii pe jumătate, gândindu-se la asta. Mai ai şi alte soţii?

- Porumbiţa mea este geloasă! spuse el plin de încântare. Nu, draga mea, nu mai am alte soţii. Deşi Coranul ne permite să avem patru, nu este obiceiul afgan să ai mai mult de una, decât atunci când eşti un bărbat înstărit, iar prima soţie nu ţi-a dăruit nici un fiu.

Asta îi aminti Meerei de altă problemă.

- S-ar putea să nu pot avea copii. Am fost căsătorită trei ani şi nu am născut nici un fiu.

- Mohan era bătrân, eu nu, spuse Zafir simplu.

Nu se putu abţine să nu zâmbească în faţa încrederii lui absolute.

- Nu cred că nu pot avea copii. Dar dacă mă înşel, mă vei abandona?

- Nu, vei fi încă soţia mea preferată, conducătoarea gospodăriei, o asigură el. Dacă voi muri, vei avea întotdeauna un cămin şi un statut respectat în familia mea.

- Nu mă vor respinge ca pe o străină?

- Nu, din moment ce eu te-am ales. Mama mea mai ales, se va bucura că mi-am ales o soţie. Ochii lui cenuşii străluciră cu viclenie. Dacă tu crezi că nu poţi avea copii, te pot ajuta să afli, zise el, mângâindu-i iarăşi coapsele.

- Poartă-te cum trebuie, barbarule, izbucni Meera. Nu mă voi culca cu tine înainte de căsătorie.

- Eu îmi doresc să accepţi. Deveni serios. Căsătoria cu mine înseamnă să renunţi la viaţa pe care o cunoşti şi să pierzi din libertăţile unei femei hinduse. Dar te vei

bucura de alte libertăți, precum și de siguranță și protecție. Deși femeile afgane trebuie să poarte văl atunci când ies în lume, în gospodărie se bucură de respect și influență. Dacă accepți să te căsătorești cu mine, voi face tot ce îmi stă în putință să te ajut să devii una de-a noastră. Îi ridică mâna și îi sărută degetele. Și chiar te iubesc, porumbițo, nu numai pentru că ești frumoasă, dar și pentru că ai inimă de leoaică.

Meera se gândi la familia lui Habibur. Lucrurile erau diferite față de cele cu care era ea obișnuită, dar nu văzuse nimic respingător. Și erau multe lucruri care îi plăcuseră.

În timp ce ea șovăia, Zafir rânji, revenind la aerul lui obișnuit de derbedeu amuzat.

– Ai face bine să mă accepți. Câți bărbați ar fi dornici să se însoare cu o scorpie?

– Ai fi surprins, spuse ea cu mândrie.

O prinse de încheieturi.

– Îți face curte un alt bărbat? Va trebui să te răpesc?

Îi plăcea firea lui posesivă, dar știa că nu trebuia să îl tachineze cu asta. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi putut trezi aruncată pe spatele calului său și dusă la trecătoarea Khyber ca un sac de grâne.

– Mai mulți bărbați s-au arătat interesați, dar nu le-am dat atenție. Nici unul nu se compară cu tine. Înclin să-ți accept propunerea, dar, așa cum ai spus, căsătoria va aduce cu sine multe schimbări, spuse ea când Zafir începu să zâmbească. Va trebui să mă gândesc înainte să-ți dau un răspuns.

Ochii îi străluceau și o strânse în brațe.

– Dă-mi voie să-ți las o altă amintire.

Și exact asta făcu.

capitolul 25

Kamala obosise în cele din urmă să vadă spectacolul militar, așa că îi porunci conducătorului de elefanți să le ia de acolo înainte ca parada să se termine. Pe Laura nu o deranjă, căci sunetul exploziilor îi dăduse dureri de cap. Când ajunse în apartament, făcu o baie lungă. Nu obosise să se bucure de acest lux și nu încercase încă toate mostrele de uleiuri parfumate care-i fuseseră puse la dispoziție. Apoi se pieptănă și-și puse pe ea un halat larg. Aștepta cu nerăbdare să petreacă o seară liniștită alături de Ian. Rajiv Singh și Kamala îi ținuseră ocupați pe amândoi, încât cu greu reușiseră să se vadă zilele acestea. Noaptea se lăsă repede și era deja întuneric când Ian se întoarse. Laura își ridică privirea din jurnalul pe care îl răsfoia.

– Ești și mai plin de praf decât mine.

– După parada principală, am luat caii și ne-am plimbat printre regimentele din Dharjistan, explică Ian. Îți voi povesti mai târziu.

În timp ce el făcea baie, Laura ceru să li se aducă cina. Așezându-se la masă, el părea încordat, făcând-o pe Laura să-și dea seama că se întâmplase ceva. Dar nu spuse mare lucru până nu terminară de mâncat.

– Rajiv Singh mi-a oferit o slujbă, spuse el în timp ce Laura turna ceaiul.

– În ce constă? întrebă ea, urcându-se pe divan cu ceașca în mână.

Ian se întinse pe canapea. Era încă încălțat și își odihnea una dintre glezne pe genunchiul opus, dar, studiindu-l, Laura își dădu seama că nu era deloc atât de relaxat cât ar fi trebuit într-o astfel de poziție.

– Vrea să devin comandantul suprem al armatei lui.

– Dumnezeule, asta este, într-adevăr, o ofertă serioasă! Se încruntă, gândindu-se la ce însemna asta. I-ai dat deja un răspuns?

– I-am zis că m-am săturat de armată, dar Rajiv Singh nu se dă bătut. Mi-a spus cât de mult îți place ție să fii aici, așa că i-am răspuns că voi discuta și cu tine despre asta. Ian luă o înghițitură de ceai. Ți-ar plăcea să locuiești în Dharjistan și să fii una dintre cele mai importante doamne de aici?

Laura ezită, întrebându-se dacă Ian ar fi vrut să accepte slujba. Inițial refuzase oferta deoarece crezuse

că ea nu ar fi fost de acord? După câteva momente în care încercă în zadar să-i descifreze expresia, ridică din umeri și hotărî că era o pierdere de vreme. Singurele sentimente de care putea fi sigură erau ale ei.

– Kamala este minunată, iar vizita noastră a fost ca în *O mie și una de nopți*, dar nu mi-ar plăcea să trăiesc la curtea regală, spuse ea. Simt că celorlalte femei nu le place deloc că sunt preferata soției maharajahului. Asta nu mă deranjează acum, căci sunt doar un musafir, dar dacă am rămâne, lucrurile s-ar înrăutăți. Toate m-ar evita, în afară de Kamala. Și cum rămâne cu posibilitatea ca Rajiv Singh să urzească un complot împotriva guvernului englez? întrebă ea, coborându-și vocea.

El dădu să răspundă, apoi aruncă o privire în cameră, căutând parcă să vadă dacă cineva trăgea cu urechea.

– A fost o zi lungă. Hai să ne culcăm.

Când ea îl privi uimită, clătină ușor din cap, în semn că nu vorbea serios. Luă o ultimă înghițitură de ceai și lăsă ceașca pe masă, apoi se ridică și se îndreptă către dormitor.

Când ajunse acolo, verifică cu atenție camera înainte să se apropie de Laura. Stătea lângă peretele interior care despărțea dormitorul ei de al lui Ian, locul din apartament de unde era cel mai greu să auzi o conversație.

Ian se opri la distanță de un braț, ca să poată vorbi în șoaptă. După săptămâni întregi în care păstrase distanța față de ea, apropierea lui îi distrăgea atenția. Era prea aproape. Prea atrăgător.

– Acum că îl cunoști pe Rajiv Singh, intuiești cumva cui îi este devotat? întrebă ea încet, iritată de gândurile care nu-i dădeau pace.

Ian se încruntă.

– La paradă a spus unele lucruri care mi se par îngrijorătoare. Cred că dacă sorții i-ar fi favorabili, s-ar lupta cu Marea Britanie. Dar nu există nici o dovadă reală că ar fi plănuit vreodată să ridice armele împotriva *sirkar*.

– Astăzi, în timpul paradei, Kamala a menționat ceva care semăna cu complotul lui Piotr, spuse Laura. Cam acum doi ani, un general și văr de-al lui Rajiv Singh

a încercat să preia tronul. Complotul a fost deconspirat, iar uneltitorii, executați. Se știa că generalul Janak era împotriva britanicilor.

– Deci poate că unchiul tău a încercat să-l ajute pe Janak să pună mâna pe tron, spuse Ian, înțelegând imediat implicațiile acestui lucru. Dacă așa a s-a întâmplat, planul a fost dejucat de maharajah.

Laura se încruntă.

– Alt lucru care dovedește că Rajiv este de partea britanicilor este că vrea să-ți dea pe mână armata lui. Cu siguranță nu s-ar aștepta niciodată să lupți împotriva poporului tău.

– Ba s-ar putea. Ian îi rezumă conversația pe care o avusese cu maharajahul. N-am vrut să îl induc în eroare, dar a dat mult prea multă importanță mâniei mele față de guvern și comentariului meu că Anglia a persecutat Scoția. Probabil că s-a gândit că m-aș bucura să lupt împotriva englezilor.

Laura zâmbi un pic.

– Sunt sigură că există membrii ai guvernului Maiestății Sale pe care ți-ar plăcea să-i trimiți într-o temniță din Asia Centrală un an de zile, dar nu-mi imaginez că ai ridica armele împotriva foștilor tăi camarazi.

– Nici nu se pune problema, afirmă el. Deși Rajiv Singh este foarte atent, m-a judecat greșit în privința asta și mi-a arătat adevăratele sentimente față de *sirkar*, ceea ce nu ar fi făcut în mod normal.

Oftă.

– Deci ne-am întors de unde am plecat. Poate este împotriva britanicilor și a urzit un complot alături de Piotr. Sau poate că nu.

– Cam asta ar fi. Ian căscă trist. Îmi place Rajiv Singh. Nu vreau să-mi fie dușman și probabil că asta îmi întunecă judecata.

Se opri, afișând o expresie distantă. Ea aștepta răbdătoare să continue. Era foarte fericită să cerceteze în tăcere firele castaniu-închis care se ondulau într-un mod captivant, ieșind de sub marginea cămășii lui. Altă diferență fascinantă între bărbați și femei. Își amintea cum

se simţea părul lui de pe piept sub atingerea palmelor ei, iar amintirea dădu naştere unor valuri de căldură în interiorul ei.

– Dacă Rajiv Singh complotează împotriva britanicilor, ce ar putea face? întrebă ea, având nevoie de ceva care să îi distragă atenţia.

Gândindu-se la întrebare, îşi sprijini absent un braţ de perete, deasupra umărului Laurei. Era atât de aproape, încât ea simţea căldura emanată de trupul lui puternic. Începu să se gândească la dragoste în loc de război. Ştia că ar fi trebuit să se depărteze de el, dar nu se putea hotărî să facă asta. Îşi strânse palmele în pumni, căci avea nevoie de toată voinţa ca să nu îl atingă.

– După cum stau lucrurile acum, nu cred că există vreo probabilitate ca Rajiv să atace India Britanică, spuse Ian încet. Este mult prea deştept să-şi trimită trupele la război fără să aibă vreo şansă de a câştiga. Dar asta s-ar putea schimba dacă lupta începe în altă parte. De exemplu, dacă Afganistanul se revoltă împotriva garnizoanelor britanice, Rajiv Singh ar putea profita de slăbiciunea noastră şi va încerca să ocupe India de Nord. Dacă ar reuşi să convingă triburile din Punjab să i se alăture, ar provoca pagube considerabile.

Reamintindu-şi că erau în joc lucruri importante, Laura îşi dezlipi privirea de la pielea bronzată a soţului ei.

– Crezi că s-ar putea întâmpla aşa ceva?

– Puţin probabil. Ian ridică din umeri. Îmi fac prea multe griji. Probabil că unchiul tău a încercat să-l detroneze pe Rajiv Singh. Dacă ar fi reuşit, ar fi cauzat o mulţime de probleme, dar nu a izbutit. Voi vorbi cu autorităţile din Bombay să supravegheze zona asta. Şi caută în continuare prin hârtiile lui Piotr. Nu m-ar deranja să ştiu ce punea la cale.

– Foarte bine.

Nemaiputând să se stăpânească, Laura ridică mâna spre pielea ispititoare de pe gâtul lui Ian. Când îl atinse cu vârful degetelor, pulsul i se acceleră.

Se priveau unul pe celălalt, ca vrăjiţi. Politica dispăru din gândul lor, lăsând loc dorinţelor primare. Mişcându-se de parcă ar fi fost în transă, îi puse mâinile pe umeri, apoi se aplecă şi o sărută. Pasiunea care arsese mocnit între ei zile întregi, se dezlănţui brusc.

El nu reuşea să îşi ascundă dorinţa, iar ea îi răspundea pe măsură, vrând să îl absoarbă cu totul. Când îi cuprinse mijlocul cu braţele, tremură şi se împinse spre el, corpul ei delicat apăsându-se pe muşchii lui fermi.

Suspinând adânc, o ridică şi o duse spre cel mai apropiat pat, apoi o aşeză pe saltea. Aşezându-se lângă ea, continuă să o sărute, limba lui croindu-şi drum cu un ritm care o făcea să-şi dea seama că valuri uriaşe de pasiune urmau să se dezlănţuie.

În timp ce mâinile lui se îndreptau direct spre cea mai sensibilă şi mai plină de dorinţă parte a corpului ei, se lăsă pradă senzaţiilor care clocoteau în ea. Voia să se lase purtată de val, să amuţească vocea din interiorul ei care o avertiza...

Se aplecă deasupra ei, strivindu-i corpul. Ea îşi împinse bazinul înspre al lui, fiind conştientă de membrul lui tare şi fierbinte. Simţind-o arzând de dorinţă, se aşeză pe o parte şi îi ridică rochia, materialul atingându-i uşor picioarele goale. Apoi mâna lui alunecă între coapsele ei.

Când îi atinse pielea umedă şi fierbinte, Laura icni şi rămase nemişcată, uimită de reacţia ei foarte intensă. Ştia că mai avea foarte puţin până să ajungă pe culmile plăcerii, ca şi data trecută, şi îşi dorea asta cu o stăruinţă care nu mai ţinea cont de nimic.

Exact acea stăruinţă o trezi la realitate. Dumnezeule, era iarăşi pe punctul de a se lăsa pradă nebuniei. Ştia cu o siguranţă aproape bolnavă că, de fiecare dată când îi ceda, nebunia ajungea s-o copleşească în asemenea măsură că nu mai putea să o stăpânească. Şi se apropia deja de punctul acela.

Pasiune. Sânge. Dezastru. Copilul îngrozit din ea înţepenise până la urmă, încercând inutil să scape de sub el şi ţipând cu o voce înăbuşită:

– Nu, nu e bine! Nu trebuie să fac asta!

Ian se opri, cu buzele lipite de ale ei şi fără să scoată degetele din umezeala ei fierbinte. Într-un colţ nesăbuit şi plin de dorinţă al sufletului ei, se rugă ca el să-i ignore protestul şi să continue ceea ce începuseră. Mai încolo, când dorinţa lor reciprocă va fi satisfăcută, vor avea timp să sufere din cauza consecinţelor.

Dar era mult prea puternic pentru ea.

– Drăcia dracului! spuse gemând, mişcându-se de pe ea şi ridicându-se în picioare.

Se sprijini de perete, îngropându-şi faţa în braţul ridicat. Tremura, dar, în timp ce Laura îl privea, reuşi să se controleze. Puţin câte puţin, corpul lui se linişti, devenind ţeapăn ca marmura.

– Ai face bine să-mi explici ce se întâmplă, Laura, pentru că nu mai suport, spuse el cu un calm letal, fără să ridice capul.

Ea se ghemui, înroşindu-se toată şi respirând sacadat, în timp ce încerca să-şi potolească trupul înfierbântat.

– Nu cred că îţi pot explica, şopti ea.

Îşi coborî braţul şi se întoarse furios către ea.

– Ai face bine să încerci! Dacă se mai întâmplă o dată, ori am să te oblig, ori am să te părăsesc. Îşi miji ochii. Sau vrei să fii forţată? Dacă e aşa, va trebui să găseşti pe altcineva să-ţi ofere ceea ce vrei, pentru că eu nu vreau să fac asta. Am şi-aşa destule motive să mă simt stânjenit.

Mânia lui fu precum un duş cu apă rece. Luptându-se cu panica iraţională şi copilărească ce o copleşise, se ridică, tremurând, şi îşi trase rochia peste picioarele goale. În ciuda fricii sufocante, trebuia să găsească puterea de a-i spune totul.

Îţi şterse ochii cu dosul palmei şi apoi începu, poticnindu-se:

– La Habibur... ţi-am spus că nu mă tem de pasiune, dar că îmi e teamă că îmi va plăcea prea mult. Asta este adevărul, Ian. Cred că, pentru majoritatea oamenilor, pasiunea este doar o parte a vieţii, câteodată fiind bine-venită, alteori fiind o bătaie de cap, dar în general, cu care poţi trăi. Dar pentru părinţii mei, pasiunea a fost egală cu nebunia. Trase aer în piept, cutremurându-se. I-a distrus şi sunt sigură că, dacă îi voi permite să intre în viaţa mea, ne va distruge pe amândoi. De aceea singura căsătorie pe care mi-am dorit-o a fost una lipsită de pasiune.

Nu menţionă că acela fusese motivul pentru care acceptase să se căsătorească cu Ian. Nu era nevoie. Mânia lui Ian se topi şi el rămase nemişcat, privind-o cu mintea rece şi limpede.

– Astfel de idei trebuie să vină de undeva. De ce crezi că pasiunea este atât de periculoasă?

– Totul a început când aveam patru sau cinci ani, spuse ea, întorcându-se la unul dintre primele ei coşmaruri. Părinţii mei se duseseră la un bal. S-au întors foarte târziu, dar eu m-am trezit când am auzit uşa deschizându-se. M-am dat jos din pat, m-am dus pe hol şi m-am uitat peste balustradă, gândindu-mă că, dacă erau într-o dispoziţie bună şi nu se certau, puteam să cobor să-i văd. Înghiţi în sec. Închizând uşa în spatele lor, tata a spus ceva, dar eu nu l-am auzit. Mama l-a lovit. Au început să se lupte precum animalele, sfâşiindu-şi hainele cu unghiile, scoţând sunete îngrozitoare, inumane. Eram îngrozită. Făcu o grimasă. Acum îmi dau clar seama ce făceau. Probabil că se simţeau foarte bine, deşi părea că se omorau. Dar copil fiind, nu mi-am dat seama.

– Acum înţelegi cu siguranţă, spuse Ian sec. Cu câteva minute în urmă şi noi ne comportam la fel.

Se înroşi şi lăsă privirea în jos.

– Ştiu. Exact de-asta m-am speriat. Trase adânc aer în piept. În noaptea aceea m-am ghemuit şi i-am urmărit îngrozită, ţinându-mă cu putere de balustradă, convinsă fiind că oamenii pe care îi iubeam cel mai mult aveau să se omoare chiar acolo, în faţa mea. Când a târât-o pe podea şi au început să... facă dragoste, m-am ridicat, am fugit înapoi în camera mea, m-am ascuns sub pătură şi am început să plâng. În dimineaţa următoare, nu mi-a venit să cred că nu era nimic în neregulă. Mama purta o rochie cu guler înalt şi avea o expresie mulţumită, iar tata deborda de fericire.

– Nu e de mirare că erai speriată şi confuză, spuse Ian serios. Dar cu siguranţă acel incident nu a fost suficient să te îngrozească atât de tare.

Ea îşi încleştă pumnii şi lovi salteaua.

– Au mai fost şi altele. Cel mai grav s-a întâmplat câţiva ani mai târziu când... când tata a murit.

Simţea că se sufocă şi se opri.

– Mi-ai spus că tatăl tău s-a sinucis, spuse Ian când tăcerea se prelungi prea mult. Nu asta s-a întâmplat?

– Ţi-am spus adevărul, dar nu în întregime. Îşi ascunse faţa în mâini pentru o clipă, căutând puterea să-i spună ceea ce nu dezvăluise nimănui. În ziua în care a murit, se certaseră îngrozitor, spuse ea ridicându-şi capul. Erau în salon, iar eu citeam în biblioteca ce dădea în salon. Uşa era deschisă, aşa că auzeam tot ce vorbeau, dar ei nu ştiau că eram acolo.

– Se pare că nu auzeai lucruri prea plăcute când trăgeai cu urechea.

Laura făcu o grimasă.

– Mai degrabă ei îşi exprimau sentimentele într-un mod şocant. Crescând în casa aceea, nu aveam cum să nu aflu cum stăteau lucrurile între ei. Şi dacă aş fi fost sus în camera mea, tot aş fi auzit fiecare cuvânt. Nici unul dintre servitori nu era acasă, aşa că nu aveau nici un motiv să vorbească încet. Se certau din cauză că mama tocmai aflase că tata îi fusese necredincios. Nu fusese o aventură în adevăratul sens al cuvântului, ci doar o întâlnire cu o femeie măritată pe care o cunoşteau amândoi. Cred că femeia a vrut să-i facă necazuri, căci apoi a venit imediat la mama şi i-a mărturisit, printre lacrimi, greşeala. Mama a devenit extrem de geloasă şi l-a înfruntat pe tata, când s-a întors. L-a ameninţat că-l taie cu un cuţit ca să nu o mai trădeze niciodată. În loc să nege acuzaţia sau să recunoască şi să-i ceară iertare, a sfidat-o, spunându-i că întâmplarea nu avea nici o însemnătate, iar Tatiana era nebună să se dea aşa în spectacol. Până la urmă, el pe ea o iubea, aşa că nu trebuia să se comporte ca o scorpie. Eu nu vedeam ce se întâmpla, dar judecând după sunete, părea că ea a aruncat

în el cu vătraiul, continuă Laura. Apoi i-a spus că, dacă sexul nu avea nici o importanţă, se va duce şi ea să se culce cu contele Vyotov, care încerca de ani de zile să o seducă. Tata a explodat şi i-a spus, ţipând, că un bărbat are dreptul să se culce cu alte femei, dar nici o femeie decentă nu se poate culca cu alţi bărbaţi. Mama a râs şi l-a întrebat de ce ar trebui să fie cuviincioasă dacă soţul ei nu este.

Vocea Laurei tremura în timp ce scena îi revenea în minte, la fel de vie ca în ziua în care avusese loc.

– Tata i-a spus că este o femeie de moravuri uşoare şi a lovit-o. Am auzit-o ţipând şi lovindu-se de o mobilă, apoi căzând pe podea. Vocea ei semăna cu un şuierat, cel mai îngrozitor pe care-l auzisem vreodată. I-a zis că avea să-l părăsească imediat şi să se ducă la contele Vyotov. Tata a ameninţat-o că avea să o omoare dacă încerca să plece. Ea i-a replicat că mai bine ar lua o puşcă, pentru că numai moartea o mai putea opri.

Laura simţi că se sufocă.

– S-au încăierat, iar ea l-a împuşcat din greşeală şi tu ai ţinut asta secret toţi anii ăştia? spuse Ian, plin de compasiune.

– Nu, asta ar fi fost groaznic, dar ar fi avut sens, şopti Laura. Dar tata a spus că nu o putea ucide pe femeia pe care o iubea, dar că se va sinucide dacă ea îl va trăda. Rece ca gheaţa, mama i-a spus că era mare păcat că el preţuise dragostea atât de puţin, căci infidelitatea lui îi distrusese iubirea, iar el era singurul vinovat. Apoi a ieşit din casă, furioasă. M-am gândit să mă duc la el, dar era atât de furios, încât nu am îndrăznit. M-am strecurat pe cealaltă uşă a bibliotecii, ascunzându-mă în camera mea, tremurând.

Făcând un efort să continue, spuse:

– Restul este exact aşa cum ţi-am povestit. Eram aproape convinsă că asta fusese doar o altă ceartă, ca şi celelalte, iar în ziua următoare totul avea să fie bine. Apoi... apoi am auzit împuşcătura şi am coborât în bibliotecă. Când am dat peste corpul tatălui meu, primul meu gând a fost că, dacă m-aş fi dus la el, nu ar fi făcut aşa ceva.

- Nu trebuie să crezi asta! spuse Ian tăios. Nici un copil nu are o astfel de responsabilitate față de un părinte.

- Cum aș fi putut să nu mă gândesc?! țipă ea îndurerată. Încrucișându-și mâinile pe burtă, încercă să vorbească liniștit. Dar atunci nu am stat să mă învinovățesc. Când tata căzuse pe birou, biletul de adio a zburat pe jos. Era exact în fața mea când am intrat. L-am ridicat și l-am citit, iar ăsta fost cel mai îngrozitor moment. Spunea că nu putea suporta gândul că Tatiana îi fusese necredincioasă și că s-a sinucis ca să arate cât de mult o iubea. Vocea Laurei era aproape isterică. Îți vine să crezi că a zis asta? A distrus viețile tuturor și a zis că a făcut-o din dragoste.

- Tatăl tău nu era în toate mințile, spuse Ian calm, încercând să o aducă cu picioarele pe pământ. Era o fire melancolică, predispusă crizelor de disperare, iar ceea ce s-a întâmplat atunci l-a împins dincolo de limite, făcându-l să se sinucidă.

- N-am nici o îndoială că era nebun în acele momente, spuse Laura cu amărăciune. Dar mama era cu capul pe umeri, mai puțin atunci când era prinsă în vâltoarea pasiunii. Atunci era la fel de dezechilibrată ca și tata. Deși nu l-a împușcat ea, nu m-ar fi surprins dacă ar fi făcut-o. Era în stare de asta.

- Dar nu a făcut asta, iar tu semeni mai mult cu ea decât cu el.

- Când am văzut biletul, mi-am dat seama că nu trebuia făcut public, așa că l-am ascuns în camera mea, spuse Laura, ignorând afirmația lui. Verdictul oficial a fost că el se împușcase accidental în timp ce își curăța pistolul, ca să-l putem îngropa creștinește. La câteva zile după înmormântare, i-am dat mamei biletul. Credeam că merita să știe și, cu siguranță, nu puteam suporta gândul că eram singura care știa. Cred că ghicise de ce se sinucisese tata, dar, când a văzut dovada, plină de pete uscate de sânge, a izbucnit în plâns, spunând că era vina ei. Nu se dusese la contele Vyotov în ziua aceea, ci la o prietenă. După ce s-a calmat, a venit acasă, pregătită

să-l ierte pe tata dacă el s-ar fi căit. Mi-a spus că reacționase așa din caza pasiunii care era un adevărat drog care distrugea tot ce era bun și adevărat. Că nu se va mai lăsa niciodată dominată de pasiune, pentru că era o formă de nebunie.

- Tu nu ești precum părinții tăi, spuse Ian hotărât. Mama ta s-a recăsătorit, dar a doua oară nu s-a întâmplat nimic.

- Tatiana a tras învățăminte din ceea ce i s-a întâmplat. Iar tatăl meu vitreg era prea credincios, prea sănătos ca să dea naștere unei alte tragedii. Dar asta nu înseamnă că ești în siguranță lângă mine. Laura se cutremură. Îmi curge prin vene sângele ambilor părinți și port stigmatul violenței.

- Asta ar fi o povară grea. Dădu din cap. De ce ești atât de convinsă că pasiunea te va transforma într-o femeie nebună? Ești o fire temperamentală, dar nu văd nimic care să sugereze că ai putea fi un pericol pentru tine sau pentru ceilalți. Când m-ai împins de pe doc nu a fost un gest criminal.

Zâmbi făcând o grimasă.

- Dovada este în ultimul meu coșmar. Nu am spus asta nimănui, dar, când aveam șaisprezece ani, m-am îndrăgostit nebunește de un student de la colegiul Haileybury. Edward spunea că trebuia să păstrăm secretul până ce termina cursurile, căci tatăl meu vitreg era unul dintre profesorii lui. Eram destul de naivă să cred că totul era foarte romantic. Edward era fiul mai mic al unui viconte. Mai târziu am aflat că familia lui îl trimisese la Haileybury sperând că India va pune capăt pornirilor firii lui violente. Sau cel puțin nu va mai face probleme în Anglia.

- A încercat să te seducă? întrebă Ian, cu o expresie impenetrabilă.

- Da, și aproape a reușit.

Se opri, înroșindu-se toată, amintindu-și ce pradă ușoară fusese pentru un tânăr frumos care-i rostise cuvinte mincinoase. Se topise precum ceara la atingerea lui, vrăjită de descoperirea făcută.

– Îmi imaginam că eram îndrăgostită de el şi, cu aroganţa unei puştoaice de şaisprezece ani, eram sigură că ştiam ce făceam, continuă ea, vorbind repede. Eram altfel decât părinţii mei, mai înţeleaptă, iar dragostea mea, mult mai adâncă. Se cutremură toată. Deşi ştiam că eram prea tânără, am fost de acord în cele din urmă să mă întâlnesc cu Edward după-amiază în pădure, pentru că aveam încredere în el. Atunci am descoperit cât de puternică şi de periculoasă poate fi dorinţa. Toată judecata mea, tot ce ştiam despre bine şi rău a dispărut atunci când m-a sărutat. Aproape că... l-am lăsat să profite de mine. Din fericire, am făcut o observaţie stupidă cum că ar trebui să aşteptăm până la căsătorie. A fost atât de uimit, încât a lăsat să-i scape gândul că femeile uşoare ca mine sunt pentru distracţie, nu pentru căsătorie.

Tăcu din nou, amintindu-şi de umilinţa suferită.

– Mi-am dat seama cât de proastă fusesem. Nu ştiu ce a văzut la mine, dar s-a îndepărtat de parcă m-aş fi transformat într-o cobră. Apoi s-a ridicat şi a fugit. Nu l-am mai văzut de atunci. Am aflat câteva zile mai târziu că renunţase la Haileybury. Nu la mult timp după aceea, am auzit că a fost ucis într-o încăierare în Londra.

– Ceea ce ticălosul a meritat cu desăvârşire, spuse Ian aspru. A fost o experienţă îngrozitoare pentru o tânără care-i dăruise dragostea şi încrederea sa. Dar faptul că ai judecat greşit în tinereţe nu înseamnă că pasiunea te va condamna la moarte.

– Nu, reacţia mea a făcut asta. Îşi ţinea pumnii strânşi, unghiile lăsându-i urme în piele. La început eram indiferentă. Dorinţa mea era să ascund ce se întâmplase faţă de părinţi, pentru că mă temeam de ce ar fi putut face. Am avut o viziune groaznică în care tata îl convoca pe Edward la duel. Sau cel mai probabil, m-ar fi obligat să mă căsătoresc cu el. În ziua următoare brodam în camera mea, prefăcându-mă că totul era în regulă. Dar nu puteam să nu mă gândesc la ce îmi făcuse. Şi cât de mult îmi plăcuse! M-a cuprins un fel de frenezie, asemenea unei neguri stacojii. În secunda următoare, stăteam pe jos în genunchi, cu foarfeca în mână. Dezlănţuindu-mă cu furie, tăiasem fâşii tapiţeria de pe un braţ al scaunului.

Închise ochii pentru o clipă.

– Voiam să-l omor pe Edward. Dacă ar fi fost acolo, aş fi făcut-o. Atunci mi-am dat seama că eram cu adevărat copilul părinţilor mei. Mi-am jurat atunci că nu-mi voi permite să mai intru într-o astfel de situaţie. Apoi te-am cunoscut pe tine şi mi-am dat seama că m-aş putea căsători şi să fiu în siguranţă. Dar lucrurile au ieşit altfel, spuse ea, ridicând privirea către soţul ei. Pe scurt, mă gândeam să-ţi spun că ar trebui să cauţi plăcerea fizică în altă parte. Însă numai gândul la aşa ceva m-a făcut să mă gândesc la crimă. Sunt, oricum, destul de periculoasă. Dacă m-aş lăsa pradă laturii mele sălbatice, Dumnezeu ştie de ce-aş fi în stare.

Ian se sprijini de perete, arătând la fel de epuizat precum se simţea ea.

– Toată lumea poate fi violentă, în funcţie de circumstanţe, spuse el, alegându-şi cuvintele cu grijă. Asta nu înseamnă că nu poţi avea o viaţă normală de cuplu. Deşi semeni cu părinţii tăi, ai propria personalitate. La şaisprezece ani, pasiunea seamănă cu un foc sălbatic pentru oricine – asta înseamnă să fii tânăr. Eu am făcut la aceeaşi vârstă lucruri la care aş prefera să nu mă gândesc, şi pe care cu siguranţă nu le voi mai face. Nu-ţi poţi anticipa viitorul bazându-te pe cum te-ai comportat atunci.

– Poate alta ar fi situaţia dacă ar fi vorba despre un bărbat pentru care sentimentele mele nu ar fi atât de puternice, spuse ea trist. Dar nu cu tine Ian, pentru că te iubesc prea mult. Şi nici tu nu eşti raţional. Mai ţii minte cât de furios ai fost la bal, când credeai că eram prea uşuratică? Noaptea s-a sfârşit cu bine, dar ar fi putut la fel de bine să se termine tragic.

– Recunosc că mi-a trecut de mai multe ori prin cap să-ţi frâng gâtul. O femeie ca tine ar putea să înnebunească şi un sfânt de piatră, spuse el cu o urmă de sarcasm. Dar astea sunt simple certuri, departe de adevărata violenţă. Deşi m-am purtat ca un idiot

în Cambay, nu te-am rănit. Nu cred că aș putea să reacționez așa, indiferent ce-ai face.

– Din păcate, eu nu sunt deloc sigură că nu te voi răni niciodată, sau că nu îmi voi face mie rău. Mă tem că noi doi am fi prea nebuni, iar asta ne-ar distruge pe amândoi, așa cum s-a întâmplat cu părinții mei. Se opri. Nu pot permite asta. *Nu pot.*

El își duse mâna la tâmplă, iar chipul îi deveni pământiu.

– Nu am nici un argument împotriva spuselor tale, din moment ce eu nu am văzut creierii tatălui meu împrăștiați pe perete. Atunci, așa să fie! Cel puțin, acum își înțeleg motivele.

– Îmi pare rău, Ian, spuse ea cu tristețe. Nu meriți să suferi din cauza slăbiciunii mele.

– Suntem ceea ce suntem, Laura. Nu ai de ce să-ți ceri iertare. Eu am fost cel care a schimbat regulile căsătoriei noastre, atunci când mi-am revenit. Zâmbi fără vreun pic de amuzament. Eram fericit când mi-am dat seama că nu voi fi impotent pentru totdeauna. Mă gândeam că orice altă problemă poate fi rezolvată și că în curând vom avea o căsătorie adevărată. Dar m-am înșelat. Ar fi fost mult mai bine dacă aș fi rămas nevolnic. În ceea ce privește dacă merit sau nu să sufăr... se opri. Dacă strămoșii mei calviniști cumpătați au dreptate, asta este doar o pedeapsă pentru păcatele mele. Ar fi fost prea ușor să rămân eunuc.

Laura își mușcă buza.

– Poate că atunci când mă voi obișnui cu ideea, voi putea accepta gândul că ai o iubită. Gândul acesta o îndurerea și o înfuria, dar continuă, stăruitoare: alte femei învață să trăiască cu astfel de angajamente, așa că trebuie și eu să o fac. Mai ales dacă nu cunosc detalii.

– Adulterul nu este o soluție, spuse el sec. Sunt lucruri mult mai rele decât celibatul, Larișka. Falkirk este un domeniu mare și ne vom descurca destul de bine. Dar va trebui să te stăpânești. Eu reușesc cu greu să-mi țin poftele în frâu, așa că nu îmi poți cere să le controlez și pe ale tale. Dacă te iert pentru tachinările intenționate, șovăiala ta îmi îngreunează situația. Privirea lui se înăspri. De fapt nu o îngreunează, o face imposibilă.

– Cred că acea parte din mine a vrut să fiu supusă, ca să nu fiu responsabilă pentru ceea ce s-a întâmplat. Acum că am discutat despre asta, mă voi descurca mai bine. Ezită, apoi spuse cu durere în glas: Te iubesc, Ian. De aceea îmi este atât de greu să mă temperez.

Spera ca el să fie mulțumit de declarația ei, poate chiar să îi spună că o iubește. Dar el deveni și mai distant.

– Dacă mă iubești, vei învăța să te controlezi. Altfel, nu vom putea locui împreună. Se îndepărtă de perete. Rajiv Singh mi-a cerut să merg mâine cu el să văd fortărețele sale de apărare. Până la întoarcere, cu siguranță vom reuși amândoi să avem un comportament îndeajuns de rece.

Studiindu-și soțul, Laura văzu în el o nouă latură întunecată – nu era situația disperată pe care o văzuse la început, când îl cunoscuse, ci o hotărâre cruntă care îi despărțea asemenea unui zid de granit. Dacă de asta era nevoie ca să poată trăi împreună, soluția era la fel de dureroasă ca și problema.

Trase aer în piept, tremurând. Trebuia să spere că, în timp, vor regăsi prietenia destinsă care existase între ei.

– Am să fiu atentă să-mi schimb comportamentul cât timp vei fi plecat.

– Este o idee minunată.

Se întoarse spre dormitorul lui, apoi făcu o pauză în pragul ușii care făcea legătura între cele două dormitoare.

– Știu că șansele sunt mici, dar crezi că e posibil cumva să fi rămas însărcinată în noaptea aceea la Habibur?

Își dorea din tot sufletul să poată spună da, dar nu reuși.

– Nu, spuse ea cu tristețe. Nu sunt însărcinată.

– Păcat. Un copil ar fi compensat enorm. Noapte bună.

Intră în cameră, iar draperia căzu grea în spatele lui.

Tremurând de emoție, Laura stinse lampa și se vârî în pat. Știa că era bine că lămuriseră situația. Dar se simțea

pustiită şi nefericită, iar corpul ei vibra de nemulţumire, pentru că nu-şi găsise eliberarea.

Trebuia să înveţe să trăiască aşa, căci Ian avea dreptate; nu puteau supravieţui decât dacă ştiau amândoi unde să se oprească. Trebuia să înveţe să-şi controleze dorinţele, spre binele soţului ei.

Deşi era imposibil, totuşi trebuia să facă asta. Altfel, trebuia să facă un lucru şi mai dificil: să scape din temniţa propriilor temeri.

capitolul 26

Laura intră în sala de primire personală a soţiei maharajahului şi făcu o reverenţă.

– Bună, Kamala, spuse ea, ridicându-se. Mesajul tău spunea că ai o surpriză pentru mine.

Soţia maharajahului zâmbi cu subînţeles.

– Aşa este, Laura. Preotul a terminat horoscopul tău şi al soţului tău. Îi făcu semn unui brahman mic şi zbârcit care purta haine albe, simple, şi avea o expresie de un calm imperturbabil. Făcând o plecăciune, adăugă: Srinivasa ţi le va interpreta.

Laura aproape uitase că îi spusese Kamalei data naşterii de care avea nevoie pentru horoscop, dar se simţi atrasă de idee. Dumnezeu ştia că avea nevoie de îndrumare.

– Vrei să mă retrag ca să îl poţi auzi numai tu pe Srinivasa? spuse Kamala, după ce făcu prezentările.

– Rămâi, te rog, spuse Laura aşezându-se pe o pernă, în faţa brahmanului, la o măsuţă joasă de fildeş. Nu ştiu nici măcar ce întrebări ar trebui să-i pun.

El îi arătă două foi din faţa lui, pe fiecare fiind desenată o diagramă pătrată plină de simboluri neinteligibile.

– Horoscopul este o hartă a cerului de atunci când te-ai născut, Lady Falkirk, explică el. Fiecare moment este unic. Persoana născută în acel moment poartă amprentele momentului respectiv, cel puţin în viaţa actuală.

Laura era un pic uimită de o asemenea exactitate a ideilor despre reîncarnare, dar dădu din cap, atentă.

– Chiar îţi poţi da seama de viaţa unei persoane citind acea diagramă?

– Bineînţeles, şi nu numai despre viaţa ei. Se uită la ea, ochii lui negri examinând-o cu blândeţe. Vrei să-ţi spun ziua şi ora morţii?

Se gândi că brahmanul glumea. Când îşi dădu seama că vorbea serios, exclamă:

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu! Nu vreau să ştiu. Se gândi la tatăl ei vitreg, care aflase de moartea lui iminentă. Dacă nu ar fi crezut în ea, poate că ar fi luptat mai mult cu boala care îl ucisese? Încercă să nu se cutremure; aceste lucruri erau prea profunde ca să se gândească acum la ele. Un european nu poate îndura astfel de lucruri.

Dădu din cap, în semn că înţelegea.

– Probabil că este dificil să crezi că omul are o singură şansă în viaţă să înveţe din greşeli. Şi totuşi, deşi creştinii nu cred în reîncarnare, toţi suntem supuşi aceloraşi legi universale.

– Srinivasa, îl avertiză Kamala cu căldură de pe canapeaua din apropiere pe care se odihnea.

Brahmanul îşi înclină capul.

– Îmi cer scuze, Lady Falkirk. Soţia maharajahului mi-a spus că nu trebuie să vorbesc despre convingerile spirituale, dar am uitat. Pentru mine, mintea, trupul şi sufletul se întrepătrund, astfel încât îmi este greu să vorbesc despre fiecare în parte. Atinse cu degetul una dintre diagrame.

– Bănuiesc că nu îţi va părea rău să afli că vei trăi mulţi ani fericiţi şi înfloritori înainte de a părăsi corpul acesta.

– Asta este bine, încuviinţă Laura, dar ce spun astrele despre căsătoria mea?

– Legătura dintre tine şi soţul tău este foarte puternică, răspunse el. V-a fost menit să fiţi împreună, memsahib.

Se gândi la circumstanţele în care îl întâlnise pe Ian.

– Nu prea cred asta. Întâlnirea noastră a fost o simplă coincidenţă.

– Nu există coincidenţe. Din clipa naşterii, aţi fost amândoi prinşi într-un vârtej de evenimente menit să vă aducă împreună, deşi v-aţi născut în locuri diferite. Privi înapoi la diagramă. Cea mai importantă legătură a fost un om bătrân a cărui moarte v-a adus împreună – un om pe care amândoi l-aţi iubit. L-ai cunoscut pe soţul tău la puţin timp după ce ai suferit o pierdere mare.

Laura făcu ochii mari.

– Vă puteţi da seama de asta din horoscop?

– De asta şi de multe altele, răspunse el. Aceasta nu este prima viaţă pe care o împărţi cu soţul tău şi nici ultima. Recompensele vor fi mari, însă trebuie să depăşiţi întâi obstacolele sorţii. Vă sunteţi datori unul celuilalt din vieţile trecute, şi fiecare are puterea să-l rănească sau să-l vindece pe celălalt. Nu va fi uşor să separaţi aceste două lucruri.

– Îmi pare rău, dar explicaţia aceasta mi se pare destul de abstractă, spuse Laura scuzându-se, după ce se gândi un pic. Puteţi fi mai clar de-atât?

– Voi încerca. Srinivasa studie diagramele, gânditor. Marte şi Saturn, curajul şi datoria, sunt foarte puternice în ceea ce-l priveşte pe soţul tău. Este războinic şi are puterea şi slăbiciunea unui războinic, adică nu poate să accepte că puterea este limitată. Se chinuie din cauza modului în care îşi percepe eşecurile, fără să le vadă ca fiind lucruri necesare în călătoria sa. Jupiter, planeta credinţei, a bucuriei şi a dezvoltării, este, de asemenea, puternică, dar a fost greu încercată în ultimii doi ani. Întâi i-a fost întemniţat trupul, acum – spiritul.

Diagrama îl făcuse pe preot să îl înţeleagă mai bine pe Ian decât Laura.

– Care sunt puterile şi slăbiciunile mele, Srinivasa? spuse ea, temându-se puţin de ce ar fi putut să afle.

El zâmbi.

– Puterea feminină a lui Venus şi a Lunii, căldura, instinctul şi capacitatea de acceptare. Ai, de asemenea, puterea lui Marte şi Saturn, dar există un dezechilibru între energiile masculine şi cele feminine şi o teamă de propria putere. O teamă de tot ce înseamnă pasiune. Bătu cu unghia în diagramă. Evenimentele te obligă acum să te confrunţi cu acest dezechilibru. Vei începe foarte curând să îţi stăpâneşti energiile, deşi nu vei reuşi să faci asta în totalitate până la naşterea primului tău fiu.

Laura trase aer în piept, cu neîncredere.

– Eu şi Ian vom avea un copil?

– Da, şi... Kamala îl întrerupse, tuşind în semn de averti ment. Am uitat că nu vrei să ştii ce se va întâmpla în detaliu, continuă el plin de regret. Dar nu vei fi surprinsă să afli că foarte curând vei călători pe mare către un cămin vechi, dar nou pentru tine.

Laura dădu din cap. Înainte de această zi, presupusese vag că astrologia era o superstiţie care dispăruse în Europa, dar iscusinţa brahmanului o transformă imediat într-o credincioasă. Îi spunea lucruri pe care nici un străin nu avea de unde să le cunoască, lucruri despre care nu îi dăduse nici cel mai mic indiciu Kamalei.

Srinivasa privi înapoi la diagrame şi se încruntă.

– Este o stea de rău augur pe care nu o înţeleg în totalitate, murmură el, lovindu-şi bărbia. Planeta războiului va afecta în curând puncte critice din diagrama ta şi a soţului tău. Încruntându-se, se uită o clipă spre Kamala. Apoi continuă, încet, ca şi când ar fi gândit cu voce tare: Văd un mare pericol iminent, dar vei scăpa cu bine. Soţul tău... făcu o grimasă. În curând soţul tău va fi îngopat.

Îi luă o clipă să înţeleagă afirmaţia preotului. Apoi îşi dădu seama că el tocmai îi prezisese moartea lui Ian. Cutremurându-se de groază, exclamă:

– Nu!

Când Srinivasa îşi ridică privirea, arătându-se puţin uimit, Laura sări în picioare, lovind cu genunchiul măsuţa joasă şi mişcând-o astfel că hârtiile cu horoscoapele alunecară pe suprafaţa de fildeş.

– Astea sunt superstiții și nu mai vreau să le mai ascult, spuse ea îngrozită. Nu poate fi adevărat și nu cred asta!

Apoi se întoarse și ieși fugind pe sub arcadele care duceau în curte. Ian îngropat, mort și rece, puterea și râsul lui încremenite pentru totdeauna. Nu, nu putea crede asta, căci era insuportabil.

Și totuși, nu putea să ignore previziunea oricât de mult încerca, deoarece preotul avusese dreptate în multe privințe. Soțul ei avea să moară în curând. Ce însemna curând? Dacă brahmanul avea dreptate, mai era timp să rămână grea. Dar cum s-ar fi putut întâmpla asta? Nu era încă însărcinată, iar ea și Ian erau acum mai înstrăinați decât fuseseră vreodată.

Se opri sub dudul care umbrea curtea și apăsă o mână peste durerea ascuțită din piept, prea confuză și nefericită ca să știe ce să creadă. Brahmanul vorbise despre moartea lui Ian la fel de calm cum îi spusese despre călătoria pe mare, dar, în viziunea preotului, moartea nu era mai importantă decât schimbatul garderobei. Poate că avea dreptate în sensul spiritual, dar ea nu era destul de detașată ca să vadă lucrurile în ansamblu. Ea voia ca Ian să fie viu și fericit, de preferință alături de ea.

Dar dacă nu, cel puțin undeva pe pământul acesta, respirând același aer. Merita să fie fericit după tot ceea ce îndurase.

Auzi în spatele ei vocea blândă a Kamalei:

– Laura, simți bine? Credeam că horoscopul o să ți se pară amuzant și poate o să-ți spună lucruri noi. Îmi pare rău că ești supărată.

Laura închise ochii și făcu un efort să-și revină înainte de-a se întoarce spre prietena ei.

– Îmi pare rău, Kamala. Sper că Srinivasa nu se simte insultat, spuse ea aproape calmă. Poate că ar trebui să facă horoscoape numai pentru indieni. Fiind europeancă, nu sunt de acord cu faptul că viitorul este stabilit și nu poate fi schimbat.

Kamala îi studie fața.

– Plimbă-te cu mine. Ești supărată, și nu doar din cauza celor spuse de preot.

Laura acceptă sugestia cu recunoștință, iar femeile se îndreptară spre palat și apoi intrară în parc. Acesta părea să se întindă la nesfârșit și era un loc plin de liniște și de o frumusețe care se schimba mereu. Printre frunzișul luxuriant se ascundeau chioșcuri elegante, pârâuri mici curgeau armonios, iar strălucirea florilor concura cu păsările strălucitoare care scânteiau din copaci și cântau cerului.

Plimbarea o ajută pe Laura să-și recapete calmul.

– Îmi pare rău că am reacționat atât de prostesc la spusele lui Srinivasa, spuse ea, traversând podul care se arcuia peste o cascadă mică. Comentariile lui despre firile și probleme noastre au fost foarte interesante, dar nu pot să cred că poate prevedea evenimentele viitoare.

– E adevărat că cei din Orient și cei din Occident văd lucrurile diferit, așa că poate horoscoapele nu au aceeași semnificație pentru europeni, spuse gânditor soția maharajahului. Poate că ceea ce este deja stabilit pentru un indian, este doar o posibilitate pentru tine. O privi pe Laura cu ochii ei migdalați. Cred că ar trebui să accepți previziunea că vei avea un fiu și o viață lungă și fericită și să ignori restul.

– Nu știu ce să zic despre o viață lungă, dar nu cred că vom avea vreodată vreun copil, spuse Laura trist. Avem... probleme care fac acest lucru puțin probabil. Și este doar vina mea.

– Vrei să-mi povestești despre asta? o întrebă Kamala cu o voce blândă. Ca de la femeie la femeie?

Laura ezită, întrebându-se dacă discuția despre căsnicia ei cu un străin i-ar viola intimitatea lui Ian. Dar simțea nevoia disperată să-și deschidă inima față de cineva mai înțelept în ceea ce privea iubirea și rațiunea.

– Dacă ai răbdare, mi-ar plăcea să știu ce crezi. Dacă vreo femeie s-a simțit vreodată împăcată cu sine și cu feminitatea ei, aceea ești tu. Laura încercă să zâmbească. Dar te previn, o să crezi că sunt ridicolă.

– Nimic din ceea ce se întâmplă între prieteni nu este ridicol, spuse soția maharajahului, cu calm. Vino, ne apropiem de unul dintre locurile mele preferate. Nimeni nu ne va deranja acolo.

După încă un minut de mers, ajunseră într-un luminiș mic unde florile luceau în soare, iar mirosul lor plutea în aer. Privirea Laurei se îndreptă imediat spre două leagăne atârnând unul lângă altul de creanga unui copac masiv. Funii groase de mătase, răsucite, și locuri pe care se aflau pernuțe menite să ofere confort membrilor familiei regale arătau că nu erau pentru copii, ci pentru niște distracții potrivite unei prințese.

Kamala se așeză pe leagănul din dreapta, iar picioarele ei mici, încălțate cu sandale, atingeau ușor iarba moale.

– Acum spune-mi de ce crezi că ești ridicolă.

Laura se așeză pe celălalt leagăn și împinse cu picioarele în pământ ca să-și ia avânt.

– Un lucru din cele spuse de Srinivasa era cu siguranță adevărat, și anume că mă tem de pasiune. De data aceasta, îi era mai ușor să vorbească.

După ce îi povesti contextul, îi spuse că amândoi avuseseră aceleași lipsuri, ceea ce îi determinase să se căsătorească. Kamala o privi uimită când ea menționă că Ian fusese impotent – din moment ce nu mai era adevărat, Laura simți că promisiunea făcută inițial soțului ei nu mai era valabilă –, dar nu comentă nimic, rezumându-se să scoată doar un sunet de compătimire. Pur și simplu asculta, cu fața solemnă, sariul ei de mătase fâlfâind blând în timp ce ea se dădea în leagăn.

– Ce crezi, Kamala? întrebă Laura, când termină povestea. Este o situație fără speranță?

– Întotdeauna există speranță, Laura, și asta este valabil și pentru căsnicia ta. Soția maharajahului își înclină capul, gândindu-se. Cred că, în mintea ta, ai confundat două temeri diferite, ceea ce nu este de mirare dat fiind exemplul părinților tăi.

Și există o teamă normală față de propriile dorințe. Toate persoanele inocente se tem de pasiune – nu numai femeile, ci și bărbații. Este înfricoșător să știi că voința și judecata pot fi năruite de îmbrățișarea celui drag. Asta este valabil pentru cineva ale cărui emoții sunt puternice, ca tine. Și totuși cred că, dacă ai fi avut alți părinți, temerile tale ar fi fost la fel ca acelea ale oricărei alte tinere.

Laura oftă. Sperase că femeia îi va da un răspuns magic, dar nu se întâmplă așa.

– Dar am avut părinți conduși de o pasiune distructivă. Sângele lor îmi curge prin vine, am defectele lor și le calc pe urme – nu îmi pot controla pasiunea. Dovada este felul în care m-am purtat cu Edward.

Soția maharajahului strâmbă din nas.

– Cred că dai prea multă importanță acelei experiențe. Atunci erai nevinovată. Niciodată nu vei mai fi atât de vulnerabilă sau atât de furioasă. Problema nu a fost pasiunea, ci trădarea. Zâmbi ușor. Ține minte, tu nu l-ai lovit pe el, ci doar scaunul.

– Mi-ar plăcea să cred că nu va mai trebui niciodată să mă port atât de sălbatic, dar exemplul părinților mei mă înspăimântă.

– În cazul lor, problema nu a fost pasiunea, ci mai degrabă gelozia și imaturitatea, spuse Kamala calmă. Tatăl tău s-a purtat ca un copil, mama ta a reacționat ca atare, și tot precum copiii au distrus lucrul pentru care se certau – căsătoria, în cazul lor.

– Poate exista pasiune fără gelozie? întrebă Laura uluită.

– Desigur. Exact de aici vine confuzia ta. Dacă părinții tăi s-ar fi iubit și ar fi avut suficientă încredere unul în celălalt, nu ar fi existat nici o problemă. Kamala se gândi puțin. Probabil că se bucurau de jocurile și certurile copilărești și este adevărat că astfel de lucruri pot fi câteodată amuzante. Dar când au avut într-adevăr necazuri, nu au știut să se poarte cu înțelepciune. Tatăl tău, cu firea lui melancolică, nu putea să-și stăpânească pasiunea, iar mama ta s-a lăsat prinsă în același joc distructiv. Dar cea de-a doua căsătorie a mamei tale a fost una fericită, nu?

- Da, dar întotdeauna am crezut că a fost așa pentru că era mai puțin pasională.

- Poate că da, poate că nu, deși eu cred că era mai mult decât puteai tu înțelege. Ținându-se de funii, soția maharajahului opri leagănul. Tatiana devenise mai înțeleaptă. Și probabil celui de-al doilea soț gelozia nu i s-a părut amuzantă. Pare că a fost un bărbat care știa să se folosească de pasiune în loc să râdă de ea, ca un copil. Astfel, s-au putut iubi fără să se distrugă.

- Mama a avut nevoie de o catastrofă ca să-și învețe lecția. Crezi că eu mă voi descurca mai bine? spuse Laura gânditoare.

- Așa cum spuneam, cheia este încrederea. Kamala își ridică picioarele și se lăsă pe spate, așa că leagănul începu din nou să se miște. Știai că Rajiv Singh are mai multe concubine?

- Nu știam. Cum poate să facă asta, când voi vă iubiți atât de mult? întrebă Laura șocată.

- Asta se așteaptă de la un om de rangul lui, răspunse soția maharajahului. Și de fapt petrece doar o noapte pe lună cu fiecare. În celelalte nopți trimite după mine. Aș putea să fiu geloasă, dar ce rost ar avea? Eu sunt dragostea vieții lui, trupul și sufletul lui. Asta contează, de fapt.

Laura înghiți în sec, încercând să înțeleagă spusele Kamalei.

- Asta este o atitudine foarte matură, spuse ea în cele din urmă. Eu nu cred că aș putea să fiu capabilă de atâta maturitate.

- Nu trebuie să fii. Soțul tău nu este un prinț indian, spuse Kamala, o urmă de umor licărind în ochii ei închiși la culoare. Falkirk Sahib este un om lipsit de onoare care ți-ar trăda încrederea sau un om mincinos care și-ar încălca jurămintele?

- Niciodată, spuse Laura fără să ezite nici măcar o clipă.

- Atunci care este motivul geloziei?

Laura se încruntă, mâinile ei strângând funiile de mătase ale leagănului.

- Faci totul să sune atât de ușor.

- Poate tu ești cea care complică lucrurile, spuse, cu viclenie, soția maharajahului.

Laura se cutremură, dându-și seama că asta era adevărata problemă.

- Spui că am încurcat două lucruri diferite, spuse ea cu ezitare. Lucrurile s-au complicat pentru că temerile mele firești s-au amestecat cu dezastrul pe care părinții mei l-au abătut asupra lor înșiși?

- Exact, încuviință soția maharajahului cu încântare. În privința asta, cei din Occident știu mai puține decât cei din Orient. Privești femeia și bărbatul ca pe ființe opuse și crezi că pasiunea este cu totul altceva, o fiară sălbatică ce trebuie întemnițată. Dar toate lucrurile opuse sunt parte din fiecare, iar pasiunea este o parte a naturii bărbatului și a femeii.

- Ai observat că zeitățile hinduse sunt mereu cupluri, un bărbat și o femeie? Pentru a venera un zeu, trebuie să venerezi și o zeiță. Vishnu și Lakshmi. Shiva și Parvati. Krishna și Radha. Plenitudinea înseamnă să le echilibrezi pe amândouă. De aceea imaginile cu femei și bărbați făcând dragoste sunt sacre.

- Srinivasa zicea că energiile mele feminine și masculine nu sunt în armonie, spuse Laura, încercând să pună totul laolaltă.

- Desigur că este dificil să găsești un echilibru, când ai avut niște părinți care nu se puteau stăpâni. Atunci când apare pasiunea, devii un copil speriat. Kamala o privi sincer. Încerci atât de mult să te controlezi, încât rezultatul este exact opusul a ceea ce-ți dorești. Încercând să-ți înăbuși pasiunea, aceasta devine și mai puternică și nesigură. Cred că dacă ți-ai accepta dorințele sincer, pasiunea ar deveni o parte firească din viața ta.

- Ce înseamnă pasiunea firească? întrebă Laura, încetinind.

Kamala zâmbi.

- Întreabă orice cuplu căsătorit de mult timp dacă dorința este la fel de irezistibilă și după zece ani ca după zece luni. Intimitatea matură a soților este mai bună,

mai adâncă şi mai puternică decât pasiunea înfloritoare, dar a devenit deja o parte normală a vieţii şi nu mai este deloc nebunia de la început. Nebunia apare numai în anumite condiţii, cum ar fi despărţirea. Când eu şi Rajiv Singh suntem despărţiţi, atunci când ne reîntâlnim simţim aceeaşi dorinţă ca atunci când eram proaspăt căsătoriţi. Dar în majoritatea timpului, dorinţa este un aspect al vieţii. Apoi adăugă: Ia aminte, este mereu o parte deosebit de plăcută.

Laura zâmbi, dându-şi seama la ce se referea Kamala, dar se gândea la ideile ei.

- Deci pasiunea încătuşată este cea mai fascinantă. Cu alte cuvinte, stând departe de soţul meu, înrăutăţesc lucrurile pentru amândoi?

- Tot ce se poate, spuse soţia maharajahului. Chiar dacă intenţiile tale sunt onorabile, chiar nobile, dacă vei continua aşa, mai degrabă vei grăbi dezastrul decât dacă ai face ce doresc inima şi corpul tău. Se întristă. Poate greşesc să îţi dau sfaturi, căci eu sunt doar un spectator care te ştie de foarte puţin timp, iar pe soţul tău nu îl cunosc deloc. Dar cred că dacă îţi vei putea învinge temerile şi vei deveni o soţie adevărată, în curând pasiunea nu te va mai înspăimânta. Deja există o legătură karmică între voi, aşa că ai putea la fel de bine să te bucuri de fericirea şi de necazurile aduse de această legătură.

Observaţiile Kamalei erau pentru Laura asemenea soarelui care goneşte umbrele dintr-o cameră care a fost închisă prea mult timp. Era adevărat că atunci când se gândea la pasiune, Laura devenea un copil iraţional şi speriat. Venise timpul să folosească informaţiile primite în cei douăzeci şi patru de ani de viaţă. Trebuia să încerce să se înţeleagă la fel de bine cum îi înţelegea pe ceilalţi.

Pentru prima dată reuşi să se uite la părinţii ei şi să separe pasiunea de tragedie. Cele două lucruri fuseseră amestecate de când îi văzuse făcând dragoste violent, pe când ea era doar un copil. Şi totuşi, aşa cum îi arătase şi Kamala, nu pasiunea era aceea care provocase moartea tatălui ei, ci infidelitatea, gelozia şi disperarea. Şi nu dorinţa senzuală fusese ceea ce o înfuriase la Edward, ci comportamentul lui abject.

Imediat ce stabili asta, începu să se gândească iar la gelozia pe care ea şi Ian o simţiseră în Cambay. El fusese gelos din cauza impotenţei, iar ea pentru că nu era nici amanta, nici iubita lui. Nu s-ar fi certat deloc dacă ar fi fost soţ şi soţie şi ar fi fost siguri de sentimentele lor.

Să-l iubească pe Ian liber, fără teamă - soluţia era chiar atât de simplă? Laura se gândi la sfântul din Hirsar care îi vorbise după ce vindecase copilul. Îi spusese că atunci când întunericul pare de neînvins, va găsi lumina acceptând un adevăr demonstrat de zeii din India. Soţia maharajahului îi spusese exact un astfel de adevăr.

- S-ar putea să ai dreptate, Kamala, spuse ea plină de speranţă, ridicându-se. Dumnezeu ştie că ceea ce fac acum nu funcţionează. Ba dimpotrivă, ne îngreunează viaţa şi mie, şi lui Ian. E timpul să fac o schimbare.

- Bun. Zâmbind şiret, soţia maharajahului se ridică din leagăn cu o mişcare vioaie. Îmi spuneai că relaţia dintre tine şi Falkirk este acum încordată, căci el este un bărbat de onoare şi încearcă să facă ce este corect. Dar sunt sigură că tu eşti îndeajuns de matură pentru a găsi un echilibru în căsnicia ta.

Ideea de a deveni o soţie adevărată era înspăimântătoare. Dar simţea că ăsta era cel mai bun lucru pe care-l putea face, deşi, din cauza confuziei nu făcuse nimic până acum.

Hotărârea ei fu repede curmată când îşi aminti de spusele brahmanului despre moartea iminentă a lui Ian. Simţi un alt tremur al fricii copilăreşti care îi condusese viaţa. Hotărî cu înverşunare că trebuia să-şi înăbuşe orice amintire a previziunilor sumbre ale preotului. Altfel, avea să înnebunească. Discutaseră suficient despre problemele ei, dar Laura crezu că era un moment bun să o întrebe despre altceva la care se tot gândise.

- Nu ştiu ce să înţeleg din religia hindusă, Kamala, spuse ea, în timp ce se plimbau prin pădure înspre palat. Este foarte frumoasă şi înţeleaptă, dar are şi lucruri care mi se par barbare.

– Asta pentru că hinduismul nu este o religie în sensul în care o înțeleg occidentalii, ci un mod de viață, răspunse soția maharajahului. Nu există nici măcar un singur lucru în care ar trebui să crezi ca să fii hindus; singura modalitate de a fi hindus este să te naști așa. Nu ai putea să devii una de-a noastră chiar dacă ai sta la picioarele unui preot hindus tot restul vieții tale. Spre deosebire de musulmani și creștini, noi nu încercăm să-i convertim pe ceilalți la religia noastră, pentru că există salvare în orice credință adevărată.

Culese o floare galbenă și o mirosi.

– Și totuși, toată lumea se poate adapta la modul nostru de viață. Există ritualuri primitive pentru cei simpli și concepte nobile foarte subtile pentru cei sofisticați. Eu și credințele mele suntem undeva la mijloc. Nici prea sus, nici prea jos. Asta nu va fi ultima mea viață pe pământ, dar nici nu vreau asta. Aș fi fericită să mai trăiesc încă o mie de vieți ca asta, alături de Rajiv Singh.

– Nu te deranjează unele lucruri, cum ar fi arderea pe rug? întrebă Laura, gândindu-se la Meera. Multe femei sunt arse, împotriva voinței lor.

– Asta este, desigur, greșit, spuse Kamala ferm. Oricine obligă o femeie împotriva voinței ei este un criminal și va plăti pentru asta în viața următoare. Dar pentru o femeie care alege asta, arderea pe rug este un ritual sfânt. Dacă Rajiv Singh moare înaintea mea, îl voi însoți cu siguranță pe rug.

– Tu, Kamala?

Laura era atât de surprinsă, încât se opri din mers. Părea imposibil să se împace cu ideea unei morți atât de groaznice pentru o femeie atât de frumoasă și de senină.

Soția maharajahului zâmbi blând, ca și când ar fi vorbit cu un copil.

– Când Rajiv va muri, spiritul meu va muri cu el. Ce rost are să îmi păstrez trupul, când putem fi împreună în viața de dincolo și în viețile următoare? Când va veni timpul, mă voi alătura lui fără nici o ezitare.

– Sper să nu se întâmple curând, spuse Laura cu fervoare.

– Srinivasa spune că mai avem mulți ani. Există o poveste veche despre o prințesă din neamul rajput, al cărei soț a fost chemat la luptă în ziua nunții lor. A fost ucis, iar în ziua următoare ea a ars cu el pe rug, neprihănită, mireasă și văduvă cu florile de nuntă la piept, adăugă ea, după câțiva pași.

Laura se cutremură.

– Aceasta este o poveste foarte impresionantă, dar eu sunt din Occident și nu o pot aprecia la adevărata ei valoare. Aș prefera să trăiesc pentru soțul meu sau să-mi dau viața pentru el, decât să-l urmez dincolo.

– Atunci trăiește din plin și fără teamă, Laura, spuse blând soția maharajahului. Pentru el și pentru tine.

Ieșiră din pădure pe o pajiște largă, verde, care înconjura un chioșc mic. Laura admira structura, când văzu, cu colțul ochiului, ceva mișcându-se. Întoarse capul, așteptându-se să vadă o căprioară sau o maimuță, apoi trase aer în piept, speriată.

O panteră neagră reușise cumva să intre în parc. Rapidă ca un fulger, sări peste tufișul verde către cele două femei, mușchii mlădioși contractându-se puternic.

– Kamala, suntem în pericol, bolborosi ea, încercând să nu pară speriată.

– Te rog, nu te teme, Laura, spuse repede soția maharajahului.

Pantera trecu pe lângă Laura, se ghemui, apoi sări drept la soția maharajahului. Înainte ca Laura să poată țipa după ajutor, văzu că pantera nu mușca, ci se ciocni de ea. Își băgă capul rotund în coastele Kamalei atât de tare, încât aproape o răsturnă. Zâmbind, soția maharajahului începu să o scarpine după urechile lucioase de culoarea abanosului.

– E un animal de casă? spuse Laura neîncrezătoare.

– Îmi pare rău că te-ai speriat, Laura, spuse Kamala plină de remușcări. Uitasem că nu o cunoști pe Tika. Panterele negre sunt foarte rare și un alt rajah mi-a dat-o când era mică. Acum că este mare, are locul ei în parc.

Dar oricând îmi simte mirosul, sare gardul şi vine imediat. Vino, mângâie-i bărbia. Îi place foarte mult.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Laura se supuse şi fu răsplătită cu un mormăit tare de plăcere. De fapt, mai mult un mârâit, un sunet care ar fi înspăimântat pe oricine l-ar fi auzit afară, noaptea.

Laura auzise că panterele negre erau o specie de leopard, iar acum vedea petele mai închise la culoare de pe blana strălucitoare. Totul era foarte interesant. În timp ce îi mângâia bărbia, aceasta închise ochii de plăcere şi se aplecă atât de tare spre ea, încât trebui să o îmbrăţişeze. Era mai mult ca un motan, dar unul mai mare. Mult, mult mai mare.

Kamala îşi ridică privirea de la animal.

- Cam aşa este şi pasiunea, spuse ea, sobră. Trateaz-o ca pe un animal sălbatic şi are puterea să te distrugă. Dar împrieteneşte-te cu ea şi va deveni o sursă imensă de plăcere.

Laura privi pantera şi zâmbi.

- Poate că Srinivasa avea dreptate când spunea că nu există lucruri întâmplătoare. Cu siguranţă Tika a venit într-un moment perfect, ca să-ţi exemplifice sfatul.

Pantera era mai mult decât o exemplificare, era un semn. În timp ce femeile îşi reluară plimbarea spre palat, pantera se împleticea la picioarele lor, iar Laura îşi dădu seama cu un amestec ameţitor de teamă, determinare şi speranţă, că avea să urmeze sfatul Kamalei şi va încerca să facă din pasiune prietena ei. Apoi, cu voia Domnului, ea şi Ian îşi vor găsi liniştea.

capitolul 27

Soţia maharajahului făcea parfum. Muncitorii ei îi umpleau salonul cu un amestec ameţitor de arome - flori şi condimente, santal şi ierburi. Nefiind mulţumită, Kamala turnă o picătură de ulei în ultimul ei amestec, mirosi rezultatul, apoi oftă, încântată.

- În sfârşit! Ce crezi? spuse ea, întinzându-i bolul ceramic Laurei.

- Ce aromă minunată, spuse Laura după ce inhală. Delicată, dar senzuală.

Kamala dădu din cap, mulţumită.

- Un parfum cu adevărat rafinat trebuie să exprime personalitatea celui care îl poartă, iar ăsta este perfect pentru tine. Ne aduce aminte de inocenţa dimineţii şi de noaptea fierbinte, fermecând simţurile unui bărbat prin voluptatea şi tandreţea sa.

- Sper, spuse Laura. Este minunat că faci un astfel de efort pentru mine.

- M-am gândit dintotdeauna că, dacă nu m-aş fi născut prinţesă, m-aş fi descurcat foarte bine ca parfumier.

Kamala chemă un servitor din capătul îndepărtat al încăperii şi-i ordonă să toarne parfumul în sticluţe.

- Îţi voi scrie reţeta, ca să-l poţi face şi tu în Anglia. O femeie ar trebui să aibă propriul parfum pentru sine şi veşmintele sale. Care să-l bântuie pe soţul ei chiar şi atunci când el nu este acolo.

- Mă voi gândi la tine şi la Dharjistan atunci când îl voi folosi. Crezi că bărbaţii se vor întoarce astăzi? spuse Laura, pentru a patra sau a cincea oară în ziua aceea.

- Sper, dar s-ar putea să nu revină până mâine. Soţia maharajahului oftă. Îţi înţeleg nerăbdarea. Şi eu mă voi bucura foarte tare să îmi văd soţul. Chiar şi o despărţire de cinci zile este mult prea lungă, dar îmi plac reîntâlnirile. Înainte să uit, cercetează cartea asta. Cred că o să te uimească.

În timp ce femeia începu să noteze ingredientele parfumului, Laura deschise cartea, dar fără a încerca să citească scrierea din limba persană. Trecuseră trei zile de la discuţia ei cu Kamala. Într-un fel, ar fi fost mai uşor pentru Laura să ia măsuri imediate privind decizia ei de a avea o căsătorie adevărată, căci aşteptarea era dificilă.

Kamala, Dumnezeu să o binecuvânteze, se hotărâse să îi distragă atenţia musafirei sale, arătându-i diverse aspecte ale educaţiei unei femei hinduse. Atât Orientul, cât şi Occidentul erau de acord că o femeie născută într-o clasă socială înaltă trebuia să ştie să cânte, să coasă, să danseze şi să interpreteze la un instrument.

Laura știa să facă toate aceste lucruri, dar cunoștințele ei în materie de magie, vrăjitorie și luptele de cocoși erau, din păcate, vagi, iar ideile despre cum să se înfrumusețeze erau foarte simpliste după standardele indiene. Și nu făcuse niciodată un pat de flori.

Întâlnirile erau interesante și câteodată vesele. Laurei îi plăcuse să învețe cum să amestece parfumuri și să facă șerbet, iar masajul cu ulei parfumat fusese nemaipomenit. Asta era o artă pe care i-ar fi plăcut să i-o arate lui Ian, căci ar fi fost scuza perfectă să-și treacă mâinile peste fiecare parte a corpului său plin de mușchi. Se gândi că și lui i-ar plăcea.

Totul era să scape din situația încordată în care erau și să ajungă în starea de intimitate fericită. Laura nu se hotărâse care era cea mai bună modalitate să-și seducă soțul când tocmai îl convinsese că trebuia să stea separați. Una era ca ea să vrea să facă dragoste cu el și alta să facă prima mișcare. Dar ea era cea care greșise în această căsnicie și ea trebuia să îndrepte lucrurile.

Spera că Ian se va întoarce în noaptea aceea, pentru că întârzierea o făcea și mai agitată. Spunându-și fără încetare să nu se mai gândească la asta, se uită la cartea pe care i-o dăduse soția maharajahului. Făcu ochii mari. Oamenii chiar scriau astfel de lucruri?

– Kamala, este ceea ce cred eu, sau nu mai înțeleg eu limba persană?

Soția maharajahului o privi zâmbind.

– Mă gândeam că o să ți se pară interesantă *Kama Sutra*. Căutarea plăcerii, kama, este una dintre cele patru scopuri în viață, așa că Vatsyayana a scris un tratat despre acest subiect. Din moment ce sexul este una dintre cele mai mari plăceri, o mare parte din carte îi este consacrat.

– Se pare că înțeleptul are o pasiune pentru numere și clasificări, spuse Laura încet.

– Este destul de plictisitor să citești despre opt feluri de săruturi și cele opt faze ale satisfacerii orale, încuviință Kamala. Și trișează, numărând fiecare poziție în parte. Pentru mine, toate acele poziții sunt asemănătoare.

– Nu am ajuns încă atât de departe. Dar, spune-mi, este posibil?

Prea rușinată ca să citească cu voce tare, Laura îi arătă pagina prietenei sale.

– Foarte dificil, este potrivită doar pentru un acrobat cu experiență, spuse soția maharajahului clipind. Dacă vrei să încerci asta, înțeleptul Suvarnanabha recomandă să încerci într-o cadă cu apă fierbinte ca să nu vă răniți.

Laura simți că i se taie respirația.

– De asta sunt căzile indiene atât de mari?

Kamala râse.

– Este unul dintre motive.

Apoi deveni serioasă.

– Nu trebuie să iei în serios tot ce scrie în *Kama Sutra*, Laura, dar eu m-am gândit că, citind-o, îți vei lărgi orizonturile. Deși cartea este interesantă și se referă la multe alte subiecte în afară de sex, nu este nici pe jumătate la fel de romantică precum versurile unei poezii bune de dragoste. Este totuși folositor să știi unele dintre tehnicile descrise aici.

– Într-adevăr, confirmă Laura, încă uimită. Nu știam că există atâtea posibilități.

– Dacă ai fi fost indiancă, educația ta ar fi început mult mai devreme. În templu, tinerele văd simboluri caracteristice, falusuri de piatră ca să se obișnuiască cu ideea. Soția maharajahului chicoti. Deși educația ta a început târziu, cred că Falkirk Sahib va fi mulțumit de ceea ce ai învățat.

Și Laura spera asta. Întorcându-și privirea către carte, își aminti de amanta lui indiană, Leela. El știa cu siguranță toate aceste mișcări atletice și interesante. Se opri și reciti un pasaj. Așa cum spusese Kamala, nu era nimic romantic în descrierea directă, dar gândul de a realiza asta cu Ian o făcu pe Laura să se înfioare, în ciuda sentimentului de rușine.

Soția maharajahului se ridică în picioare.

– Trebuie să merg în sala de primire acum, dar mai întâi îți voi da ceva care să te ajute.

– Mi-ai dat deja atât de multe, protestă Laura.

Kamala se încruntă.

– Îmi este ușor să dăruiesc și îmi face plăcere. Îmi vei refuza această plăcere?

Laura râse.

– Bănuiesc că nu am cum.

Soția maharajahului îi făcu semn unui servitor. Știind ce urma, fata veni și îi dădu Laurei o bucată împăturită de mătase aleasă, de culoarea lavandei.

– Este un sari, îi explică Kamala. Materialul este atât de subțire, încât poate fi tras prin inel.

Își scoase un inel și îi arătă, trecând toată bucata de material delicat prin el, care ieși absolut intact.

– Mulțumesc, Kamala. Este nemaipomenit. Laura atinse materialul fin. Această culoare este perfectă pentru mine.

– Știu, spuse soția maharajahului. Sariul este un veșmânt foarte fermecător, iar unul atât de fin ca acesta va înnebuni orice bărbat. Vorbesc din experiență.

Laura râse, deși trebuia să mai aștepte până să poarte sariul pentru Ian. Era prea ostentativ pentru ea atunci, din moment ce era aproape virgină. Dar dorea să schimbe această situație cât mai repede cu putință.

Până la sfârșitul serii, renunțase la speranța că Ian se va întoarce, când el intră, pe neașteptate, în apartament. Chiar și acoperit de praf și obosit, arăta de-a dreptul delicios. Se gândi imediat la *Kama Sutra* și spuse cu repeziciune:

– Ai venit! Credeam că nu te întorci până mâine.

– Rajiv Singh era nerăbdător să se întoarcă în seara asta, așa că am mers fără să ne oprim.

Laura se gândi să-l sărute de bun venit, dar se răzgândi. Deși soțul ei părea încântat să o vadă, avea o prudență în priviri care nu o încurajă să se apropie. Avea să aștepte până mai târziu, când avea să fie mult mai relaxat.

– Să poruncesc să ți se pregătească baia?

– Este o idee minunată. Și ceva de mâncare. Își trecu mâna obosită prin părul castaniu. Aș putea profita

de faptul că stăm într-un palat. După câteva nopți de dormit în aer liber, o să-mi lipsească luxul de aici.

– Te-a convins maharajahul să-i conduci armata?

– A încercat, dar în cele din urmă s-a lăsat păgubaș. Zâmbi. Am jucat șah mai multe seri la rând. Am reușit să-l bat cam la jumătate dintre jocuri, ceea ce se pare că nu se întâmplă foarte des. L-a făcut să regrete și mai mult că nu doresc să intru în serviciul lui, dar s-a purtat ca un gentleman.

Se uită la jurnalul pe care-l citise Laura.

– Ai găsit ceva interesant?

– Sunt multe lucruri interesante, spuse Laura, mulțumită că studiase hârtiile lui Piotr în loc de *Kama Sutra*. Voi încerca să-i public memoriile, la Londra. A fost un bărbat foarte inteligent și a avut o viață minunată. Dar până acum, nu am găsit nimic din ce ne interesează pe noi.

– Poate că nu este absolut nimic, spuse Ian. Dar îmi place ideea de a publica ceva din activitatea lui. Memoriile unui agent secret rus par să fie un subiect interesant. Cumnatul meu Ross este scriitor. Poate că editorul lui ar fi interesat.

Laura dădu din cap, absentă, înainte să facă legătura.

– Dumnezeule! icni ea. Cumnatul tău Ross este cel care scrie despre călătorii, Lord Ross Carlisle?

– Da, deși a devenit marchiz de Kilburn de când a fost publicată ultima lui carte.

– Opera lui este minunată, spuse Laura uimită mai mult de scrieri decât de titlul nobiliar. I-am citit toate cărțile. Nu e vorba doar de ceea ce spune, ci de modul în care scrie.

Ian zâmbi, fiind mult mai relaxat decât atunci când se întoarse prima dată.

– Spune-i și lui asta și-ți vei face un prieten pe viață.

Laura făcu o grimasă.

– Nu știu ce să zic. Acum pare la fel de intimidant ca și Juliet.

Ian zâmbi și se duse în camera lui. Laura chemă un servitor și-i ceru să pregătească baia și să pună masa.

În timp ce soțul ei se spăla, Laura se schimbă în cea mai frumoasă cămașă de noapte, își puse cel mai frumos halat și se pieptănă. Voia să arate atrăgător, dar nu într-un mod evident. Ceea ce reuși, căci atunci când Ian se întoarse în salon, se întunecă la chip de cum o văzu. În timpul cinei, evită să se uite la ea și abia dacă vorbi, în afara câtorva comentarii scurte despre călătoria lui.

Deși era bucuroasă că nu părea indiferent față de aspectul ei, Laura era nemulțumită, căci nu știa ce să facă mai departe. Nu putea să-i spună direct: „Apropo, Ian, să știi că m-am răzgândit în ceea ce privește relația noastră fizică. Să ne retragem în dormitor!" Păcat că printre sfaturile variate oferite de *Kama Sutra* nu se afla și unul pentru această situație.

Imediat ce termină de mâncat, Ian se ridică.

- Scuză-mă, dar mă duc să mă culc. Am pornit la drum în zori ca să ne întoarcem astăzi în Manpur.

O parte din Laura îi spunea că ar trebui să aștepte până mâine, când el va fi odihnit, dar nu mai putea suporta să mai amâne încă o zi. Poate că cea mai bună abordare era să spere că va fi de ajuns să se apropie de el, așa cum se întâmplase până acum. Dacă era prea obosit, puteau depăși momentul cu ușurință.

Ridicându-se în picioare, trecu pe lângă masă până ajunse lângă el. Își odihni palma pe încheietura mâinii lui și-l privi în ochi.

- Mi-a fost dor de tine.

Simți dorința aprinzându-se, strălucind între ei asemenea unui fulger. Se părea că până la urmă nu avea să fie prea greu. Deschise gura să-i explice noua ei percepție asupra lucrurilor, dar Ian nu o lăsă să vorbească. Nervos, se dădu într-o parte ca ars.

- Va trebui să te descurci, spuse el aspru. Amintește-ți ce ți-am spus! Nu pot înfrâna impulsurile amândurora.

Se întoarse și dispăru în dormitor. Înainte ca Laura să se gândească la ce ar putea spune, era prea târziu. Rămăsese singură, cu o senzație de greață în stomac.

Ar fi trebuit să-și dea seama că linia pe care o trăsese între ei nu putea fi trecută atât de ușor. Încă o dată, judecase greșit puterea de stăpânire a lui Ian, iar eșecul ei nu avea decât să îngreuneze lucrurile.

Dar trebuia să mai încerce. Nu avea de ales. După ce inspiră încet și adânc se retrase în camera ei. Poate că fusese naivă și cu siguranță nu avusese nici cea mai vagă idee despre ce însemna pasiunea, dar avea cel puțin o calitate: încăpățânarea rusească. Din moment ce subtilitatea nu o ajutase, data viitoare avea să încerce o abordare directă.

În dimineața următoare, Ian părăsi apartamentul înainte ca Laura să se dea jos din pat. Fără îndoială că avea să-și găsească ceva de făcut care să-l țină ocupat și departe de îmbrățișările ei. Asta îi lăsă timp Laurei să-și plănuiască următorul pas.

Câteva minute mai târziu, sosi și Meera cu o ceașcă de ceai, un obicei specific englezesc îndeplinit de o servitoare frumoasă și exotică din Orient.

- Meera, soțul meu a venit foarte târziu aseară, așa că în seara asta mi-ar plăcea să îl întâmpin cum se cuvine - ceva ce nu va uita niciodată. Ai vreo idee? întrebă Laura, după ce luă o gură de ceai. Dacă e nevoie de ceva exotic, o să ne ajute soția maharajahului.

Cu un zâmbet plin de subînțeles, tânăra văduvă îi dădu câteva idei care erau atât de pline de imaginație încât Laura începu să râdă.

- Sunt atât de multe de spus despre educația unei audience tinere! Mă întreb dacă școala engleză la care am fost eu ar fi de acord să adauge cursuri despre cum să-ți satisfaci soțul.

- Ar fi un lucru foarte bun, spuse Meera serios. O soție care își poate satisface soțul în pat va avea o viață mult mai fericită.

- Și soțul ei la fel, încuviință Laura, gândindu-se la sculpturile erotice din piatră pe care le văzuse în templu.

- Dacă directoarea, doamna Givens, ar fi încercat să le ofere tinerelor asemenea lecții practice în Anglia, ar fi ajuns în închisoare a doua zi.

Laura își termină ceaiul, apoi se așeză pe marginea patului.

– Cred că voi purta rochia albastră de muselină.

– Foarte bine, memsahib. Zafir m-a cerut de nevastă, spuse Meera timid, în loc să se ducă să ia rochia.

– Da? spuse Laura, surprinsă. Știam că te prețuiește, dar nu mi-am dat seama că se gândea la căsătorie. Vei accepta?

– Cred că da, spuse Meera cu un amestec de mândrie și îndoială. Dacă nu cumva există vreun motiv pentru care ar trebui să nu fac asta.

– Soțul meu a avut numai cuvinte de laudă la adresa lui Zafir, spuse Laura pe un ton încrezător, simțind întrebarea din glasul fetei. Cred că este un bărbat curajos și onorabil. Și bun la suflet, ceea ce este o trăsătură valoroasă pentru un soț.

– Și să nu uităm că e și chipeș, adăugă Meera cu nerăbdare. Sau nu ați observat?

Laura chicoti.

– Ba da. Am observat. Ar putea cuceri orice femeie. Singura întrebare pe care o am este legată de diferențele voastre de clasă socială. Crezi că asta va fi o problemă?

– Asta este și singura mea întrebare. Vor exista probleme, recunoscu Meera. Și totuși, nu-mi mai găsesc locul printre cei din neamul meu. Zafir mă dorește și eu îl doresc. Credeți că este suficient?

Laura zâmbi trist.

– Nu sunt un expert, Meera. Dar dorința este un început bun.

Ian stătu afară toată ziua, trimițându-i Laurei un mesaj că nu se va întoarce la cină și să nu-l aștepte. Cât timp fusese plecat, se gândise că devenise indiferent față de situația în care se afla pentru că așa i se părea corect. Apoi se întoarse și nu dură mult până când simți iar dorința – doar o simplă atingere.

Nu știa cum să se comporte cu Laura când ea avea momente de tandrețe în intimitate. Firea ei afectuoasă ar fi fost bine-venită dacă ar fi avut o căsnicie normală. Dar în circumstanțele actuale, era un chin.

Se întoarse târziu în apartament. Când păși pe ușă, îl învălui un miros puternic de trandafiri. Salonul mirosea ca și când cineva ar fi scăpat o sticlă mare de parfum scump. Măcar îi plăcea uleiul de trandafir.

Laura era deja în dormitor, dar licărul de lumină ce se zărea prin ușă arăta că era încă trează. Se duse tăcut în camera lui, sperând să se poată culca neobservat.

– Ian, tu ești? strigă soția lui în timp ce el își scotea bucata de pânză de pe ochi.

L-a prins.

– Da, îmi cer scuze că te deranjez.

– Nu mă deranjezi, spuse ea, pe un ton neobișnuit. Poți veni un pic? Am găsit ceva care cred că te va interesa.

Presupunând că cercetarea ei prin hârtiile unchiului ei dăduse în sfârșit roade, Ian trecu prin ușa cu draperie care făcea legătura între cele două camere.

– Ce este?

Ar fi spus mai multe, dar rămase fără grai atunci când o văzu pe Laura. Soția lui nu cerceta cu atenție un volum îngălbenit, ci stătea în mijlocul camerei, înveșmântată într-un sari aproape transparent, cu părul arămiu căzându-i în bucle bogate pe umeri. Era la fel de provocatoare ca o zeiță hindusă care prinsese viață sau ca sirena al cărei cântec îi vrăjea pe marinari, iar apoi aceștia mureau.

Și peste tot erau petale de trandafir. Nu, nu peste tot, patul era curat. Dar un covor gros de câțiva centimetri de petale roz acoperea podeaua, formând grămăjoare mici și acoperind picioarele goale ale Laurei. Aroma și culoarea îl izbiră asemenea unei lovituri, năucindu-i simțurile și estompând granița dintre realitate și fantezie.

Ian își dădu seama că trebuia să iasă de-acolo înainte să fie prea târziu, dar era deja prea paralizat ca să se mai poată mișca. Ea chiar nu știa ce efect avea asupra lui? Trebuia, cu siguranță să știe.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Laura! spuse el. Încerci să mă înnebunești cu bună-știință?

– Nu! Îl privea cu ochi mari și nerăbdători. Vreau doar să spun că am descoperit o nouă perspectivă.

Se apropie încet de el, aroma senzuală de trandafiri ridicându-se la fiecare pas, pe măsură ce ea călca cu picioarele goale pe petalele de trandafiri. Nu-și putea lua privirea de la mișcarea elegantă a sânilor ei, care se întrezăreau prin mătasea transparentă a sariului. Era clar că acel veșmânt acoperea o femeie ispititoare.

– Cât timp ai fost plecat, am avut o discuție lungă cu soția maharajahului despre natura pasiunii, spuse ea, oprindu-se la distanță de un braț de el. Mi-am dat seama că am înțeles lucrurile greșit – că dacă aș încerca să-mi înăbuș dorința nu aș face decât să înrăutățesc lucrurile. Înghiți în sec, linia grațioasă a gâtului ei încordându-se. A sosit timpul să nu mai fug de pasiune și să accept că este o parte esențială a vieții mele.

– Ai face bine să-mi explici ce vrei să spui, spuse el, întrebându-se dacă nu cumva era amețită din cauza trandafirilor. Când am încercat să ghicesc ce vrei, rezultatul a fost jalnic.

Se îmbujoră.

– Știu că ți-a fost greu să înțelegi ezitarea și confuzia mea, spuse ea, șoptind. Ai fost extrem de înțelegător. Dar am terminat cu ezitările. Sper că încă mai vrei să... avem o căsătorie adevărată.

Să vrea? Dacă ea ar fi vrut ca Ian să-și scoată inima din piept, el i-ar fi cerut un cuțit. Dar asta era prea brusc. Deși se vedea o schimbare majoră la ea, învățase din experiență că, dacă ceva părea să fie noroc chior, probabil nu era. Faptul că acum putea să întrețină relații intime se dovedise a fi o binecuvântare amară, iar instinctele lui îi spuneau că faptul că Laura se răzgândise putea avea repercusiuni neprevăzute și dureroase.

Știa că trebuia să se retragă și să se gândească la asta, să analizeze de ce intuiția îl avertiza că asta nu va duce la nimic bun. Nu merita să fie fericit pe deplin și va trebui să plătească pentru fiecare clipă de fericire alături de soția lui cu câte puțin din sufletul lui. Dar nu se putu retrage, nici măcar ca să-și salveze viața, și asta era dovada clară a slăbiciunii lui.

– Dumnezeule, Laura, știi că nu îți pot rezista, spuse el, mâhnit.

– Exact asta speram, spuse ea cu un zâmbet reținut.

Era fascinat, ca întotdeauna, de combinația dintre tenul deschis la culoare și ochii orientali, care era la fel de unică și de imprevizibilă ca și ea. Apucă o șuviță din părul ei arămiu strălucitor, ce părea făcut din raze de lună, și-și mângâie obrazul, aproape așteptându-se ca ea să dispară pentru că întreaga scenă magică era o simplă iluzie. Dar nu dispăru. Ea își întoarse capul și îi sărută degetele care-i mângâiau părul.

Se simți invadat de o pasiune animalică. Își dorea să o trântească pe petalele de trandafir și să o posede dincolo de limitele rațiunii. Dar s-ar fi sfârșit prea repede, iar el nu voia să irosească această ocazie nemaipomenită. Mintea lui era momentan prea încețoșată de dorință ca să-și mai poată face reproșuri, dar odată pofta satisfăcută, va apărea tristețea, întinând viitoarele momente intime. Trebuia să profite de seara aceasta. Probabil că pe viitor nu se va putea bucura de soția sa minunată la fel de liber ca acum, când rațiunea ei dispăruse, iar a lui nu îl copleșise încă.

Își înclină capul să o sărute. Îi cuprinse gâtul cu brațele, sânii ei se lipiră de pieptul lui, iar el simți că îl dorea. Nu scoase nici un sunet, stabilind un ritm care să le permită să se bucure de ceea ce trecuse mult prea repede prima dată când făcuseră dragoste. Ridică privirea și îi studie fața. Ochii ei luceau de bucurie, umbrită numai de teamă. Nu-i era ușor să lase deoparte fricile care o măpăniseră atât de mult timp.

– Ești atât de frumoasă, Larișka, spuse el, blând. Atât de fermecătoare, încât ai putea înnebuni un bărbat. Nu cred că voi mai putea suporta să te răzgândești iarăși.

– Asta nu se va mai întâmpla, spuse ea, privindu-l sincer, cu ochii ei mari. Nu de data asta. Niciodată.

Singura bijuterie pe care o purta era colierul pe care i-l dăduse Meera. Lanţul delicat de aur atrăgea atenţia asupra pielii ei perfecte, a cărei textură era la fel de delicată precum petalele care îi înconjurau. Apetisantă. Irezistibilă. Îi sărută lobul urechii, apoi coborî pe linia gâtului până ajunse la zalele reci ale lanţului.

Laura expiră zgomotos şi îşi lăsă capul pe spate, corpul ei flexibil arcuindu-se peste braţul care o susţinea. Avea atât de multă încredere, încât tandreţea ei îl ţintui locului, transformându-se în chin. Cum putea să aibă încredere în el, când el nu merita asta?

- De data asta vreau să te văd toată, spuse el, înainte ca acest gând să devină mai important decât plăcerea momentului.

Sariul nu era înfăşurat cum trebuie, astfel că un umăr era gol, iar celălalt acoperit, exact ca toga romană. Mătasea era atât de transparentă, încât sfârcurile şi buricul ei se vedeau chiar şi prin multe straturi de material.

Îi desfăcu sariul de unde era legat peste sâni apoi îl scoase de pe ea, desfăcând materialul aşa cum desfaci un fir de aţă de pe bobină. Laura transformă gestul într-un dans, rotindu-se încet, cu un zâmbet seducător pe faţă, privindu-l lung de fiecare dată când ajungea în dreptul lui. Formele atrăgătoare ale corpului ei deveneau şi mai vizibile pe măsură ce, cu fiecare rotire, mai dispărea un val de mătase.

Ultima bucată de material alunecă repede, aterizând pe podea asemenea unei picături pe petalele roz, lăsând-o pe Laura complet goală.

- Eşti şi mai frumoasă decât mi-am închipuit, spuse el, cu gura uscată. Un vis devenit realitate.

- Nu îmi plăcea corpul meu înainte, spuse ea, puţin ruşinată de goliciunea ei. Parcă nu aveam nimic feminin.

El râse.

- Totul este exact aşa cum trebuie. Ai nişte forme minunate.

Voise să o privească, dar acum trebuia să o şi atingă. Punându-i mâinile pe umeri, îi mângâie cu degetele golurile de deasupra claviculelor.

- Pielea este asemeni celui mai fin lemn şlefuit, catifelată şi plină de viaţă.

Îşi îndreptă degetele spre exterior apoi atinse uşor braţele, încercând să reţină toate contururile complexe.

- Ai o talie atât de subţire, încât o pot cuprinde cu mâinile.

Îi arătă asta, plăcându-i felul în care corpul ei se îngusta la mijloc pentru ca apoi să se curbeze, scoţându-i în evidenţă coapsele ispititoare.

- Picioarele sunt foarte armonioase.

Zâmbind de plăcere, întinse mâna spre cămaşa lui.

- Acum este rândul meu să te văd.

Desfăcându-i cămaşa, îi zgârie pieptul cu vârfurile degetelor, făcându-l să simtă furnicături în tot corpul. Îşi ţinu respiraţia, ştiind cât de greu va fi să facă dragoste când soţia lui neastâmpărată îi putea risipi orice urmă de voinţă.

Îi scoase întâi haina, apoi desfăcu şi restul de nasturi şi îi scoase cămaşa. Când rămase complet gol, scoase un sunet încet de mulţumire şi se aplecă să-şi frece vârful nasului de umărul lui, sărutându-l uşor, iar părul ei mătăsos alunecă peste pieptul şi coapsele lui.

- Nici tu nu arăţi rău.

Începu să-l muşte uşor, tachinându-l, făcându-l astfel să-şi piardă şi ultima fărâmă de control pe care o mai avea.

Se aplecă să-şi scoată cizmele cu o nerăbdare năprasnică. Era pe punctul de a-şi scoate şi restul hainelor când Laura îl prinse de mână şi îl trânti, râzând, pe podea. Se lăsă trântit, prinzând-o în braţe şi rostogolindu-se să o sărute. Mirosul a o mie de trandafiri explodă în jurul lor, petalele transformându-se într-o pernă la fel de moale ca mătasea de pe podea.

Parfumul ameţitor al Laurei se strecura prin aroma limpede şi dulce a trandafirilor, un parfum feminin ademenitor care parcă îi accentua caracterul unic. Îi mângâie sânii minunaţi cu mâinile, apoi îşi îngropă faţa în ei, mişcându-şi capul încoace şi încolo, vrăjit de gingăşia catifelată a pielii ei.

Un sunet slab, asemeni unui scrâșnet, îi aminti că nu se bărbierise de azi-dimineață și când își ridică privirea, văzu că mustățile lui lăsaseră urme roșii.

- Îmi pare rău, spuse el cu glas răgușit, mângâind-o cu buzele și cu limba.

Nu se putea sătura să-i privească și să-i atingă sânii. Și mai ales să-i guste. Îi acoperi cu buzele unul din sfârcurile închise la culoare. Laura se înfioră, iar bazinul începu să-i tremure, lovindu-se de al lui. În momentul în care se apropie de celălalt sfârc, ea își înfipse unghiile în spatele lui, apoi mâinile îi alunecară dincolo de curea, vrând să îi mângâie posteriorul.

Înjurând în gând că nu își scosese toate hainele, el se rostogoli pe-o parte și își descheie pantalonii, însă încercarea se complică din pricina degetelor nepricepute, dar înflăcărate ale Laurei. Când își strecură mâna în pantalonii lui și-i atinse membrul tare, el icni, iar vederea i se încețoșă. Nimic din trecutul lui nu-l pregătise pentru o dorință atât de mare, căci nu cunoscuse niciodată o astfel de femeie.

Cu o mișcare rapidă, își scoase pantalonii, stârnind o rafală de petale. În timp ce petalele se mișcau în toate direcțiile, o lăsă pe Laura pe spate și îi prinse ambele mâini cu mâna lui, ținându-i încheieturile deasupra capului, pe podea, astfel că sânii i se ridicară. Avea o privire sălbatică, încolăcindu-se în jurul lui, dându-i de înțeles că îl dorea fără să aibă nevoie de cuvinte.

- Ușurel, iubito, șopti el.

Nerăbdătoare, își ridică repede un picior. El se aplecă și-i sărută pielea gingașă de pe interiorul coapsei. Când ea gemu, sunetul rezonă în el asemenea clopotelor unui templu. Își întinse mâna spre abdomenul ei și-i mângâie linia catifelată, apoi se îndreptă încet către cârlionții moi. Ea scoase un sunet sălbatic și începu să-și frece bazinul de palma lui, dorința ei fiind cel mai puternic afrodiziac pe care-l cunoscuse vreodată. În aer se simțea un alt miros în afară de cel al petalelor de trandafir, aroma dulce-sărată a preludiului.

Degetele lui alunecară printre firele de păr delicate și începu să o mângâie în modul cel mai intim. Tainele

corpului ei erau și mai fermecătoare decât florile din jurul lor. Ea scoase un sunet înăbușit atunci când îi atinse mugurele sensibil.

- Acum, te rog, spuse ea gâfâind. Te rog!

Dându-și seama că era la fel de înnebunită de dorință ca și el, îi dădu drumul brațelor și se ridică în genunchi, apoi se aplecă peste ea. Ea își petrecu brațele în jurul gâtului său și își desfăcu ușor picioarele, învăluindu-l, precum catifeaua fierbinte. O pătrunse încet, dar cu o putere potolită, neînduplecată. Când se implântă cel mai adânc, rămase o clipă nemișcat, simțindu-se la fel de încordat precum un acrobat pe sârmă.

Ea scoase un geamăt slab când el se retrase, apoi strigă când el o pătrunse din nou. Tremura din cap până-n picioare și se încolăcea în jurul lui, cuprinsă de spasme puternice, rapide, care îl stârneau și mai tare. O pătrunse din nou și din nou, până când ajunse în momentul în care nebunia lăsă loc liniștii.

Năuc și tremurând, se lăsă peste ea, întrebându-se dacă se va mai mișca vreodată.

- Mă bucur foarte tare că de data asta nu te-ai mai răzgândit, șopti el.

- Și eu, *duşenka.*

După ce se eliberară de orice tensiune, se auzea numai respirația lor care revenea la normal. Ian se gândea că ar fi bine să se ridice înainte să o strivească pe Laura, când ea își strecură degetele prin părul lui și-i șopti:

- Te iubesc, Ian... Îi mulțumesc lui Dumnezeu că ai intrat în viața mea.

Cuvintele ei pătrunseră dincolo de satisfacția aparentă, acolo unde se ascundea întunericul. Nu i-ar fi răspuns niciodată dacă n-ar fi fost epuizat fizic și psihic, însă lăsând garda jos și fără să se mai poată stăpâni, rosti:

- Mi-aș dori din tot sufletul să nu spui asta.

capitolul 28

Nevenindu-i să creadă că auzise bine, Laura își încruntă capul și se uită la soțul ei, a cărui față era doar

la câțiva centimetri de a ei. Chipul lui exprima o tristețe care o rănea.

– Ian? spuse ea, șovăitoare.

El își mască însă imediat emoțiile atât de calm, încât ai fi zis că tristețea aceea nu fusese niciodată acolo.

– Mormăiam în barbă, Larișka.

Îi zâmbi și o sărută, afișând o expresie atât de tandră, încât fu aproape convinsă că se înșelase. Aproape.

– Este prea rece ca să ne petrecem noaptea pe podea, chiar și pe un covor din petale de trandafir, spuse ea cu blândețe.

El își ridică ușor capul și privi întrebător către pat.

– Mă întreb dacă mai am destulă putere să ajungem până acolo.

Laura se putea mișca, deși nu voia să încerce, dar nu trebui să facă nici un efort. Ian se ridică în picioare, apoi o luă în brațe și o duse în pat. Nevolnicia lui din închisoare fusese înlocuită de mușchi puternici. Încercând să uite remarca alarmantă a soțului ei, Laura atinse o cicatrice de pe pieptul lui.

– Unul din gloanțe ți-a făcut asta?

– Da. S-a întâmplat când eram un novice și nu aveam habar când trebuia să mă feresc. O puse pe pat, apoi începu să îndepărteze petalele de trandafir cu o grijă ispititoare. Îmi amintesc că am citit odată că Cleopatra l-a întâmpinat pe Marc Antoniu într-o cameră plină de petale de trandafiri până la genunchi, dar cartea nu spunea dacă și ei au găsit apoi petale în astfel de locuri interesante.

– Faptul că trebuie să le aduni tu face parte din distracție, spuse ea cu un oftat ușor de plăcere. Începu și ea să înlăture petalele din locurile la care ajungea fără să se ridice. Se pare că nu s-au lipit prea multe de tine, stând deasupra, dar genunchii tăi sunt roz.

– Este un preț prea mic. Trase păturile și o înveli, apoi se lungi și el. Îmi este teamă să te întreb... și totuși, ce anume te-a făcut să te răzgândești în legătură cu intimitatea?

Parfumul trandafirilor nu mai era atât de puternic, acum că Laura se obișnuise cu el, dar încă îi gâdila nările în mod plăcut. Simțea că pluteau pe o mare de flori. Întorcându-se astfel încât să stea cu capul pe umărul lui și cu brațul peste mijlocul lui, îi povesti discuția avută cu Kamala.

– Soția maharajahului a avut dreptate, spuse el gânditor când ea termină de povestit. Pasiunea pe care o respingi poate deveni atât de copleșitoare, încât să nu mai conteze nimic în afară de ea. Ar fi trebuit să îmi dau și eu seama de asta, dar eram prea implicat ca să pot fi obiectiv. Îi datorăm Kamalei foarte mult. Acum viața va fi mult mai ușoară pentru amândoi, și mult mai plăcută.

Adormi ținând-o în brațe, respirând încet și regulat.

Dar Laura nu reuși să adoarmă, în ciuda mulțumirii care o lăsase fără energie. Legătura lor fizică o umpluse de satisfacție și nu avea decât să se îmbunătățească pe zi ce trecea.

Temerile ei că va înnebuni dispăruseră, părându-i-se atât de îndepărtate, încât îi era greu să-și aducă aminte cât de vii fuseseră doar cu câteva zile în urmă. Și deși știa că era o fire foarte posesivă, nu credea că Ian i-ar fi dat motive să fie geloasă. Nu semăna deloc cu tatăl ei, care se întâlnise cu o altă femeie fără să se gândească deloc la consecințe.

Ar fi fost cu adevărat fericită dacă Ian nu i-ar fi respins declarația de dragoste într-o manieră atât de rece. Deși încercase cu îndemânare să disimuleze acea remarcă scurtă, îngrozitoare, știa în adâncul sufletului că fusese importantă.

Amintindu-și cuvintele lui, pentru o clipă îi veni să plângă. Apoi se crispă. Nu trebuia să se lase pradă durerii provocate de respingerea lui. Asta era o simplă problemă, încă un văl al trecutului, care trebuia îndepărtat înainte de a fi pe deplin fericiți.

Cu siguranță latura lui întunecată nu dispăruse. Nu era vorba de disperarea de care suferise de când o cunoscuse, și nu era nici furie. Semăna mai mult

cu retragerea completă din săptămâna anterioară, când ea îi dezvăluise motivele pentru care se temea de pasiune.

I se păru ironic că teama ei dispăruse, dar nu și tristețea lui. Gândindu-se la evenimentele anterioare, își aminti de aluziile lui ocazionale la sentimentele de rușine și nevrednicie. Probabil că simțise întotdeauna asta, dar se îndoia. Din felul în care vorbeau despre el cei care îl cunoscuseră înainte să fie trimis în temniță, avusese foarte multă încredere în sine însuși.

Ce spusese Srinivasa despre el? Că avea slăbiciunea unui războinic, adică nu putea accepta că puterea lui era limitată. Că se chinuia pentru că nu își înțelegea propriile greșeli.

Da, asta trebuia să fie. Probabil că închisoarea îl schimbase. Se întrebă dacă fusese cumva un eveniment anume, sau motivul era pur și simplu efectul lunilor de degradare, abuz și sentimentul de neajutorare. Pentru cineva ca Ian, cea mai mare tortură era, probabil, să se simtă neajutorat.

Dar chiar și dacă ar fi avut dreptate, nu avea nici cea mai vagă idee ce ar fi putut face ea. Se îndepărtase de ea și bănuia că, atâta timp cât va exista un zid între ei, nu o va putea iubi așa cum îl iubea ea.

Gândul o umplu de durere. Îl iubea cu fiecare fibră a ființei ei și voia cu disperare ca și el să o iubească la fel. Și totuși, ce drept avea să se plângă? Cerând-o de soție, îi oferise prietenia și susținerea lui. Avea lucrurile acelea și acum se bucura și de plăcerea fizică. Dacă i-ar fi cerut și dragoste, ar fi încălcat termenii înțelegerii lor.

Laura simți, pentru o clipă, pasiunea care distrusese căsnicia părinților ei. Își dori să aibă și inima soțului ei, nu numai corpul, iar faptul că nu reușea o umplu de aceeași furie pe care Tatiana o cunoscuse atunci când descoperise trădarea soțului ei.

Valul de mânie o lăsă pe Laura zguduită de propriile emoții. Îi aminti cu tărie că temerile ei din trecut nu fuseseră complet nefondate, căci semăna cu părinții ei. Slavă Domnului că evitase să facă cea mai mare greșeală a lor. Sau mai degrabă reușise să facă asta datorită tatălui ei vitreg, lui Ian și Kamalei, care o ajutaseră să depășească obstacolele când ar fi putut păți ceva rău.

Dar bănuiala că Ian nu putea să o iubească era foarte dureroasă. Citise cărți în care femeile mândre renunțaseră la bărbații pe care îi iubeau pentru că dragostea lor nu era împărtășită. Deși nu înțelesese asta înainte, acum pricepea.

Să știe că ea și Ian nu vor fi niciodată atât de apropiați cum își dorea ea o făcea să sufere. Se întreba dacă acest dezechilibru va fi greu de suportat, dacă nu cumva într-o zi nemulțumirea nu o va determina mai degrabă să îl părăsească pe Ian decât să-i rămână alături și să tânjească după ceva ce nu va avea niciodată.

Imediat ce își dădu seama de asta, începu să râdă de cât de absurd i se părea. Poate că o englezoaică frumoasă și mândră ar fi refuzat să rămână cu cineva care nu o iubea, dar Laura era rusoaică, moștenind deci încăpățânarea nativă. Cerul nesfârșit și climatul dur îi călise pe strămoșii ei, conferindu-le răbdare infinită, tenacitate și o dorință aprigă să nu renunțe la ce era al lor.

Piotr fusese cel care, cu voința aceea cumplită, preferase să ardă Moscova decât să o lase pe mâinile dușmanilor. Și Tatiana, care supraviețuise acelui dezastru emoțional și-și construise o nouă viață alături de fetița ei în altă parte, fusese caracterizată prin acea hotărâre. Aceeași încăpățânare o avusese și tatăl ei, care își luase viața, dând o dovadă cumplită de dragoste și regret.

Și aceeași putere a voinței o avea, din plin, și Laura. Ian era soțul ei – al ei – și nu avea să-l părăsească niciodată. La naiba cu mândria! În loc să plece, își va petrece restul vieții încercând să câștige dragostea profundă după care tânjea. Poate că va da greș, dar, dacă va fi așa, Dumnezeu s-o ajute, va face asta asemenea unui rus, fără să se dea bătută.

În dimineața următoare, Laura se trezi când Ian își luă brațul de sub capul ei. Deschise ochii și văzu că el o privea cu o căutătură serioasă. I se păru că întrezărește latura lui întunecată, dar el o ascunse imediat.

– Îmi pare rău că te-am trezit, dar mi-a amorțit umărul, spuse el.

Ea începu să maseze zona cu pricina, bucurându-se să-i simtă sub degete mușchii fermi.

– Cu toate acestea, ești o pernă minunată.

– Știi să faci masaj. Zâmbi leneș. De fapt, simt că iar începe să-mi clocotească sângele în vine.

Expresia lui îi dădu Laurei de înțeles la ce se referea și, pentru o clipă, Laura fu dornică să aplice următoarea lecție din Kama Sutra. Dar gândurile ei din noaptea trecută îi stăruiau încă în minte și, înainte să se gândească dacă era bine să întrebe așa ceva, spuse:

– Ce-ai pățit în Buhara de te bântuie atât de tare, Ian?

Ochii lui își schimbară culoarea dintr-un albastru-gri cald într-o nuanță rece, asemenea apei iarna.

– Din ceea ce ți-am spus și din jurnalul lui Piotr ar trebui să-ți poți face o idee generală despre cum era Puțul Negru, spuse el indiferent.

– Da, dar îmi lipsesc detaliile. Amintindu-și ce îi spusese Srinivasa, continuă: Mă tot gândesc că s-a întâmplat ceva care te-a făcut să te simți precum un neputincios, iar asta parcă ar fi un rău de gheață în sufletul tău. Poate că s-a întâmplat atunci când ai fost luat din Puț și bătut atât de crunt? spuse ea, amintindu-și de partea aceea din jurnalul unchiului ei care o făcuse să-și pună cele mai multe întrebări.

Spusele ei avură un efect puternic asupra lui, declanșând o reacție pe care nu reuși să o ascundă, oricât de mult încercă. Pentru o clipă, Laura crezu că se va ridica și va pleca. Apoi expresia lui afișă o mască de o indiferență ironică.

– Ce s-a întâmplat cu tânăra aceea sfioasă și bine-crescută pe care am cerut-o în căsătorie și al cărei ideal suprem era să fie o domnișoară oarecare?

– S-a căsătorit cu un bărbat care a încurajat-o să dea frâu liber caracterului ei înnăscut, spuse Laura, fără să regrete nimic.

– Mi-ai urmat sfatul cu vârf și îndesat, spuse el sec.

– Într-adevăr, și mi se pare că mă pricep mult mai bine să îmi exprim sentimentele decât să fiu indiferentă.

Își așeză pernele la spate și se ridică în capul oaselor.

– Nu întreb din pură curiozitate, *duşenka*. Eu ți-am mărturisit secretele mele întunecate, unul câte unul, iar lucrurile au început să se îmbunătățească. Dar încă nu înțeleg pe deplin cum ai ajuns ceea ce ești acum. Dacă ai putea vorbi despre asta, poate că, puțin câte puțin, întunericul ar dispărea.

Își ridică și el pernele și se rezemă de ele. Apoi își luă peticul pentru ochi de pe noptiera unde îl pusese noaptea trecută. Laura bănui că nu era o întâmplare că își punea iarăși peticul la ochi, asemenea unui cavaler care își îmbracă armura.

– Ceea ce mi s-a întâmplat a fost atât de banal, încât nu merită povestit, spuse el încet. Și nici dacă povestesc nu o să mă ajute cu nimic. Unele lucruri nu mai pot fi reparate, odată ce-au fost stricate, Larișka.

– Poate că așa este, dar cum poți fi sigur că este vorba despre unul dintre ele?

Își încrucișă brațele la ceafă, uitându-se la zidul din fața lor. Laura se gândea că nu ar fi trebuit să deschidă subiectul, cel puțin nu acum când ajunseseră la un alt nivel de înțelegere.

– Buhara este considerat un oraș sfânt și fanatismul religios este în floare, spuse el când ea deja renunțase să mai aștepte un răspuns. Mi s-a spus de câteva ori că, dacă devin musulman, aș fi eliberat și aș primi un post în armata emirului.

Privirea ironică a lui Ian se îndreptă către Laura.

– Oferta includea, de obicei, și o soție rotunjoară și îmbujorată sau chiar două. Nu știu cum am reușit să rezist. Încăpățânarea mea de scoțian a fost probabil de vină. După ce am refuzat, nu au mai zis nimic primele dăți, dar la un moment dat s-au hotărât să nu îmi mai accepte refuzul. Când am refuzat să trec la altă religie, trei dintre gărzi au început să mă bată sub îndrumarea unuia dintre miniștrii din Buhara, un tip cu față de nevăstuică

pe nume Rahmin, care era cel mai dur asasin plătit de emir. Eu am tot zis nu, ei m-au tot bătut.

Își luă mâinile de la ceafă și le așeză pe pătură, mișcând din degete încontinuu. M-am simțit destul de flatat că ei credeau că aveau nevoie de trei oameni - având mâinile legate la spate, nu eram o provocare chiar atât de mare. Mi-au distrus ochiul drept, iar stângul a fost atât de vătămat, încât cu greu mai vedeam ceva și mi-au rupt câteva coaste. Le-a plăcut în mod deosebit să mă lovească în organele genitale. De asta mi-a fost ușor să cred mai târziu că nu voi mai putea niciodată să am copii.

Istorisirea lui Ian o îngrozi. Simți că ochii se umplu de lacrimi, dar când Ian privi către ea, întrebând-o dacă voia să știe mai multe, ea dădu din cap în semn că dorea ca el să continue.

- Mi-am dat seama că aveam să mor. Nu credeam, ci știam. Durerea era atât de mare, încât nu puteam decât să sper că se vor grăbi și vor termina mai repede. Știam că sfârșitul era aproape când m-au târât afară - căci nu mai puteam merge -, pe un petic de pământ dintre palatul regal și închisoarea orașului. Rahmin mi-a dat o lopată și mi-a zis să îmi sap groapa. Ticălosul ăla sadic se distra de minune. Însă gărzile au trebuit să sape pentru că deja nu mai eram bun de nimic. Când au terminat groapa, m-au mai întrebat încă o dată dacă intenționez să mă alătur celor credincioși. Ian vorbea pe un ton ciudat de calm, dar unghiile lui zgâriau pătura. Așa cum probabil îți imaginezi, nu-mi doream să devin unul de-al lor, așa că am zis nu, adăugând câteva insulte legate de mamele lor care, probabil, îi făcuseră cu niște porci sălbatici. Rahmin m-a vârât în groapă, iar eu mă gândeam că s-a sfârșit în cele din urmă. Nu mă făcusem de rușine și în curând aveam să știu care dintre noi avea o imagine mai corectă despre rai și iad. Eram gata să mor. De fapt, eram chiar foarte dornic.

Se opri, respirând repede. Laura își mușcă buza atât de tare, încât simți gustul metalic al sângelui. Apoi își puse palma peste a lui. El o luă de mână, strângându-i

degetele atât de tare încât o dureau, deși nu părea conștient de acest gest.

- Una dintre gărzi avea o *jezzail*, una dintre puștile acelea asiatice lungi. A ridicat-o, ținând-o la câțiva centimetri de capul meu și s-a pregătit să tragă. Eram bucuros. Un glonț ar fi fost mult mai rapid și mai simplu decât să fiu ciopârțit cu sabia, presupunând că asta era alternativa. Dar Rahmin a avut o idee mai bună. L-a oprit pe bărbat. În loc de asta, la comanda lui... Ian se opri din nou, pulsul bătându-i asemenea unui ciocan mecanic. Acesta a folosit arma ca să mă împingă în groapă. Apoi... au început să mă îngroape de viu. Pământul era mănat și nisipos, înlesnindu-le mult munca. Atunci am cedat. Înghiți în sec, într-un gest spasmodic. M-am temut de multe ori, dar asta era mai mult decât frică. Era o panică atât de profundă, încât am cedat. Nu mai era loc de durere, mândrie sau furie - eram copleșit de groază. Nu pentru că aveam să mor, ci pentru că știam cum se va întâmpla. Gândul de a fi îngropat de viu - de a mă sufoca sub pământ, de a simți greutatea și întunericul privindu-mă, dar încă fiind viu...

Se opri un timp și, când continuă, vorbea iarăși pe un ton calm.

- Eram complet distrus. Ian Cameron a murit atunci. Păcat că nu s-a întâmplat același lucru și cu trupul lui.

- Dar nu ai murit, spuse Laura blând, cuprinsă de fiori din pricina detașării lui inumane.

- Așa este, încuviință el. Așa am învățat că unele lucruri au un preț mult prea mare. Am țipat, am plâns, am cerșit îndurare, m-am umilit. Le-am spus că voi face tot ce voiau. Dacă l-ar fi adus pe Piotr și mi-ar fi spus să-l împușc, aș fi făcut-o. Dar în loc de asta, ei mi-au cerut doar să mă convertesc. Iar de data asta am fost de acord. A fost foarte simplu. Tot ce trebuie să faci este să rostești *Kulna*, jurământul musulman de credință: „Dumnezeu este unic, iar Mohamed este profetul Său". Și asta am făcut.

O strângea atât de tare pe Laura de mână, încât îi amorțiseră degetele, dar ea nu se retrase.

– Dacă te-ai convertit, cum de ai ajuns iar în Puţ atât de repede?

Ridică din umeri.

– Nici măcar nu am avut curajul să îmi asum ceea ce făcusem. Imediat după ce am rostit *Kulna*, am fost dus la palat şi au trimis după un doctor. Am fost spălat, hrănit şi tratat mai bine decât fusesem într-un an întreg, deşi sufeream atât de tare încât nici măcar nu am observat când m-au circumcis. Mi-am petrecut următoarele trei zile zăcând într-o ură de sine la fel de mare ca şi teama de a fi îngropat de viu. Atât de mare, încât ştiam că numai moartea putea pune capăt acestui eşec. Apoi Rahmin m-a chemat, zicându-mi că emirul aştepta cu nerăbdare să mă numească conducătorul artileriei. Ştiam că nu puteam face asta, aşa că am zis că mai degrabă îngheţa iadul decât să mă pun sub comanda emirului – că-mi iau vorbele înapoi şi că trebuie să mă omoare. Rahmin a fot atât de furios, încât am crezut că va ordona imediat să fiu omorât, pentru că musulmanii îi urăsc pe eretici şi pe cei care se leapădă de credinţă mai mult decât pe necredincioşi. Dar a reuşit să se controleze. Am presupus că se va întoarce la planul lui iniţial şi mă va îngropa de viu, din moment ce văzuse cum reacţionasem. Am fost surprins când m-au aruncat înapoi în Puţul Negru. Probabil că emirul avea nevoie de timp ca să decidă care era cel mai eficient mod să mă omoare. În cele din urmă, s-a hotărât să mă execute în public. Ian făcu o pauză înainte să adauge: Şi aşa, câteva luni mai târziu, Piotr Andreevici a avut privilegiul să moară pentru păcatele mele.

– Piotr era deja pe moarte, iar ideea că tu ai fi putut supravieţui a făcut ca moartea lui să nu fie în zadar, spuse Laura, deşi se îndoia că ceva din cele spuse îl va face să se simtă mai puţin vinovat pentru moartea unchiului ei.

– Poate, dar curajul lui nu mă face mai puţin laş sau vinovat, spuse Ian încet. Deşi nu am fost niciodată filosof, credeam că atunci când îmi va veni sfârşitul, voi putea să mor ca un bărbat. Nu neapărat fără să mă tem, dar cel puţin cu onoare. Dar nu am putut să fac asta. Era singurul lucru – destul de simplu – pe care ar fi trebuit să îl fac ca să fiu bărbatul care credeam că sunt, iar eu nu am fost în stare.

Laura îi înţelegea durerea, dar, în acelaşi timp, felul în care se chinuia singur îi dădea impulsul să-l apuce şi să-l scuture bine.

– Deci acum nu te poţi ierta pentru că te-ai lăsat copleşit de groază şi durere pentru o clipă – deşi câteva zile mai târziu erai dornic să înfrunţi aceeaşi moarte care te înspăimântase înainte? Mi-e foarte greu să cred că Dumnezeu te va învinovăţi pentru o asemenea greşeală.

El îi eliberă mâna şi se ridică din pat, începând să se plimbe prin încăpere. Petalele ofilite de trandafir începeau să prindă o culoare maronie pe margini, în soarele dimineţii.

Se opri la fereastră, frecându-şi tâmpla în timp ce privea în gol.

– Ţi-am spus că nu e mare lucru. Ce e drept, îmi e greu să-mi imaginez că pe Dumnezeu Atotputernicul îl interesează greşelile mele, probabil că este mult prea ocupat să salveze vrăbiuţele care cad din copaci. Dar, deşi nu e un lucru important pentru Dumnezeu, contează enorm pentru mine. Bătu cu degetele în pervazul geamului. Niciodată nu am dat prea multă importanţă religiei. Pur şi simplu ştiam că există, că este o datorie care trebuie îndeplinită atunci când este necesar şi evitată dacă se poate. Dar m-am lepădat de credinţa strămoşilor mei şi m-am trădat pe mine, şi, făcând asta, am distrus o parte esenţială a sufletului meu. Acum nu mai am ce face cu bucăţile sfărâmate. Se opri şi inspiră adânc. Piotr a murit în locul meu. Sora mea şi soţul ei şi-au riscat viaţile ca să mă salveze. Atât de mult efort pentru cineva care ar fi trebuit să moară. Care a murit, dar nu s-a ocupat cum trebuie de detalii.

Ce spusese Srinivasa? „Se chinuie din cauza modului în care îşi percepe eşecurile, fără să le vadă ca fiind lucruri necesare în călătoria sa." Nemaiputând suporta

durerea lui Ian, Laura se dădu jos din pat şi se duse lângă el, la geam.

– E adevărat că după toate suferinţele pe care le-ai îndurat nu mai poţi fi omul care erai, dar poţi fi mai bun şi mai puternic.

– Ai văzut vreodată un vas de lut să arate mai bine după ce s-a spart? Luă o mână de petale de trandafir, apoi le lăsă să alunece printre degete, pe podea. Nu contează cât de bine reuşeşti să pui bucăţile sparte la loc, nu va mai fi niciodată acelaşi.

– Un om nu este un vas de lut, spuse ea brusc.

– Nu, încuviinţă el, fără să o privească. Din fericire, o farfurie spartă o arunci. Un om distrus este nevoit să trăiască în continuare.

– Nu vei face nimic nesăbuit, nu? spuse Laura, brusc cuprinsă de teamă.

Se întoarse către ea, înmărmurit.

– Nu-ţi face griji, Larişka. Sunt deja mort şi nu voi încerca să-mi pun capăt zilelor. I-am promis asta lui David şi la fel îţi promit şi ţie. Datoria m-a ţinut în viaţă. Datoria faţă de cei care şi-au riscat viaţa pentru mine, datoria faţă de familia mea, care a suferit destul pentru mine. Sunt un om norocos. Am mult mai multe acum decât aş fi visat acum două luni.

Îi luă mâna, ducându-i-o la buze, apoi o strânse la piept, deasupra inimii.

– De când am ieşit din închisoare, viaţa mea a fost un lung şir de obsesii, spuse el, cu autoironie. Prima a fost să mă întorc în India, la Georgina, pentru ca totul să fie ca înainte. Asta nu a mers, aşa că m-am hotărât să mă întorc la moşia mea. Era nevoie de mine acolo şi aş fi avut ocazia să-mi spăl păcatele. Şi apoi te-am întâlnit pe tine. O strânse mai tare de mână. Ultima şi cea mai bună dintre obsesii. Nu eşti numai un motiv ca să trăiesc, Laura. Mi-ai dat şansa să mă bucur de viaţă mai mult decât aş fi visat vreodată.

Laura îşi dorise să ştie ce îl chinuia, dar, acum că ştia, nu avea nici cea mai vagă idee ce să spună. Sau poate că avea.

– Nu-mi pasă dacă tu crezi că eşti distrus, spuse ea blând. Te iubesc aşa cum eşti, mult mai mult decât te-aş fi iubit aşa cum erai.

O îmbrăţişă, odihnindu-şi obrazul pe tâmpla ei.

– În Cambay, i-am spus Georginei că nu ne mai potriveam pentru că eu privisem în hău, iar experienţa mă schimbase complet, spuse el încet. M-a întrebat dacă şi tu ai văzut hăul. Şi i-am spus că da. Aveam dreptate, nu?

Dădu din cap, cu faţa lipită de umărul lui.

Îi mângâie părul cu degetele.

– Şi eu mă bucur că ne-am întâlnit. Îmi pare rău că nu îţi pot oferi tot ceea ce îţi doreşti de la mine.

Auzind asta, nu-şi mai putu stăpâni lacrimile.

– Te iubesc aşa cum eşti, Ian, repetă ea cu violenţă.

Îşi ridică faţa şi îl sărută cu încrâncenare. Corpurile lor goale erau atât de apropiate unul de celălalt, încât simţi imediat reacţia. El coborî mâinile ca să-i cuprindă posteriorul şi o trase către el. Dorinţa se transformă dintr-o scânteie într-un foc de artificii în câteva momente.

Noaptea trecută, Laura încercase intenţionat să creeze cel mai romantic loc din lume, folosind flori, arome şi veşminte ispititoare. În această dimineaţă, aceste subterfugii lipseau complet, dar nu mai era nevoie de ele. Făcură dragoste la lumina zilei, doar ei şi dorinţa lor răvăşitoare.

Ian o aşeză pe pat şi-i arătă cât de bine cunoştea tehnicile plăcerii pasionale. Folosindu-se de mâinile, de respiraţia şi de limba lui, demonstră cât de multe ştia despre cum să o aducă pe culmile extazului şi mai departe. În momentul în care îi atinse mugurele cu limba, ea încremeni. *Kama Sutra* descrisese gestul în cuvinte reci, anoste, care nu redau nici pe departe adevăratele senzaţii. Când dorinţa ei ajunse aproape la delir, o pătrunse adânc. Sentimentul ei de împlinire era şi mai mare acum, când înţelesese că era un adevărat miracol faptul că el i se dezvăluise cu totul, şi îi aparţinea în întregime.

Îi trase spre ea trupul acoperit de sudoare şi, în curând, simţi extazul cutremurător pe care învăţase deja

să-l recunoască. Apogeul plăcerii pornea din locul în care trupurile lor se uneau, apoi se revărsa în întreg corpul ei, în valuri incandescente. Își găsiră eliberarea amândoi în același timp, pasiunea vibrând între ei cu o asemenea intensitate, încât părea că deveniseră un singur trup.

Când tumultul se calmă, rămaseră amândoi fără vlagă și liniștiți unul în brațele celuilalt. De data asta Ian nu mai dădu înapoi când Laura îi spuse că-l iubește.

Poate că nu se va împăca niciodată cu el însuși, deși ea încă nu putea să accepte că era o situație care nu putea fi schimbată. Dar acum, că-și cunoșteau toate secretele, atinseseră un nou nivel al intimității. Și dacă nu era dragoste, era cel puțin ceva la fel de bun.

capitolul 29

Luară micul dejun târziu în dimineața aceea. Lui Ian îi plăcea să o urmărească pe Laura, căci avea expresia mulțumită a unei pisici care toarce. Îi invidia capacitatea de a lăsa atât de ușor totul în urmă. Hotărându-se să accepte și pasiunea de natură fizică în viața ei, părea foarte mulțumită de decizia ei.

Iar el nu se plângea deloc, pentru că el beneficia primul de pe urma deciziei ei. Orice bărbat s-ar fi bucurat să o vadă, cu părul ei arămiu despletit și cu senzualitatea naturală pe care acum nu o mai ascundea. Pe lângă multe alte lucruri.

Era foarte mulțumit doar să stea și să o privească, pentru că discuția lor matinală și faptul că făcuseră dragoste îl epuizaseră fizic și psihic. Îi fusese mult mai greu să-i vorbească despre lașitatea lui de neiertat decât despre impotența lui.

Deși nu își schimbase părerea despre comportamentul lui, simțise o ușurare neașteptată după ce îi spusese soției lui lucrurile cele mai groaznice. Așteptase, în mod inconștient, o reacție mult mai puternică din partea ei: dezgust, sau uimire, sau chiar furie că unchiul ei murise pentru o cauză deloc nobilă.

Dar ea nu privea înapoi. Piotr era mort și ar fi murit oricum, iar Laura nu intenționa să se îngrijoreze cu privire la ce ar fi putut să fie.

Nu l-ar fi surprins dacă i-ar fi arătat milă – deși nu i-ar fi plăcut asta –, dar se bucura că ea reacționase cu empatie. Milă simțeau cei care nu se implicau, simțind doar dispreț față de slăbiciunea celui care suferea. Empatia era pentru cei la fel ca el, care trecuseră prin lucruri groaznice și supraviețuiseră.

Era într-adevăr un om norocos. Regretul lui amar față de trădarea propriilor principii nu dispăruse, dar trăise cu el până acum și așa avea să continue. Între timp, efortul lui de a o face pe Laura fericită va fi la fel de plin de satisfacții pentru el ca și pentru ea.

Din moment ce nici unul dintre ei nu avea vreun plan pentru ziua aceea, Ian vru să sugereze să meargă călare în Manpur. Însă înainte să facă asta, intră un mesager din partea maharajahului, chemându-l urgent pe Falkirk Sahib.

Ian se încruntă.

– Mă întreb ce s-a întâmplat.

Se ridică în picioare. Era un singur mod de a afla. O sărută repede pe Laura, apoi îl urmă pe mesager afară, într-o parte a grădinilor pe care n-o mai văzuse. Țipătul hienelor arăta că menajeria era aproape.

Încrezător și mândru, Rajiv Singh stătea pe o faleză joasă, privind spre rinocerii aflați într-o zonă mlăștinoasă de lângă izvor. Erau doi rinoceri indieni care se bălăceau fericiți. Când Ian se apropie, maharajahul se întoarse.

– Tocmai am primit o depeșă care te va interesa, deși nu sunt vești bune, spuse el, fără nici o introducere. Cred că cel mai bine ar fi să citești tu însuți.

Informațiile din depeșa lungă erau cutremurătoare. Ian le reciti iar și iar, simțind cum îi îngheață sângele în vine.

– Sursa este de încredere? întrebă el, fără speranță. Îmi este greu să cred că toată armata britanică din Afganistan – aproape cinci mii de soldați bine pregătiți – a fost distrusă cu excepția unui singur om.

– Informatorul meu este o sursă de toată încrederea. În vocea lui Rajiv Singh se întrezări o urmă de dispreț. Detaliile vorbesc de la sine. Comandantul tău britanic, generalul Elphinstone s-a arătat extrem de incompetent și a făcut greșeli de care i-ar fi rușine și unui novice. Odată ce forțele au părăsit Kabulul ca să se retragă în Jallalabad, soarta le-a fost pecetluită. Știi cum este țara aceea.

Ian privea în gol și încerca să se stăpânească. Deși mesajul era scris într-un limbaj simplu, lipsit de orice emoție, mintea lui îi oferea detalii vii ale masacrului care avusese loc. Trupele aflate în retragere, unele britanice, cele mai multe formate din localnici, fuseseră însoțite de mii de partizani. Mulți erau femei și copii, iar coloana se mișcase foarte încet. Era mijlocul iernii pe platoul înalt al Afganistanului, și vânturile aspre și zăpada îi omorâseră pe majoritatea.

Afganii erau unii dintre cei mai buni călăreți și țintași din lume. Cu siguranță hărțuiseră coloana la fiecare pas, repezindu-se iute ca să ucidă și apoi dispărând înainte ca trupele britanice să poată riposta.

Ian călătorise prin acei munți și știa exact cât de periculoși erau. De îndată ce trupele demoralizate ajunseseră la trecătorile muntelui, fuseseră pierdute. Afganii se postaseră deasupra lor, la înălțime, iar soldații fuseseră o pradă ușoară.

Conform depeșei, un singur ofițer, un chirurg pe nume Brydon, ajunsese la fortul din Jallalabad pentru a povesti despre carnagiu. Ian se uită la dată și văzu că unicul supraviețuitor ajunsese în fort cu doar două zile în urmă.

Sursa maharajahului era excelentă. Ian avusese privilegiul trist de a fi primul britanic din India care afla veștile.

– Îmi pare rău Falkirk, spuse Rajiv Singh. Ai avut prieteni în garnizoana din Kabul?

Deși compasiunea era reală, maharajahul avea un aer de încântare reținută.

– Da, am avut prieteni, spuse Ian, încercând să-și ascundă durerea din glas. Îmi doresc ca unul dintre ei să fi avut ideea înțeleaptă de a-l împușca pe Elphinstone. Asta nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

– Deși un singur om a ajuns în Jallalabad, e posibil să apară și alți supraviețuitori. Poate unii soldați indieni au reușit să treacă dincolo, iar afganii au luat prizonieri.

– Sper. Dar câțiva supraviețuitori în plus nu vor schimba faptul că este vorba despre unul dintre cele mai mari dezastre care s-a abătut vreodată asupra armatei britanice și așa ceva nu ar fi trebuit să aibă loc. Ian făcu o grimasă plină de amărăciune. Poate că asta este pedeapsa compatrioților mei pentru aroganța lor. A fost un gest extrem de prostesc să înlături de pe tron un conducător capabil precum Dost Mohhamad doar pentru că primise ruși la curtea sa. Văd că fiul lui, Akbar, a fost cel care a condus forțele care i-au alungat pe britanici. Asta a fost un lucru drept.

– Ești foarte obiectiv cu privire la eșecurile națiunii tale.

Maharajahul privi în jos, spre rinoceri. Unul din ei ieșise din mlaștină și începuse să se scarpine de un trunchi de copac cu o forță care făcea copacul să se miște.

– Britanicii au intrat în Afganistan exact ca acel rinocer, greoi și fără pricepere. Au reușit să provoace un dezastru pe termen scurt, dar au uitat că până și rinocerii pot fi doborâți de un tigru furios.

Ian îi înapoie depeșa.

– Nu păreți să regretați cele întâmplate.

– E păcat atunci când mor oameni curajoși din cauza conducătorilor incapabili, dar, în afară de asta, nu îmi pare rău. Începu să se plimbe pe cărare, făcându-i semn lui Ian să-l urmeze. Am fost un aliat al britanicilor pentru că a fost un lucru înțelept și există oameni asemenea ție și soției tale pe care îi plac și îi respect. Dar nu-mi

plac cuceritorii țării mele și nici nu plâng când ei culeg roadele propriei aroganțe.

Cu siguranță venise timpul să fie sinceri. Merseră în tăcere câteva minute.

- Se zvonește că, în viitor, *sirkar* va anexa orice stat independent al cărui conducător moare fără să lase un moștenitor, spuse maharajahul brusc. Rajiv Singh îi aruncă tovarășului său o privire aprigă. Eu nu am un moștenitor. Dacă voi adopta unul, potrivit obiceiului poporului meu, *sirkar* îi va lua Dharjistanul după moartea mea? Și dacă se va întâmpla asta, așa faceți voi, britanicii, dreptate?

Ian era uimit de intensitatea cu care vorbea interlocutorul său.

- N-am știut că se ia în considerare așa ceva. Se strâmbă. Dar dacă este adevărat, nu aș numi asta justiție.

- Nici eu.

Cotiră și ajunseră într-un loc îngrădit uriaș, unde se găseau mai mulți tigri albi. Era o zonă cu copaci, iarbă și un eleșteu. Aceasta era înconjurată de un șanț care avea în partea exterioară un gard înalt, terminat cu niște pari ascuțiți, menit să țină animalele înăuntru.

Ian mai auzise de tigri albi, dar nu văzuse niciodată unul. Erau minunați și parcă ireali, precum niște fantome puternice ale rudelor lor colorate.

- Splendide creaturi, remarcă el, vrând să risipească tensiunea. Par mulțumite de soarta lor.

- Dar ar prefera să fie libere, răspunse Rajiv Singh ironic. La fel ca India. India va fi liberă într-o zi, nu subjugată de invadatori europeni cu arme superioare.

- Asta se va întâmpla cu siguranță, dar nu în timpul vieții noastre.

- Nu fii așa sigur de asta, Falkirk. Cine ar fi crezut că englezii pot fi alungați din Afganistan așa cum s-a întâmplat?

Ian percepu avertismentele din cuvintele maharajahului. Acesta nu vorbea niciodată la întâmplare, ci urmărea un scop anume.

- Situațiile sunt foarte diferite, spuse Ian în mod intenționat pe un ton neutru. Pentru majoritatea indienilor, unii conducători străini se aseamănă cu alții. Englezii nu sunt cu mult diferiți față de mongoli. Oamenii intră cu mândrie în trupele conduse de *sirkar*. Armata are mai mulți voluntari decât poate primi. Englezii au fost respinși de la început în Afganistan. Nu e de mirare că poporul s-a răzvrătit.

- Dacă *sirkar* nu va pleca din India în timpul vieții mele, Falkirk, mă voi întoarce din nou și din nou până va pleca, spuse Rajiv Singh încet, pe un ton periculos, întorcându-și capul. Îți jur că voi fi unul dintre oamenii care-l va alunga. Tonul lui se potoli. Așa funcționează reîncarnarea, să știi. Trebuie să încercăm până când lucrurile ies așa cum trebuie.

- Sper că aceste convingeri hinduse sunt adevărate, spuse Ian cu un umor sec. Sunt câteva lucruri pe care nu cred că voi reuși să le fac în viața aceasta.

Atmosfera se destinse și, când unul dintre tigrii se ridică, amândoi se întoarseră să se uite la el. Animalul se întinse cu putere și căscă, arătându-și gura enormă cu dinții uimitor de lungi. Apoi se plimbă leneș pe iarbă, îndreptându-se către iaz, și începu să înoate, la fel de liniștit ca o pisică domestică.

- Tigrul acela a ucis cel puțin treisprezece săteni înainte să fie prins și adus aici, spuse conducătorul rajput, gânditor. Dat fiind că situația s-a schimbat, fără îndoială e bine că ai refuzat oferta mea și vei părăsi India. Asemenea acelui tigru, ai putea fi mai periculos decât pari.

Implicațiile acelor vorbe erau, cu siguranță, tulburătoare. Ian ar fi vrut să știe la ce se gândea maharajahul – cu siguranță nu la binele puterii englezești.

- Asemenea tigrului, aș prefera să stau la soare cu prietenul meu decât să mă lupt, spuse Ian, încercând să aibă o conversație plăcută.

Gândindu-se că vorbise probabil suficient despre politică, Rajiv Singh își reluă plimbarea.

- În următoarea curte se găsesc niște urși chinezești foarte rari, urșii panda, care nu mănâncă altceva decât

muguri de bambus. Sperasem să se înmulţească, dar nu par foarte dornici de asta.

Ian făcu un comentariu amuzant şi merseră mai departe. Dar în timp ce făceau asta, gândurile lui se întorceau iar şi iar la ce anume punea la cale mintea inteligentă a maharajahului, care ura autoritatea reprezentată de *sirkar*.

După ce Ian plecă să îl vadă pe Rajiv Singh, Laura îi scrise un bilet Kamalei, spunându-i că rezultatul încercării de a avea o relaţie mult mai profundă cu soţul ei fusese un adevărat succes. După ce aruncă o privire plină de dor spre exemplarul ei din *Kama Sutra*, un cadou din partea soţiei maharajahului, Laura se întoarse la hârtiile unchiului ei.

Îi plăcuse mult să studieze materialul şi aştepta cu nerăbdare să îl poată traduce detaliat. Totuşi, nu găsise nimic cu privire la ce făcuse el în India. Aşa cum îi spusese şi Ian, poate că nu era nimic de găsit. Şi totuşi, ea căuta cu stoicism.

Găsise hârtia cu totul accidental. Jurnalul lui Piotr fusese primul lucru pe care îl răsfoise, dar conţinea numai însemnări de călătorie, fără vreo informaţie despre activitatea lui secretă. Sperând că va găsi ceva peste care trecuse cu vederea înainte, se hotărî să-l citească mai cu atenţie.

După ce parcurse cam un sfert din el, găsi o foaie împăturită şi folosită ca semn de carte. Dădu s-o pună deoparte, când observă urmele vagi de cerneală ale scrisului de pe verso. O despături, mai mult din dorinţa de a şti ce se afla acolo decât în speranţa de a găsi ceva.

Evrica! Dacă nu ar fi avut experienţa descifrării scrierilor din temniţă ale lui Piotr, nu ar fi putut citi notiţele ascunse pe care probabil le mâzgălise când încerca să îşi pună ideile cap la cap. Poate că intenţionase să distrugă hârtia, apoi o pusese, din neatenţie, în jurnalul lui de călătorie. Oricare ar fi fost motivul, pe măsură ce citea, buzele femeii se crispau. Ţinea în mâinile ei ciorna

pentru planul unchiului ei de a-i scoate pe englezi din India.

– Nu voi avea timp să te revăd înainte să pleci, Falkirk, aşa că îmi voi lua rămas-bun acum, spuse Rajiv Singh, după ce încheiară vizita în menajeria regală. Sper ca tu şi soţia ta să ajungeţi cu bine acasă.

Îi întinse mâna asemenea unui european, în semn de bunăvoinţă.

Ian îi strânse mâna ferm, apoi îi răspunse în limba hindusă:

– *Namaste* – ceea ce însemna atât „rămas-bun", cât şi „salutări". Sunt convins că vom ajunge cu bine. Mulţumesc din suflet pentru ospitalitate.

Cei doi se despărţiră, maharajahul îndreptându-se către sala de primiri, iar Ian, către apartamentul său. Spre sfârşit se simţise un amestec de simpatie şi provocare în discuţia lor, lucru care însemna că nu erau tocmai prieteni, dar nici duşmani.

Făcându-şi loc prin labirintul palatului, gândurile lui Ian se întorceau obsesiv la masacrul din Afganistan. Nu putea să nu se gândească la oamenii pe care îi ştia, şi care probabil muriseră în timpul retragerii. Drumul dinspre Kabul spre Jallalabad trecea printr-un defileu care nu era mai lat de câţiva metri. Dacă ţintaşii stătuseră deasupra, locul devenise un adevărat abator. Oare câţi muriseră? Câte femei şi câţi copii fuseseră luaţi sclavi?

Simţea că i se strânge stomacul de durere şi vină iraţională că el fusese în siguranţă şi avusese parte de confort în timp ce prietenii lui mureau la doar câţiva kilometri depărtare.

Ian nu voia decât să se întoarcă la soţia lui, care îl înţelegea întotdeauna. Şi totuşi, imediat ce păşi în salonul lor şi ea ridică privirea, îşi dădu seama că se întâmplase ceva.

– Am găsit, Ian, spuse ea încet, în limba engleză. Şi e mult mai rău decât bănuiam.

Ian simţi că nu mai putea respira.

– Ai scris traducerea?

Ea dădu din cap.

– M-am gândit că e mai bine să nu o scriu într-o limbă pe care cineva de aici ar putea să o înţeleagă.

– Te-ai gândit bine. Mergem în dormitor? întrebă el, ridicând vocea. Lipsind două ore, mi-am dat seama că mi-a fost foarte dor de tine.

Zâmbi, deşi avea încă o privire serioasă. Se duseră în dormitor, unde servitoarele făcuseră curat în dimineaţa aceea. Nu mai rămăsese nici o petală de trandafir, dar mirosul se mai simţea încă. Se aşeză pe canapea şi o trase pe Laura lângă el. Era atât de caldă, de catifelată, de plină de viaţă. Îşi luă cu greu gândul de lângă ea.

– Ce ai găsit? întrebă, fără să ridice braţul din jurul umerilor ei.

Laura despături o hârtie pe care se aflau nişte mâzgăleli în limba rusă.

– Pe scurt, Piotr organiza o coaliţie care să atace trupele *sirkar* la momentul potrivit, adică atunci când trebuiau să fie îndeplinite două condiţii. Prima: trebuia să moară Ranjit Singh, pentru că era cel care ţinea împreună triburile din Punjab şi era cel mai bun aliat al nostru din nord. A doua: puterea autorităţii britanice trebuia diminuată printr-o luptă în estul sau în sudul Indiei, sau de un război european care ar fi necesitat retragerea trupelor din India.

Ian trase adânc aer în piept.

– Prima condiţie a fost îndeplinită acum doi ani, când Ranjit Singh a murit, iar cea de-a doua, acum nici două zile. Îţi voi explica după ce termini, spuse el, când Laura îl privi întrebător. Continuă.

– Piotr a petrecut luni bune vorbind cu căpeteniile triburilor din Punjab şi cu cei din Afganistan, spuse ea. A găsit mulţi care s-ar fi alăturat jihadului, războiul sfânt, pentru a-i scoate din ţară pe englezi. A vorbit şi cu prinţii unor state indiene care s-ar răscula dacă ar exista vreo şansă ca *sirkar* să fie înlăturat.

Ian se încruntă.

– Dacă toate aceste grupări vor lupta împreună, vor constitui o forţă extraordinară.

– Exact la asta s-a gândit şi Piotr, încuviinţă ea. Iar cheia acestui plan este Rajiv Singh – un lider înnăscut, un general cu experienţă care şi-a extins domeniile considerabil şi un prinţ căruia nu-i place guvernarea britanică. El este cel care ar realiza unitatea forţelor rebele. Şi astfel ar da naştere conflictelor, un foc care s-ar răspândi în toată India.

Ian se uita în gol, pe măsură ce lucrurile începeau să se potrivească.

– Asta încerca Piotr să-mi explice înainte să fie executat. Planul lui era să creeze o situaţie în care o simplă scânteie ar fi declanşat o reacţie în lanţ. *Sirkar* s-ar fi putut ocupa de câteva revolte, dar nu dacă acestea ar fi izbucnit peste tot.

– Iar lucrurile se înrăutăţesc, adăugă Laura. Avea nişte idei diabolice despre cum să-i stârnească pe oameni împotriva englezilor, inclusiv metode de a convinge trupele băştinaşe să se revolte.

– Cum ar fi putut să facă asta? întrebă Ian şocat.

– Bănuiesc că ar fi împrăştiat veşti despre război. Laura se uită pe notiţe. Nu prea înţeleg asta, dar se zvonea că armata va primi în curând un nou tip de puşcă. Aceasta ar folosi un cartuş învelit în hârtie care conţine praf de puşcă şi o bilă.

– Cartuşul trebuie muşcat, eliberând astfel praful de puşcă, explică Ian. Apoi pudra este turnată în ţeava armei, iar bila vârâtă deasupra.

Laura făcu ochii mari.

– Acum înţeleg. Piotr spunea ceva despre un cartuş care ar fi acoperit cu grăsime. Idea lui era să răspândească zvonul că învelişul conţinea atât grăsime de porc, cât şi de vită.

– La naiba! Deci atunci când soldatul ar fi muşcat cartuşul, s-ar fi simţit întinat de grăsimea de vacă, dacă era hindus, şi de cea de porc, dacă era musulman.

– Exact!

Laura se încruntă.

– Astfel, dacă ar fi apărut o astfel de armă, ar fi putut fi văzută ca o încercare intenţionată a englezilor

de a distruge castele, astfel încât soldaţii să se poată converti mai uşor apoi la creştinism.

Ian se încruntă.

– Acum douăzeci de ani un astfel de zvon nu ar fi făcut ravagii, dar numărul de misionari şi de creştini zeloşi a crescut între timp. Mulţi dintre ei ar fi dornici să renunţe la toleranţa religioasă şi să transforme India într-o naţiune creştină.

– Asta nu se va întâmpla niciodată, spuse Laura fără ezitare. Hinduismul este o parte mult prea importantă a vieţii şi culturii indiene.

– Noi doi ştim asta, aşa cum ştie orice european din India care este atent la societatea din jur, dar există destui fanatici care ar face zvonurile lui Piotr să pară devastatoare. Mai e ceva?

Laura se uită iarăşi la notiţe.

– Se pare că Piotr a auzit că oficialii englezi se gândesc la o lege conform căreia un stat condus de un prinţ indian nu poate fi lăsat moştenire decât unui fiu adevărat, şi nu unuia adoptat. Şi dacă nu există un astfel de moştenitor, *sirkar* să poată anexa statul. Piotr a menţionat această posibilitate fiecărui prinţ nativ pe care l-a întâlnit.

– Deci de aici i-a venit ideea lui Rajiv Singh. Exact astăzi mi-a vorbit despre o asemenea temere. Posibilitatea ca Dharjistanul să fie anexat îi sporeşte ura la adresa cârmuirii engleze. Piotr şi-a făcut treaba bine. Ian clătină din cap. Mi-aş dori ca unchiul tău să nu fi fost atât de deştept. Mai este şi altceva?

– Mă tem că da, spuse Laura. În Afganistan a aflat despre existenţa unei mici trecători din munţi, aflate lângă trecătoarea Khyber. Este foarte îngustă, nu mai lată decât un drum pentru capre, aşa că este folosită numai de afgani. Pentru că nu este cunoscută, nu este păzită precum Khyber. Piotr presupunea că atunci când va veni vremea, afganii vor putea trece prin acea trecătoare şi vor ajunge în India înainte ca englezii să-şi dea seama că vin.

– La naiba, înjură Ian. Nu au apărut încă puşti noi şi cartuşe, dar celelalte condiţii au fost îndeplinite. Dacă Rajiv Singh vrea să lovească în *sirkar*, acum este momentul potrivit.

Îi povesti veştile din Afganistan.

– Era ceva în starea lui azi-dimineaţă care mă face să cred că este gata să lovească.

Laura păli când auzi asta.

– Crezi că afganii îşi vor duce la bun sfârşit planul venind aici şi participând la jihadul lui Piotr?

– Este cea mai bună ocazie pe care o au.

Ian analiză planul, căutând veriga slabă care ar fi putut să zădărnicească aceste planuri înainte să fie puse în aplicare.

– Ai găsit vreun indiciu privitor la trecătoarea asta misterioasă?

– Există mai multe indicaţii vagi care ar putea fi urmărite de cineva care cunoaşte muntele. Şi un nume – Shpola. Îţi spune ceva?

– Este un sat cu numele ăsta între trecătoarea Khyber şi Jallalabad, deci probabil unul dintre capetele trecătorii este în apropiere, răspunse el. Îl voi întreba pe Zafir dacă a auzit de el.

Laura se cutremură.

– Momentul este favorabil. Afganii sunt victorioşi şi furioşi. Triburile din Punjab se confruntă cu violenţe, aşa că liderii ar fi fericiţi să-şi îndrepte atenţia spre armatele din afară.

– Iar Rajiv Singh este gata, dornic să înceapă lupta, conchise Ian. Măcelărirea unei armate britanice a dovedit că *sirkar* nu este invincibil, iar ăsta este un alt factor important. Cei din Orient cred în *iqbal*. Dacă această credinţă piere, şacalii se vor apropia.

– Ce este *iqbal*?

– Norocul predestinat. Norocul, soarta cuiva, explică el. Dacă norocul englezilor dispare, toţi cei care au suferit vreodată – fiecare moşier care nu a avut voie să mai ceară biruri uriaşe, fiecare prinţ care şi-a pierdut puterea, fiecare om care a suferit vreodată din cauza

lăcomiei cârmuirii engleze sau a simțit că religia lui este amenințată - se vor uni, formând o mulțime care ar putea măcelări fiecare european din India.

Laura se albi la față.

- Crezi că se va ajunge aici?

- Mă tem că da. Sunt doar câteva mii de europeni, în comparație cu zecile de milioane de indieni. Supraviețuim aici doar pentru că majoritatea oamenilor acceptă guvernarea noastră. Dar asta s-ar putea schimba, mai ales dacă cineva la fel de deștept precum Rajiv Singh pune în aplicare planul lui Piotr.

Gândindu-se la asta, Ian se încruntă.

- Unchiul tău voia doar să scape de englezi? Aș fi băgat mâna în foc că scopul său era, de fapt, dominația rusă.

- Sunt sigură că așa era, răspunse ea. Există indicii că se gândea la un joc dublu - să-l convingă pe Rajiv Singh să conducă o răscoală, sperând în același timp că această alianță se va dizolva după victorie. Apoi rușii puteau veni aici.

- Asta s-ar putea întâmpla cu ușurință, dată fiind tensiunea dintre hinduși, musulmani și cei din triburile sikh, spuse Ian. Nemaiavând un dușman comun cu care să lupte, triburile s-ar putea ataca reciproc după ce ar înlătura dominația engleză. Cred că unchiul tău a subestimat abilitatea lui Rajiv Singh de a ține unite diferite grupuri, dar aș prefera să nu știu sigur.

Laura împături notițele unchiului ei și netezi marginile foii cu unghia.

- Înțeleg de ce Piotr a scris în jurnalul lui din închisoare că ajunsese să regrete ingeniozitatea planului său. Zeci de oameni vor muri dacă afganii pornesc invazia, iar celelalte state li se alătură. Cum a putut un om atât de blând ca unchiul meu să aibă o astfel de idee?

- Răspunsul simplu este acela că era datoria lui să protejeze și să extindă influența rusească, oftă Ian. Dar adevăratul motiv este acela că este extrem de ușor pentru cineva să se lase copleșit de bucuria adusă de încununarea propriilor eforturi. Englezii numesc asta

războiul secret al Marelui Joc. Piotr spunea că termenul rus înseamnă „competiția fantasmelor". În ambele cazuri, metafora este legată de sport. Fii cel mai rapid, cel mai deștept și cel mai periculos și vei câștiga jocul!

- Și Dumnezeu știe câți oameni nevinovați vor mai muri din cauza asta, spuse ea cu amărăciune, gândindu-se la toți sătenii indieni care voiau numai să fie lăsați să trăiască în pace. Ce facem acum, Ian?

- Este foarte ușor, spuse el. Îndeplinim ultima dorință a lui Piotr și ne asigurăm că asta nu se va întâmpla niciodată.

capitolul 30

Când Meera se duse în camera stăpânei sale, de dimineață, nu mai trebui să întrebe dacă încercarea de a stabili o legătură mai intimă cu soțul ei fusese o reușită. O simplă privire către fața strălucitoare a lui memsahib îi dădu răspunsul de care avea nevoie.

După ce poruncise ca servitorii să strângă petalele de trandafir și îi dusese soției maharajahului un bilet din partea lui memsahib, Meera era liberă, așa că se hotărî să se plimbe puțin. Era o simplă coincidență că alese să facă asta exact în preajma acelei părți a palatului unde locuiau servitorii bărbați.

Era puțin supărată că Zafir, ticălosul, nu o căutase de când se întorsese în Manpur. Având în vedere cât de mult se gândise dacă să-i accepte sau nu cererea în căsătorie, nu voia să se gândească la faptul că afganul poate nu era prea interesat de răspunsul ei.

Pregătise o serie de dojeni aspre pentru cazul în care se întâmpla să dea de el. Și totuși, când drumurile li se intersectară, zâmbetul lui orbitor îi alungă din minte toate mustrările crude.

- Porumbițo, ești o adevărată desfătare pentru ochii obosiți.

- Nu pari obosit, răspunse ea aspru. Arăți ca o vulpe ai cărei ochi lucesc urmărind prada pentru cină.

– Exact! Prada fiind o porumbiță în acest caz. Părea plin de speranță. Te voi servi la cină?

Meera se îmbujoră. Ea fusese cea care îi oferise prilejul acelei remarci.

– Nu voi fi cina nimănui. Din moment ce memsahib nu mai are nevoie de mine în următoarele ore, mă plimbam.

– Atunci te voi însoți și te voi păzi de vulpi.

Exact asta sperase și Meera.

– Te-ai gândit la propunerea mea, Meera? întrebă Zafir atunci când se aflau la o distanță destul de mare de palat.

Ea îl privi surprinsă.

– Cred că este prima dată când îmi spui pe nume.

– Aș prefera să-ți spun „soție" în loc de „Meera" sau „porumbiță", spuse el pe un ton serios.

– Atunci eu am să-ți spun „soțul meu", replică ea, vrăjită de intensitatea sentimentului pe care îl întrezărea în ochii lui cenușii.

Zafir scoase un strigăt de bucurie. Prinzând-o de mijloc, o ridică în aer și o învârti de trei ori. Când reveni cu picioarele pe pământ, era convinsă că răspunsul ei fusese foarte important.

– Păcat că nu am pușca la mine, puse el cu regret. Un afgan adevărat sărbătorește cu o salvă, dar voi fi fericit să fac asta altă dată. Poate când ne vom căsători.

Încercând fără succes să pară sobră, își îndreptă eșarfa care îi acoperea părul.

– Apropo de nuntă, cred că ar trebui să așteptăm până când Falkirk Sahib și stăpâna mea vor ajunge în Bombay.

O trase lângă el și o sărută.

– Trebuie să așteptăm atât de mult?

– Da, spuse ea rămasă fără suflare, după ce îl sărută. Sahib și memsahib au făcut atâtea pentru mine. Aș fi nerecunoscătoare dacă i-aș părăsi acum.

O sărută din nou și de data asta îi puse mâna pe sân.

– Putem aștepta nunta, dar chiar trebuie să așteptăm până atunci?

Înțelegând ce voia să spună, ea îi prinse cealaltă mână.

– Da, trebuie, om viclean. Nu se va întâmpla nimic până la nuntă.

Netulburat de refuzul ei, râse și culese o floare purpurie de pe marginea drumului.

– O femeie înțeleaptă, exact ce își dorește un bărbat în viață.

Îi așeză bobocul de floare după ureche.

– Tu ești mereu binedispus, spuse ea. Nu există nimic din ce aș putea spune sau aș putea face care să te jignească?

Rânji.

– Aș fi fost jignit dacă m-ai fi refuzat. Vino, să ne plimbăm prin grădinile regale.

Mera nu fusese atentă pe unde se plimbau, dar acum văzu că se apropiaseră de zona interzisă.

– Este numai pentru familia regală și curteni. Nu vom da de necaz dacă ne găsește cineva aici?

– Suntem în vizită în Dharjistan și putem pretinde că nu știam. Cel mult, vom fi aspru certați și rugați să părăsim grădina, spuse afganul nepăsător. Maharajahul nu i-ar executa pe servitorii oaspeților lui pentru un motiv atât de banal.

Deși Meera nu era pe deplin convinsă de explicația lui, nu se putu împotrivi ideii de a vedea grădinile private. Privea împrejur stânjenită pe măsură ce înaintau, dar nu mai văzură pe nimeni altcineva. În curând, ajunseră în mijlocul grădinilor regale.

– Acela trebuie să fie celebrul smochin indian, spuse Zafir, arătând în fața lor.

Smochinii erau copacii specifici Indiei, căci rădăcinile aeriene care porneau în jos de pe ramuri deveneau la rândul lor trunchiuri odată ce atingeau solul. Din acelea ieșeau alte ramuri și rădăcini aeriene. Rezultatul era la fel de complicat ca și pânza de păianjen, trunchiurile și rădăcinile îndreptându-se în toate direcțiile. Zona de sub smochin era adesea folosită drept bazar în aer liber, iar un smochin mare putea adăposti sute de oameni.

– De ce este atât de celebru? întrebă Meera după ce îl studie cu atenție. Arată ca orice alt smochin.

– Se spune că maharajahul a pus să se sculpteze un tron în acest copac și că uneori primește oaspeți aici, explică afganul. Dădu ocol smochinului, în timp ce Meera îl urmă, agitată.

În capătul îndepărtat găsiră tronul, care fusese săpat într-o rădăcină, apoi decorat pe măsura unui rege.

Zafir se așeză iute pe el.

– Nu-i rău. Hai, dă-mi un sărut ca să le putem spune nepoților noștri că ai fost cerută de soție de cel care a stat pe tronul Dharjistanului.

– Zevzecule! Dacă ne găsește cineva aici, maharajahul s-ar putea hotărî să-ți taie nasul sau urechile, spuse Meera, pe jumătate amuzată, pe jumătate speriată.

Rânjind, afganul o trase către el, așezând-o în poală. Chiar în timp ce corpul ei se topea ca răspuns la îmbrățișarea lui, ea se gândea cu exasperare că bărbații erau entuziasmați de cele mai periculoase lucruri.

– Chiar și mai bine – să vedem dacă vom putea concepe primul nostru copil pe tron! îi șopti el în ureche.

– Nu, barbarule! exclamă ea, ridicându-se din poala lui. Vreau să plec imediat.

Se ridică în picioare, chicotind. Apoi veselia lui păli.

– Prea târziu, spuse el blând. Vine cineva.

Ascultând, Meera auzi vocile a doi bărbați care se apropiau. Zafir o apucă de mijloc și o așeză pe crengile de deasupra capetelor lor. O clipă mai târziu, se ridică și el lângă ea, apoi îi arătă un loc aflat și mai sus, unde ramurile împletite formau un platou drept. În timp ce păsările cârâiau nervos către oamenii care invadaseră pomul, el se așeză cu spatele sprijinit de trunchiul copacului și o luă în brațe.

Ramurile și frunzele verde-închis nu lăsau pe nimeni să-i vadă, dar în timp ce Meera stătea nemișcată ca un șoarece, în brațele iubitului ei, se gândea la pedepse cumplite pe care să i le aplice pentru că o implicase în asta. Căci unul din bărbații de jos era însuși maharajahul.

Recunoscu vocea lui Rajiv Singh vorbind în limba persană formală, folosită la curte. Era aceeași limbă pe care Mohan o pusese pe Meera să o învețe ca să îi poată citi.

Neputându-se stăpâni, Zafir îi trase eșarfa Meerei și începu să îi muște încet urechea. Își ținu respirația ca să nu icnească cu voce tare. În timp ce dorința îi inunda corpul, se hotărî că va trebui să-l omoare într-o zi. Dar nu astăzi.

Plină de îndrăzneală, își strecură mâna printre cutele hainelor lui și îi atinse pieptul gol, ceea ce își dorise de mult să facă. Mușchii încordați fremătară la atingerea ei. Întrebându-se cum ar reacționa dacă ar fi copleșit de mângâieri în asemenea condiții, își lăsă mâna mai jos. Apoi se opri brusc, șocată de ceea ce vorbeau bărbații de jos. Zafir, care nu înțelegea limba persană oficială, dorea să continue jocul, așa că își îndreptă mâna spre pieptul ei. Ea îl apucă de mână și clătină din cap, afișând o expresie foarte serioasă, atunci când el o privi întrebător.

Din cauza vehemenței cu care ea mișcă din cap, floarea roșie din spatele urechii căzu. Zafir întinse mâna repede, dar nu reuși să o prindă.

Floarea căzu printre două ramuri și continua să cadă, foșnind aproape imperceptibil. Deși Meera se rugă să rămână prinsă între crengile copacului, aceasta căzu pe pământ.

Cei doi bărbați își întrerupseră discuția o clipă. Apoi maharajahul întrebă ceva pe un ton ridicat. Pentru o clipă se făcu liniște. Meera era atât de speriată, încât nu mai respiră. Dacă era un delict minor să te afli în grădinile regale, să tragi cu urechea era un păcat capital.

Apoi o maimuță țipă chiar deasupra capetelor lor. O alta îi răspunse. Apoi izbucni o ceartă puternică, în urma căreia nenumărate frunze și ramuri căzură pe jos. Gândindu-se că o maimuță ar fi putut aduce floarea în smochin, bărbații își reluară discuția după ce se asigurară că erau singuri.

Meera îl asculta pe maharajah rezumând comenzile date mai devreme, astfel încât să nu existe vreo greșeală.

– Nu uita să le spui căpeteniilor afgane că *trebuie* să atace imediat, căci generalii triburilor din Punjab nu vor acționa fără susținerea afgană, iar eu nu am destui oameni încât să-i atac singur pe englezi, spuse el, încordat. Am mai trimis un mesager la căpeteniile Nabil Han și Tejut Singh pentru a se pregăti să atace imediat ce afganii ajung la câmpie. Trebuie să acționăm împreună sau deloc și trebuie să facem asta repede, înainte de sosirea armatelor engleze din est. Nu vom mai avea niciodată o astfel de ocazie.

– Voi sublinia faptul că trebuie să sosească imediat, Excelență, repetă celălalt om, și să vină prin trecătoarea Shpola.

Mesagerul își luă rămas-bun și plecă, făcând nisipul să scârțâie ușor sub tălpile lui. Trecură câteva minute.

– Nu vor pune capitaliștii mâinile lor lacome pe Dharjistan, spuse el încet, pe un ton lugubru. Nu vor face asta.

Se lăsă o tăcere lungă înainte să se audă pașii lui Rajiv Singh îndepărtându-se. Meera și Zafir așteptară răbdători, lăsând veselia deoparte. Afganul coborî în cele din urmă din copac, verificând cu grijă fiecare pas pe care îl făcea. Întinse mâinile și o ajută și pe Meera să coboare.

– Ce spuneau, porumbițo?

Îi repetă discuția cât putu de clar, cuvintele ieșindu-i de pe buze asemenea unui torent. Zafir se întuneca la față pe măsură ce asculta.

– Trebuie să îi dăm de veste imediat lui Falkirk Sahib despre asta, spuse el când ea termină.

Cuvintele lui îi dădură un sentiment de ușurare. Falkirk Sahib știa ce avea de făcut. O salvase pe ea și putea, cu siguranță, să salveze India.

– Ce ar fi de făcut ca să previi un război? întrebă Laura, bătând nervos cu degetele pe genunchi.

Ian o luă de mână, transmițându-i din calmul lui.

– Cea mai bună metodă ar fi să aducem multe trupe britanice la graniță, astfel încât armatele insurgente

să nu își poată uni forțele. Punctul lor slab este că, inițial, vor fi lipsite de coordonare și conduse de mai mulți generali. Cred că, dacă ar avea timp, Rajiv Singh ar putea să rezolve problema și să adune toate armatele sub conducerea lui, deci trebuie să ne mișcăm repede. Dacă va fi victorios o dată sau de două ori aici în nord, se vor răscula toate triburile din India.

Laura se cutremură.

– Dacă se va întâmpla asta, va fi greu de oprit.

– De aceea trebuie să sperăm că vom reuși să înăbușim răscoala înainte să înceapă. Cu destule trupe britanice în India de Nord, există o mare șansă ca triburile nemulțumite să renunțe la gândul de a provoca guvernul englez.

– Deci soluția este ca *sirkar* să atace repede, înainte ca veștile din Afganistan să se răspândească.

– Exact!

Ian se încruntă, gândindu-se.

– Cea mai mare și acea mai apropiată forță militară britanică este în Cambay. Asta este un lucru bun, pentru că este singurul loc din India în care am destulă influență ca să primesc un răspuns rapid. Și mai bine de atât, comandantul suprem din Cambay, generalul Rawdon, este un ofițer pe care te poți baza să acționeze pe cont propriu în astfel de cazuri, fără să ceară aprobarea unui superior. Poate, de asemenea, să facă trupele să înainteze mai repede decât orice om pe care îl știu.

– Rawdon, cel care tună și fulgeră? Până și eu am auzit de el.

Laura oftă ușurată.

– Deci tot ce trebuie să facem este să ajungem în Cambay, să le spunem povestea, apoi să lăsăm armata să facă restul.

– Exact! Vom pleca mâine, așa cum am plănuit. Imediat ce ieșim din Manpur, călărim cât putem de repede, iar într-o săptămână regimentele companiei vor fi pe drum spre trecătoarea Khyber. Și, desigur, trecătoarea Shpola de care vorbea Piotr Andreevici.

Ian încercă să zâmbească.

– Să fim recunoscători că autorităţile nu au primit încă puşca nouă de care vorbea Piotr. Câteodată, încetineala autorităţilor este o adevărată binecuvântare. În acest caz, înseamnă că *sirkar* nu va trebui să se îngrijoreze că cipaii se vor răscula pentru că ei cred că religia le este ţintită. Tot ce trebuie să facem este să ne asigurăm că afganii, cei din triburile din Punjab şi cei din Dharjistan nu-şi vor uni forţele.

– Faci ca totul să pară atât de uşor. Laura îşi muşcă buza. Ian, ce se va întâmpla cu Rajiv Singh şi Kamala?

Ian clătină din cap, afişând o expresie serioasă.

– Nu sunt sigur. Dacă colţii şarpelui pot fi tăiaţi fără vărsare de sânge, atunci Rajiv Singh îşi poate păstra tronul, deşi sunt sigur că *sirkar* va impune nişte limite strașnice cu privire la mărimea armatei şi va folosi forţa să se asigure că numărul membrilor acesteia nu va creşte.

– Dar el este un războinic, un prinţ din neamul rajput, spuse ea cu tristeţe. Crezi că va sta liniştit să i se taie colţii?

Ian oftă.

– Nu ştiu. Sper, nu numai de dragul lui, dar şi al Kamalei şi al oraşului Dharjistan.

Laura era pe punctul să pună o altă întrebare când auziră paşi în încăperea de alături. Se încordă o clipă, întrebându-se dacă nu îi auzise cumva cineva.

– Sahib, sunteţi aici? îl auzi ea pe Zafir strigând.

Descifră în glasul lui un ton pe care nu îl mai auzise înainte. Probabil că Ian îl recunoscuse, căci se ridică imediat şi deschise uşa dormitorului.

– Aici sunt. Ce s-a întâmplat?

Zafir intră în cameră, iar Meera îl urmă.

– Trebuie să vă vorbim, *huzar!*

Faptul că Zafir folosise termenul *huzar*, echivalentul lui „domn" era total neobişnuit şi nu era un semn bun.

– Despre o problemă foarte importantă.

– Atunci vorbeşte.

– Eram... în smochinul din grădina regală.

Ian se încruntă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce făceaţi acolo? Lasă, îmi pot imagina. Ai auzit ceva?

Zafir dădu din cap.

– O discuţie între maharajah şi un afgan. Vorbeau limba persană, pe care Meera o înţelege. Spune că vorbeau despre invazia Indiei.

– La naiba!

Ian o privi pe Laura şi amândoi se gândiră la acelaşi lucru: dezastrul era mult mai aproape decât crezuseră.

– Meera, spune-mi exact ce-ai auzit.

Laura asculta şi simţea cum i se strânge stomacul. Cuvintele fetei transformau notiţele lui Piotr din pură teorie într-o realitate cruntă. În câteva zile, afganii aveau să invadeze India, alăturându-se zecilor de mii de ostaşi înarmaţi din Dharjistan şi trupelor din triburile din Punjab, pârjolind întreaga Indie.

Câţi europeni vor supravieţui unui asemenea carnagiu? Câţi cetăţeni paşnici vor muri după începerea războiului?

Spre deosebire de Laura, Ian era din ce în ce mai calm pe măsură ce lucrurile se înrăutăţeau. Nu îl văzuse niciodată arătând atât de periculos.

– Ştiţi unde este trecătoarea Shpola, spuse el, după ce le povestiră lui Zafir şi Meerei ce descoperiseră.

Afganul clătină din cap.

– Am mai auzit numele, dar nu ştiu exact unde este. Doar că se află undeva pe teritoriul unui trib de afrizi. De-asta nu am fost niciodată acolo.

Ian se gândi o clipă, încruntat.

– Foarte bine. Mâine vom pleca din Manpur. Imediat ce ne îndepărtăm de oraş, tu şi femeile veţi merge spre sud. Le vei lăsa pe Meera şi pe Laura la unchiul tău Habibur, ca să fie în siguranţă. Când vei ajunge în Cambay, îl vei găsi pe fratele meu şi-i vei da raportul pe care îl voi scrie eu în seara asta, descriindu-i pe larg ce-am descoperit. Eu voi merge la graniţă şi voi încerca să găsesc trecătoarea Shpola. Când vor sosi trupele, le voi putea ghida într-acolo. O trecătoare atât de mică poate fi blocată de o singură companie militară.

– Foarte bine, *huzar*.

Atitudinea lui frivolă dispăru şi redeveni războinicul încercat, cu privirea de gheaţă.

– Când pleci de-acolo, du-te în bazarul oraşului şi cumpără-mi haine tribale, ingrediente ca să fac vopsea pentru piele şi un ham pentru cal. Du-te la mai multe magazine, ca să nu trezeşti suspiciuni. Ştii procedura.

– Nu! ţipă Laura, înainte ca afganul să fie de acord.

Bărbaţii se întoarseră către ea, Zafir părând uimit, iar Ian, care o ştia mai bine, privind-o atent. Ignorându-l pe afgan, Laura îl fixă pe soţul ei cu o privire rece.

– Dacă te duci la graniţă, Ian, merg cu tine.

– Nici nu se pune problema, spuse Ian calm, dar hotărât.

Ea îl privi, la fel de hotărâtă, dar nu la fel de calmă.

– Ba da! Nu pleci fără mine!

– Destul! izbucni Ian, când ea era gata să continue.

Când îşi îndreptă privirea spre afgan, Laura îşi dădu seama că nu era bine să se certe cu Ian în faţa unui servitor. Din moment ce ar fi avut o şansă mult mai mare să-l facă să se răzgândească dacă ar fi fost doar ei doi, nu mai spuse nimic atunci când Ian îi spuse lui Zafir:

– Să-ţi dau bani pentru bazar ca să poţi pleca.

Laura se folosi de următoarele clipe ca să-şi pună în ordine argumentele. Imediat ce Ian spusese că ea urma să fie trimisă departe, pentru a fi în siguranţă, în timp ce el se avea să se îndrepte singur spre nord, îngrijorarea o copleşise. Deşi refuza să se gândească la spusele lipsite de sens ale lui Srinivasa, firea ei emoţională şi iraţională îi spunea că soţul ei ar fi în siguranţă dacă ar rămâne alături de ea.

Şi cămilele aveau aripi şi puteau zbura precum vulturii! Era o nebunie să creadă că ar fi putut schimba ceva din destinul lui şi era o nebunie şi mai mare să-l însoţească la graniţă. Atunci, aşa să fie! Poate era nebună, dar era foarte hotărâtă să-l însoţească.

Zafir plecă şi Ian se întoarse către ea. Văzând cât era de hotărâtă, deveni neîndurător.

– Îţi apreciez loialitatea Laura, dar o femeie nu are ce căuta într-o astfel de misiune.

– Cât va fi de periculos?

– Nu foarte, spuse el. Înainte, strategia militară mi se părea plictisitoare, aşa că, uneori, mă ocupam şi de chestiunile politice. Am fost la graniţă de nenumărate ori, deci pot foarte bine să mă dau drept localnic.

– Cu tenul ăsta? spuse ea îndoielnic.

El făcu o grimasă.

– Ai fi surprinsă cât de convingător pot fi cu tenul vopsit şi cu un turban pe cap. Până şi barba mea are aceeaşi culoare roşiatică precum vopseaua de hena pe care o folosesc unii musulmani pentru barba lor. Şi mai important decât atât, le ştiu limba şi obiceiurile. Dar nu voi fi în nici un pericol, Laura. Este pur şi simplu o incursiune de recunoaştere ca să găsim trecătoarea Shpola. Apoi, când vor sosi trupele britanice, vor putea să controleze trecătoarea Shpola şi Khyber şi vor trimite ajutoare fortului din Jallalabad.

– Dacă este atât de sigur, de ce nu pot merge şi eu?

– Pentru că m-ai încetini. Şi îmi voi face griji pentru tine, ceea ce îmi va diminua eficacitatea, spuse el, începând să dea dovadă de nerăbdare. Nu există nici un argument bun pentru ca tu să vii. De ce eşti atât de hotărâtă?

Laura nu credea că va fi impresionat dacă i-ar spune că spera să-l poată proteja şi să nu fie ucis.

– Nu te voi încetini, puse ea, ignorând motivul pentru care voia să meargă. Am parcurs jumătate din India alături de tine şi pot călări la fel de bine ca majoritatea bărbaţilor. Datorită firii tale precaute ştiu să trag cu puşca, nu nemaipomenit, dar suficient de bine cât să fiu de ajutor la ananghie. Vorbesc limba persană şi mai multe dialecte ale limbii urdu. Cu vopseaua şi hainele potrivite, voi reuşi să trec drept localnic la fel de bine ca şi tine – ochii mei sunt căprui, nu albaştri.

O privi din cap până-n picioare.

– Nici măcar îmbrăcămintea largă a localnicilor nu te va face să arăţi ca un băiat, spuse el sec. Iar ochii tăi nu sunt căprui, ci au culoarea chihlimbarului.

– Atunci voi purta veşmântul femeilor afgane atunci când ies din casă, replică ea. Ai putea ascunde un bivol întreg sub aşa ceva.

El clătină din cap, hotărât.

– Nu, Laura. Am încheiat discuţia. Nu te iau cu mine la graniţă.

– Nu ar fi mult mai bine să-l trimiţi pe Zafir în loc să te duci tu? sugeră ea, încercând o abordare diferită. Este o ţară afgană, deci el ar putea găsi trecătoarea mult mai uşor decât tine. Şi mai mult de-atât, tu eşti cea mai indicată persoană să explici pericolul autorităţilor din Cambay. Zafir nu va fi luat în serios, deşi le va duce mesajul tău.

– Având ajutorul lui David, îl vor crede, spuse Ian. Şi nu îl pot trimite pe Zafir să caute trecătoarea Shpola. Este supravegheată de tribul de afrizi care poartă o duşmănie ancestrală tribului din care provine Zafir. Ar însemna să-l trimit la moarte sigură. Şi, în plus, cunosc mult mai bine tacticile militare decât el.

– Dar asta nu va însemna moartea ta? spuse ea, îngrozită.

– Nu, pentru că voi merge deghizat ca un membru al unui trib din Punjab. Din moment ce conducătorii tribului de afrizi nu vor avea nimic împotriva mea, nu mă va împuşca nimeni la prima vedere.

– Atunci de ce nu se poate duce Zafir deghizat?

– I s-ar părea un act de laşitate să intre pe teritoriul tribului de afrizi deghizat, explică Ian. Ar prefera să fie împuşcat.

Bărbaţii! Nici măcar nu ar fi în stare să traverseze strada fără ajutorul unei femei.

– Ian, tu cunoşti teritoriul şi triburile şi eşti cel mai bun ţintaş pe care-l ştiu, iar asta este doar o misiune de cercetare, spuse ea, stăpânindu-şi disperarea. Cu siguranţă că aş fi la fel de protejată cu tine ca şi cu Zafir, dacă aş merge spre sud. Până la urmă, şi drumul acela trece printr-o zonă destul de sălbatică şi, având în vedere că ar fi un singur bărbat care să ne protejeze, aş prefera să fiu cu tine.

Faţa lui exprima o plăcere vădită.

– Nu te ajută cu nimic dacă mă flatezi, Laura. Aş putea fi cel mai bun ţintaş din istoria omenirii, dar asta nu te va salva dacă vom fi atacaţi de cincizeci de banditi încăpăţânaţi. Răspunsul este tot nu.

Îl privi aspru, nervoasă, dar fără să se descurajeze. Era sigură până în măduva oaselor că îi va schimba complet destinul dacă va merge cu el.

Apoi îşi dădu seama că avea asul din mânecă.

– Indicaţiile despre cum să ajungi acolo sunt scrise în rusă, iar eu nu ţi le voi traduce. Ţinea drept notiţele şi încerca să nu pară îngâmfată. Dacă vrei să o găseşti, va trebui să mă iei cu tine.

– Atunci am să o găsesc fără tine! răcni Ian, explodând cu intensitatea specifică roşcaţilor. Mii de draci, asta nu este un joc, femeie naivă!

– Ai dreptate, nu este, ţipă şi ea, la fel de furioasă. E vorba de viaţă şi de moarte, iar eu merg cu tine!

Văzându-l păşind către ea, Laura se întrebă dacă era pe punctul să afle cum se simţise Tatiana când soţul ei o lovise. Dar Ian nu era tatăl Laurei. O luă în braţe, îi înclină capul pe spate şi o sărută. Reacţia ei precum focul mistuitor o făcu brusc să îşi dea seama cu stupoare cât de subţire era graniţa dintre furie şi pasiune. Îi răspunse la sărut, tânjind după tandreţea protectoare. Voia să facă dragoste cu el, nu să se lupte cu el. Apoi, în timp ce mâna lui cobora cu dibăcie pe corpul ei, îşi dădu seama ce făcea.

Indignată, îşi întoarse faţa într-o parte.

– Chiar crezi că mă poţi seduce ca să ascult de tine? se răsti ea. Asta e o sabie cu două tăişuri, scoţian încăpăţânat ce eşti!

Îi atinse pantalonii, era deja stârnit. Desfăcu nasturii şi îşi strecură mâna înăuntru, iar mădularul lui se întări în timp ce întreg corpul i se crispa. Apoi, el începu să râdă. Nu, Ian nu semăna cu tatăl ei.

– Vrăjitoare mică! Știam că ești periculoasă, dar nu știam cât de periculoasă.

Calmându-se, îi ridică bărbia și o privi în ochi.

– Laura, de ce ești atât de hotărâtă să mergi cu mine? De obicei ești o femeie rațională.

– Îmi este teamă să te scap din ochi, spuse ea. Știu că par ridicolă, dar simt că nu ți se poate întâmpla nimic rău atâta timp cât sunt și eu alături de tine.

Îi analiză fața.

– Știu ce vrei să spui. O parte din mine, cea neroadă, vrea să-mi fii alături.

– Dacă această călătorie nu este chiar atât de periculoasă, ce se poate întâmpla rău dacă vin și eu? spuse ea într-un mod convingător, simțind că victoria era aproape.

– Oricând călătorești într-o zonă sălbatică există lucruri neprevăzute. Șansele sunt de nouăzeci și nouă la sută să ajungem acolo, să găsim trecătoarea și să ne întoarcem fără nici o problemă. Făcu o grimasă. Eu îmi fac griji pentru acel unu la sută.

– Nouăzeci și nouă dintr-o sută nu e rău. Și s-ar putea întâmpla ceva rău și dacă aș merge cu Zafir.

Ar fi vrut să spună mai multe, dar se hotărî că ar fi mai bine să tacă și să-l lase pe Ian să analizeze probabilitățile.

În cele din urmă, oftă.

– Foarte bine. Nu ar trebui să fie prea periculos, deci poți veni dacă este atât de important pentru tine. Trăsăturile chipului său se încordară. Dar cu o condiție. Trebuie să-mi promiți că vei asculta ordinele, ca un subaltern. Dacă se întâmplă ceva, discuțiile aprinse ne-ar putea costa viața. Ne-am înțeles?

– Da, spuse ea cu un sentiment de ușurare atât de puternic, încât cedă. Tu ești conducătorul acestei expediții.

O clipă, își odihni capul pe umărul lui. Scăpând de sentimentul de teamă, alte emoții începură să se manifeste. Începu să îl atingă provocator.

– Acum că am rezolvat această problemă, putem termina ce-am început, de data asta fără motive ascunse?

Râse din nou apoi o luă de mână și o conduse către pat.

– Din moment ce vei călări destul de mult în săptămânile viitoare – zise el în timp ce se întinse pe spate, iar ea se așeză deasupra lui –, ai putea foarte bine să exersezi.

Ceea ce urmă se dovedi a fi pe cât de plăcut, pe atât de educativ. Laura hotărî că nu conta dacă terminase sau nu de citit *Kama Sutra*. Pentru că învăța tot ce trebuia să știe de la soțul ei.

Mai târziu în după-amiaza aceea, Laura își luă rămas-bun de la Kamala. Era îngrijorată că ceea ce știa despre complotul lui Rajiv Singh nu o va lăsa să se poarte natural, dar soția maharajahului îi ușură vizita. După ce le spuse celorlalte femei să plece, Kamala o trase pe Laura pe pernă, lângă ea.

– Chiar dacă nu mi-ai fi trimis nici un bilet, aș fi ghicit că ți-ai îndeplinit adevărata dorință a sufletului, spuse ea zâmbind.

Laura dădu din cap, roșind.

– Sugestiile pe care tu și servitoarea mea mi le-ați dat au fost minunate. Mai ales petalele de trandafir au fost o idee foarte bună.

Soția maharajahului făcu un semn cu mâna.

– La ce este bună o grădină, dacă nu să ofere clipe plăcute prietenilor?

– O să-mi fie dor de tine, Kamala, spuse Laura, râzând și plângând în același timp.

– Și mie de tine. O să-mi scrii? adăugă soția maharajahului, timid.

– Desigur, spuse Laura cu căldură. Mă va ajuta să exersez limba persană. Și poate, într-o zi, eu și Ian ne vom întoarce să vă vizităm. Călătoria se scurtează cu fiecare an care trece.

Apoi tăcu. Era posibil ca, peste un an, englezii să dispară din India. Sau poate Rajiv Singh și Kamala vor

fi morți sau exilați până atunci. Prietenia dintre cele două femei ar fi devenit doar o altă victimă a cataclismului care avea să se declanșeze.

– Și eu plâng în sinea mea, spuse Kamala, neînțelegând motivul tristeții oaspetelui ei. O regină are mulți supuși, dar foarte puțini prieteni. Nu ar trebui să vorbesc despre asta până nu știu sigur, dar trebuie să împărtășesc vestea cuiva, așa că îți voi spune ție, zise ea repede, mușcându-și buza, temătoare.

Dumnezeule mare, oare Kamala știa despre planul soțului ei și voia să vorbească despre asta?

– Dacă e un secret de stat, nu ar trebui să-mi spui, zise Laura nesigură, oscilând între prietenie și patriotism.

Kamala îi zâmbi radios.

– Nu este un secret de stat, ci dorința inimii mele. Cred că sunt însărcinată, spuse ea în șoaptă. Srinivasa mi-a spus acum câtva timp că s-ar putea întâmpla asta, dar mi-a fost teamă să sper.

Laura avu nevoie de o clipă să asimileze noutatea.

– După atâția ani? spuse ea. Este minunat.

– Nu am îndrăznit să vorbesc despre asta cu nimeni până acum, căci i-ar frânge inima lui Rajiv Singh dacă m-aș înșela. Se gândise să adopte un verișor mai mic de-al lui, dar a tot amânat, sperând în continuare.

Soția maharajahului zâmbi timid.

– Sunt o femeie în vârstă, dar nu atât de bătrână încât să nu-i pot dărui un fiu.

– Tu, bătrână? Laura râse. Ești întruchiparea frumuseții feminine. Odată ce ai descoperit secretul ca să rămâi însărcinată, poate că vei avea mulți fii. Srinivasa are ceva de spus legat de această posibilitate?

Kamala deveni serioasă.

– Mi-a spus – iar asta e foarte neobișnuit – că această problemă este neclară și ar putea avea mai multe consecințe. De fapt, l-am rugat să se uite din nou la diagrama ta și a soțului tău, din moment ce erai atât de preocupată. O luă pe Laura de mână. Și viitorul vostru este neclar, spuse ea cu sinceritate. Ai grijă, Laura.

– Și tu, Kamala, spuse Laura cu o voce stinsă. *Namaste*, spuse ea apoi din tot sufletul, se ridică și o îmbrățișă pe soția maharajahului.

– Mă voi ruga pentru amândouă, prietena mea.

Când ieși, avea ochii înlăcrimați. Se ruga la Dumnezeu ca evenimentele viitoare să nu le zădărnicească nici uneia din ele dorințele cele mai fierbinți ale sufletului.

capitolul 31

– Nu se cuvine ca memsahib să se îmbrace ca un băiat din India, spuse Meera dezaprobator.

– Să sperăm că nimeni nu se va gândi nici măcar că este posibil așa ceva, răspunse Laura. Își puse pantalonii largi și cizmele ușoare, așeză și două cămăși enorme una peste alta și apoi le legă la mijloc cu o eșarfă. Chiar dacă sânii ei erau presați de maioul strâns pe corp, începu să înțeleagă remarca lui Ian că nu avea un corp care să poată fi ușor confundat cu al unui băiat. Din fericire, era o toamnă târzie. După ce mai adăugă câteva haine largi peste costumul ei, cu greu îți mai puteai da seama că e femeie.

Tremurând în aerul răcoros, Laura își puse și ultima haină. Părăsiră palatul regal înainte de ivirea zorilor și porniră călare spre Bombay. Când se aflară la aproape zece kilometri de oraș, virară de pe drumul principal, luând-o printr-un crâng des, unde ea și Ian trebuiau să-și schimbe identitățile.

Meera o ajută să-și acopere cu vopsea fiecare parte vizibilă a corpului, apoi îi împleti părul și i-l prinse în jurul capului, ca pe o coroană.

Mai greu a fost să-și prindă turbanul; era nevoie de o îndemânare care ei îi lipsea. Era totuși un lucru bun că avea o burqa ce putea acoperi tot, pe care s-o poarte atunci când trecea prin orașe. Ar fi fost mai prudent s-o poarte tot timpul, dar burqa era un veșmânt sufocant, care nu lăsa la vedere decât un mic pătrățel prin care

să poţi privi, aşa că intenţiona s-o poarte atunci când era neapărat nevoie.

Laura îşi prinse teaca de cuţit la centură, apoi îşi aruncă o puşcă pe umăr.

– Cum arăt, Meera?

Meera scutură din cap în semn de dezaprobare. Lara crezu că nu era de acord până când fata spuse:

– Nu v-aş lua drept *ferengi* – străin –, memsahib, şi nici drept femeie. Priviţi-vă în oglindă.

Laurei i se tăie respiraţia când se văzu în oglindă. Arăta ca un adevărat asiatic cu pielea vopsită şi ochii oblici. Vopseaua de pe piele îi făcuse ochii să pară mai întunecaţi decât chihlimbarul. De la care strămoş mongol moştenise oare ochii? Probabil un războinic tătar care violase odată o femeie slavă. Europa şi Asia se întâlneau în Rusia şi în chipul Laurei. Pentru următoarele două săptămâni, asta trebuia să fie originea ei şi trebuia să gândească precum un asiatic.

– E vremea să vedem ce fac bărbaţii, spuse Lara.

Înaintară prin tufişuri şi ajunseră în luminişul unde se aflau caii, iar Laura încercă să meargă asemenea unui bărbat. În luminiş, Zafir şi un *badmash*, termenul local pentru pungaş, schimbau şeile şi hamurile europene cu unele indiene.

Laura clipi, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Deşi ştia că al doilea bărbat trebuia să fie Ian, nu l-ar fi recunoscut dacă ar fi trecut pe lângă el pe stradă. Îşi schimbase nu numai hainele şi culoarea pielii, dar şi întregul comportament. Nu se mai purta ca un ofiţer. Nici măcar nu mai mergea ca un european, deşi ea n-ar fi putut spune clar care era diferenţa.

Scăpase de asemenea de peticul lui negru de la ochi înlocuindu-l cu unul din piele tăbăcită care avea aproape aceeaşi culoare ca şi tenul. Chiar şi culoarea celuilalt ochi părea diferită, nu mai era atât de albastră, ci mai degrabă nuanţa de gri caracteristică asiaticilor albi.

Ian se întoarse şi o examină atent pe Laura.

– Nu-i rău, hotărî el, atâta timp cât nu te apropii prea mult de cineva. Semeni mai degrabă cu un gharhwali.

– Ce sunt gharhwali?

– Un trib de la poalele dealurilor de lângă Nepal. Ei au sânge mongol, dar sunt un pic mai înalţi şi mai uşori decât locuitorii Nepalului. Dacă cineva pune la îndoială înfăţişarea ta, voi spune că gharhwali se remarcă şi prin trăsăturile lor destul de feminine. Nimeni nu se va îndoi de spusele mele, din moment ce mă îndoiesc că prin părţile astea trec mulţi gharhwali.

Laura îşi verifică bagajul, sperând să nu uite ceva important. Deşi era obişnuită să călătorească cu puţine bagaje după standardele britanice, acum erau încărcaţi de provizii. Majoritatea lucrurilor lor fuseseră încărcate în bagajul lui Zafir şi urmau să fie lăsate la Habibur cu Meera, în timp ce ei aveau numai provizii şi muniţie, nimic altceva care să indice că erau europeni.

Apoi veni timpul să se despartă. În timp ce bărbaţii dădură mâna şi schimbară puţine cuvinte, Laura o îmbrăţişă pe Meera şi îi ură drum bun, apoi sări pe cal. Îndreptându-se spre drum, printre copaci, Laura se simţea vulnerabilă, ca şi când i-ar fi fost răpită identitatea.

– Nu este prea târziu să te răzgândeşti, Larişka, spuse Ian, citindu-i, în mod ciudat, gândurile. Dacă ai îndoieli, nu lăsa mândria să-ţi stea în cale.

Îi zâmbi cu făţărnicie.

– Nici nu aş visa să ratez o astfel de călătorie, *duşenka*. După ce voi dormi vreo două săptămâni în Himalaya, castelul acela al tău expus curentului va părea la fel de luxos precum castelul lui Rajiv Singh.

– Prea multă pasiune şi prea puţină judecată, spuse el resemnat, dar respectul din ochii lui îi încălzea sufletul.

Era foarte bucuroasă că insistase să vină în această călătorie. Orice s-ar fi întâmplat, cel puţin ar fi fost împreună.

În timp ce Meera punea lucrurile în ordine după micul dejun, îi aruncă o privire plină de aversiune poneiului ei liniştit. Deşi se obişnuise să călărească, ritmul în care merseseră în ultimele zile îi provocase numai

vânătăi. Se bucura, într-un fel, că va ajunge la Habibur. Dar numai într-un fel.

Îl privi pe Zafir, care încărca poneiul care le ducea lucrurile. Exista o intimitate ciudată în această călătorie pe nepusă masă, căci se purtau precum soţ şi soţie din multe puncte de vedere, fiecare având grijă de sarcinile lui, bazându-se unul pe celălalt. Dar asta era singura apropiere, căci Zafir era retras, nu mai semăna deloc cu omul care o tachina mereu, de care se îndrăgostise ea.

Se ridică în picioare şi privi în jur să se asigure că nu uitaseră nimic. Era un locşor plăcut, tainic şi protejat, într-o dumbravă, departe de drum. Era ultima dată când se bucurau de atâta intimitate.

- Vom ajunge astăzi la Habibur? întrebă ea, ducându-se spre el.

El dădu din cap.

- Ar trebui să ajungem la puţin timp după prânz.

- Vei rămâne şi peste noapte?

Clătină din cap.

- Nu, porumbiţo. Mi-ar plăcea, dar nu am timp. Sunt probleme importante la mijloc, iar o jumătate de zi ar putea face o diferenţă mare.

Meera făcu o grimasă.

- Ştiu că situaţia este periculoasă, pentru că nu ai încercat să mă seduci nici măcar o dată de când am plecat din Manpur.

Remarca ei îi atrase atenţia, şi îşi mişti ochii.

- Nu ar fi onorabil să încerc, când tu eşti protejata mea. Mi-ai spus foarte clar că aştepţi să ne căsătorim.

Ea îşi ridică uşor capul, cu o expresie rigidă întipărită pe chip.

- Atunci eram sigură că ne vom căsători. Dar acum eşti în pericol. Tu eşti soldat şi ai putea fi ucis.

- Se poate, încuviinţă el. Dar pericolul este slujba mea, porumbiţo. Dacă va izbucni războiul, va trebui să mă întorc imediat la regimentul meu. Dar dacă mi se întâmplă ceva, vei putea sta la unchiul meu cât vei dori. Sau, dacă vei alege să te întorci la ai tăi, mătuşa şi unchiul meu te vor ajuta.

- Nu vreau să fiu cu cei din poporul meu, spuse ea cu vehemenţă. Ci cu tine.

Se apropie de el şi îi atinse încheietura, blând şi graţios.

- Nu poţi întârzia o jumătate de zi, dar măcar o oră?

O privea fix, dându-şi seama că porumbiţa lui avea ceva anume în minte. Şi îi spuse exact ce anume, prin următoarea ei afirmaţie.

- Dă-mi ceva care să îmi amintească de tine, iubitule, şopti ea, ridicându-şi braţele şi petrecându-le în jurul gâtului său.

Nu trebuia să îi spună de două ori. Toate jocurile şi tachinările dispărură, singura care rămase fiind dorinţa unui bărbat şi a unei femei să fie împreună. În timp ce o săruta, îşi dădu seama că acesta era motivul suprem pentru care bărbaţii se duceau la război. Nu numai pentru glorie, sau din lăcomie, oricât de fascinante ar fi fost ele, ci datorită acestei gingăşii teribile, din nevoia de a-şi proteja casa şi soţia, chiar şi cu preţul vieţii dacă era nevoie.

Aşezând-o în iarba moale, îşi dădu seama că, oricât de urgent ar fi fost mesajul lui, şi dorinţa sa era la fel de importantă. Falkirk Sahib nu ar urî un bărbat pentru că petrece o oră cu iubita lui, mai ales dacă această oră ar fi singurul moment pe care poate că-l vor avea vreodată.

Deşi trecuse mai puţin de o săptămână, Dharjistanul părea o cu totul altă lume. Laura stătea ţeapănă în şa, gândindu-se cu tristeţe că Ian avusese dreptate când îi spusese că va călări foarte mult. Asta nu era nici pe departe la fel de plăcut precum cursa lor din ultima după-amiază petrecută la palat.

Ian o crezuse pe cuvânt când îi spusese că putea să călărească la fel de bine ca orice bărbat şi menţinea un ritm alert. Trecură fără nici un incident peste câmpiile prăfuite ale Punjabului. Atunci când treceau printr-un oraş mai mare, Laura îşi punea pe ea burqa şi nu atrăgea nici o privire.

Ian vorbea din când în când cu locuitorii sau cu alți călători, obținând informații fără să pară foarte indiscret. Zvonurile despre înfrângerea britanicilor în Afganistan se răspândiseră, și asta se discuta cel mai adesea. Punjabul nu fusese niciodată condus de englezi, așa că nativii nu erau direct afectați, dar majoritatea se bucurau de înfrângerea suferită de *ferengi*.

Erau de asemenea foarte curioși de reacția mândrului *sirkar*. Laura, care asculta, dar nu vorbea niciodată, își putea da seama cât de critică era situația. Slăbiciunea englezilor putea declanșa un val de aversiune.

După trei zile de mers călare, ajunseseră la dealurile acoperite cu pietre. Era cel mai sterp loc pe care îl văzuse Laura vreodată, atât de arid, încât era greu să-ți închipui că cineva ar putea locui acolo. Vârfurile munților erau acoperite de zăpadă, iar restul părea un morman de pietre amestecate, doar cele mai rezistente plante reușind cu greu să supraviețuiască.

Nu era de mirare că afganii trebuiau să tâlhărească pentru a supraviețui. Secole de-a rândul, sursa lor de venit fusese să le ceară bani călătorilor pentru ca aceștia să poată trece teferi.

Urmând puținele indicii din notițele lui Piotr, Ian și Laura o luară spre sud de la drumul principal, care trecea prin trecătoarea Khyber. Acum nu mai aveau nici o informație și erau pe cont propriu. Deși probabil se aflau la câțiva kilometri depărtare de capătul estic al trecătorii Shpola, le-ar fi luat luni întregi sau chiar ani buni să o găsească fără ajutor. Aveau nevoie de cineva care să-i ghideze către trecătoare. Și asta înainte ca micul defileu să fie descoperit de o armată de afgani.

Lui Zafir nu îi veni să creadă când seara întunecată îi scoase dinainte tabăra unui regiment de cavalerie al Companiei, la o aruncătură de băț de drumul principal. Își mijì ochii, cercetând steagurile care fosneau în vântul uscat din Punjab. Allah să fie preamărit, era unul dintre regimentele încartiruite în Cambay, Regimentul 39 Lăncieri Nativi.

Păcat că Zafir nu avea prieteni apropiați printre soldați, pentru că regimentul sosise abia de curând în Cambay. Dar ar fi trebuit să fie ușor să-și demonstreze identitatea, iar faptul că găsise un regiment de cavalerie care era deja în marș spre nord-vest avea să însemne o economie serioasă de timp.

Zafir se îndreptă spre tabără. Când gărzile îl opriră, se identifică drept un cipai din Regimentul 46 Infanterie Nativă și ceru să fie dus la comandantul regimentului.

– Crezi că vom lăsa orice om obraznic care trece pe aici întâmplător să-l vadă pe colonel? spuse batjocoritor soldatul aflat de gardă. Pleacă!

Zafir nu se așteptase la asta. Se mânie pentru o clipă, vru să ridice pușca și să treacă cu forța de gărzi. Dar disciplina militară se impuse și reuși să-i înăbușe instinctele afgane.

– Corcitură ticăloasă, eu sunt ordonanța maiorului Ian Cameron și de misiunea mea depinde viitorul Indiei, spuse el nemulțumit. Cheamă un ofițer!

Gărzile se consultară între ele, iar Zafir auzi numele „Cameron" pronunțat de mai multe ori.

– Vom vedea dacă spui adevărul, îi replică una dintre gărzi, iar cealaltă se depărtă. Așteaptă aici și ține-ți mâinile departe de pușcă.

Zafir se plimbă fără întrerupere timp de zece minute.

– Ai un mesaj din partea maiorului Cameron? se auzi apoi o voce autoritară.

Zafir se simți ușurat când recunoscu vocea. Întorcându-se, îl văzu pe David Cameron îndreptându-se către el.

Căpitanul îl recunoscu imediat.

– Zafir, chiar tu ești. S-a întâmplat ceva cu fratele meu?

– Era sănătos când ne-am despărțit, *huzar*, și este în continuare, cu voia lui Allah.

Zafir scoase hârtiile de sub cămașă.

– Acesta este mesajul maiorului. Trebuia să vi-l aduc întâi domniei voastre, apoi generalului Rawdon.

Căpitanul îl deschise și-l citi la lumina lămpii, fața crispându-i-se pe măsură ce afla mai multe.

– Vino, Zafir, spuse el când termină. Avem noroc – generalul Rawdon călătorește cu Regimentul 39.

– Da, *huzar*. Cum de sunteți alături de Regimentul 39? întrebă Zafir când gărzile nu îi mai puteau auzi.

– Pentru că am fost în Afganistan și știu limba afgană. Nici unul dintre ofițerii Regimentului 39 nu are o astfel de experiență, așa că am fost promovat în acest regiment, spuse căpitanul. În Cambay au ajuns vești despre masacrul din Afganistan acum câteva zile, alături de vestea că fortul din Jallalabad este asediat. În loc să aștepte ordine din Bombay, generalul Rawdon a hotărât să trimită întăriri imediat. Mai multe regimente de infanterie, inclusiv 46, sunt pe drum, dar, desigur, mai au câteva zile până să ajungă.

– Allah să-l aibă în pază pe Rawdon Sahib, spuse Zafir plin de respect.

– Nu-mi place să fiu departe de oamenii mei, dar se pare că asta a fost cea mai bună idee.

Căpitanul aruncă o privire spre mesajul pe care îl ținea în mână.

– Trimite-l pe Ian în luna de miere și nu fi uimit când dă peste un cuib de viespi.

Generalul Rawdon era faimos pentru rapiditatea hotărârilor și, înțelegând imediat importanța informațiilor, dădu ordine să se ia urgent măsuri. Dimineață devreme, un detașament de cavalerie fu trimis către graniță cu toată viteza, pentru a găsi și a ocupa trecătoarea Shpola. Iar la cererea lui, David Cameron fu pus la comandă.

Ocoliră o bucată de drum și ajunseră într-un alt sat afgan micuț, care nu avea mai mult de șase case. Laura se gândi să își pună burqa, apoi văzu că era prea târziu, căci fuseseră văzuți. Se aplecă în șa, încercând să pară obosită și greu de identificat. Nu era greu. Căutau de câteva zile un ghid care să-i ducă la trecătoarea Shpola, dar fără succes. Deși toți bărbații pe care îi întrebase Ian auziseră de trecătoare, iar câțiva aveau o idee vagă despre

locul unde se afla, oamenii fie nu reușeau să le dea informații exacte, fie refuzau să facă acest lucru.

Afganul care îi văzuse stătea pe pământ, sprijinindu-se leneș de un zid de noroi în timp ce ascuțea un cuțit înfiorător. Când străinii își opriră caii, se ridică în picioare și ieși în drum, având o expresie prietenoasă, dar având cu el și o pușcă cu țeavă lungă. Laura ar fi văzut mai degrabă un afgan gol decât fără pușcă.

– Să nu obosești niciodată, îl salută Ian politicos în limba afgană.

Barba îi crescu repede iar după o săptămână fără să se radă, arăta exact ca un muntean, singurul lucru care îl dădea de gol că este din Punjab fiind detaliile costumului său. Vrând să pară mai degrabă un om liniștit decât unul care caută necazuri, pușca lui era sprijinită de șa în loc să-i atârne pe umăr.

– Să nu ai niciodată parte de sărăcie, replică săteanul.

Știind că nu trebuia să întrebe imediat ce-l interesa, Ian începu o discuție fără cap și coadă. Din fericire afganul vorbea un dialect al limbii urdu. Deși Ian vorbea fluent limba afgană, îi plăcea de regulă să se adreseze în limba urdu, pentru ca și Laura să poată înțelege.

– Spune-mi, frate, știi o trecătoare mică prin munții din apropiere? spuse Ian, după ce dezbătu temele preferate ale omenirii, vremea și politica, și căzuseră de acord că nici una nu mai este așa cum era.

Privirea afganului se îngustă.

– Cu greu poate fi numită o trecătoare. E mai mult un drum pentru marmote, de aceea este rar folosit. Dacă vrei să treci prin munți, ia-o prin trecătoarea Khyber. Nu merită să-ți riști viața luând-o prin Shpola pentru câțiva bănuți.

– Shpola este singura alegere. Ian își atinse peticul de la ochi și-i spuse povestea pe care o zicea de obicei.

– Un doctor mi-a spus că ar putea face o alifie care mi-ar reda vederea, dar are nevoie de o plantă care crește numai în trecătoarea Shpola. O plantă mică și amară.

– Şi tu l-ai crezut? spuse afganul, râzând zgomotos. Puţine lucruri cresc în Shpola, dar nu am auzit ca ierburile magice să se afle printre ele.

Ian îl privi ruşinat.

– Ai dreptate, fără îndoială, dar urmează să mă căsătoresc cu femeia asta. Mă place foarte mult, cu excepţia ochiului. Spune că se va căsători cu mine doar dacă am ambii ochi buni. Nici un alt doctor nu mai are vreo speranţă. Călătoria a fost lungă şi, mai mult ca sigur, o pierdere de timp – dar doamna este foarte frumoasă.

Afganul râse zgomotos.

– Dacă eşti atât de îndrăgostit încât să mergi acolo, te-aş putea ajuta să găseşti drumul.

Ştiind ce avea de făcut, Ian scoase o monedă din buzunar şi i-o aruncă.

– Allah să te binecuvânteze, frate.

Afganul o privi pe Laura pentru prima dată.

– Drăgălaş băiat. De unde este?

– Este un gharhwali, de pe dealurile de est. Nu foarte deştept, dar un servitor bun. Pretinde că va recunoaşte planta când o va vedea.

– Urmează-mă, spuse afganul, mulţumit de răspuns.

Întorcându-se, merse cu paşi mărunţi prin sat apoi îi conduse pe un drum atât de abrupt, încât Laura şi Ian trebuiră să descalece şi să-şi ţină caii de căpăstru. Păstrându-şi rolul de stăpân, Ian nu o scăpă pe Laura din priviri.

Afganul se mişca cu o viteză şi o energie uimitoare. După două ore de mers prin munţi, Laura era epuizată. Vârfurile acoperite de zăpadă erau încă luminate de soare, dar dealurile erau deja umbrite când afganul se opri în cele din urmă în faţa unui drum îngust.

– Mergeţi pe acest drum şi vă va duce la trecătoare, spuse el. Odată ajuns acolo, nu ai cum să te pierzi, căci nu ai unde să te duci. Asta dacă nu cumva a fost de curând o avalanşă de pietre şi vei putea trece cu caii, dar foarte încet. Când vei coborî pe partea cealaltă, vei mai avea o oră de mers spre est, către satul Shpola.

– Nu intenţionez să merg atât de departe. Cu voia lui Allah voi găsi ceea ce caut şi, în curând, mă voi îndrepta spre casă. Ian îi mai dădu o monedă. Urează-mi noroc, frate.

– Vei avea nevoie. Afganul râse uşor. Dacă nu vei reuşi, ţine minte că mai sunt şi alte femei frumoase pe pământ.

Se întoarse şi alergă în salturi în josul muntelui, asemenea unei capre.

– Nu e foarte deştept, dar e un bun servitor, mormăi Laura în spatele lui.

El râncji.

– Ar fi trebuit spus tocmai pe dos.

După câteva minute de mers, ajunseră pe o bucată de pământ cât de cât netedă. Ian îşi opri calul.

– Apă, cele necesare pentru foc şi nutreţ. Nu vom găsi un loc mai bun unde să ne oprim, aşa că am putea foarte bine să ne oprim aici. Se face târziu, iar drumul va fi din ce în ce mai greu.

Laura descălecă, trosnind din toate încheieturile, apoi privi în jur. Deşi era cel mai bun loc pentru tabără pe care-l puteau găsi, era un peisaj foarte mohorât, fiind alcătuit în mare parte din pietre prăbuşite, reci şi gri.

– Pare a fi ce i-a mai rămas lui Dumnezeu după ce a făcut restul lumii.

– E un ţinut aspru, de aceea se nasc aici bărbaţii duri.

Ian descălecă şi îşi priponi calul într-un loc aflat între doi bolovani, care ofereau o oarecare protecţie în faţa vântului aspru.

– Sper că ghidul nostru ne-a adus în locul corect. Am sentimentul că nu mai avem timp.

– Vom traversa trecătoarea? spuse Laura în timp ce îşi priponea şi ea calul.

– Nu. Trecătoarea Khyber e cam la cincizeci de kilometri depărtare de aici, iar Shpola s-ar putea să fie mai departe. Ne-ar trebui două sau trei zile dus-întors dacă drumul este prost, iar noi nu avem atâta timp. Vom merge îndeajuns de departe cât să ne asigurăm că este ceea ce căutăm şi să ne facem o idee despre dificultăţi.

Desfăcu sacii și îi aruncă de pe cal.

– Dacă avem noroc, trecătoarea va fi plină de zăpadă și închisă, dar ar putea fi la o altitudine îndeajuns de joasă, încât să rămână deschisă și în timpul celor mai aspre furtuni de zăpadă. Așa este trecătoarea Khyber.

– Atunci ce facem? întrebă Laura, descărcând sacii de pe calul ei.

– Ne întoarcem în teritoriul Punjab și sperăm că vom da în curând de trupele Companiei care merg să elibereze fortul din Jallalabad.

Desfăcu șaua calului, luând-o de pe spatele animalului obosit.

– Mă voi legitima, voi conduce o companie până aici ca să mă asigur că afganii nu vor folosi drumul acesta ca să treacă în India, apoi noi doi ne vom îndrepta spre Bombay. Precum am spus, este o misiune simplă, deloc periculoasă. Exact de genul celor care îmi plac mie.

Laura se înfioră și speră că reacția era din cauza frigului și nu a unei premoniții că nu vor trece peste asta așa de ușor. După ce își pregăti calul pentru noapte, făcu un foc cu lemnele adunate de ea și de Ian, apoi pregăti o cină simplă care consta în ceai și *chapati* umplută cu ceapă prăjită și brânză de capră topită. Își dădu seama că nu era chiar așa de rea. Erau atât de înfometați, încât ar fi mâncat orice.

Noaptea se lăsă repede, iar temperatura scăzu. În timp ce împărțeau ultima cană de ceai, ea începu să tremure cu adevărat.

– După experiența asta, pe domeniul Falkirk o să mi se pară extrem de cald.

– Vino încoace să te încălzesc, spuse Ian.

– Acum? Aici? replică ea, privindu-l întrebător

El rânji.

– Ce minte desfrânată ai. Vorbeam la propriu, nu în sensul eufemistic.

Laura trecu pe lângă foc și ajunse unde stătea el cocoțat pe o stâncă. Când se apropie, o întoarse în așa fel încât să stea jos, între picioarele lui, sprijinindu-se cu spatele de pieptul lui.

– Este mult mai confortabil decât stânca pe care stăteam eu. Scoțând un oftat de plăcere, se relaxă, sprijinindu-se de trupul lui cald. În Manpur ziceai că ai lucrat ca ofițer însărcinat cu chestiuni politice. Ce înseamnă asta mai exact?

Își termină ceaiul și puse jos cana de cositor, apoi o cuprinse cu brațele de mijloc.

– Un astfel de ofițer lucrează direct cu localnicii, atât ca să mențină legătura cu ei, cât și ca să obțină informații despre ceea ce gândesc și fac oamenii. Este adesea ales din armată și cei mai buni pot trece drept nativi.

Laura dădu din cap, în semn că înțelegea.

– Deci copilărind în Persia și cunoscând limba, aveai un talent înnăscut pentru asta.

– Aveam aptitudinile, dar nu și temperamentul, spuse Ian cu tristețe. Majoritatea muncii constă în spionaj. Deși eram destul de bun la asta, nu-mi imaginam că îmi voi petrece așa toată viața. Atunci când conducătorul politic mi-a cerut să mă alătur definitiv, am refuzat. Dar câteodată viața unui ofițer din armată mi se părea plictisitoare – câteva ore de exerciții militar și multe ore de sport, vânătoare și taclale. De-asta mulți ofițeri se apucă de băutură sau de droguri. Iar asta nu e bine. India are tendința să devină mult prea indulgentă foarte repede. Așa că atunci când eram prea agitat, mă ofeream voluntar pentru activități politice, și uite așa am ajuns în Puțul Negru.

Vocea i se domoli.

– Data viitoare când voi fi agitat, voi merge să înot.

– Nu pot să-mi dau seama dacă ești un om direct în general, dar care are tendința să fie viclean, sau un om viclean care are momente de sinceritate, replică Laura, uimită de această nouă descoperire despre soțul ei.

– Cred că puțin din amândouă, răspunse el, chicotind.

Stătură în liniște o vreme, privind focul care se stingea. Atunci când rămaseră numai tăciunii, Laura își sprijini capul de umărul lui Ian.

– Îmi e mult mai cald acum decât mi-a fost toată ziua.

– Temperatura va scădea sub zero grade în noaptea asta, spuse el. Avem destule vreascuri ca să întreţinem focul, dar ar fi bine să dormim împreună ca să ne ţinem de cald. Doar să dormim, adăugă el, când simţi că ea se crispează.

O strânse în braţe, dar îmbrăţişarea lui era mai degrabă protectoare decât pasională.

– Şi tu simţi la fel, nu? În astfel de condiţii, în care ameninţarea războiului pluteşte deasupra Indiei precum sabia lui Damocles, prea multă bucurie este total neadecvată.

– Întocmai, spuse ea, uimită de cât de bine înţelegea el situaţia. Dacă aş fi eu însămi ameninţată cu moartea, probabil că aş vrea să fac dragoste cu tine cât mai des posibil în timpul rămas. Dar asta este cu totul altceva. Din moment ce India este în pragul războiului, plăcerea personală pare un lucru egoist.

– Fiecare lucru la timpul lui, spuse el blând. Războiul şi pacea îşi au rostul lor. Nu mai ţin minte ordinea exactă, dar ştiu că în acelaşi verset se regăseşte şi ideea că există momente pentru tandreţe şi momente în care trebuie să te abţii de la asta.

Apelând la studiile ei despre Biblie din copilărie, Laura îşi aminti exact ultimele rânduri ale faimosului verset.

– Iubitul îşi are vremea lui, şi urâtul îşi are vremea lui. Războiul îşi are vremea lui, şi pacea îşi are vremea ei. Shiva vrea să spună acelaşi lucru, nu-i aşa? Ciclul etern al vieţii. Voi fi fericită atunci când va fi iarăşi linişte şi pace ca să nu mai zic de momentele de tandreţe, continuă ea, după ce Ian îi dădu dreptate. Dar mă bucur că am ocazia să te văd în acţiune. Nu multe femei au ocazia să-şi vadă soţul într-o astfel de ipostază.

– Majoritatea femeilor nu vor aşa ceva, spuse el sec. Asta este o lună de miere de pomină. De când ne-am cunoscut, standardul tău de viaţă a scăzut până în punctul în care ai ajuns să trăieşti ca un bandit. Nu ai fi preferat mai degrabă Parisul?

Începu să râdă.

– Locul cel mai potrivit e acela unde eşti tu, *duşenka*.

El îşi sprijini bărbia de creştetul capului ei.

– Deşi aş prefera să te ştiu în siguranţă în Bombay, recunosc că îmi place şi călătoria asta. Aveam numai cinci ani când sora mea, Juliet, m-a învăţat să nu subestimez puterea şi hotărârea unui femei, dar sunt încă impresionat de puterea şi caracterul tău. Piotr Andreevici ar fi fost mândru de tine. Îi sărută tâmpla. Şi eu sunt foarte mândru.

Laura era sigură că spusele lui o făceau să strălucească mai tare decât focul. Poate că nu era momentul să facă dragoste, dar asta nu însemna că nu îl iubea, căci îl iubea mai mult cu fiecare zi, deşi el nu îi răspundea cu aceeaşi intensitate.

Poate că Srinivasa avusese dreptate când spusese că nimic nu este întâmplător şi că ea şi Ian se născuseră ca să fie împreună. Simţea că el este jumătatea ei şi, într-un moment plin de optimism, simţi că vieţile lor aveau să fie unite ani buni de-atunci încolo.

Fiorul care îi străbătuse trupul fusese, *cu siguranţă*, de la frig.

capitolul 32

Războinicul nu ştia de cât timp se poticnea prin munţi, căci nu mai fusese în toate minţile cea mai mare parte din timp. Într-un fel, era mai bine să delireze, căci atunci nu mai simţea durerea. Dar acum începu să-şi revină şi văzu că reuşise să parcurgă aproape toată trecătoarea Shpola.

Cu siguranţă mâna lui Allah fusese cea care îl ghidase pe drumul nesigur, căci altfel s-ar fi prăbuşit mai mult ca sigur în prăpastie. Ar fi fost o blasfemie să creadă că tot Allah i-ar putea trimite şi ceva de mâncare? Nu-şi mai amintea ultima dată când mâncase, dar trecuseră cu siguranţă zile întregi. În curând nu va mai putea să înainteze.

Şi totuşi trebuia să continue, pentru că foarte multe depindeau de el. Se clătină într-o parte şi se sprijini de stâncă. Trecătoarea era un loc bântuit, iar vântul urla sinistru, asemenea vocilor unor condamnaţi.

Casa lui se afla aproape de capătul estic al trecătorii şi acolo avea mâncare şi căldură, şi pe cineva care să-i îngrijească rănile. Înaintând anevoie, distanţa care rămăsese i se părea nesfârşită.

Apoi auzi zgomotul copitelor răsunând în trecătoare. Dezmeticindu-se, îl cuprinse panica. Îl ajunseseră din urmă şi erau prea mulţi ca să se poată lupta cu ei. Dar sunetul venea din faţă, nu din spate.

Ascultă atent. Stâncile pietroase distorsionau sunetul, reuşind astfel cu greu să-şi dea seama câţi cai erau, dar hotărî că era un singur călăreţ. Allah nu îl uitase, iar în curând va avea transport, mâncare şi apă.

Nu îi trecu prin minte că acela care se apropia ar fi putut fi un prieten, nu după atâtea zile în care toţi se întorseseră împotriva lui. Se retrase către un loc unde cărarea era mai largă şi un bolovan zimţat se înălţa deasupra capului călăreţului. Încet, cu o durere ascuţită în umăr, se târî pe bolovan şi se ghemui ca să nu poată fi văzut de călăreţ.

Apoi îşi scoase cuţitul şi aşteptă.

Laura îşi dădu seama că ghidul afgan nu glumise atunci când denumise trecătoarea Shpola un drum pentru marmote. Nu era mai mult de o crestătură şerpuitoare, foarte abruptă într-o parte, în munţii stâncoşi. În unele locuri era destul de lată pentru ca doi oameni să meargă unul lângă altul. Dar de obicei era mai îngustă de-atât. Porţiunea pe care o traversau acum avea o margine periculos de înclinată spre exterior. Jos curgea cu violenţă un râu îngust, cu ape repezi şi înspumate. Felul în care vântul şuiera printre stânci o făcea să se simtă foarte recunoscătoare că nu e aici în timpul unei furtuni, căci îi era foarte uşor să-şi imagineze că se prăbuşeşte în prăpastie. Era foarte atentă la drumul din faţa ei, deşi calul ei făcea aproape toată treaba.

Dar nu numai pericolele fizice evidente îţi dădeau un sentiment de nelinişte. Părea un loc de rău augur. Laura călărea având puşca pregătită, deşi se îndoia că i-ar fi fost de ajutor împotriva fantomelor.

Privi o clipă în sus, căutând un semn de la Ian. Dacă soţul ei era neliniştit, asta nu se vedea. Era cam la treizeci de paşi în faţa ei, la fel de calm ca şi când ar fi prezentat un cal într-un parc din Londra. Spera că în curând va avea destule informaţii ca să se poată întoarce. Îşi dorea din tot sufletul să nu-şi petreacă noaptea în trecătoare.

Era pe punctul să-şi aţintească iarăşi privirea asupra drumului, când o formă întunecată se ridică brusc de deasupra bolovanului pe lângă care trecea Ian. Îşi dădu seama cu groază că era un om cu o armă mortală în mână – şi era în locul în care Ian nu-l putea vedea.

– Ian, deasupra ta! ţipă ea.

Cu două luni în urmă nu ar fi putut face nimic altceva decât să ţipe, dar acum nu mai era îngrădită de manierele unei tinere englezoaice. În clipa în care atacatorul se năpusti asupra lui Ian, îşi ridică repede puşca şi trase.

Atacatorul ţipă şi îşi schimbă direcţia în aer, iar cuţitul se răsuci şi căzu în prăpastie. Alertat de avertismentul Laurei, Ian întinse mâna să-şi ia revolverul, dar înainte să poată trage, calul său necheză de teamă şi se ridică pe picioarele din spate.

Se luptă cu disperare timp de câteva clipe să recapete controlul asupra calului şi numai cu îndemânarea lui extraordinară reuşi să facă în aşa fel încât să nu cadă amândoi în prăpastie.

Chiar şi calul Laurei reacţionă la zgomotul exploziei, dar nu se panică. Ştiind că se putea mişca mai repede pe jos, descălecă de pe cal şi începu să meargă înainte cu toată viteza. Atacul avusese loc mult prea repede ca ei să i se facă frică, dar fu extrem de speriată până reuşi să ajungă în dreptul lui Ian.

El descălecase deja şi încerca să-şi liniştească armăsarul atunci când ajunse ea. Atacatorul, un afgan, zăcea

întins pe drum. Cu o clipă înainte fusese întruchiparea răului, dar acum era doar un trup moale și jerpelit.

Laura se sprijini de stâncă, tremurând atât de tare încât nu se mai putea ține pe picioare, acum că se terminase totul.

– L-am... l-am omorât?

– Dacă a murit căzând, nu. Ținându-și calul sub control, Ian analiză trecătoarea îngustă, observând fiecare detaliu. Se pare că a acționat singur. Dacă ar fi avut complici, ne-ar fi atacat deja.

Cuvintele lui îi amintiră Laurei că pușca ei era goală, așa că o reîncărcă, cu degetele ei neîndemânatice. Când termină, Ian o cuprinse de umeri cu un braț și o trase lângă el.

– O dovadă extraordinară de mânuire excelentă a puștii. Ai tras în așa fel încât i-ai zburat cuțitul din mână.

Își șterse fața plină de sudoare cu coada turbanului.

– A fost un simplu accident. Eu de fapt țințeam către corpul lui, pentru că era cea mai mare țintă. Gândul meu principal era să mă asigur că trăgeam suficient de sus ca să nu te nimeresc pe tine, din greșeală.

– Nu ar fi trebuit să spui asta. Tocmai mă pregăteam să-mi asum meritele pentru că sunt un instructor atât de bun. Chicoti. Credeam că te învăț să tragi ca să ai grijă de tine. Dar se pare că mi-ai salvat viața.

Ușurarea și atingerea lui o făcură pe Laura să se liniștească. Începând să se relaxeze, se întreba dacă acesta fusese motivul pentru care se simțise atât de obligată să-l însoțească pe Ian. Deși fusese mai mult noroc decât talent din partea ei, poate că reușise, într-adevăr, să-l salveze. Slavă Domnului pentru încăpățânarea ei tipic rusească.

Momentul de liniște se risipi atunci când atacatorul deschise ochii. Ian îi dădu drumul din brațe Laurei și scoase pistolul. Dar afganul era complet epuizat. Brațul lui stâng și glezna dreaptă erau bandajate cu stângăcie, iar privirea îi era disperată, asemenea expresiei unui om care a pariat totul la zaruri și a pierdut.

Și totuși, Ian ținea arma îndreptată spre el.

– Ești singur? întrebă el în limba afgană.

Omul îl privi fix, dar nu răspunse. Ian își îndreptă pistolul spre burta lui.

– Ai idee cam de cât timp ai avea nevoie ca să mori din pricina unui glonț primit în burtă? spuse el, pe un ton de conversație obișnuită.

– Nu ai decât să tragi, nemernicule! spuse afganul temător, dar sfidător. N-am să-ți spun nimic.

Ian trase piedica, întrebându-se dacă ar putea să-l intimideze atât de mult încât să-l facă să vorbească sau dacă ar fi fost necesare măsuri mai drastice.

– Ian, nu poartă pantalonii unui soldat din Companie? spuse Laura brusc.

Ian îl cercetă pe afgan și văzu că, pe sub haina lui maronie, jerpelită, și sub cămașa pătată de sânge, purta într-adevăr pantaloni de cipai.

– Servești în armata condusă de *sirkar*? întrebă Ian imediat.

– Mda, spuse omul posac. Sunt *havildar*, subofițer în armata indiană, și sunt mândru de asta.

Subofițerul din armata indiană era echivalentul în rang al unui sergent.

– Laura, adu niște mâncare și niște apă pentru tovarășul nostru, spuse Ian, simțindu-se emoționat. Ai făcut parte din cei care s-au retras din Kabul? spuse el, în limba urdu folosită în armată.

Pentru o clipă, omul se înfioră, apoi își reveni și scuipă.

– Nu-ți spun nimic, nemernic nenorocit, replică el. Spune-le stăpânilor tăi că Gulab Han a murit ca un bărbat – dedicat cauzei.

Ian își scoase turbanul, lăsând să i se vadă părul roșcat.

– Noi doi avem același stăpân, *havildar* Gulab Han. Eu sunt ofițer în Regimentul 46 Infanterie Nativă.

Gulab Han îl privi fix, mutându-și ochii de la părul lui la ochii albaștrii-gri și înapoi. Apoi, fără să spună nimic, ridică o mână tremurândă și-l salută.

Laura aduse apa şi-i turnă un pic în gură, apoi îi dădu două *chapati* reci, rămase din seara trecută.

- Crezi că ar bea nişte coniac? spuse ea în engleză, în timp ce bărbatul înfuleca de zor. L-ar putea ajuta să-şi revină.

Ian se uită gânditor la ofiţer. Musulmanii nu aveau voie să bea alcool şi majoritatea nici nu se atingeau de el, dar existau şi excepţii. Acum că găsise aliaţi, era pe punctul să-şi piardă cunoştinţa.

- Merită să încercăm. Adu-mi un pic.

Turnă un pic de coniac într-o cană de cositor. Ian luă cana şi o întinse către Gulab Han.

- Trebuie să vorbesc cu tine despre ce se întâmplă dincolo de munţi, *havildar*. Este un păcat teribil să îţi cer asta şi îţi voi respecta dorinţa dacă refuzi. Dar, de dragul stăpânului *sirkar*, vrei să bei un pic ca să-ţi recapeţi puterile?

Gulab Han ezită, oscilând între moralitate şi oportunitate. Ca să-i facă alegerea mai uşoară, Ian înmuie un deget în cană apoi lăsă, în mod solemn, să cadă o picătură.

- Profetul spune că nu ai voie să bei o picătură.

Lăsând picătura să cadă, fu suficient cât să-l facă pe ofiţer să se hotărască. Bău coniacul din două înghiţituri, iar acesta avu un efect tonic asupra lui.

- Ce vreţi să ştiţi, *huzar*?

- Spune-mi, pe scurt, ce s-a întâmplat cu armata.

În timp ce Laura îi curăţa şi îi bandaja rănile, Gulab Han completă povestea pe care Ian o citise în depeşa lui Rajiv Singh. Ofiţerul nu era sigur cât timp trecuse de când fusese rănit. Poate că erau zece zile. Reuşise să ţină laolaltă un grup mic de oameni pe parcursul retragerii, dar la câţiva kilometri de Jallalabad fuseseră încercuiţi şi ucişi de afganii călare, care erau de cinci ori mai mulţi decât ei.

Când Gulab Han a căzut rănit, corpul altui bărbat s-a prăvălit peste el. Afganii erau atât de încărcaţi de pradă, încât luaseră numai puştile de valoare şi nu se mai deranjaseră să caute cadavrele victimelor, aşa că nu-şi dăduseră seama că mai era un supravieţuitor.

Hotărându-se să ia o pauză, afganii făcuseră un foc chiar lângă cadavrele cipailor şi-şi pregătiseră masa. În timp ce mâncau, vorbeau veseli despre victoria lor şi despre ce va urma.

Unul dintre ei era căpitanul şi le spunea călăreţilor că în curând vor trece prin trecătoarea Shpola în India. Acolo, se vor alătura unei armate care-i va alunga pe englezi pe mare la fel de repede cum îi puseseră pe fugă afganii din Kabul.

Când auzise asta, Gulab Han îşi dăduse seama că nu putea să moară, în ciuda rănilor, a foamei şi a faptului că era pe jumătate îngheţat fiindcă zăcuse în zăpadă. Când afganii plecaseră, se ridicase în picioare şi luase o cămaşă şi o pelerină de la un camarad mort ca să-şi acopere haina roşie, care ieşea în evidenţă. Apoi începuse să meargă înainte, şchiopătând, hotărât să spună ce auzise generalului Robert Sale din Jallalabad.

După drumul anevoios spre Jallalabad, fusese o lovitura zdrobitoare pentru el să ajungă în faţa fortului şi să nu poată intra. Pe câmpiile din jur, afganii se luptau călare şi ţipau. Ar fi fost sinucidere curată să încerce să se strecoare printre ei. Atunci, Gulab Han aproape se dădu bătut. Dar era din tribul de afrizi şi era şi soldat pe deasupra, şi nu suporta ideea să moară în momentul în care el era solul unor veşti atât de importante. Fiind sigur că nu putea trece prin Khyber, pornise cu încăpăţânare spre trecătoarea Shpola, pe care o ştia din tinereţe.

- Ai dat dovadă de un curaj uimitor, Gulab Han, spuse Ian încet, când acesta se sprijini pe umăr. *Sirkar* este binecuvântat să aibă astfel de oameni.

Ofiţerul clipi şi făcu ochii mari.

- Am lăsat la sfârşit cele mai importante veşti, ofiţer, spuse el. Afganii sunt la mai puţin de jumătate de zi în spatele meu.

- Au intrat în trecătoare? întrebă Ian, înjurând.

- I-am văzut cu ochii mei, spuse Gulab Han. Când am ajuns în vârf, m-am uitat înapoi şi am văzut şiruri nesfârşite de războinici, unii călare, alţii pe jos. Şi tunuri, *huzar*. Tunuri trase de animale.

Ian se uită spre Laura cu o teamă care-l paraliză complet. Nu ar fi trebuit niciodată să o lase să vină cu el.

- *Havildar*, există vreun loc în trecătoare unde ar putea cineva să oprească o armată? întrebă el după o clipă în care îşi acordă răgazul unui regret furios.

Gulab Han se gândi, apoi zâmbi cu viclenie.

- Este, *huzar*, puţin mai înainte.

Ian îl ajută să se ridice apoi îl aşeză pe calul lui.

- Arată-mi.

Ian îşi conduse calul pe potecă, folosindu-se de o mână ca să-l ţină pe Gulab Han, în timp ce Laura îl urma cu calul ei. La circa un kilometru depărtare, era un loc în care s-ar fi putut pregăti o ambuscadă.

Urcaseră ceva vreme, trecuseră de punctul cel mai înalt al trecătorii şi începuseră apoi să coboare. Pe măsură ce panta cobora, făcea o cotitură în forma unei potcoave. Drumul de pe partea cealaltă era atât de îngust, încât numai câte un singur om putea trece o dată. Un ţintaş bun din partea asta ar fi putut cu uşurinţă să ucidă pe oricine ar fi venit din direcţia opusă.

Ar fi avut şi avantajul înălţimii, iar în munţi cine controlează înălţimile controlează şi teritoriul. Nu numai că Ian ar fi putut să ţină pe loc o armată aici, dar ar fi avut majoritatea avantajelor de partea sa.

- Foarte bine, *havildar*, este perfect.

- Nu, spuse afganul. Fluturându-şi încet mâna, arătă către muntele aflat deasupra capetelor lor. Acel loc este perfect!

Ridicându-şi privirea, Ian văzu o gaură întunecată care părea să fie gura unei peşteri. Un om care ar fi stat acolo, nu numai că ar fi putut trage direct în oricine ar fi venit dinspre est, dar el însuşi nu ar fi putut fi doborât de inamic. Ar fi fost mai uşor să scoţi bursucul din vizuină.

- Minunat, Gulab Han, spuse Ian. Un om ar putea rezista foarte bine aici dacă ar avea destulă mâncare şi muniţie.

- Deci ne urcăm acolo şi-i aşteptăm pe afgani? spuse Laura, studiind peştera.

- Nu „noi". Ian se pregăti pentru cearta care ştia că va avea loc. Eu voi sta acolo cu toată muniţia pe care o am, iar tu îl vei duce pe Gulab Han înapoi în satul lui. Apoi vei ruga o escortă din neamul lui recunoscător să te ducă înapoi în Punjab până vei găsi un regiment englez, pe care-l vei aduce aici.

Ea clătină din cap şi-l privi fix cu ochii ei sălbatici.

- Nu! Nu te las aici singur.

- Ba da, spuse el, cu o voce ce răsună asemenea unui bici. Am zis că vii cu mine doar dacă eşti dispusă să mă asculţi, întocmai ca un subaltern. Acum este momentul să faci asta şi nu vreau să aud alte comentarii. Asta este datoria mea. A ta este să aduci întăriri.

- Deci trebuie să te las să înfrunţi o armată? spuse ea, cu o privire înverşunată.

- Păstrează-ţi mila pentru afgani. Postura lor este mult mai periculoasă decât a mea. Tonul lui se îmblânzi. Crede-mă, Larişka, şansele mele de supravieţuire sunt foarte mari. Peştera este inaccesibilă. Mai mult ca sigur afganii se vor retrage şi vor încerca să-şi forţeze trecerea prin trecătoarea Khyber. Chiar şi locul cel mai îngust din acea trecătoare este mult mai mare decât ăsta.

- Şi dacă se hotărăsc să ajungă la tine?

- Atunci voi muri aici, spuse el liniştit. Dar şi dacă se întâmplă asta, tot i-aş putea reţine pe afgani suficient de mult ca să împiedic izbucnirea unei revolte. Ţine minte că triburile din Punjab nu se vor răscula decât dacă afganii vor ajunge la ei, iar Rajiv Singh nu va încerca nimic singur. Nu este asta mult mai important decât viaţa mea? Chiar şi mai important decât vieţile noastre?

Îl privea fix, cu ochii plini de lacrimi. Nu mai văzuse niciodată atât de clar forţa care îi permisese lui Ian să supravieţuiască torturii, foametei şi întunericului

nesfârșit. Văzându-l atât de hotărât să facă tot ceea ce era necesar, indiferent de prețul pe care ar fi trebuit să-l plătească el însuși, își dădu seama că nu-l iubise niciodată mai mult.

- Bănuiesc că valorează mai mult decât viețile noastre, spuse ea, simțind că se sufocă. Foarte bine, voi pleca fără să mai spun nimic. Dar cât de aproape crezi că sunt trupele britanice?

- Dacă totul a mers cum trebuie - dacă generalul Rawdon a luat măsuri imediat ce Zafir și David i-au dat vestea - primele trupe ar trebui să ajungă în câteva zile.

Laura nu se mai obosi să-i arate că dacă lucrurile nu ar fi mers bine, le-ar fi luat săptămâni să trimită întăriri în Jallalabad, pentru că Ian știa deja asta. Privi panta abruptă către peșteră și se hotărî că putea urca.

- Te ajut să duci proviziile.

- Asta va grăbi lucrurile. Dacă vei pleca în curând, poți ieși din trecătoare înainte de căderea întunericului.

Laura se duse către calul ei și despachetă mare parte din provizii și un burduf cu apă. Gulab Han, care zăcuse pe jumătate inconștient pe calul lui Ian, își reveni un pic.

- Servitorul tău este foarte vorbăreț, spuse el.

- Nu este servitorul meu, ci soția mea, spuse Ian sec.

Afganul ridică ușor capul.

- O femeie? spuse el, neîncrezător.

Ian încuviință.

- Mă bazez pe tine să ai grijă de ea, *havildar.*

- Cu prețul vieții mele, spuse Gulab Han, solemn.

Laura se uită exasperată la amândoi. Nu era sigură dacă Ian încerca să-i asigure o măsură în plus de protecție sau dacă spera că responsabilitatea îl va revigora pe rănit, dar părea clar că erau mai multe șanse ca ea să îl apere pe el decât invers.

Își aruncă pe spate sacul cu provizii și începu să urce. Nu era o stâncă prea abruptă și erau multe puncte de sprijin pentru mâini. Chiar și așa, gâfâia din cauza efortului în momentul în care ajunse la intrarea în peșteră.

Ian era în spatele ei. Legănându-se lângă ea, își puse jos pușca și desaga grea cu muniție, apoi privi peste trecătoare, spre Afganistan.

- Niciodată nu am fost într-un loc atât de sigur!

Îndepărtându-se de marginea peșterii, Laura îl urmări cu privirea.

- Dacă ai să construiești o baricadă din pietre în care să lași goluri ca să poți trage prin ele, vei fi și mai în siguranță.

- Asta e o idee bună. Voi face asta în timp ce aștept întăriri.

Ian se întoarse și intră în peșteră.

- Este mult mai mare decât mă așteptam, spuse el, ecoul vorbelor sale răsunând în grotă.

Laura îl urmă. Peștera se lungea, dând într-o sală în care puteai sta în picioare, apoi se îngusta din nou și dispărea în întuneric. Ian arătă către un firicel de apă de pe perete.

- Cu siguranță pot rezista aici din moment ce am apă. S-ar putea să existe și o altă intrare în peșteră. Simți curentul de aer?

Laura îl auzea cu greu. Motivul pentru care urcase în peșteră era ca să-și poată lua rămas-bun de la soțul ei, iar acum emoțiile îi erau paralizate de faptul că știa că urmau să se despartă, poate pentru totdeauna.

- Fii cu băgare de seamă, *dușenka,* spuse ea cu vocea sugrumată.

O trase către el și o sărută cu înverșunare.

- Așa voi face. Pentru numele lui Dumnezeu, și tu să faci același lucru. Crede-mă, urăsc ideea de-a te trimite de-aici mai mult decât urăști tu ideea de-a mă lăsa în urmă.

Se agăță de el cu toată puterea, dorind să-și întipărească în minte acest moment. Felul în care îi simțea corpul, presat de al ei, sunetul vocii lui, sentimentul de împlinire pe care îl găsise numai alături de el. Toate erau atât de intense, încât nu-i venea să creadă că nu va mai simți asta niciodată.

- Te iubesc, Ian, șopti ea.

O strânse şi mai tare în braţe, până când începură să o doară coastele.

– Am avut mult noroc în viaţă, Larissa Alexandrovna, dar nici unul mai mare decât întâlnirea cu tine. Accentul lui scoţian se auzea din ce în ce mai clar. Dumnezeu fie cu tine, frumoasa mea.

Îi dădu un ultim sărut, dulce şi dureros. Apoi coborâră pe stâncă, Ian luând-o înainte ca să o poată prinde dacă ar fi alunecat. Dar nu alunecă. Nu-şi permitea să şovăie, căci viaţa lui Ian depindea de ajutorul adus de ea. Deşi peştera era aproape impenetrabilă, muniţia era limitată, iar el era unul singur contra unei armate întregi de afgani.

Laura încălecă şi plecă, Gulab Han fiind în spatele ei, pe calul lui Ian. Se uită numai o dată înapoi. Ian o urmărea cu privirea, la fel de tăcut ca şi pietrele care îl înconjurau. Nu îşi pusese încă turbanul, iar părul lui strălucea asemenea unui foc roşu în soarele rece al iernii. Ar fi vrut să se întoarcă şi să fugă până la el.

Dar în loc să facă asta, ridică mâna şi îi trimise un sărut, ştiind că nu va uita niciodată cum arăta el în acel moment. El zâmbi, apoi se întoarse.

În timp ce Laura se îndrepta încet prin trecătoare, era recunoscătoare că Gulab Han ştia că era femeie. Altfel, poate ar fi râs de lacrimile ei.

capitolul 33

Ian îi auzi pe afgani cu mult înainte să îi vadă, căci grupurile mari de oameni nu aveau cum să treacă prin munţi fără să facă nici un zgomot. La început, era doar un zgomot vag, precum bâzâitul de albine. În cele din urmă, reuşi să deslueşească fiecare zgomot. Vocile, inclusiv înjurăturile ocazionale. Paşii şi zgomotul copitelor şi, câteodată, troncănitul greu al echipamentului şi al merindelor. Orice soldat şi-ar fi dat seama că armata era pe drum, deşi sunetele erau ciudat de slabe pentru că erau răspândite pe kilometri întregi de drum şerpuitor.

Era dimineaţă, iar Ian aştepta nerăbdător. Făcuse toate pregătirile necesare cu o zi înainte. După ce construise un zid de apărare la marginea cornişei, coborîse pe cărare şi adunase pietre din care făcuse baricade în diferite locuri. Afganii trebuiau să mute pietrele ca să treacă şi erau nevoiţi să facă asta cu puşca lui aţintită asupra lor. Deşi poate nu ar fi fost nevoie de o astfel de apărare, prefera să fie pregătit.

Noaptea fusese liniştită. Îşi făcuse un foc mic, folosind combustibil uscat care nu făcea fum. După ce-şi făcu *chapati* din toată făina pe care o avea ca să aibă o rezervă de hrană rece, se sprijini de peretele peşterii şi privi focul stingându-se. Era o plăcere simplă, un lucru pe care învăţase în închisoare să-l aprecieze.

Simţea un amestec de resemnare şi calm fatalist. În ciuda cuvintelor liniştitoare pe care i le spusese Laurei, credea că nu va scăpa viu din această experienţă. Erau o mie de lucruri care puteau merge prost într-o luptă. Şi dacă ar fi mers totul bine, tot ar fi rămas în cele din urmă fără muniţie.

Şi totuşi era un lucru bun să moară aşa, căci sacrificându-se pentru o cauză nobilă era singurul mod de a-şi răscumpăra onoarea pierdută. Nu că ar fi ştiut altcineva în afară de el şi de Laura că el se trădase pe sine în Buhara, iar ea se arătase extrem de tolerantă faţă de slăbiciunea lui.

Dar lui îi păsa, şi sentimentul că eşuase îl împiedicase să-i spună soţiei sale ce însemna pentru el. Şi dacă ar fi fost suficient de poet ca să-şi găsească cuvintele potrivite, tot nu ar fi făcut asta. Laura merita un bărbat cu un curaj şi o integritate intacte, nu un neisprăvit mult prea supus greşelii, al cărui cel mai mare talent fusese un gest de supravieţuire lipsit de eroism.

Deşi nu îi plăcuse deloc că o trimisese pe Laura lipsită de protecţia lui, avea să fie în siguranţă. Întâlnirea cu Gulab Han fusese un noroc extraordinar. Nu numai că sergentul îi dăduse informaţii vitale, dar el şi clanul lui erau onoraţi să o protejeze pe Laura datorită ajutorului

pe care ea şi Ian i-l dăduseră, şi era mai bine să fii prieten decât duşman cu cineva din tribul afrizilor.

Sunetele se auzeau din ce în ce mai tare. Deşi îi era greu să îşi dea seama în strunga răsunătoare, ghici că primul afgan va apărea foarte curând. Era gata, avea puşca încărcată, multe cartuşe la îndemână, o cârpă udă pe care să-şi sprijine ţeava puştii ca să reducă zgomotul. Slavă Domnului că era o armă care se încărca pe la culată, şi cu care se putea trage mult mai repede decât cu cele primitive ale afganilor, care se încărcau pe ţeavă.

Deşi nu era prima dată când se lupta pentru supravieţuire în munţii pustii, înainte avusese tot timpul prietenii lângă el. Camaraderia era cea mai mare compensaţie a vieţii militare, căci înfruntând moartea împreună, se năştea o legătură mai puternică decât oricare alta. Dar de data asta avea să lupte, şi cel mai probabil, să moară, singur. Aşa să fie!

Primul om apăru de după cotitură. Ian ridică încet puşca şi apăsă pe trăgaci. Glonţul străbătu aerul iute şi mortal, scoţând un pocnet atunci când îl atinse pe afgan. Acesta ţipă şi se împletici până ce căzu în strungă. Căzând, vocea lui răsună groaznic dintre pereţii stâncii până ce, brusc, nu se mai auzi nimic.

După ce-şi reîncărcă puşca, altul apăru de după colţ, tupilat şi cu arma pregătită, în timp ce privea în jur. Ian trase din nou. O nouă explozie, altă victimă. Aceasta, din fericire, căzu pe drum şi nu în prăpastie.

Mai împuşcă încă şase oameni înainte să nu mai apară nimeni. Şase gloanţe, şase victime. Era un ţintaş desăvârşit, dar Ian nu se bucura de asta. Eficienţa în efortul de a-ţi împuşca adversarul era mai degrabă o necesitate decât un motiv de mândrie.

Urmă o pauză lungă. Privind către drum, luă o gură de apă, căci măcelul era o treabă care îţi făcea sete.

– Cine e acolo? se auzi un strigăt în limba afgană. Nu suntem duşmanii tăi. Dacă vrei tribut ca să ne laşi să trecem, îţi plătim. Apoi te poţi alătura nouă în jihadul contra englezilor, căci ne-ar prinde bine un războinic ca tine.

– Dar suntem duşmani, ţipă Ian înapoi. Eu servesc în armata condusă de *sirkar* şi îţi spun că nu vei trece!

Se lăsă liniştea. Apoi un grup de oameni se repezi după colţ, căutând un loc de unde să poată trage. Dar nu găsi nici unul adăpost. Îi nimeri metodic, unul câte unul. Trei dintre ei reuşiră să tragă la întâmplare înainte să cadă, dar nu avură timp să-i descopere locul, iar gloanţele nici măcar nu se apropiară de el.

Nu era război, era mai degrabă un măcel al vânatului domesticit pe care englezii îl numeau vânătoare. Dar era eficient. Foarte, foarte eficient. Urmă o altă pauză.

– În numele lui Allah, ne laşi măcar să ne adunăm răniţii? ţipă cineva.

– În numele Lui, vă las, strigă el.

Primul om apăru ezitând, cu mâinile goale în aer. Când se asigură că ţintaşul respecta armistiţiul, apărură mai mulţi. Îi strânseră în grabă pe cei căzuţi, apoi dispărură după cotitură.

Urmă un zumzet de voci. Afganii se sfătuiau, încercând să hotărască ce să facă mai departe. Lui Ian îi păru rău pentru sărmanii nenorociţi. Atât de mult curaj şi talent în luptă, şi totuşi erau opriţi din cauza faptului că nu puteau să-l atace decât pe rând. Dar, deşi avea toate avantajele, nu auzea sunetele de retragere.

Se aşeză, aşteptând următorul atac.

Laura era pierdută. Dacă nu ar fi fost atât de extenuată, ar fi crezut că rătăcea într-un ţinut de coşmar, rece, încremenit şi nesfârşit.

Dar ăsta era adevărat, aşa cum era şi Gulab Han, întins peste oblâncul şeii calului lui Ian. Noaptea trecută, când se opriseră, avusese destulă putere ca să descalece singur şi mâncase cina umilă pe care ea o pregătise cu entuziasm. Dar în zorii zilei, avea febră şi cu greu se putea ridica să stea iarăşi în şa.

Din păcate, deşi putea sta pe cal, delira mult prea mult ca să-i mai poată da indicaţii. Ea încercase să refacă drumul înapoi către satul Nushki, unde îl găsiseră pe ghid, dar totul arăta diferit când mergea în sensul opus. Acum erau cu adevărat pierduţi. În momentul de faţă

urmărea ceea ce părea să fie un drum de capre, sperând că va duce către un cătun.

Situația se schimbă brusc. Trei afgani apărură din spatele stâncilor și o încercuiră, privind-o cu ochii pe jumătate închiși și cu puștile îndreptate spre inima ei. Unul dintre ei țipă la ea în limba afgană.

– Vorbește vreunul din voi limba urdu sau persană? întrebă ea, oprindu-și calul și ridicând brațele.

Nu primi nici un răspuns. Dar era cel puțin un cuvânt pe care ei ar fi trebuit să-l recunoască.

– Englezi, spuse ea.

Informația îi făcu curioși, deși erau în mod evident uimiți, din moment ce ea nu arăta ca un englez.

– Englezi, repetă ea, ducându-și mâna încet către turban.

Își scoase turbanul, iar părul i se revărsă pe umeri.

Afganii o priveau fix. Oricare ar fi fost sentimentele lor în ceea ce-i privea pe englezi, ea nu credea că ar fi împușcat imediat o femeie. Arătă către Gulab Han, care atârna pe ceafa calului, inconștient.

– Este din tribul afrizilor.

Unul dintre bărbați se apropie să se uite.

– Gulab Han! exclamă el, după ce se uită la fața bărbatului.

Izbucniră câteva comentarii, apoi afganii lăsară puștile jos. Slavă cerului că Laura și ofițerul erau atât de aproape de casa omului încât fusese recunoscut!

– Kuram! spuse unul dintre ei după ce cei trei banditi – sau ce erau ei – purtară o discuție scurtă.

Ceilalți se mulțumiră să facă un semn cu capul, așa că primul dintre ei o luă într-o parte în timp ce ceilalți doi luară caii de hățuri și se îndreptară către dealuri. Laura era mulțumită să-i lase să facă ce voiau.

După un drum de o oră, ajunseră la o gospodărie care semăna mult cu a lui Habibur. Acolo se aflau câteva femei prietenoase care o asaltară pe Laura, atingându-i părul și mângâind-o.

Din păcate nimeni nu vorbea limba urdu, iar Laura nu înțelegea mai mult de câteva cuvinte în afgană, deși limbile erau destul de asemănătoare. Era frustrant, pentru că simțea că erau foarte aproape de punctul de a se înțelege.

Femeile se năpustiră și asupra lui Gulab Han, apoi îl luară repede să-l îngrijească. Judecând după amabilitatea afganilor, dacă asta nu era casa lui, era cu siguranță a unei rude apropiate. Era încredințată că vor avea grijă de el.

Deși îi plăcea să fie răsfățată, după ce mâncase și dormise câteva ore începu să se simtă agitată. Când încercă să le pună că voia să plece, gazda îi dădu clar de înțeles că asta nu era o opțiune. Se auzi „Kuram" de mai multe ori. Ea spera că este numele unui vorbitor de urdu pe care ele îl chemaseră.

Avea dreptate. În cele din urmă, una dintre femeile în vârstă îi făcu semn să o urmeze. Intrară într-o curte, apoi părăsiră gospodăria, femeia acoperindu-și fața înainte să iasă.

– Kuram, spuse ea, făcându-i semn unui afgan tânăr și înalt, cu o figură inteligentă.

– Tu vorbești limba urdu? întrebă Laura, nerăbdătoare.

– Da, dar nu ai prefera să vorbim în limba ta? spuse acesta într-o engleză fluentă, zâmbind.

– Slavă Domnului! spuse ea, emoționată. Ești un soldat în armata *sirkar*?

– Am fost, demult până am făcut o gafă din cauza tinereții mele, spuse el cu o urmă de nostalgie. După aceea, m-am alăturat unui prinț din munți și m-am dus în Anglia cu el. Am stat acolo doi ani.

Îi făcu semn către o bancă din lemn din fața unui perete din cărămizi.

– Spune-mi, ce caută o englezoaică aici. Toată familia mea este uimită de tine.

Sperând că timpul petrecut de Kuram în Anglia îl făcuse să fie de partea englezilor, se prezentă. Apoi îi explică situația, inclusiv faptul că trebuia să se întoarcă prin Punjab pentru a da de urma trupelor britanice.

– Mă ajuți? încheie ea. Am nevoie de o escortă și de un ghid.

El se gândi puțin.

– Membrilor tribului meu nu o să le placă ideea ca trupele britanice să treacă pe teritoriile noastre. Dar și mai puțin vor ca afganii să se folosească de teritoriul nostru pentru o invazie. Știi, afganii sunt verii noștri, ceea ce ne face și mai mult să-i urâm.

Se ridică în picioare.

– Voi trimite vorbă neamului meu, sugerând ca britanicii să fie lăsați să treacă în siguranță către trecătoarea Shpola. Majoritatea vor fi de acord că englezii sunt un rău mult mai mic, căci există mai multe șanse ca ei să plece.

Apoi lucrurile se întâmplară foarte repede. Într-o jumătate de oră, Laura și Kuram călăreau deja către drumul principal spre trecătoarea Khyber. Acum, tot ce mai trebuia să facă era să găsească o armată.

Găsind o armată, Ian își dorea acum ca ea să plece. Ultimele ore îl făcuseră să se gândească la o rugăciune hindusă: „O, Doamne, apără-ne de veninul unei cobre, dinții unui tigru și răzbunarea unui afgan!"

Era ușor de înțeles de unde se trăgea reputația afganilor. De ce nu recunoșteau idioții ăștia neînfricați că nu puteau folosi trecătoarea Shpola și să plece? Dar nu plecară. Încercară să năvălească, să se cațăre și să ocolească stânca și strunga, încercară absolut orice le trecu prin minte ca să ajungă la el.

Adversarii lui îi găsiseră ascunzătoarea. Din când în când, apărea câte unul și trăgea repede, apoi încerca să se ferească înainte ca el să se răzbune. Câteodată aveau noroc. Dar de cele mai multe ori, Ian era norocosul.

Un bărbat deștept încercă să-i întindă o capcană, făcându-l pe Ian să tragă într-un turban înfășurat în jurul unui obiect și să-și irosească muniția. Ian se lăsă păcălit prima dată, însă apoi așteptă să vadă și corpul înainte să tragă.

Și totuși, indiferent cât de mult încerca să economisească muniția, până la lăsarea serii rezerva începu să scadă. Odată cu căderea nopții, ceilalți încetară activitatea, dar nu se auzea nici un sunet de retragere. Bănuia că ezitau să se retragă pentru că parcurseseră deja mai mult de jumătate din drum prin Shpola. Le-ar fi luat zile întregi să se întoarcă acum și să încerce să o ia prin Khyber și probabil ar fi pierdut și mai mulți oameni.

Presupunea că se vor furișa în întuneric, vrând să se cațăre până la ascunzătoarea lui și să-l omoare. Dar noaptea era senină și luna suficient de strălucitoare ca să lumineze drumul. După ce omorî câțiva oameni care se încumetaseră să vină spre el, aceștia nu mai făcură nimic. Momentul cel mai prost se ivi după ce luna dispăru, când trecătoarea era luminată doar de scânteierea slabă a stelelor. Ian stătea pe margine și asculta. Nu trecu mult până când auzi mișcări ascunse pe drum. Așteptă până când ajunseră la prima baricadă din pietre. Acolo se auzi o înjurătură, întreruptă repede de zgomotele aspre ale pietrelor care erau mutate.

Ochiul și urechile îi deveniseră nefiresc de receptive în închisoare și putea recunoaște cu ușurință care umbre întunecate erau umane. Trase și un strigăt umplu strunga. Încărcându-și pușca, trase iar și iar. Pașii ajunseră înapoi în siguranță și auzi o voce înjurându-l. Dar tot nu se retraseră.

Nu mai încercară nimic în noaptea aceea, deși el trebui să stea treaz și alert ca să fie sigur. Spre zori, începu să-l ajungă oboseala. Era evident că va rămâne ori fără muniție, ori fără energie.

Mâncând *chapati* reci și o mână de stafide aștepta și asculta. Se mai auzeau încă sunete umane din partea cealaltă a trecătorii, dar nu apăru nimeni. Plănuiau ceva, știa asta până în măduva oaselor. Întrebarea era ce anume.

Kuram se dovedi a fi un ghid excelent. Laura îi mulțumi în liniște. Simțea din ce în ce mai tare că ea și Ian erau pe mâini bune. Avuseseră mult prea mult noroc ca să fie o simplă coincidență. Felul în care se întâlniseră; potrivirea lor perfectă; intervenția oportună a Kamalei pentru ca Laura să se elibereze de trecut. Notițele lui

Piotr; faptul că Meera trăsese cu urechea din smochin; Gulab Han; iar acum, Kuram.

Poate că era ceea ce Ian numise *iqbal*, noroc anticipat. Pe Laura nu o interesa atât de tare de unde venea norocul atâta timp cât putea să oprească un război și, se ruga ea, să salveze viața soțului ei.

La puțin timp după ce plecară în dimineața următoare, văzură un nor de praf în depărtare. Kuram își struni calul și scrută cu privirea praful, ducându-și mâna streașină la ochi ca să se ferească de soarele ce bătea din est.

– Ăsta este drumul spre Khyber? întrebă Laura.

– Nu am ajuns încă acolo. Își lăsă mâna în jos. Este un grup de lăncieri ai Companiei. Întăririle tale au ajuns, Lady Falkirk.

Fusese mult mai repede decât se așteptase ea. Probabil că trupele erau deja pe drum înspre nord când Zafir se întâlnise cu ele. Nerăbdătoare, dădu pinteni calului, iar Kuram o urmă. În timp ce galopau spre lăncierii care se apropiau, ghidul din față strigă și făcu cu mâna. Laura era încântată să vadă că era Zafir. Dar ceea ce o convinsese că la mijloc era mâna destinului fu să-l vadă apropiindu-se pe căpitanul britanic.

– Laura, slavă cerului că ești bine, spuse David când opri lângă ea. Și Ian?

În fața zecilor de soldați care o priveau cu interes, Laura se aplecă în șa îmbrățișându-și cumnatul.

– Era bine când l-am văzut eu, dar trebuie să ne mișcăm repede ca să ne asigurăm că rămâne așa.

– Ai face bine să stai locului sau o să fiu privit ciudat. Trebuie să-mi păstrez reputația în armata guvernului, știi.

– Eu am renunțat să fiu o doamnă, dar voi încerca să mă controlez de dragul tău. Îi zâmbi șovăielnic. Slavă cerului, sunt atât de bucuroasă să te văd!

I-l prezentă pe Kuram, explicându-i cât de mult o ajutase. Pentru că Zafir era afgan, iar Kuram era din tribul afrizilor, cei doi se burzuluiră unul la celălalt, la început.

– De dragul acestui angajament, vă pot oferi amândurora cetățenie britanică temporară ca să nu vă mai certați? spuse Laura.

Amândoi râseră.

– Prea bine, doamnă, spuse Kuram. Atâta timp cât băiatul ăsta cu părul creț știe că ar face bine să nu se mai aventureze pe teritoriul tribului afrizilor pe viitor.

– Și tu la fel, spuse Zafir în limba afgană, la fel de amabil.

Dar ambii afgani trăiseră și dincolo de granițele triburilor, așa că ostilitatea lor era mai mult de formă decât reală. Declarând armistițiu, Laura îi informă pe David și pe Zafir despre ce făcuseră ea și Ian.

– Foarte bine, Laura, spuse David la sfârșitul istorisirii. Crezi că afganii care te-au ajutat mai devreme te vor lăsa să stai din nou la ei în timp ce noi mergem în trecătoare să-l recuperăm pe Ian?

Laura își miji ochii privind spre el.

– Merg cu voi.

David îi studie fața un timp.

– Bine.

Zâmbi.

– Înveți mult mai repede decât Ian. Dumnezeu să-l ajute pe bietul meu frate.

Se întoarse și ridică arma, făcându-le semn oamenilor săi să meargă mai departe. Laura rămase în fața trupelor, călărind între David și Zafir, în timp ce Kuram le arăta drumul către trecătoare.

În doar câteva ore, ea și Ian vor fi împreună din nou. Și nu se vor mai despărți niciodată, nici măcar ca să salveze Imperiul Britanic.

Ian află pe pielea lui care era următorul plan al afganilor. După mai multe ore de inactivitate, ceva apăru în curbă. Putea să jure că era o bucată de artilerie ușoară. Apoi ridică pușca și trase. Tunul trase în același timp. Împușcătura lui fu mult mai precisă, atingându-l pe artilerist, dar tunul fu mult mai zgomotos. Eliberă ghiuleaua cu un bubuit asurzitor și aceasta lovi stânca

la cincisprezece metri distanţă de Ian, făcând întreaga peşteră să se cutremure.

Dumnezeule mare! După zgomotul făcut, era probabil o ghiulea destul de mică, probabil una de nouă livre. Probabil că şi aia fusese greu de strecurat prin trecătoare. Dar arma era destul de mare ca să-l ucidă pe Ian dacă ţinteau corect spre gura peşterii. Iar cel mai rău lucru era că arma oferea protecţie celui care trăgea cu ea, aşa că nu reuşea mereu să-i doboare.

Începu un duel sumbru. Afganii trăgeau cu tunul, apoi îl trăgeau înapoi să-l încarce. Ian se deplasa, aşteptând să-l ochească pe artilerist înainte să aprindă fitilul. Apoi se retrăgea în peşteră, îndesând alt cartuş pe ţeavă ca să fie pregătit pentru runda următoare.

După o jumătate de oră, avea urechile înfundate şi începea să-şi piardă din precizie din cauza oboselii. Ţeava puştii era deja prea fierbinte ca să mai poată pune mâna pe ea şi exista posibilitatea ca arma să-i explodeze în faţă. Iar pe deasupra, soarele după-amiezii îi bătea drept în faţă iar ochiul îl înţepa din cauza oboselii şi a fumului.

Dar dacă nu ar mai fi tras, afganii ar fi trecut de cotitură. Dacă ar fi apărut mai mulţi deodată, nu ar mai fi putut trage destul de repede ca să-i facă să se întoarcă.

Bum! O ghiulea se izbi de parapet. Se feri instinctiv când pietrele zburară în toate direcţiile şi bucăţele de piatră îl împroşcară. Dar ghiuleaua nu intră în peşteră. Probabil că ricoşase pe stâncă. Piuindu-i urechile, se târî spre margine şi privi în jur. Strunga se umplu de nori de fum acru, care-ţi blocau vederea, dar văzu că de data asta artileristul încărca de la locul lui, ca să nu trebuiască să îndrepte iarăşi ghiuleaua. Un om cu o puşcă îl acoperea şi trase imediat ce Ian privi în jos. Ghiuleaua ajunse atât de aproape, încât Ian o auzi şuierând.

Nu se mai eschivă. Apăsă pe trăgaci şi-l împuşcă în umăr pe cel care-l păzea pe artilerist. Apoi reîncărcă repede şi trase din nou. Artileristul se feri, dar reuşi să aprindă fitilul tunului. Ghiuleaua se izbi de stâncă, exact deasupra lui Ian, provocând o altă ploaie de rămăşiţe. Găsiseră, cu siguranţă, locul unde se afla el.

Încărcându-şi puşca, se gândea cu detaşare că sfârşitul se apropia, căci el se afla la limita rezistenţei, iar muniţia era din ce în ce mai puţină.

Ridică puşca şi trase, lovindu-l de data asta pe artilerist. Omul se prăbuşi ţipând, iar ceilalţi îl traseră deoparte, împreună cu tunul. Un minut mai încolo, tunul reîncărcat fu împins de altcineva. Dumnezeule, curajoşi mai erau!

Ian trase, dar nu era sigur că-l nimerise pe artilerist. Se retrase în peşteră, încărcându-şi iar puşca.

Bum! Ghiuleaua nu mai lovi atât de aproape de data asta; schimbând arma îi făcuse să rateze ţinta. În loc să tragă din nou, Ian stătea în fundul peşterii. Îi mai rămâseseră câteva cartuşe. Când se vor termină şi acestea, va avea numai pistolul, cu care nu puteai trage cu exactitate la distanţă. Cel mai bine ar fi fost să nu mai tragă o vreme, păcălindu-i astfel că l-au doborât.

Era o regulă de aur în aceste părţi să păstrezi ultimul glonţ pentru tine. Ăsta era un sfat bun; dacă afganii l-ar fi prins viu, nu i-ar fi arătat pic de milă, mai ales după ce ucisese atâţia dintre ei. Erau oameni inventivi şi cu siguranţă l-ar fi făcut să sufere mult înainte să moară. Pistolul era bun pentru că-l scutea de asta.

Dar întâi va avea loc o luptă pentru peşteră. Avantajele erau încă de partea lui. Putea să mai ucidă câţiva înainte să piară. Şi mai mult decât atât, amâna invazia cu încă puţin.

Traseră din nou cu tunul, lovind mai aproape. Reuşiseră să nimerească iarăşi ţinta. Era timpul să treacă mai departe şi să împuşte alt artilerist.

Înainte să facă asta, totul se transformă în haos.

Auziră focurile de armă cu mult înainte să intre în trecătoare. Laura clipea la fiecare împuşcătură, deşi asta însemna că Ian era în viaţă şi rezista singur. Din cauza dificultăţii de a conduce caii pe un drum atât de îngust şi de riscant, David le ordonase lăncierilor să descalece şi să înainteze pe jos. Majoritatea se târau prin trecătoarea Shpola.

Deşi durerea îi străpungea plămânii şi era epuizată, nu vru să renunţe la locul ei din faţa soldaţilor. Ar fi renunţat dacă i-ar fi încetinit, dar pe drumul ăsta dexteritatea era la fel de importantă ca şi puterea, iar ea era sigură pe picioarele ei.

David şi Zafir erau în faţă, iar Kuram şi Laura, în spatele lor. Bănuia că băiatul din tribul afrizilor venise pentru că nu putuse rezista să nu ia parte la o luptă nemaipomenită.

Ajunseră în cele din urmă în locul de unde putea vedea stânca din interiorul căreia Ian se împotrivea afganilor. Se vedea marginea peşterii, deşi din poziţia asta nu se puteau zări şi adversarii de dincolo de cotitură. Inima îi tresăltă când văzu un firicel de fum şi auzi focul puştii lui. Era încă în viaţă.

David se întoarse către ea.

– Rămâi aici Laura, iar noi o luăm înainte. Au artilerie acolo şi nu vreau să fii în raza lor de acţiune.

Se auzi o ghiulea, care-i sublinie vorbele. Laura dădu din cap, dându-şi seama că venise momentul să fie raţională. Nu voia să se lupte cu afganii; singura ei ambiţie era să îl ia pe Ian în siguranţă de acolo. Spera că el nu va simţi că era de datoria lui să rămână cu trupele fratelui său.

Ghiuleaua răsună iar, urmată de un ţipăt de nedescris, un bubuit atât de puternic, încât părea mai degrabă că se mişcă pământul decât că se aude un zgomot. Laura se uită instinctiv către peştera unde se afla Ian.

Întreaga stâncă în care era săpată peştera se prăbuşi încet în faţa ei, iar o dată cu ea şi peştera în care era Ian.

capitolul 34

Laura nu îşi dădu seama că ţipa până când David nu o luă în braţe, presându-i faţa de umărul său, ca să nu poată vedea catastrofa. Praful şi zgomotele umplură aerul, iar pământul se cutremură la picioarele lor.

Încet, încet zgomotul se potoli, rar prăvălindu-se câte o piatră sau câte un pumn de pietriş. Laura se agăţa de David, iar mintea ei refuza să accepte că Ian murise.

Şi totuşi nimeni nu ar fi putut supravieţui nenorocirii la care tocmai asistase. Focul artileriei nimerise probabil vreo falie din munte, iar stânca se prăbuşise. Dacă Ian nu fusese ucis imediat, se prăbuşise în strungă şi fusese strivit de bolovani. Ian era mort.

Privirea i se întunecă şi văzu negru împrejur. Dar durerea avea să fie încă acolo când s-ar fi trezit, iar o femeie leşinată era o adevărată neplăcere. Când fu sigură că se putea ţine pe picioare, se desprinse de David. Faţa lui exprima aceeaşi durere care se vedea probabil şi pe faţa ei.

Dar era soldat şi nu trebuia nici să ţipe, nici să leşine, deşi îşi văzuse fratele ucis sub ochii lui.

– Pot să te las câteva minute singură? spuse el ferm. Merg să văd ce s-a întâmplat cu afganii. Rămâi cu ea, îi spuse lui Kuram, când ea încuviinţă.

Apoi o luă înainte cu Zafir şi oamenii lui, în timp ce Laura şi Kuram se dădură înapoi ca să-i poată lăsa pe soldaţi să treacă.

Laura nu era sigură cât timp trecu până se întoarse David, căci timpul nu mai avea nici un sens. Nimic nu mai avea sens.

– Alunecarea de pietre a distrus o mare parte din drum şi strunga este acum de netrecut, spuse cumnatul ei repede. Nimeni nu va trece curând pe aici, poate chiar niciodată.

Tremurând, îşi îngropă faţa în palme. Deci Ian reuşise. Potolise focul pe care Piotr Andreevici îl aprinsese.

Nu va mai exista nici o invazie a afganilor prin trecătoarea Shpola. Cei din triburile din Punjab se puteau ucide între ei în continuare în loc să invadeze India. Rajiv Singh va trebui să înveţe să trăiască cu ura faţă de *sirkar*, căci în viitor avea să fie atât de atent supravegheat, încât nu va avea nici o şansă să mai pună ceva la cale.

Ian reuşise, într-adevăr, cu preţul vieţii lui. I se părea, fără îndoială, un preţ cinstit ca să opreşti un război.

Laura nu era atât de sigură.

*

Fusese aproape îngropat de viu. Pământul nisipos îi umpluse gura, apăsându-i corpul, strivindu-i plămânii până când mintea îi fu cuprinsă de panică. Ian încercă să țipe, dându-se bătut, spunând că va face orice voiau ei, absolut orice, doar să găsească o metodă mai ușoară să-l omoare.

Dar călăii lui nu spuseră nimic. Nu voiau să-i dea nici un răgaz. Se zbătea în pământ, nu pentru că se gândea că asta ar fi avut vreo importanță, ci pentru că îi era psihic imposibil să tacă în timp ce ei îi umpleau mormântul.

Brusc, un braț se eliberă. Apoi celălalt. Se mișcă, iar fața îi fu eliberată complet. După ce tuși, scoțând afară tot pământul din gât, putu să respire, deși aerul era gros și murdar. Dar era întuneric, atât de întuneric, asemenea beznei sufocante dintr-un mormânt.

Inițial crezu că terminaseră treaba și-l orbiseră de tot. Și totuși, când își atinse fața, simți barba crescută de câteva zile, nu barba lungă care îi crescuse în închisoare.

Asemenea imaginilor dintr-un caleidoscop, întâmplările din viața lui începeau să se lege. Nu mai era în Buhara. Juliet și Ross, apoi întoarcerea lui în India. Laura. Căsătoria, Dharjistan, un complot de a distruge *sirkar*, trecătoarea Shpola, încercarea lui de a ține piept invaziei.

Avusese loc o explozie? Nu, doar salve de tun. Apoi ce se întâmplase?

Se ridică și curăță mizeria și pietrișul care îi țintuiau partea de jos a corpului. Apoi exploră împrejurimile. După câteva minute, găsi o bucată aproape pătrată de piatră care fusese în fundul peșterii.

Exact; se retrăsese ca să se protejeze de ghiulele. Artileria probabil că reușise să doboare partea din față a peșterii, așa că retragerea lui îi salvase viața.

Dar cu ce scop? Dumnezeule, cu ce scop?

Cu inima bătându-i puternic, analiză bucățile care căzuseră și descoperi că tunelul era acoperit de bolovani prea mari ca să îi poată muta. Era prins aici și avea să moară în întuneric.

Oare de câte zile va avea nevoie ca să moară de foame sau de sete? De câte ore și minute fără lumină?

Îl cuprinse din nou panica. Trebuia acum să-și înfrunte cele mai adânci și mai groaznice temeri. Teama de întuneric, de a fi prins în capcană, de a fi singur. Chinul îi formă un nod în stomac, care apoi urcă, până când țâșni din gâtul lui într-un urlet fără cuvinte.

Sunetul se izbi de pereți, apoi dispăru absorbit de tonele de piatră și nisip din jurul lui. Căzu în genunchi, nemaiputând să respire. Greutatea muntelui îl apăsa, nimicindu-i viața puțin câte puțin.

Țipă din nou. Își vârî brusc pumnul în gură, încercând să-și acopere teroarea cu mâneca murdară.

Salvarea era atât de aproape. Fără să se gândească, întinse mâna și apucă oțelul rece al revolverului. Nimeni nu avea să știe că alesese o metodă atât de lașă.

Trase piedica, apoi își puse pistolul la tâmplă și apăsă ușor pe trăgaci.

– Laura, poți să mergi? întrebă David insistent. Trebuie să ieșim de aici.

Ea stătea încă sprijinită de stâncă, așa că se îndreptă de spate.

– Pot să merg, spuse ea cu chipul lipsit de expresie.

Soarele strălucea cu putere. Deși era frig, era o zi plăcută, dar în clipa în care începu să meargă pe cărarea aspră, nu se putea gândi decât la Ian, zăcând nemișcat și rece sub pământ.

„Soțul tău va fi îngropat."

Șocată, Laura se opri atât de brusc, încât David, care era în spatele ei, se ciocni de ea, deși Laura nu observă.

Srinivasa nu-i spusese niciodată că Ian va muri. Hindușii își îngropau morții; pentru un preot brahman, dacă erai sub pământ nu însemna că erai mort și îngropat, așa cum era la creștini sau musulmani. De ce nu se gândise la asta până acum?

Își dădu seama, furioasă, că se întâmplase așa pentru că refuzase cu desăvârșire să se gândească la asta. Reacționase cu aceeași teroare copilărească ce o copleșea ori

de câte ori se gândea la pasiune și la tragedia părinților ei. Asemenea unui struț, încercase să se ascundă de ceea ce nu putea suporta.

– Laura, ești bine? întrebă David brusc.

Se întoarse și privi către muntele unde se presupunea că murise Ian. Se terminase cu teroarea copilărească. Dacă Ian ar fi avut vreo șansă, trebuia să lupte pentru el, având drept aliați rațiunea britanică și tenacitatea rusească.

Cumnatul ei o apucă ferm de braț.

– O să-ți pregătim o targă.

Ea își trase brațul.

– David, nu este neapărat mort, spuse ea, cu vocea tremurându-i. Peștera în care era el este adâncă. S-ar fi putut retrage în ea, aflându-se în partea care nu s-a prăbușit.

– Sper că nu a făcut asta, spuse David arătându-și durerea. Nu am putea ajunge la el la timp ca să-l salvăm, chiar dacă am ști unde anume să săpăm în stânca aia blestemată.

În tăcerea trepidantă, știa că amândoi se gândeau la același lucru: să rămână prins sub pământ semăna foarte tare cu perioada cruntă de detenție din Buhara. Iar spre deosebire de David, ea știa că Ian aproape fusese îngropat de viu atunci.

Înghiți în sec, refuzând să creadă că soțul ei ar putea fi deja mort. Mai bine să-și amintească că Srinivasa îi spusese că va avea o viață lungă și fericită, ceea ce nu va fi cazul, dacă Ian nu mai era în viață. Trebuia să fie – nu avea să creadă că era mort atâta timp cât mai exista o speranță.

– Ian menționase că în peșteră intra aer pe undeva. Asta nu însemna că mai era o intrare?

– Ar putea fi, recunoscu David. Dar ar putea fi doar o fisură îngustă care nu l-ar ajuta pe Ian chiar dacă ar fi reușit să supraviețuiască avalanșei de pietre.

Se încruntă, gândindu-se.

– Trebuie să căutăm cealaltă intrare ca să ne ducem după el.

El clătină din cap.

– Laura, nu înțelegi ce presupune asta. Peșterile pot fi întortocheate și pot avea mai multe niveluri. Chiar dacă am găsi o altă peșteră în aceeași zonă, nu avem nici o siguranță că ne va duce la cea în care este Ian.

Se gândea la spusele lui, cu ochii mijiți.

– Pari bine informat.

– Eu și Ian exploram peșterile din comitatele centrale ale Angliei de câteva ori în timpul vacanțelor, spuse el. De aceea știu ce dificultăți implică.

– Experiența ta ne va fi de folos. Cel puțin, dacă vrei să ne ajuți. Făcu o grimasă. Iar dacă nu, voi găsi altă intrare și voi merge singură.

– Problema nu este dacă vreau sau nu, spuse el exasperat. Voi face tot ce pot dacă există și cea mai mică șansă să-l găsim pe Ian în viață. Dar șansa este mică și scade cu fiecare clipă care trece. Acum că trecătoarea s-a închis, nu mai pot zăbovi aici. Jallalabad are nevoie de oamenii mei.

– Atunci am face bine să ne apucăm de treabă, nu? spuse ea, calmă, acum că știa ce trebuia să facă.

David se dădu bătut.

– Voi chema niște lăncieri să ne ajute să căutăm peșterile din muntele acela. Voi merge cu tine, dacă vom găsi vreuna, pentru că nu te voi lăsa să mergi singură.

O fixă cu o privire de oțel, care îi amintea Laurei de firea hotărâtă a lui Ian.

– Dar când și dacă va fi clar că nu mai avem nici o speranță, te voi duce undeva în siguranță, chiar dacă va trebui să-ți pun căluș și să te leg de cal.

Ea se strâmbă.

– Când n-o să mai fie nici o speranță, nu va trebui să faci asta. Dar atâta timp cât există o șansă ca Ian să fie în viață, rămân aici. Kuram? strigă ea, ridicând vocea.

Băiatul din tribul afrizilor, care nu era foarte departe, se întoarse la strigătul Laurei.

– Kuram, soțul meu se afla într-o peșteră săpată în munte. Știi cumva dacă mai sunt și alte intrări?

El se încruntă.

– Se zice că sunt mai multe peşteri în apropiere. Poate că, de fapt, este una singură. Dar nu ştiu pe nimeni care să fi intrat ca să afle. Peşterile sunt locuri blestemate.

Deci mai existau şi alte intrări!

– Mă poţi ajuta să găsesc o altă peşteră care este suficient de aproape încât ar putea face parte din acelaşi sistem? spuse ea, începând să se simtă plină de speranţă.

Ridică din umeri.

– Cu voia lui Allah! Dacă va binevoi Allah!

Asta era destul de bun pentru Laura. Se va încrede în *iqbal*, norocul predestinat, căci nu avea nimic de pierdut, ci mai degrabă doar de câştigat.

Înainte să tragă cu pistolul, îşi recăpătă cunoştinţa. Îngrozit de ceea ce făcea, Ian îşi îndepărtă repede pistolul de la tâmplă înainte ca degetul lui să apese până la capăt pe trăgaci. Focul de armă era asurzitor în apropiere, dar totuşi nu observă sunetul făcut de vibraţiile pământului.

Dumnezeule mare, la ce se gândise?

Nu se gândise – asta era problema. Pentru a doua oară în viaţă se lăsase pradă unei panici isterice, iar panica lui de moment aproape îl costase viaţa. Coborî revolverul cu mâinile tremurânde şi-l aruncă înapoi sub cercevea. Nu era încă mort. Nu era nici măcar rănit, în afară de unele mici dureri. Era timpul să-şi înfrunte fricile cu acelaşi curaj de care Laura dăduse dovadă.

Gândul la Laura îl calmă. Trebuia să facă totul posibil ca să supravieţuiască, nu numai de dragul lui, ci şi al ei, căci ea pierduse deja prea mult.

Simţindu-se iarăşi stăpân pe sine, analiză situaţia. Era linişte deplină. Fie bombardamentul încetase, fie pământul care se prăvălise era atât de gros, încât nu mai trecea nici un sunet. Aerul era umed şi uşor proaspăt, nu mucegăit, şi se mai simţea ca un curent, pe care îl simţise şi mai devreme. Deşi intrarea asta era blocată, peştera ar fi putut avea altele.

Nu avea nimic de pierdut dacă încerca să le găsească. Nu trebuia să se gândească la întuneric.

Pipăi pământul căzut şi pietrele de la intrarea în peşteră, dar nu găsi nimic valoros. Îşi pierduse puşca şi nu-şi mai amintea unde. Mai rău de-atât, nu găsi nimic de mâncare sau de băut. Dar umezeala se scurgea pe pereţi şi îşi potolea setea lingând apa de pe pereţi.

Era timpul să se pună în mişcare. Peştera era destul de înaltă ca să poată stea în picioare, aşa că începu să meargă, mişcându-şi braţele uşor înainte şi înapoi în faţă, verificând pământul din faţă cu piciorul înainte de a face un pas.

Peştera se îngustă rapid, iar el se lovi cu capul de ceva când tavanul deveni brusc prea jos în partea stângă. Înjurând, se încolăci de durere, văzând stele verzi, apoi îşi spuse cu umor că era mai bine să vadă stele decât întuneric.

Se lăsă în genunchi. Pământul deveni foarte umed şi în curând ieşirea se transformă într-un tunel atât de mic, încât trebui să se târască pe burtă ca să poată trece. Se opri, simţindu-se copleşit de încă un val de teamă. Dacă nu era nimic la capătul tunelului şi ar fi fost prins în capcană, fără să se mai poată mişca în vreun fel?

Reamintindu-şi de mişcarea vagă a firicelului de aer, scrâşni din dinţi şi îşi impuse să meargă mai departe. Puţin câte puţin, se târî în jos pe canalul zgrunţuros de piatră.

Urmăreşte aerul.

Deşi aproape douăzeci de oameni căutau peşterile din munţi, liliecii fură cei care le arătară drumul. David văzu câţiva bătând din aripi şi se duse să cerceteze locul, apoi îi chemă şi pe ceilalţi, ţipând.

Când sosi şi Laura, David era deja la o distanţă destul de mare în peşteră şi îşi dădu seama că aceasta înainta mult în munte. Deşi intrarea era mult mai joasă decât peştera lui Ian, exista o şansă să fie unite. Privi cu satisfacţie deschizătura mică. *Iqbal.*

Urmă o discuţie scurtă. David se îndoia că ar fi fost bine să intre în peşteră când afară era întuneric şi avuseseră o zi lungă şi obositoare. Oboseala predispunea

la accidente. Motivată de presiunea timpului, Laura îi spuse că asta nu conta pentru că, şi dacă ar fi fost zi, oricum în peşteră ar fi fost întuneric.

Oscilând între judecata obiectivă şi îngrijorarea pentru fratele lui, David încuviinţă să înceapă imediat.

– Merg şi eu, spuse Zafir, spre uimirea Laurei.

Era uimită că se oferise voluntar când ideea îi displăcea clar. Peşterile erau sursa tuturor superstiţiilor, sălaşul spiritelor rele. Din moment ce lăncierii băştinaşi *nu-l* întâlniseră *niciodată* pe Ian, se îndoia că ar fi intrat vreunul din ei, chiar dacă i s-ar fi ordonat acest lucru.

Kuram era pe aproape, stând ghemuit.

– Indiferent de ce ar putea face un afgan, un membru al tribului afrizilor ar face şi mai bine, spuse el după ce Zafir se oferi voluntar. Merg şi eu.

– Sunteţi siguri amândoi? întrebă David. Ar putea fi periculos. Foarte bine, spuse el după ce amândoi încuviinţară. Fiecare trebuie să ducă două lumânări de rezervă, precum şi una aprinsă, chibrituri învelite în pânză impermeabilă, mâncare, apă şi funie.

Laura mulţumi în tăcere pentru pregătiri; ea nu ar fi fost la fel de precaută. Pregătirile durară doar câteva minute din moment ce David ordonase deja să se aducă proviziile necesare de la intrarea în trecătoare, unde lăncierii ridicaseră tabăra în noaptea trecută. După ce îl puse pe subalternul său tânăr la conducerea trupelor, David se aplecă şi intră în peştera mică, iar Laura îl urmă.

Înăuntru era o cameră suficient de mare cât să poţi sta în picioare.

– Nu te aştepta la o minune, Laura, spuse David, în timp ce ea ridică lumânarea şi studie împrejurimile. Şansa ca aceste cercetări să ajungă la vreun rezultat este foarte slabă.

Îi zâmbi strâmb lui David în timp ce le lumina calea celor doi afgani, care o urmau.

– Nu mă mulţumesc cu mai puţin de atât.

*

Tunelul părea nesfârşit. În mai multe locuri era atât de îngust, încât Ian se putea strecura cu greu. Îndreptându-se în jos, umezeala era şi mai mare, prelingându-se de pe pereţi până când formă un firicel în partea de jos a tunelului.

În cele din urmă, locul se lărgi, astfel că putu să treacă de la târâtul pe burtă la mersul în patru labe. Când condiţiile se îmbunătăţiră, deveni mai puţin atent, asta având rezultate aproape dezastruoase când mâna dreaptă se opri în gol.

Se năpusti în faţă şi era gata să se prăbuşească în gol dacă nu s-ar fi prins cu stânga de o fisură din perete. Chiar şi aşa, se bălăngăni o clipă, iar partea de sus a corpului îi atârnă peste marginea hăului care se deschidea în faţa lui.

După ce se trase înapoi pe pământ tare, se ghemui cu capul între mâini, până când pulsul îi încetini. Dumnezeule, ura întunericul! Dar nu îl mai speria.

Când îşi recăpătă stăpânirea de sine, pipăi cu palmele podeaua tunelului. Intrarea era dintr-o parte în cealaltă. Găsind nişte pietriş mai moale, luă o mână şi aruncă în groapă. Trecură câteva secunde până când auzi un zgomot vag, distant. Cu siguranţă groapa era suficient de adâncă pentru a-l ucide.

Ar fi putut oare coborî pe zid? Atinse gura puţului şi îşi dădu seama că era foarte netedă, fără nici un loc de sprijin pentru picioare. Era imposibil să coboare şi dacă s-ar fi dovedit a fi un puţ din care nu mai exista nici o cale de ieşire, ar fi rămas blocat în el. Apoi azvârli o pietricică. Se auzi un zgomot de pe partea cealaltă. Oare cât de departe era?

Următoarele minute aruncă pietricele mai tare sau mai încet, încercând să-şi imagineze spaţiul din faţa lui. Ghici că sunt cam doi, trei metri de gol, iar tunelul părea să continue dincolo, tavanul fiind destul de sus. Putea să sară trei metri, dar fără să ştie deloc unde va ateriza. Ar fi fost mai uşor să conducă un atac asupra unei fortificaţii.

Dar nu avea de ales. Şi dacă voia o moarte rapidă, exact de asta ar fi avut parte dacă ar fi căzut pe fundul puţului. Era cu siguranţă mai bine decât să fie îngropat de viu.

Era destul loc să se ridice şi să se dea înapoi câţiva paşi ca să-şi ia avânt. După ce trase aer în piept de câteva ori, îşi şterse palmele umede de haină. Apoi îşi luă avânt şi se aruncă în necunoscut.

Peştera în care intrase Laura era cam de mărimea unui dormitor, apoi se îngusta repede, formând o crăpătură prin care cu greu te puteai strecura.

– Eu sunt cea mai mică, deci o voi lua înainte, spuse ea în timp ce cei patru speologi studiau deschizătura întunecată.

Deşi lui David îi displăcea ideea, avea prea multă minte ca să se certe cu ea.

– Prea bine, dar leagă-ţi o funie de mijloc. Dacă dai de necaz, trage de ea sau ţipă şi noi te vom scoate afară.

Se lăsă pe burtă şi se strecură înainte, ţinând lumânarea în faţă. Umbrele tremurau sălbatic pe pereţi pe măsură ce flacăra pâlpâia. Un inconvenient, dar cel puţin avea lumină. Oare cum i se părea peştera lui Ian, care era îngrozit de întuneric?

Nu voia să se gândească la asta.

După mai multe minute în care se târî încet şi îşi zgârie coatele şi genunchii, ajunse într-o altă cameră. Deşi era prudentă, se lovi la cap, ceea ce o făcu să scape lumânarea, care se stinse când atinse podeaua.

Întuneric. Un întuneric profund, nesfârşit, auzindu-se numai sunetul apei care se scurgea. Oare aşa fusese Puţul Negru? Nu era de mirare că Ian ura întunericul. Recunoscătoare că David fusese atât de precaut, scoase o lumânare de rezervă, apoi luă un chibrit din pachetul impermeabil.

Chibritul se aprinse uşor şi reuşi apoi să-şi aprindă lumânarea. Era cea mai frumoasă lumină pe care o văzuse vreodată. După ce luă lumânarea care îi scăpase, analiză împrejurimile. Camera era un adevărat palat strălucitor

de cristale, coloane şi ţurţuri de piatră. Era, de asemenea, mare, poate de mărimea unei săli de bal, dar cu un tavan mult mai înalt.

– Am găsit o cameră mai mare, iar tunelul nu s-a micşorat deloc, strigă ea, întorcându-se la gura tunelului. Ar trebui să puteţi trece. Vocea ei răsuna ca un ecou surd.

Câteva minute mai târziu apăru şi Zafir, urmat de Kuram şi David. Era un lucru bun că nici unul dintre ei nu era gras.

Explorară perimetrul şi se confruntară cu o problemă atunci când găsiră două ieşiri.

– Eu şi Laura o vom lua la stânga, iar voi doi la dreapta, spuse David. Dacă tunelul se mai împarte iarăşi, nu vă despărţiţi din nou. Alegeţi cea mai promiţătoare direcţie şi folosiţi o bucată de piatră ca să zgâriaţi o săgeată pe perete, arătând drumul pe unde aţi venit. Aveţi grijă şi nu vă obosiţi prea tare.

Afganii dădură din cap, iar grupul se despărţi. Când Laura intră în noul tunel, ceva trecu repede pe lângă ea, atât de aproape încât ţipă şi-şi acoperi faţa cu mâna.

– Doar un liliac, o asigură David. Mai mult se tem ei de tine decât tu de ei.

– Mă îndoiesc de asta, ripostă ea, inima bătându-i cu putere.

David chicoti şi îşi continuară drumul. Făceau o echipă bună. Ca şi Ian, o făcea să se simtă în siguranţă. Tunelul era destul de înalt la intrare, dar îngust, apa prelingându-se pe jos. Tavanul era înclinat.

Mergând după pietrele zimţate, încrederea Laurei începu să scadă când îşi dădu seama cât de mici erau şansele să găsească ceva. Numărul peşterilor era nesfârşit şi era posibil să nu dea niciodată peste peştera în care fusese Ian, asta dacă ar mai fi fost în viaţă. Nu era de mirare că David, ştiind din experienţă ce se afla sub pământ, o avertizase să nu se aştepte la miracole.

Făcu o grimasă.

„Aminteşte-ţi că eşti rusoaică. Nu trebuie niciodată să te dai bătută."

*

Saltul lui Ian dură atât de mult, încât fu convins că a calculat greşit şi cădea acum în puţ. Apoi ateriză pe o suprafaţă pietroasă, neregulată şi alunecoasă.

Îşi pierdu echilibrul şi căzu, alunecând pe o parte până când se ciocni de un perete.

Zdruncinat, analiză situaţia. Nu îşi rupsese nimic, deşi avea din ce în ce mai multe vânătăi. Se clătină, ridicându-se în picioare şi îşi dădu seama că epuizarea, frigul şi foamea începuseră să-l afecteze. Dar nu îndrăznea să se oprească atâta timp cât putea să meargă mai departe. Dacă s-ar fi aşezat, nu s-ar mai fi ridicat.

Oare cât timp fusese blocat acolo? Ore? O zi? Mai mult? Nu îşi putea da seama. Ca şi în Puţul Negru, începuse să piardă noţiunea timpului, deşi celelalte simţuri erau ascuţite. Simţea mirosul apei şi răceala pietrei, curentul de aer care-i bătea din ce în ce mai puternic în faţă.

Devenea conştient de cât de apropiaţi sau depărtaţi erau pereţii tunelului. Nu era sigur de unde ştia. Poate că după cum se reflecta sunetul şi căldura corpului său.

Găsi următorul puţ foarte uşor, pipăind în loc să cadă în el. Aruncă iarăşi pietriş ca să vadă ce se afla în faţa lui, dându-şi seama că era mai degrabă piatră tare decât o continuare a tunelului.

În plus, puţul nu părea la fel de adânc ca primul, iar tunelul continua la un nivel mai jos. Se gândi cum să procedeze. Nu-i era uşor să coboare în puţ, iar dacă şi-ar fi rupt vreun picior ar fi fost sortit pierii.

Apoi îşi aminti de turban, care avea cinci metri şi era făcut din bumbac tare. Făcu o frânghie, spintecând turbanul pe lungime, în două bucăţi şi legându-i capetele. După ce o legă de un stâlp de piatră îngust, care ieşea din pământ, coborî în puţ.

Când ajunse la capătul frânghiei, se lăsă în jos, până când atârna cu mâinile deasupra capului. Degetele atinseră solul în ultima clipă, probabil podeaua unui nou tunel. Eliberând un capăt al frânghiei, o trase jos şi o înfăşură în jurul corpului, în caz că va mai avea nevoie de ea.

Şi merse mai departe, prin spaţii mari şi mici, mişcându-se prin întunericul negru, ghidându-se prin pipăit şi după ecoul slab. Odinioară, coborâse pe un horn cu spatele apăsat de un zid şi cu mâinile de celălalt, rugându-se să nu devină prea lat şi să nu se mai poată sprijini de el.

Câteodată se întreba dacă nu cumva se afunda şi mai tare, dar avea încă aer. Trebuia să fie o deschizătură undeva, în faţă.

Apa era mai adâncă, până când începu să avanseze cu greu printr-un râu mic. În cele din urmă, râul se vărsa mugind, într-un puţ. Atenţionat de curentul intens şi de zgomotul apei care cădea, Ian se opri şi examină cu grijă locul. Râul, care-i ajungea acum până la şold, umplea tunelul. Singurul mod să înainteze era prin tunel.

Stătea nemişcat, apa rece ca gheaţa năvălind în jurul lui, şi cântărea şansele. Dacă ar lăsa râul să îl poarte prin cascada asta subterană, ar ajunge într-o baltă dintr-o încăpere de mai jos. Dar erau şanse mai mari să se înece sau să fie strivit de stânci.

Nu avea şanse mari de supravieţuire, dar nici nu vedea alte opţiuni. Nu prea avea rost să se întoarcă. Ar fi putut trece pe lângă tunele uscate, dar dacă le ratase prima oară, ar fi putut face asta din nou.

Ei bine, el oricum spusese că orice moarte ar fi fost mai bună decât să fii îngropat de viu şi avea cu siguranţă o mulţime de opţiuni din care să aleagă. Partea cea mai rea dacă ar fi trecut de cascadă era că pistolul s-ar fi udat şi nu l-ar mai fi putut folosi ca ultimă şansă de scăpare. Dar din moment ce avea să se înece, nu mai avea rost să-şi facă griji pentru asta.

Trase adânc aer în piept de câteva ori şi, făcând asta, se gândi la tot ce lăsa în spate dacă nu ar fi supravieţuit.

Mai devreme, când panica aproape că îl omorâse, se gândise numai la cât de dureros era să trăieşti. Şi totuşi viaţa devenise foarte plăcută de când o cunoscuse pe Laura, iar dacă ar fi murit acum ar fi fost ca şi cum

ar fi lăsat o carte neterminată exact în cel mai interesant moment.

Acum că se gândea la lucrurile cele mai importante, îi era greu să-şi amintească de ce nu reuşise să îi spună Laurei că o iubeşte. Fusese ridicol să tacă, crezând că nu era demn de ea, pentru că ea merita să ştie cât de mult însemna pentru el. Dacă va supravieţui, va proceda altfel.

În timpul călătoriei lui prin peşteră, temerile iraţionale se atenuaseră, lăsând în urmă un ciudat sentiment de pace. Întunericul nu i se mai părea ameninţător. Avea, de fapt, o căldură care îi amintea de Puţul Negru, pe vremea când îl împărţise cu Piotr Andreevici.

Poate că ticălosul venise să-i ţină companie. Sau poate ceea ce simţea era divinitatea aceea în care credea Piotr. Orice sau oricine ar fi fost acolo, Ian nu se mai simţea singur. Feţele membrilor familiei lui îi treceau prin faţa ochilor, începând şi terminându-se cu Laura. Imaginea ei era atât de vie, încât părea că poate întinde mâna să o atingă. Larissa Alexandrovna, rusoaica lui înverşunată, loială şi iubitoare. „Să fii fericită, Larişka, şi să te gândeşti la mine din când în când."

Apoi se lăsă pe spate şi se lăsă dus de curent.

Următoarea cameră era cea mai frumoasă dintre toate, dar, spre dezamăgirea Laurei, era şi capătul peşterii. Jumătate din podea era ocupată de o baltă adâncă în care se revărsa o cascadă.

Dădu târcoale locului, mucul lumânării fiind atât de mic încât aproape îi ardea degetele, dar nu mai găsi nici un alt drum în afară de cel pe unde venise. Se simţea prinsă într-o catedrală rusească, cu turnuleţe şi suprafeţe strălucitoare.

Şi David cerceta locul, pipăind podeaua neregulată, dar în cele din urmă cei doi se întâlniră lângă baltă.

- Va trebui să ne întoarcem, Laura, spuse el. Ăsta este capătul. Poate că Zafir şi Kuram au avut mai mult noroc. Şi chiar dacă au avut, ar fi mai bine să ne odihnim afară

înainte să mai încercăm şi alt tunel. Suntem epuizaţi şi până şi voinţa are limitele ei.

Oftă.

- Bănuiesc că ai dreptate, deşi nu îmi place să recunosc asta. Am sentimentul că Ian este pe aici pe undeva, dacă aş şti numai unde să caut. Dacă m-aş strădui un pic mai mult...

- Nimeni nu s-ar putea strădui mai tare ca tine, Laura. Eşti cea mai minunată femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

David îi puse o mână pe umăr.

- Dar acum este momentul să ne întoarcem.

Încuviinţă din cap, dar când el se întoarse, se opri să se mai uite pentru ultima dată la cascada care cădea zgomotos. Nu mai avea încotro să se îndrepte, pentru că umplea puţul din care ieşea. Se pregătea să plece când văzu un obiect rostogolindu-se prin vălul de apă. Ceva mare, o bucată de lemn sau un animal mort. Căzu în apă, împroşcând picături în toate părţile.

Laura se uită fix. Crezu că are halucinaţii, văzându-l pe Ian în apa tulburată pentru că îşi dorea atât de mult să îl vadă. Apoi începu să ţipe.

În comparaţie cu restul călătoriei subterane, îi fu foarte uşor să se lase purtat de râul subteran. Apa făcu toată treaba, absorbindu-l prin tubul de piatră, frigul amorţindu-i durerile provocate de vânătăi şi mâinile jupuite. Dacă ar avea un pic de aer...

Începură să îl doară plămânii, apoi să îl ardă. Expira încet, folosindu-se de toată vigoarea ca să amâne momentul în care sufocarea se va transforma în agonie.

Se lovi brusc de o piatră şi rămase înţepenit, prins în capcană de curentul puternic. Lovi violent piatra cu umărul până când se făcu destul loc pentru ca apa să-l poată purta mai departe.

Râul se scurgea mai departe, transformându-se într-o cascadă. Inspiră un amestec de aer şi apă care mai mult îi sufocă plămânii decât să elibereze presiunea acumulată.

Apoi plonjă într-un lac. Trecând de cascadă, se lăsă liniştea. Şi, în mod surprinzător, văzu o lumină deasupra.

Primul lui gând, chiar înainte să creadă că reuşise să scape, fu să îi mulţumească lui Dumnezeu că nu era orb. Se îndreptă vlăguit spre lumină, lovind apa cu mâinile şi cu picioarele şi întrebându-se dacă va rezista suficient de mult încât să ajungă la suprafaţă înainte să se înece.

Când ieşi de sub apă, lăsă în urmă vuietele cascadei şi ale sângelui care îi pompa în urechi. Nu trecu mult şi un braţ puternic îl înşfăcă şi îl trase afară din apă, şi astfel îşi dădu seama că nu mai era singur.

Fu tras pe marginea lacului, apoi dus şi aşezat pe o podea tare, de piatră, într-o încăpere luminată slab de o lumânare. Ceea ce vedea i se părea curată nebunie, căci zări faţa Laurei. Întinse totuşi mâna şi-i atinse obrazul, simţind pielea fină şi caldă sub degetele lui reci. Ea se aplecă şi îl sărută, iar confuzia lui dispăru imediat.

– La naiba! spuse el. Sunt viu?

– Da.

Era vocea lui David. Ian îşi mută privirea şi-l văzu pe fratele lui îngenuncheat lângă el.

– Ce faci aici? întrebă el, tuşind din nou.

– Încerc să aflu dacă voi moşteni domeniul Falkirk sau nu. Eram sigur că de data asta se va întâmpla. David zâmbi pieziş. Ai mai multe vieţi decât o pisică, Ian, dar trebuie să încetezi să-ţi mai asumi atâtea riscuri. Este prea epuizant.

– Sunt perfect de acord cu tine.

Scuturând din cap ca să-şi scoată apa din urechi, Ian se ridică în capul oaselor.

David îl ajută să se ridice în picioare apoi îl îmbrăţişă cu putere. Şi Laura era acolo şi se îmbrăţişau toţi trei, asemenea rădăcinilor aeriene ale smochinului.

Combinaţia de căldură fizică şi psihică îl repuse pe Ian pe picioare mai repede decât ar fi crezut. Începu să creadă că era, într-adevăr, viu şi avea să rămână aşa. Prinzând din nou viaţă, deveni curios.

– Afară e război?

– Nu, i-ai împiedicat pe afgani să treacă. Trecătoarea a fost distrusă când s-a prăbuşit stânca, răspunse Laura. Încă mai sunt probleme în Afganistan, dar vor rămâne acolo.

– Deci am reuşit, spuse el blând. Noi am stins focul înainte să se poată răspândi în toată India.

– Nu noi, iubirea mea, ci tu. Tu eşti cel care a înţeles care era planul, tu eşti cel care a ţinut departe o armată întreagă. Piotr este probabil foarte fericit acolo în raiul lui cu acoperişul în forma unui bulb de ceapă.

– Şi eu mă bucur.

Ian se desprinse cu ezitare din îmbrăţişarea cu fratele şi soţia sa.

– A fost o zi îngrozitoare şi nu mai vreau să mai vorbesc despre război.

În timp ce Laura căuta în geanta ei ceva de mâncare şi un pic de coniac, David puse o pătură aspră de lână pe umerii lui Ian.

– Foloseşte-te de asta ca să te încălzeşti. Mai avem un drum destul de lung până ieşim de aici.

– Cu cât vom ieşi mai repede, cu atât mai bine.

Ian luă o gură de coniac, bucurându-se de senzaţia plăcută de arsură.

– Dacă vreunul din voi mă mai aude vreodată exprimându-mi dorinţa de a intra într-o peşteră, vă rog să-mi daţi cu o piatră în cap până mă răzgândesc, adăugă el, acceptând bucata de *chapati* de la Laura.

Auzind râsete în jur şi simţind braţul Laurei în jurul mijlocului, Ian porni către tărâmul celor vii.

Când se trezi, îl dureau toate. Şi totuşi, se simţea minunat, senzaţie care se datora faptului că trupul îi era învăluit de o siluetă feminină plăcută, cunoscută. Deschizându-şi ochiul, văzu că se aflau în pat, într-o cameră întunecată, iar pe măsuţa de alături o lampă cu ulei ardea încet.

Era camera de oaspeţi a unei locuinţe afgane care semăna foarte mult cu a lui Habibur. De data asta erau găzduiţi de cei din tribul de afrizi care îi găsiseră

pe Laura şi pe Kuram cu câteva zile în urmă. Ian îşi amintea vag parcursul lung şi epuizant din peşteră. Se îndoia că ar fi reuşit să ajungă atât de departe de unul singur.

Ieşiseră la suprafaţă în zorii zilei. Zafir şi Kuram, un membru al tribului de afrizi foarte săritor, îi aşteptaseră afară. Şi ei ajunseseră într-un punct din care nu puteau merge mai departe.

Ian se întreba dacă acea cascadă era singura legătură între peşterile de sus şi cele de jos. Fusese norocos, foarte norocos. Poate că *iqbal* exista, într-adevăr.

Kuram insistase să meargă acolo, la casa vărului lui Gulab Han. Ian bănuia că el şi Laura aveau dreptul la ospitalitate veşnică pentru că îi veniseră în ajutor pe când se afla în trecătoare. Faptul că Gulab Han încercase să-l omoare nu mai fu menţionat. Astfel de mici neînţelegeri aveau loc tot timpul.

Odată ajunşi în tabără, David îşi luase rămas-bun, căci trebuia să conducă trupele către Jallalabad. Zafir, care era încă oficial în permisie, se hotărî să rămână cu Ian şi Laura şi să-i însoţească înapoi în India. Sau cel puţin până la Habibur, unde bărbatul intenţiona să se însoare cu Meera cât mai curând posibil.

Lui Ian i se păru că era un plan bun. Se uită în jos la părul arămiu care căzuse în dezordine pe braţul lui şi la curba fină a obrazului Laurei, gândindu-se ce idee bună era căsătoria. Cel puţin cu o astfel de soţie. Îi mângâie părul, nevenindu-i încă să creadă că erau cu adevărat împreună şi în siguranţă.

Deşi o atinse uşor, Laura se trezi. Clipi din genele lungi, dezvăluindu-i profunzimile ochilor ei uimitori.

– Cum te simţi, *duşenka?*

– Sincer, ca şi cum aş fi pierdut o luptă cu un elefant. În afară de asta, minunat. De fapt, mai mult decât minunat.

Laura trase aer în piept, făcând ochii mari.

– A dispărut! Latura ta întunecată a dispărut. Ce s-a întâmplat?

– Trebuia să-mi fi dat seama că ştiai de ea.

Ian nu era deloc surprins că soţia lui înţelegea ce se petrecea în mintea lui mai bine decât el. Pentru că avea dreptate. Starea aceea de mâhnire şi ruşine care îl copleşise până în adâncul sufletului dispăruse. Cercetă adânc în gândurile sale. Deşi găsi multe lucruri pentru care îi părea rău, nu exista nimic cu care să nu se poată împăca.

– Întunericul acela era de fapt teamă, continuă el, încruntându-se în timp ce încerca să definească acea schimbare misterioasă care avusese loc în el în timpul drumului prin peşteră. În Buhara, am fost îngropat de viu şi am fost extrem de aproape de moarte. De data asta, deşi eram pe punctul de a-mi lua viaţa, am reuşit să supravieţuiesc tuturor lucrurilor de care mă temeam cel mai mult, inclusiv fricii. Este pentru prima dată când simt că sunt cu adevărat liber de când am fost luat prizonier în Buhara.

– Chiar dacă eşti căsătorit?

Râse.

– Asta este cea mai mare libertate, Larişka, pentru că m-ai văzut în momentele cele mai grele şi eşti încă aici.

Făcu o pauză ca să o sărute cu nesaţ.

– Lucrurile despre care credeam că sunt distruse definitiv au început să se pună din nou în ordine. Bucăţile sunt ca noi, dacă nu te deranjează o imagine de ansamblu care nu este perfectă.

– Asta înseamnă doar că eşti mult mai puternic.

Trase adânc aer în piept, când el îi descoperi o zonă deosebit de sensibilă după ureche.

– Probabil, pentru că înainte nu eram îndeajuns de puternic ca să-ţi spun cât de mult te iubesc. Îi desfăcu iute cămaşa de noapte, dezgolindu-i sânii, şi-i sărută sfârcul. Şi te iubesc cu adevărat, Larissa Alexandrovna, rusoaica mea tenace, puternică şi fascinantă. Nu-mi vine să cred cât noroc am avut să ne întâlnim şi să trecem împreună prin atâtea peripeţii incredibile.

Laura îşi ţinu răsuflarea, simţindu-şi trupul inundat de o bucurie fără margini.

– Şi eu te iubesc, *duşenka*, inima mea şi sufletul meu. Dar nu cred că norocul ne-a adus împreună. Astrologul Kamalei mi-a spus că nu există coincidenţe. Totul s-a întâmplat cu un motiv.

– Poate ai dreptate. Ultimele câteva luni nu aveau cum să fie rezultatul unei pure întâmplări. Îşi scoase veşmântul şi-l aruncă pe jos. Acum că am îndepărtat, unul câte unul, numeroasele rânduri de îngrădiri, lăsându-ne fiinţele pure şi dezgolite de secrete şi temeri, singurul lucru care ne mai rămâne de făcut este să fim fericiţi. Apropo de faptul că suntem dezgoliţi de secrete...

În timp ce Laura râdea, îi scoase cămaşa peste cap, astfel că trupurile li se întâlniră fără nici un fel de opreliştе.

– Toate îşi au vremea lor... îi şopti el, cu o voce răguşită. În timp ce o pătrunse, buzele lui le atinseră pe-ale ei, fierbinţi şi nemaipomenit de dulci. Iar acum este vremea pentru dragoste.

epilog

Scoţia, august 1842

Laura privea absentă pe fereastra dormitorului. Încă îmbrăcată cu cămaşa de noapte, se gândea la tot ce avea de făcut înainte să sosească oaspeţii la prânz. Ştia că făcuse tot ce se putea ca să transforme castelul într-un loc confortabil.

Se bucurase să se ocupe de asta, iar vânzarea uneia dintre pietrele preţioase ale lui Piotr îi oferise şi mijloacele necesare pentru a face lucrurile cum trebuie. Dar se afla acolo doar de trei luni şi mai erau încă multe de făcut.

Spera că prima ei petrecere de casă nouă va merge bine. Nu numai că avea să o întâlnească pentru prima dată pe extraordinara soră a lui Ian, dar mai era un alt cuplu invitat. Soţia, Lady Sara Connery, era fiica unui duce, iar soţul ei Mikahl era un fel de prinţ din munţii Himalaya.

Analizând această perspectivă, Laura se gândi că poate ar fi fost mai bine să-şi facă debutul în înalta societate în compania unor persoane care nu erau chiar atât de alese.

Brusc i se făcu greaţă. Abia reuşi să ajungă la baie înainte să dea afară ceaiul, chiflele şi marmelada pe care le mâncase atunci când se afla încă în pat cu Ian. Iar soţul ei alese acest moment nefavorabil ca să se întoarcă din garderoba sa.

– Ce s-a întâmplat, Laura? spuse el, îngrijorat.

– Mă gândeam la musafirii noştri, spuse ea, vlăguită.

Ian turnă un pahar cu apă şi i-l aduse, punându-şi un braţ în jurul ei în timp ce bea.

– Ştiam că eşti puţin agitată, dar nu chiar aşa. Sunt oameni foarte drăguţi. Nu trebuie să te îngrijorezi atât

de tare. O sărută pe frunte. Şi dacă vreunul din ei se plânge de felul în care te îngrijeşti de gospodărie, poate să-şi ia tălpăşiţa. Nu că ar face asta. Chiar ai făcut minuni aici.

Laura zâmbi, simţindu-se mult mai bine, atât datorită îmbrăţişării lui Ian, cât şi cuvintelor lui.

– Mulţumesc pentru susţinere. Eşti, într-adevăr, un soţ extrem de maleabil. Îşi lăsă capul pe spate, ca să-i poată vedea faţa. Şi totuşi, chiar dacă sunt agitată pentru că voi avea musafiri, nu ăsta este motivul pentru care mă simt rău. Poţi să nu-ţi mai faci griji că ai fi suferit daune permanente atunci când ai fost bătut în Buhara. Când Ian o privi ridicând din sprâncene, adăugă: Sunt foarte sigură, Lord Falkirk, că ţi-ai îndeplinit datoria de a duce mai departe numele familiei.

Cu un strigăt de bucurie, o ridică imediat în braţe. Dar se opri aproape imediat şi o puse jos.

– Dumnezeule, tu îmi dai cea mai minunată veste, iar eu te iau pe sus să-ţi vină iarăşi rău! Cum te simţi?

– Nu-ţi face griji, mi-am revenit. Îi zâmbi. Iar ceea ce simt este foarte plăcut.

– Aşa şi trebuie.

Îi mângâie părul atât de fin de parcă ar fi fost făcut din cel mai rafinat porţelan.

– De unde ştiai că am crezut că nu voi mai putea avea copii?

– Sunt rusoaică şi ştiu tot ceea ce trebuie ştiut. Afişă cea mai misterioasă expresie orientală. Preotul care ne-a prezis viitorul în Manpur mi-a spus că vom avea un fiu. Nu a spus nimic de fete, dar hinduşii cred că asta nu merită menţionat, deci s-ar putea la fel de bine să fie unul sau doi.

– Eu asta îmi doresc. Sper cel puţin ca unul dintre ei să semene cu tine. O sărută din nou. Dacă e băiat, îl botezăm Kenneth Peter, după tatăl tău vitreg şi unchiul tău?

– Ce idee minunată!

Laura puse paharul cu apă jos, îşi luă soţul în braţe şi îşi lipi provocator şoldurile de trupul lui.

El râncji şi o luă în braţe.

– Cât de bine te simţi?

– Mult, mult mai bine, rosti ea cu o nuanţă senzuală în glas, în timp ce el o ducea spre patul lor uriaş cu baldachin. Dar credeam că trebuia să te duci să îl vezi pe vechil în dimineaţa asta. Şi eşti deja îmbrăcat.

– Vechilul poate aştepta, iar hainele le putem da jos, spuse el în timp ce o aşeza pe pat.

Într-un minut, dispărură şi hainele.

Laura era mereu fascinată de nuanţele subtile ale momentelor în care făceau dragoste. În această dimineaţă, tandreţea era una dintre aceste nuanţe.

După ce îşi găsiră împlinirea, stătură o vreme unul în braţele celuilalt, mai furând un pic de timp din ceea ce cu siguranţă avea să fie o zi plină. Laura se bucura de asta, căci era în continuare vrăjită de bărbatul cu care se căsătorise.

Din moment ce latura întunecată a lui Ian dispăruse, natura lui optimistă se dovedea o completare perfectă pentru firea ei de rusoaică aprigă. Îi iubea exuberanţa. Şi, în plus, faptul că trăise nişte experienţe ieşite din comun îi conferise profunzime şi sensibilitate.

Dacă hinduşii aveau dreptate cu privire la reîncarnare, atunci probabil că ea făcuse ceva foarte foarte bun în cea mai recentă viaţă ca să-l merite. Chicoti, atrăgând privirea întrebătoare a lui Ian. Potrivit lui, ea încă era foarte, foarte bună.

Laura aşeză, visătoare, o garoafă în aranjamentul ei floral, gândindu-se că nimic nu se compara cu urmarea sfaturilor din *Kama Sutra* pentru a calma starea de agitaţie. Însă asta o făcuse să rămână în urmă cu celelalte lucruri pe care le avea de făcut. După ce termina de aranjat florile, nu-i mai rămânea timp decât să facă o baie şi să se transforme într-o gazdă model.

Se afla într-un atelier mic, plin de flori minunate pe care grădinarul le adusese pentru ea. Tăie tulpina unui trandafir, apoi îl puse în vază. Nu mai putea să privească

trandafirii fără să se gândească la Kamala, la Dharjistan şi la un pat din petale catifelate.

La început se îngrijorase că încercările lui Ian de a opri răscoala puseseră capăt prieteniei ei cu soţia maharajahului, dar, cu o săptămână în urmă, primise o scrisoare din Dharjistan. Kamala născuse un fiu. Citind printre rânduri, Laura îşi dăduse seama că naşterea fiului său alinase foarte mult din mânia lui Rajiv Singh faţă de *sirkar*, căci exista, în sfârşit, un moştenitor la tronul regal din Dharjistan.

De fapt, subiectul legat de copii era la ordinea zilei. Cu o lună în urmă, o scrisoare de la Meera o informa că Zafir crezuse pe bună dreptate în virilitatea lui. Aştepta să nască un mic afgan în toamnă, iar Meera părea la fel de mulţumită ca şi Laura.

Tocmai termina cel de-al patrulea aranjament, când apăru locatarul neaşteptat al camerei, fapt care păru să îi submineze toate eforturile. Un motan roşcat mare şi cutremurător de urât sări pe masă şi începu să răstoarne toate vazele.

– Animal nenorocit! ţipă ea, tot calmul dispărându-i brusc. Noi, ruşii, avem metodele noastre să ne ocupăm de mojicii insolenţi asemenea dumitale!

Deloc impresionat de ameninţare, motanul cu un singur ochi se aşeză în mijlocul mesei şi începu să se spele.

– Profiţi de faptul că am o slăbiciune pentru tine din cauza asemănării tale cu Ian, mormăi ea, lăsându-se în genunchi şi începând să adune florile căzute. Dar Ian arată mult mai bine.

Se târî pe sub masă ca să adune ultima floare pe care o găsi cu greu, când uşa atelierului se deschise. Aşteptându-se să fie un servitor, îşi ridică privirea şi dădu peste o femeie foarte înaltă, încrezătoare şi roşcată.

– Tu trebuie să fii Laura, spuse nou-venita, înfrânându-şi repede amuzamentul din ochii cenuşii.

– Şi tu eşti Juliet, replică ea, stânjenită.

Intenţiile ei de a-şi impresiona rudele cu ţinuta şi eleganţa ei erau distruse. Purta cea mai veche rochie

a ei şi se târa pe jos după ce pierduse lupta cu vânătorul de şoareci al casei. Se gândea în mod serios să se întoarcă înapoi sub masă şi să stea acolo pentru următoarele două săptămâni.

Cumnata ei izbucni în râs.

– Ai ghicit, deşi cred că semăn atât de mult cu Ian încât era evident.

Ridicându-şi graţios fustele, îngenunche, astfel că acum se puteau privi în ochi.

– Mă bucur că nu eşti genul de femeie care vrea ca totul să fie perfect, spuse ea cu căldură. Când l-am văzut ultima dată pe Ian, urma să se însoare cu o femeie pe nume Georgina care părea cel mai teribil model de bună-cuviinţă. Ştiam că mă va dispreţui.

Laura stătea pe călcâie şi începu şi ea să râdă.

– De fapt, Georgina nu este o femeie rea, deşi lui Ian îi este *mult* mai bine cu mine. Dar cum te poţi lăsa intimidată de o femeie? Din ce mi-a spus Ian despre aventurile tale, îmi este greu să-mi imaginez că îţi faci griji în legătură cu părerea unei femei.

– Numai fraţii şi soţul meu apreciază talentele mele deosebite, spuse Juliet sec, în timp ce se ridicau amândouă în picioare. Majoritatea cred că sunt atât de groaznică, încât nu mai am nici o şansă să mă îndrept.

Comentariul o făcu pe Laura să înţeleagă ce se petrecea în mintea cumnatei ei.

– Fraţii şi soţul tău, observă Laura. Nu este de ajuns?

– Ba da, admise Juliet, zâmbind plină de încântare.

Laura studie rămăşiţele aranjamentelor ei florale.

– Ian se va întoarce în curând, dar acum este cu vechilul. Credeam că nu veţi ajunge mai devreme de prânz.

– Am luat-o înaintea trăsurii, explică Juliet. Este vina mea. Astăzi eram nerăbdătoare să revăd domeniul Falkirk şi pe Ian.

– Nu este adevărat, iubito, se auzi o voce groasă din prag. Astăzi nu a fost nici o excepţie. Tu eşti *mereu* nerăbdătoare.

Laura îşi ridică privirea, privind faţa amuzată a celui mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată.

– Lord Kilburn, presupun? spuse ea cu glas pierit.

– Ross, pentru membrii familiei. Făcu o plecăciune. Îmi cer scuze că v-am întrerupt din treburile casnice. Mama spunea mereu că un oaspete care soseşte dis-de-dimineaţă este unul dintre cele mai mari dezastre ale vieţii.

Juliet păreа uimită.

– Îmi pare rău, Laura. Locuind aici când eram mică, am impresia că este şi acum casa mea şi nu este nevoie de formalităţi. De-asta m-am hotărât să plec direct în căutarea voastră.

Îi ceru iertare din priviri lui Ross, care îi zâmbi soţiei sale cu o intimitate surprinzătoare. Laura îi privea fascinată. Oare aşa se priveau şi ea şi Ian, ca şi când ar fi fost singuri în paradis? Tot ce se poate.

– Asta este şi casa ta, Juliet, şi trebuie să te porţi în continuare ca atare, spuse ea, înăbuşindu-şi un zâmbet.

Ian apăru în uşă, cu părul lui roşcat bătut de vânt şi cu faţa bronzată strălucind de sănătate.

– Am văzut trăsura şi m-am grăbit să ajung. Ar fi trebuit să-mi dau seama că vei sosi devreme, Juliet.

– Ian!

Juliet se întoarse şi se aruncă în braţele fratelui ei care râdea. Cei doi membrii ai familiei Cameron începură să vorbească în acelaşi timp, feţele lor mărturisind aceeaşi bucurie intensă.

– Seamănă foarte tare, nu? spuse Laura în şoaptă. Au o putere extraordinară de a se bucura.

Ross încuviinţă, mulţumirea citindu-i-se în privire.

– După Buhara, m-am temut că nu îl voi mai vedea vreodată pe Ian aşa. Dar se pare că acum este din nou el însuşi.

– Ba nu, e chiar mai bine de-atât, spuse ea, zâmbind.

Una dintre îmbunătăţirile aduse castelului Falkirk era o terasă în spate, protejată de vânt, şi care dădea înspre mare.

– Atunci când Ian mi-a vorbit despre titlul său şi despre averea sa în calitate de potenţial soţ, mi-a menţionat inconvenientul major al acestui castel, şi anume

curentul, le spuse ea musafirilor, în timp ce leneveau la soare. Şi totuşi, nu mi-a spus cât de frumos este aici.

Juliet ridică din sprâncene.

– Chiar te-a cerut de soţie într-un mod atât de rece? Aş fi crezut că este mult mai priceput de-atât.

Lady Sara Connery, care era verişoara lui Ross, zâmbi.

– Dar a funcţionat, din moment ce Laura crede că are mai multe calităţi decât defecte.

– De fapt, analizând raţional propunerea lui, mi-am dat seama că ar fi trebuit să-l refuz, spuse Laura clipind.

Celelalte două femei îi aruncară gazdei o privire plină de interes.

– Dar...? continuă Julia.

– Am lăsat raţiunea deoparte şi m-am hotărât să nu-l las să-mi scape, spuse Laura. Ştiţi, îmi plăcea de el.

Râseră toate. În timp ce Laura umplea din nou cu ceai ceştile invitaţilor, zâmbi plină de satisfacţie. Reuniunea era mult mai reuşită decât se aşteptase.

Nu că asta s-ar fi întâmplat datorită ei. Ceea ce conta era calitatea oaspeţilor, care erau atât de plini de iubire şi fericire, încât acestea se reflectau şi asupra celor din jur, chiar şi asupra unei rusoaice cu ochi alungiţi.

Ştiind că toţi ceilalţi erau legaţi printr-o prietenie veche sau erau rude, Laura presupusese că se va simţi ca un intrus, dar asta nu se întâmplase deloc. Deşi Lady Sara era fiica unui duce, nu exista nici o urmă de snobism în felul ei de a fi. Iar soţul ei, Mikahl, era extrem de fermecător, amintindu-i Laurei de pantera Kamalei.

Printre multe alte coincidenţe care o convinseră pe Laura că nimic nu este întâmplător, Mikahl se dovedi a fi prinţul din munţi care îl adusese în Anglia pe Kuram, băiatul săritor din tribul de afrizi. Kuram făcea iarăşi parte din trupele Companiei; recomandarea lui Ian şi a lui David convinseseră autorităţile să treacă cu vederea „greşeala copilărească" din cauza căreia părăsise iniţial armata.

Copilul din leagăn se trezi şi începu să plângă.

– Se pare că micul conte de Ambridge vrea să fie dezmierdat, spuse Sara.

Juliet își luă în brațe fiul cu păr blond.

– Sper că asta îl va liniști.

Depuse un sărut plin de entuziasm pe năsucul lui mic, apoi îl strânse la piept.

– Am sentimentul alarmant că mi-a moștenit temperamentul, deși seamănă la față cu Ross.

– Un defect mare, spuse Sara, amuzată. Îi dădu o felie de tort Mariei, fetița ei de un an și jumătate, care moștenise părul negru și ochii verzi ai tatălui și zâmbetul dulce al mamei sale. Apropo de conți, tatăl meu s-a străduit enorm să-i obțină lui Mikahl titlul de conte. Nu este de acord cu faptul că singura lui nepoată este un om de rând. Singurul mod în care ar putea îndrepta acest neajuns este să o determine pe regină să-l facă pe Mikahl conte. Zâmbi mai mult pentru sine. Asta pe baza faptului că este prinț străin, ceea ce înseamnă că este demn de un titlu britanic.

– Ce părere are Mikahl despre asta? întrebă Laura.

– Nu face altceva decât să râdă. Cred că ideea i se pare foarte amuzantă.

Juliet se lăsă pe spate, iar fiul ei zâmbea fericit în brațele ei.

– Ian face deja parte din Camera Lorzilor, iar Ross i se va alătura la moartea tatălui său. Îți dai seama că se va dezlănțui iadul atunci când și Mikahl li se va alătura?

Sara râse zgomotos.

– Ce idee minunată! Îi voi spune tatălui meu să-și continue demersurile. Și dat fiind că regina îl admiră pe Mikahl, ar trebui să fie înțelegătoare.

Maria chicoti de plăcere și o luă la fugă pe scările din curtea interioară. Cele trei femei o urmăriră și văzură că alerga spre tatăl ei. Bărbații fuseseră la o plimbare pe stânci, iar acum traversau peluza, îndreptându-se către curtea interioară, vorbind și râzând, așa cum făceau și soțiile lor.

Atunci când Maria ajunse la tatăl ei, Mikahl o ridică în aer, îi sărută obrazul îmbujorat, apoi o vârî sub braț.

– Ce imagine minunată, spuse Juliet visătoare.

Întrebându-se la ce se referea cumnata ei, Laura îi studia pe bărbații care se apropiau. Ian spuse ceva, iar ceilalți râseră, Ross atingând scurt cu palma umărul cumnatului său. Laura expiră, plină de încântare.

– Înțeleg ce vrei să spui – ar fi foarte greu să mai găsești trei bărbați atât de uimitori.

– Și un grup atât de prezentabil, murmură Sara. Cam aceeași înălțime, dar unul cu părul închis la culoare, altul blond și celălalt roșcat, ca să fie lucrurile mai interesante.

– Vorbind strict în termeni abstracți, cred că Ross este cel mai chipeș, spuse Laura, încercând să fie obiectivă.

Nu era un demers ușor când soțul ei se afla prin preajmă și era, cu siguranță, cel mai atrăgător bărbat din univers. Privirea Sarei se îndreptă spre Ian.

– Poate, dar soldații au ceva care face inima unei femei să bată cu putere.

– Ce aș vrea eu să știu, spuse Juliet gânditoare, este cum un bărbat ca Mikahl, care seamănă izbitor cu corsarul periculos al lui Byron, poate să arate atât de firesc și atunci când poartă un copil sub braț.

Râseră din nou. După un minut, bărbații ajunseră în curtea interioară, fiecare dintre ei îndreptându-se spre jumătatea sa.

Laura se ridică și-l luă de mână pe soțul ei.

– Ți-am spus vreodată că brahmanul mi-a spus că ne-am născut pentru a fi împreună?

Ian îi zâmbi cald, intim.

– Asta ți-aș fi putut spune și eu.

Despre India

India este una dintre cele mai complexe şi mai vechi societăţi din lume, şi m-am speriat puţin când m-am gândit de câtă muncă de cercetare va fi nevoie pentru a plasa acolo acţiunea din *Văluri de mătase*. Totuşi, din moment ce eroul meu, Ian Cameron, era ofiţer în armata indiană, mi-am încrucişat degetele şi m-am aruncat cu capul înainte.

Majoritatea americanilor îşi imaginează India colonială aşa cum era în prima jumătate a secolului XX. Dar aceasta este doar o parte mică din poveste, deoarece implicarea îndelungată a Angliei în evoluţia vieţii pe subcontinent a avut numeroase etape. Totul a început în noaptea de Anul Nou din anul 1600, când regina Elisabeta I a semnat o cartă care i-a conferit onorabilei Companii Britanice a Indiilor de Est drepturi exclusive de comerţ cu Indiile de Est.

Compania a fost fondată în scop pur comercial. Cu toate acestea, când a încetat să mai funcţioneze, două sute cincizeci de ani mai târziu, devenise cea mai mare corporaţie care a existat vreodată. „Compania John" nu numai că dispunea de propria armată şi marină, dar era responsabilă şi pentru aproape o cincime din populaţia lumii.

După 1833, Compania nu s-a mai ocupat de comerţ. În schimb, a devenit o corporaţie care administra India pentru Marea Britanie. Între Companie şi guvernul Maiestăţii Sale exista o relaţie atât de strânsă, încât trupele regale serveau cot la cot cu unităţi din armata indiană, mult mai mare. Întâmplător, la momentul respectiv, autoritatea britanică era numită *sirkar*. Termenul *raj* a intrat în uz mult mai târziu.

Au existat întinderi mari din subcontinent care nu s-au aflat niciodată sub control britanic direct. Peste

cinci sute de state, de la foarte mici, la enorme, erau conduse de prinţi nativi, situaţie care s-a perpetuat până la dobândirea independenţei, în 1947. Statele conduse de prinţi aveau diverse grade de independenţă, iar în 1841, cel mai puternic dintre ele reprezenta o adevărată ameninţare la adresa puterii britanice.

Sirkar trebuia să fie cu băgare de seamă nu numai în privinţa puternicilor prinţi nativi şi a membrilor de trib care stăteau la pândă în zona de frontieră, ci şi la Rusia, deoarece ţarilor le-ar fi plăcut nespus de mult să anexeze India la Imperiul Rus, aflat pe atunci în plină expansiune. Conflictul secret dintre agenţii ruşi şi cei britanici, din Asia Centrală, a devenit cunoscut drept Marele Joc şi a stabilit tiparul pentru Războiul Rece din secolul XX.

Până pe la 1825, administratorii şi soldaţii se aflau în relaţii strânse cu localnicii, fără să existe acel rasism îngrozitor care avea să degradeze perioada colonială ulterioară. De fapt, din moment ce existau foarte puţine femei europene în India, Compania îşi încuraja angajaţii să îşi ia soţii sau amante localnice. Sângele amestecat nu era un stigmat şi numeroşi bărbaţi distinşi, cum ar fi prim-ministrul Lord Liverpool şi feldmareşalul Lord Roberts, au fost de descendenţă indiană.

Un exemplu elocvent al problemei rasiale era unitatea de cavalerie de elită a armatei indiene cunoscută sub denumirea de Calul lui Skinner. Aceasta a fost fondată de James Skinner, fiul unui ofiţer britanic şi al soţiei acestuia, din casta rajput. Pe la finele secolului al XIX-lea, originea lui mixtă l-ar fi împiedicat pe James Skinner să servească în cadrul regimentului pe care îl fondase.

Pe măsură ce mijloacele de transport s-au îmbunătăţit, tot mai mulţi europeni au început să vină în India, iar afluenţa de soţii, misionari şi moralişti a schimbat atmosfera locală. Ofiţerii britanici petreceau mai puţin timp cu oamenii lor, iar diferenţele sociale s-au delimitat mai bine, contribuind la îngrozitoarea răscoală a cipailor, din 1857. Răscoala a grăbit finalul pentru

„Compania John", deoarece, ulterior, Parlamentul a decis că India era mult prea importantă pentru a fi lăsată pe mâinile unei corporații private. Guvernul britanic a preluat conducerea directă, inclusiv asupra instituțiilor Companiei, precum mult-respectatele Serviciul Civil Indian și armata indiană.

Despre limbă

Majoritatea limbilor din Pakistan și India de Nord seamănă foarte mult și derivă din limba persană vorbită de invadatorii timpurii. O formă de urdu era *lingua franca* a armatei, iar limba persană era vorbită de elită. Astăzi, hindi și urdu sunt practic aceeași limbă, scrisă diferit, și uneori, când se face referire comună la ele, sunt numite hindustani.

Prinții nativi, Primul Război Afgan și cauzele răscoalei care a avut loc șaisprezece ani mai târziu reprezintă un material ruşinos de abundent pentru un autor. Chiar dacă în centrul romanului *Văluri de mătase* se află povestea de dragoste dintre Ian și Laura, am încercat să redau cu o cât mai mare fidelitate și decorul fascinant al poveștii. Sper să vă placă această călătorie imaginară prin India la fel de mult pe cât mi-a plăcut mie să scriu despre ea.